Rodica Ojog-Braşoveanu

Telefonul din bikini

Partea întâi
IDILA

La puţin timp după evenimentele din decembrie '89, inginerul Adrian Radulian renunţă la serviciu. Deşi abia împlinise cincizeci de ani şi se simţea în plină formă fizică, nu mai avea chef să lucreze. Slujba cu inerentele obligaţii zilnice ajunsese o corvoadă, se eschiva în limita posibilului de la orice lucrare plasând-o colegilor, refuzase propunerile de colaborare ale unor firme străine. Era pur şi simplu plictisit. Colegii din Minister îşi închipuiau că traversează o perioadă de depresie firească după moartea nevesti-sii, prăpădită într-un banal accident de maşină, dar se înşelau.

Fuseseră căsătoriţi aproape douăzeci de ani şi rămăseseră la fel de străini unul faţă de celălalt ca în prima seară în care se cunoscuseră la un ceai cretin, cu băuturi proaste, pick-up şi fete urâte. Printre atâtea „nasoale", Dina, blondă — blondul româncelor, adică nisip, subţirică, de o debilitate congenitală care-i dădea diafan, şi o timiditate lesne de confundat cu blândeţea, părea frumoasa serii. Avea şi un stil tulburător de a se cuibări în braţele partenerului, ca şi cum i s-ar fi încredinţat, iar mai târziu, Radulian avea să-şi spună că acesta reprezenta, de altfel, esenţialul ei capital de seducţie. Pe cât de esenţial, pe atât de înşelător. Cu trecerea timpului, se dovedi autoritară, meschină, de o subterană şi tenace insolenţă, iar în ciuda nasului lung şi a figurii de ierbivor, penibil de îngâmfată, având convingerea că seamănă până la sosie cu Catherine Deneuve.

Chiar din primul an de căsătorie, Radulian se resemnă, abandonând ideea unei căsnicii împlinite. Ar fi părăsit-o, dar sub Ceauşescu, divorţul, pe lângă alte neplăceri — adio un post mai important, adio paşaport — constituia un coşmar care putea dura doi-trei ani, iar el unul se simţea prea comod pentru o asemenea întreprindere. Se mulţumea cu o viaţă liniştită, fără convulsii, cu zile egale, standardul mediocru excluzând orice surprize. Doi oameni care aveau în comun doar adresa şi numărul de telefon. Legătura dintre ei devenise atât de neconsistentă, încât uneori, petrecând o după-amiază întreagă acasă, nu izbutea să-şi aducă aminte dacă Dina ieşise în oraş sau nu.

Apoi, pe neaşteptate, la aproape patruzeci şi cinci de ani, Dina începuse să iubească, trăind cu toată intensitatea drama femeii mature îndrăgostită pătimaş de un bărbat mult mai tânăr, blestemul vârstei critice cu cohorta sa de umilitoare suferinţe. Radulian, impresionat, încercase s-o tempereze, dar Dina, înnebunită de patimă, nu izbutea decât să-i îndrepte priviri rătăcite:

„E peste puterile mele, nu depinde de mine... Dacă mă părăseşte, mă sinucid. Iartă-mă, Adi, abia acum îmi dau seama că-i prima oară în viaţă când iubesc".

Radulian surâsese trist:

— Se pare că noi doi nu am prea reuşit împreună...

Situaţia ajunsese intolerabilă, când, spre norocul ei, socotea Radulian, înainte de a fi abandonată, scutită deci de chinurile unei sfâşietoare despărţiri, Dina murise la volan. Gonea bezmetică, nerăbdătoare să ajungă la întâlnire, şi intrase într-un TIR căci, deşi cumplit de mioapă, nu purta ochelari în prezenţa iubitului mult mai tânăr.

Radulian, prea puţin ipocrit ca să simuleze o suferinţă inexistentă, primise decent şi cu datini împlinite o hotărâre care ţinea de alte „zone". Cu reală tristeţe; era trist pentru Dina, pentru felul inutil în care femeia aceasta îşi epuizase energia, în fond toată viaţa. Viaţa absurdă a unei persoane absurde, o moarte absurdă...

Dând de pomană ultimele lucruri şi păstrând dintr-un soi de jenă instinctivă fotografia ei à la Catherine Deneuve, Adrian conchisese generos: „Bine că măcar a apucat să iubească o dată în viaţa ei". Zgomotul sertarului tras peste portret îi răsună ca un ultim bulgăre de pământ aruncat pe mormântul Dinei. Un episod definitiv închis. Şi cu aceeaşi inefabilă

tristețe, Radulian realiză că Dina nu lăsase în urmă nici măcar amintiri.

Urmase o perioadă pe care Adrian Radulian n-ar fi putut-o defini. Nu era deprimat, nici obosit, nici blazat. Se simțea doar ajuns la o răscruce, că într-un fel şi-a isprăvit show-ul, că traversează doar simpli timpi de provizorie acalmie, că fatalmente ceva trebuia să se întâmple.

Ca pe mulți alții, cei mai mulți, Revoluția şi decesul Marelui Bulă îl luaseră prin surprindere. Desigur, toată lumea se aştepta la „ceva", toată lumea era de acord că „nu se mai poate", undeva, în subteran se simțeau trepidațiile furtunii, în jur, mecanismele uriaşei Armade împotriva comunismului se declanşaseră, dar miracolului prea mult aşteptat şi în sfârşit împlinit, ochii nu-i dau crezare. Radulian îşi consumă entuziasmul în câteva săptămâni apoi, treptat, recăzu în vechea stare de spirit şi probabil că la vremea respectivă era unul dintre puținii indivizi din țară care nu avea opinii şi soluții politice; care nu cumpăra toată presa, iar la televizor, cu excepția buletinului meteo nu urmărea decât serialele şi filmele americane. La serviciu, evita disputa despre vedetele politice ale orei, întrebând sincer şi stereotip „cine-i ăsta?!", în vreme ce colegii îl credeau abil: „Radulian e oț, nu vrea să se compromită; aşteaptă să se aleagă caimacul şi pe urmă dă buzna..."

Trăia de azi pe mâine — fără bucurii, fără aşteptări, dar şi fără mâhniciuni — când, cu totul pe neaşteptate, se iviră două moşteniri. Dintâi, o casă splendidă la Sinaia, rămasă de pe urma unei mătuşi. N-o văzuse de peste treizeci de ani, iar acum îşi amintea, zâmbind, dar şi cu o urmă de remuşcare, că în copilărie suporta ca pe un calvar vizitele la tuşa Tița. Dintotdeauna bătrână, blajină şi plină de daruri, mirosea a camfor, iar când îl săruta, îi simțea țepii tari ca sârma din barbă şi mustăți. Senzația de greață îl copleşea, ochii i se umpleau de lacrimi şi nu-l mai puteau îmbia la masă nici măcar „cartofii prăjiți". Se liniştea greu, spre seară, sugând un bulgăraş de zahăr candel.

Dar marea surpriză — să-ți pierzi mințile, nu alta, chiar pe apatia în care lâncezea — sosi în primăvara aceluiaşi an. Desemnat ca unic moştenitor al lui Demetru, văr dinspre mamă, decedat la Londra, se trezi posesorul unui cont în bancă respectabil chiar şi pentru fericiții din „țările cu tradiție democratică". Adevărat, răposatul fusese medic ginecolog, dar părăsise România în 1990 şi la aproape şaptezeci de ani. Când naiba avusese timp să facă atâta bănet?! Misterul se desluşi când ajunse la Londra. Obstetrician cu vogă mare, Demetru câştigase enorm în țară şi chiar dacă dusese totdeauna o viață de nabab — Capşa, Mercedes, şofer personal, frumuseți între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani — bilanțul rămânea excedentar. Prisosul îl transforma în valută forte şi, prin intermediul unor ambasade, îl expedia în Elveția, unde i se deschisese un cont secret. Un ginecolog *en vogue* şi monden are relații pretutindeni, pentru un chiuretaj clandestin, de pildă, un simplu transfer de bani reprezenta cel mai ieftin contraserviciu şi Radulian avea să afle stupefiat că manevra începuse încă din anul 1958. Deci unchiul ăsta al lui, sau ce-i venea, sfidase vreme de peste treizeci de ani unul din cele mai dure regimuri valutare din Europa răsăriteană, agonisind bani albi pentru zile trandafirii preconizate pe alt meridian.

Radulian petrecu o lună în Anglia. Când se întoarse în țară, îşi depuse demisia. Era un om bogat.

Ca să ştii să fii sărac, nu-i mare scofală. Corsetul lipsurilor zilnice trasează o traiectorie precisă, nu încap abateri de la drum, nici rătăciri, o duci de-a-mboulea, şosea dreaptă până la cimitir. Dar dacă i-ar fi spus cineva că şi pentru a fi bogat îți trebuie oarece ştiință şi deprindere, Adrian ar fi ridicat din umeri. Cu binele te obişnuieşti repede, spunea mereu maică-sa, şi cum bine cu adevărat nu-i fusese niciodată, o crezuse pe cuvânt.

După epuizarea momentelor fierbinți, când începuse să se obişnuiască cu statutul de om bogat, constată că nu ştie cum să se bucure de noua situație. Mesele sofisticate luate în mari restaurante — că doar n-oi mânca tot ciolan cu fasole la ospătăria de peste drum — îi dădură ulcerul peste cap, whisky-ul păstrat altădată sub cheie de Dina pentru „ocazii", adică musafiri simandicoşi, acum nedrămuit, îi săgeta ficatul, umplându-i gura de cupru.

Se gândi apoi la *look!* Avea o siluetă bine desenată, şi trimițând la azil fosta garderobă, se îmbrăcă din cap până în picioare la Worth. Tăietura, combinațiile de culori,

accesoriile neobişnuite în peisajul valah ridicară a mirare sarcastică multe sprâncene: „Îl credeam serios pe Radulian. L-ai văzut în ultima vreme? A început să facă pe tinerelul, se-nţoleşte ca o starletă, zici că ţine un bordel de lux. Pe oameni nu poţi să-i cunoşti niciodată...”

În sfârşit, încercă aventura, sector unde se simţea absolut deficitar. Cu Dina n-avusese puseuri — habar n-avea dacă doarme în pijama ori cămaşă de noapte — escapadele scurte, de gang, între două sughiţuri, uşi, trenuri etc., îi repugnau, pentru o legătură serioasă nu avusese nici timp, nici bani. Adrian făcea parte dintre gentlemenii, azi unicat, care mai consideră că o amantă trebuie scoasă, răsfăţată, îngropată în flori, bijuterii, atenţii... Pentru că, să fim bine înţeleşi, nu s-ar fi încurcat cu femei uşoare care, pentru un film şi o bere, îşi trag singure fermoarul de la fustă într-un boschet.

După o experienţă nereuşită, conchise că şi aici, ca şi în materie de avuţie, e nevoie de practică. Era un bărbat distins, suplu, din familia lui Peter Strauss, iar femeile îl priveau cu plăcere. Spre deosebire de cei mai mulţi semeni, modest din fire, socotea însă că privirile, chiar înfocate, sunt întâmplătoare; Dina nu-l alintase considerându-l vreun Apollo, iar complimentele croitorului — subiect direct interesat — nu meritau luate în seamă.

Mariana îl acroşase la biliard, dezinvoltă şi cu un natural care-l încremenise. O brună comună dar autentic frumoasă, cu slăbiciune accentuată pentru cerceii gitane. Părul dat cu gel sugera carcasa unui arici cu ţepi uriaşi, sau, în altă variantă, săgeţi nervoase avertizând asupra pericolului de electrocutare. Legătura dură câteva luni, după care Radulian abandonă. Era inconştientă, insolentă, o avidă trepidând în aşteptarea marii ocazii: „Un strop de baftă, atâta-mi trebuie, şi sigur aş şti cum să-mi înfig dinţii!” Adrian o urmărea cu o curiozitate detaşată, dar ceea ce la început îl amuzase şi chiar îi plăcuse — o prospeţime nealterată — de la un timp, prin uzură şi gafe repetate, nu mai avea efect. Îl oboseau nopţile petrecute în discotecă, unde el se remarca prin vârstă şi duse gânduri, constituiau un coşmar —, îl plictisea. Probabil eu sunt un om „între două vârste” nebun, îşi spunea, dar şi ea excelează prin maniere imposibile. De exemplu, detesta până la greaţă obiceiul copiat din serialele americane (preluat şi de producţia autohtonă de reclame pentru produse alimentare) de a-şi suge degetele mânjite cu sos, îl crispa modul familiar în care aborda chelnerii, comentariile cu glas tare în public, râsul crăcănat cu coapse plesnite sonor şi, mai ales, năravul ca până şi în cele mai absolute momente de intimitate să i se adreseze ca la armată cu „Raduliene!”. Când, într-o seară prost dispusă — ea, seara —cu ploaie şi lapoviţă, când însuşi văzduhul pare mânjit cu noroi —Mariana se mai lansă şi în politică...

— ...Eu nu-s de acord să vină regele, eu nu ştiu ce a făcut, nu l-am apucat.

— ...Nu l-ai apucat nici pe Ştefan cel Mare...

— Lasă şmecheria, că nu te prinde la vârsta ta. De ce crezi că vrea să vină? Să-şi ia palatele, *să înfiinţeze iar moşierii...*

„Să *înfiinţeze* moşierii, Dumnezeule, era deja prea mult!” La sfârşitul aceleiaşi „şedinţe”, îi făcu un cadou consistent, comandă un taxi, apoi deschise larg ferestrele şi aerisi îndelung. Aşa citise în cărţi şi văzuse prin filme.

Tot în această perioadă, Adrian realiză, pentru prima oară în viaţă, cât de singur este. În afară de soră-sa, Lucreţia, nu avea apropiaţi. Doar cunoştinţe. Lui, de exemplu, i-ar fi plăcut să facă pe generosul, presimţea plăcerea de a dărui, bucuria de a face bucurie, stare de spirit încercată de puţini privilegiaţi, cei mai mulţi atingând fericirea doar când primesc. Desigur, rămâneau actele de caritate *en gros,* dar acestea i se păreau abstracte — başca lipsa de încredere vizavi de cei care mânuiau fondurile — nu se adresau cuiva anume, nu aveau adresă şi destinatar.

— De ce nu înfiezi un copil? sugerase Lucreţia intuindu-i starea de derivă. Te scoate din indolenţa asta, plăteşti o menajeră pentru aspectele sordide ale cotidianului, ai un ţel, başca te alegi cu o faptă bună la răboj.

Adrian se scuturase ca de o gânganie:

— Dragostea, călătoriile şi copiii sunt uliţe de tinereţe...

— Asta-i o lozincă, nu argument.

Adrian ridicase din umeri. O întrebare, aceeaşi, îi revenea tot mai des în minte: „Şi totuşi, încotro?”

În dimineața zilei de 9 martie, Adrian se trezi ciudat de bine dispus, iar semnalele de primăvară timpurie îi sporiră mulțumirea Ca de obicei, își luă micul dejun à la Hollywood — o sondă de suc de fructe și o felie de pâine prăjită — iar la cafeaua neagră, dură, asortă trei țigări. Sub duș, se trezi cântând cu suflet canțonete italiene, ceea ce nu ținea minte să i se mai fi întâmplat din studenție, zăbovi îndelung în fața șifonierului alegându-și costumul, decise să dejuneze la Velvet și plecă de acasă încredințat că ceva, neîndoielnic plăcut, avea să i se întâmple. Trăi toată ziua cu același sentiment și când se întoarse spre seară acasă, se mai afla în așteptare. Își prepară un whisky și, trântit comod pe canapea, începu să viseze.

Ziua nu se terminase încă.

*

Ceea ce avea să se numească pentru multă vreme „telefonul de la ora 10" veni ca o eliberare. Tresări violent și, în graba de a ridica receptorul, răsturnă micul vas cu violete de pe birou. „Numai de n-ar fi greșeală... Sau Yvona..." Prea ar fi fost mare dezamăgirea. Prea așteptase toată ziua. Frenetic! Isteric, ar fi zis altădată, într-o viață care azi i se părea străină ca un film. De emoție, vocea vibră alterată, stins răgușită.

— Alo...

— Bună seara, Adrian.

Simplu, ferm, fără interogație. Ca la un apel prestabilit. Glasul era suav, de o dulceață catifelată. Feciorelnic, găsi cuvântul. Un glas neprihănit, de Julietă, și își zise că nu auzise în toată viața lui ceva mai melodios.

— Bună seara... Cum te cheamă?

— EU.

— Nu-i de-ajuns...

Altă dată, s-ar fi rățoit: „uite, domnișoară, n-am chef de bancuri proaste, ori îmi spui cine ești, ori închid!"

— Ba da. Deocamdată...

— Ce înseamnă deocamdată?

— Nu știu. Când am să știu, am să-ți spun.

— De ce m-ai sunat?

— Pentru că mă așteptai. Am vrut să-ți spun noapte bună.

— Doar... doar atât?

— Atât.

— Te rog, nu închide. Ai să mai suni?

— Da.

— Când?

— La ora zece. Noapte bună, Adrian.

Rămase cu receptorul în mână, încercând un bizar sentiment de fericire. Instinctul, premoniția, întâmplarea, n-avea importanță cine, nu-l înșelase. Telefonase, până la urmă telefonase. „Cine o fi, cine poate să fie?" Își luă un pahar cu alcool și se mototoli în fotoliu, lăsându-se pradă visului...

O femeie foarte tânără, tinerețe extremă, diafană, păr mătăsos blond, poate șaten-auriu, fină, cu ochi umezi, plini de candoare... Siluetă elansată, pas și gesturi de o distincție regală. Hotărât, glasul EI nu putea aparține unei femei vulgare, unei țoape cu pedichiură neglijată... Nici unei impetuoase cu păr negru sârmos și subsuori mirosind sălbatic — genul Carmen pe care-l ocolise totdeauna. La femei, Adrian aprecia gingășia, pudoarea, pasivitatea dulce camuflând o senzualitate ardentă, nevoia de ocrotire; acceptul fericit și nu inițiativa. Așa și-o imaginase cândva pe Dina...

Alungă chipul Dinei și aprinse o țigară. La flacăra brichetei, simți cum se fac scrum „suspiciunile de bun-simț" care-l asaltau în subteran... „Ai împlinit cincizeci de ani, ești om în toată firea și-ți pierzi capul din cauza unui telefon! Cum te poți lăsa păcălit de trucuri ieftine, dulcegării de liceeni... Cine știe ce puștoaică își bate joc de tine... O generație pentru

care nu eşti pregătit... Ce ar spune Yvona?!”

Ridică iritat din umeri şi turnă din nou în pahar. „Puțin îmi pasă ce ar spune Yvona!” În clipa aceea, însăşi imaginea femeii coapte de patruzeci şi cinci de ani, cu mustață pensată atent şi răsuflare hepatică în ciuda Orbitului fără zahăr rumegat conştiincios, îl revolta până în adâncul sufletului. Era o doamnă, nu încăpea nici o îndoială, echilibrul şi bunul-simț o caracterizau, civilizată până în vârful unghiilor lustruite cu pila îmbrăcată în piele de căprioară, dar, pentru Dumnezeu, dacă era atât de deşteaptă şi nobilă, va trebui să ştie să se retragă. Dar asta e, că femeile nu ştiu să renunțe. Nici măcar cele mai înțelepte. Vine o vârstă când înghesui în ladă costumul de baie şi stingi lumina înainte de a te băga cu un bărbat în pat...

Dar era nedrept, Adrian îşi dădea seama, şi amănuntul îl făcea să fie şi mai furios. Yvona îl iubea discret şi cu tact, îi lăsa totdeauna liberă alegere şi inițiativă, nu încerca să se impună în nici un fel, cedând şi depăşind cu grație orice conflict. Chiar de Paşte... Deciseseră să petreacă împreună Învierea, planificaseră Biserica, meniul, iar pentru a doua zi o plimbare la Snagov. O întâlnire întâmplătoare însă cu foşti colegi de birou, câteva beri la Restaurantul Odobeşti şi o invitație la pescuit anulaseră programul. Adrian se hotărâse fără ezitare, avea să petreacă Paştele cu băieții.

— Şi mă anunți acum, în ultimul moment? Azi e vineri, dacă ştiam, poate aranjam şi eu ceva.

— Spuneai că vrei să te repezi la frate-tău. Ai cea mai bună ocazie acum, de sărbători.

— La Piteşti, pot să mă duc oricând vreau. E vorba că am decis ceva, de comun acord.

— Îmi pare rău, le-am promis băieților...

Yvona îşi muşcase buzele. De furie sau ca să nu plângă.

— Ştii ce mi se pare cel mai grav, dragul meu? Că nici măcar nu încerci să mă minți. Altul ar fi inventat ceva rezonant, o boală în familie...

— De ce? Te respect prea mult ca să te mint. Am stabilit de la început! Fără minciuni, fără obligații.

Când se revăzură, peste o săptămână, Yvona îl aştepta veselă, într-o rochiță proaspătă de primăvară pe care Adrian o calificase în sinea lui drept prea tinerească, gata să-i asculte cu plăcere peripețiile, participând cu entuziasm la întâmplări amuzante pentru eroii aflați într-o anumită stare de spirit, dar complet lipsite de haz relatate *post factum* şi mai cu seamă pentru terți.

În fond, conchise, Adrian, ea e cea care insistă într-o relație fără perspectivă, chiar dacă are aerul că nu o face. Şi dacă mă acceptă aşa măgar cum sunt, înseamnă că nu are pe altcineva la îndemână...

Deschisese televizorul, dar constată că nu se poate concentra, gândul întorcându-se mereu la necunoscuta cu glas de fee. Avea să-i aştepte telefonul în fiecare seară. La ora zece... Oare cum o cheamă? S-ar fi potrivit un nume dulce, cu multe vocale... Alina, de exemplu. Da, Alina.

Începu să râdă singur: „Sunt nebun, am impresia că m-am îndrăgostit”. Stinse lumina şi se culcă.

*

„În definitiv, nu-i pot reproşa nimic”, reflecta Yvona cam pe la aceeaşi oră. Cu părul ud, strâns într-un turban faraonic ca frumoasele din filmele americane, îşi îngrijea obrazul la oglinda din baie. „Cea mai sinceră”. Într-adevăr, patru becuri a 100 de wați fixate ca un chenar pe rama de lemn alb ar fi pus în încurcătură chiar şi o față mai tânără. Îşi aminti de o mătuşă bătrână, frumusețe vestită pe vremea domnilor Carp şi Marghiloman, care după ce împlinise patruzeci de ani, mutase toaleta în colțul cel mai întunecos al iatacului: „Aşa că dragele mele, ori de câte ori mă privesc în oglindă, tot ca o bomboană arăt”.

Patruzeci de ani! Ce repede îmbătrâneau femeile pe atunci! Funcționa, desigur, şi mentalitatea, media de viață era foarte scăzută, nu se făcea sport, naşterile nu puteau fi controlate, se mânca fără cumpăt, sălbatic. Chiar şi în epoca modernă! Uite-te în Sanda

Marin! Nu există mâncare fără două-trei linguri de untură, smântână nu lipseşte de pe masă, frişca din meniu...

„Asta nu înseamnă că m-am bucurat când am împlinit patruzeci de ani”, recunoscu sincer Yvona. Se considera o neîmplinită din toate punctele de vedere. Era economistă, când ea s-ar fi dorit arhitectă, dar aşa stăteau lucrurile, te duceai şi la Zootehnie, numai să ai o diplomă universitară, iar pe plan personal, ca femeie, mai ales, nu se putea socoti decât o mare ratată. Nu avea veleităţi, visase modest la o viaţă modestă, banală, cu un soţ cumsecade, soacră rea şi un copil. Unul singur, trebuie să ştii din start ce poţi oferi, măcar portocale iarna şi un cadou care să-l bucure de Crăciun.

Nimic din toate acestea. Se măritase la treizeci şi doi de ani, simplu aranjament în vederea obţinerii unui buletin de Bucureşti. O afacere negustorească (fără iluzii, naşi şi poze la Studio) zece salarii contra unui certificat de căsătorie. Contractul mai prevedea obligaţia Yvonei de a intenta după un an acţiune de divorţ şi de a suporta, desigur, cheltuielile de judecată... După aceea nu mai urmase nimic. Absolut nimic, nici măcar vreuna din infamele legături clandestine cu un bărbat însurat. Concret, cu mult înainte de a fi împlinit patruzeci de ani, Yvona devenise o femeie singură şi se jena de faptul în sine ca de o boală ruşinoasă. De manevrele cu dibăcie combinate pentru a disimula situaţia îşi amintea şi azi crispată, dar în general prefera să nu-şi amintească. Cel mai greu de ocolit însă era bunăvoinţa colegelor de birou. Aproape în fiecare lună aveau ceva de sărbătorit, aniversări, onomastice, cununii, nemaipunând la socoteală evenimentele mari ale anului, Crăciunul şi Paştele. Umilinţa de a se prezenta fără partener o determina să refuze toate invitaţiile sub pretextul unor evadări la munte sau la mare. Bineînţeles „însoţită”, şi pentru că o legătură, oricât de discretă, în cele din urmă tot se manifestă cumva, lăsase să se înţeleagă că partenerul este căsătorit, în imposibilitatea de a divorţa din pricina postului important. Pentru credibilitate, arbora din când în când câte un „cadou” scump, rezultat al unor economii sângeroase, iar în week-end-uri şi de sărbători, nu răspundea la telefon. Revelionul mai cu seamă o scotea din minţi, i se părea că durează o lună. Încă din primele zile ale lui decembrie se discutau la serviciu doar toalete, meniuri, aranjamente, listă de invitaţi, iar după consumarea evenimentului mai urma o săptămână de comentarii. Un supliciu pentru Yvona care de ani de zile se distra bând singură la miezul nopţii o sticlă de şampanie. Îmbrăcată în cel mai elegant capot din garderobă şi între lumânări aprinse, ciocnea cu un al doilea pahar plin, simbolizând partenerul care avea să vină precis în anul ce urma. Era o superstiţie a ei, încredinţată că acesta există undeva, în neştiut cotlon, un fel de mesaj transmis prin eter, o modalitate de a trage soarta de poale. Ultimului pahar îi asezona un somnifer puternic, asigurându-i somn ţeapăn până a doua zi la prânz.

Sigur, s-ar fi putut duce la Piteşti, la frate-său, dar nici aici nu se simţea mai bine. George, nu prea deştept, găsea prilej de fiece dată să enumere fetele bătrâne din familie, luând-o de la cruciaţi. Se fericea că are băieţi, convins fiind că un soi de fatalitate pluteşte asupra neamului. La alţii e mai rău, o naţie întreagă-i blestemată, uită-te la englezi, toată literatura lor musteşte de fecioare bătrâne, de obicei fiice de pastori onorabili. Adună la ciorap ca guvernante, pregătindu-se pentru o senectute uscată şi profund evanghelică, tupilată în vreun sat liniştit din Sussex... Şi nu suporta nici blândeţea mieroasă a neveste-sii care, sub un aer de protectoare înţelegere, nu-şi putea ascunde complexul de superioritate caracteristic femeii căsătorite vizavi de cumnata nemăritată.

De peste două decenii, Yvona se întreba fără să ostenească şi mereu în van care-i cauza neîmplinirii ei? Cu toată obiectivitatea şi chiar pusă sub lupă, era o femeie plăcută, suplă, cu ţinută pedantă şi trăsături regulate. Practic, fără defecte. Sigur, n-avea strălucire, dar câte femei se puteau lăuda cu un obraz floare de lotus sau cireş japonez? Iar lipsa luminii, gândea ea având-o ca antonim dinaintea ochilor în special pe Claudia Shiffer, era compensată de o indiscutabilă distincţie.

„Fata asta n-a avut noroc”, se spunea unanim în spatele ei. Diagnosticul i se părea mult prea simplist. Dacă ar fi înregistrat rateuri — divorţuri, despărţiri dureroase, văduvie — s-ar mai fi putut vorbi despre neşansă. Dar ea nu totaliza nici măcar aventuri eşuate, şi cel mai trist, nu avea nici amintiri.

Adrian se ivise pe neaşteptate, când în intimitatea ei renunţase la nădejdea de a fi

vreodată subiect într-un cuplu. Sincer vorbind — şi obrajii i se învăpăiau — ea îl acroşase, cu îndrăzneala unor cocktailuri consumate din plictiseală. Găzduia pentru câteva zile o nepoată de verişoară din Suceava, puştoaică de cincisprezece ani, venită pentru prima oară la Bucureşti şi decisă să se „destrăbăleze”. O rugase insistent s-o conducă la o discotecă, iar Yvona, făcând-o pe mătuşa cea bună, cedase. Intra pentru prima oară într-un asemenea stabiliment, aşteptându-se la tot ce-i mai rău. După un sfert de ceas, înțelese că totdeauna există loc pentru şi mai rău. Nimerise în plin aberant, sălbatic, dezmățat, un nesfârşit act sexual conjugat pe verticală; în colectiv şi pe vacarm. Adrian se afla chiar la masa de alături, singur. Singur, dar cu două pahare cu băuturi distincte în față. Privea ringul zâmbind convențional, vag patern, şi Yvona încerca să-şi dea seama pe cine urmăreşte. Când Mariana se întoarse în sfârşit congestionată şi cu ochi strălucitori, Yvona o califică dintr-o privire: „Curvuliță fără clasă. La tinerețea ei însă, promovează şi aşa...” Modul în care-l apostrofă înlătură orice dubiu:

— Ce faci, Raduliene, le pileşti solo? Hai să dansăm!

Adrian mormăise ceva aducând a refuz, n-avea chef, era obosit.

— Eu nu-s obosită, râsese Mariana părăsind din nou masa. Ar trebui să te mobilizezi...

Yvona îl abordase atunci cu un curaj de care avea să se mire singură. Era uşor grizată şi, amețită de atmosferă, se răsucise spre el, arătându-şi dinții frumoşi:

— Am impresia că noi doi nu ne prea încadrăm în peisaj...

Adrian tresărise, întorcând spre ea o față buimacă:

— Poftim? A, da, cred că nu vă înşelați.

— În ce mă priveşte, îi destăinui neîntrebată, e prima dată şi sigur ultima, când intru într-o discotecă. M-a rugat o nepoată din provincie şi n-am putut s-o refuz.

— Hm, făcuse Adrian, cu mine lucrurile stau puțin altfel, dar asta nu înseamnă că apreciez mai mult ambianța... Poftim? Nu aud ce spuneți, cred că nici iadul nu are asemenea amplificatoare.

— Presupun, declarase Yvona în cea mai curajoasă zi din viața ei, că la un telefon ne-am înțelege mult mai bine.

Adrian o privise lung şi mormăise ca pentru el un „la urma urmei, de ce nu?”

— Şi de data asta cred că nu vă înşelați, şi scosese din buzunar o carte de vizită.

În seara următoare îl căutase la telefon. „Poate că am să-i par prea nerăbdătoare, dar dacă sun peste o săptămână mă uită, trebuie să încep să-i explic de unde să mă ia”.

Adrian marşase fără entuziasm, dar şi fără mofturi. Stilul Marianei începuse să-l plictisească, iar despre Yvona păstra o imagine agreabilă, deşi vagă. De la prima întâlnire — aşa i se părea corect pe când ei, dimpotrivă, lipsit de tact, chiar grosolan — ținu să precizeze coordonatele exacte ale relației lor: o legătură agreabilă, ca între două persoane mature, fără pretenții, fără obligații. Politețe şi libertate deplină...

— Vă avertizez, de la bun început, că nu am de gând să mă însor.

Yvona, deşi atinsă, încercase să râdă:

— Nimeni n-a vorbit despre căsătorie. Nici măcar despre o legătură. De ce anticipați? Vă grăbiți.

— Iertați-mă, dar tocmai pentru că persoana dumneavoastră nu inspiră ideea de aventură...

— Nici nu practic genul. Am cedat doar unui impuls. Aseară. Azi, am continuat să-i dau curs. Nu las nimic neterminat şi, ca să fiu pe deplin sinceră, persoana dumneavoastră inspiră... fără să oblige.

— A, făcuse Adrian descumpănit, dacă lucrurile stau aşa, e perfect... Absolut perfect.

Păstrând nealterat motoul „fără angajamente, fără obligații”, legătura dura de un an. Spre plăcuta surpriză a Yvonei, Adrian se dezvălui altfel decât personajul prea direct, chiar cinic, al primei impresii, recte un individ între două vârste care încearcă să stoarcă de la viață ultime, aproape defuncte senzații. Se dovedi tandru, culant, manierat. Din fire, nu din sentiment. Adăugau plusuri o bună dispoziție egală şi talentul rar de a face mici bucurii, amănunte care nu o lăsau nepăsătoare şi, înainte de a se fi scurs o săptămână, se trezi îndrăgostită de-a binelea. O îndrăgostită lucidă, perfect conştientă că Adrian cheltuieşte

doar bani şi nu capital afectiv, nefiind mai implicat, după un an, decât în prima zi.

„Contul lui din bancă constituie tragedia şi ghinionul meu”, oftă şi fixând oglinda-lupă începu să manevreze penseta. Îşi plimba limba deasupra dinților, încercând să dea relief buzei superioare. Ochelarii aburiți de efortul concentrării alunecară spre vârful nasului. Decise o pauză de o țigară şi trecu în mica sufragerie, unde o aştepta un rest de cafea.

„Pare paradoxal, dar aşa e. Când se lăfăie în bani, bărbații maturi îşi pierd bunul-simț, devin o pradă facilă la îndemâna primei june îndeajuns de şmechere ca să inventeze o atmosferă Loreley. Nevinovata fetiță îndrăgostită de bărbatul olimpic şi grizonat”.

Yvona avea certitudinea că dacă Adrian ar fi fost un bugetar obişnuit, cu salariu indexat, anticipând pensia cu calcule complicate la fiece nouă dispoziție guvernamentală, ea şi-ar fi găsit sigur un loc în viața lui. Făceau parte din aceeaşi generație, proveneau din acelaşi mediu, aveau multe gusturi comune, se simțeau bine împreună, erau la fel de singuri. În plus, cariera sentimentală săracă, aproape virgină, făcea din Yvona un partener docil, dispus să treacă peste multe accidente, să lupte şi chiar să se jertfească pentru a nu pierde un tren nesperat.

„Dar cum naiba să lupți cu tinerețea? Poți fi înțelegătoare, poți să te prefaci că nu înțelegi, poți fi chioară şi să zâmbeşti în continuare, asta nu face însă decât să amâne inevitabilul moment al adevărului : «draga mea, am petrecut clipe minunate împreună, a intervenit *aşa şi pe dincolo, gardez moi un bon souvenir,* să rămânem prieteni...»”

Iar de câteva zile, Yvona simțea că s-a întâmplat inevitabilul *aşa şi pe dincolo.* Refuza s-o vadă — năvală de amici şi foşti colegi din provincie şi de prin străinătate — părea preocupat, cu mințile în altă parte, la telefon răspundea laconic, cu dorința vădită de a încheia cât mai repede convorbirea. Ceea ce fusese doar bănuială şi presentiment, seara trecută devenise certitudine. Îl sunase cu câteva minute înainte de ora zece. Adrian răspunsese prompt. Glasul era precipitat, transmitea nerăbdare şi emoție.

Apoi, la fel de transparent, sfâşietoare deziluzie. O expediase fără menajamente, întrerupând-o după primele cuvinte: „Iartă-mă, draga mea, aştept un telefon urgent din străinătate... Te sun eu mai târziu, pa, pa, pa”.

Yvona revenise din curiozitate după un sfert de oră, apoi din cinci în cinci minute, cu scuzele pregătite — „am văzut că nu mă suni, mi-am închipuit că nu reuşeşti să dai de mine, ştii cum e cu telefoanele...”. Nu fusese cazul. Timp de patruzeci de minute semnalul de ocupat îi sfredelise urechea monoton, neobosit, tot mai neliniştitor.

Furioasă, sfâşiată de îndoială — telefoanele urgente nu durează ceasuri întregi, comunică, nu fac şuetă —, înghiți o tabletă de oxazepam şi stinse lumina. Ştia că Adrian nu va mai suna, dar încerca să se amăgească cu ideea că lucrurile nu pot fi prea grave. „De vreme ce a încercat să mă mintă, înseamnă că nu intenționează să mă concedieze. Că sunt îndeajuns de importantă pentru el... Ce situație umilitoare! Să te bucuri că cineva binevoieşte să te mintă!”

Adormi târziu, după miezul nopții. Adrian nu telefonă.

Ideea o străfulgeră în timp ce spăla la bucătărie ceaşca de cafea. „Ca să poți lupta, trebuie să-ți cunoşti în primul rând adversarul”. Se simți dintr-o dată cuprinsă de nerăbdare şi amânând pensatul sprâncenelor şi al mustății, intră în dormitor. Se machie sumar, cu gesturi febrile, îşi trecu un pieptene prin păr, apoi, fără a mai zăbovi în fața şifonierului deschis, repetă toaleta din ajun, ceea ce se întâmpla pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani. Luă toată rezerva de bani din casă şi verifică, în virtutea obişnuinței, dacă a stins bine ultima țigară. Chiar în drumul ei spre serviciu, se afla o agenție de detectivi particulari.

**

Adrian trăia ca în vis, aşteptând telefonul de la ora zece. În fiecare zi. De două săptămâni care se împlineau azi. *EU* nu suna cu regularitate, şi uneori se consumau seri lungi, de dureroasă aşteptare, fără nici un apel. Riguros respectată era doar ora. Dacă l-ar fi întrebat cineva cu ce-şi petrece timpul, Adrian ar fi ridicat din umeri. Nici el nu ştia. Aproape că nu mai ieşea din casă, cu excepția celor două ore de dimineață, când doamna

Claudia, menajera, deretica apartamentul. Deranjul curățeniei îl enervase totdeauna şi, odinioară, binecuvântase faptul că Dina nu era o gospodină pedantă. Se întorcea exact la unsprezece, când doamna Claudia trecea în bucătărie sau pleca după cumpărături. Era o văduvă peste şaizeci de ani, încă în putere, rezervată şi pricepută. Fostă profesoară de Geografie la un liceu din Bucureşti, nevoită să lucreze pentru a-şi completa pensia modică, se adaptase cu demnitate noului statut. Trăgând linia, o femeie curajoasă, ale cărei nemulțumire şi sentiment de umilință adânc îngropate în sufletul ei se puteau desluşi în privirea absentă şi boțeala buzelor. Altfel, se simțeau pe deplin mulțumiți unul de celălalt. Adrian era un „stăpân" fără pretenții, generos, şi o trata cu reverența datorată fostului cadru didactic. Totodată, Adrian îi aprecia serviciul fără cusur, expeditivitatea şi, în primul rând, discreția. Practic, nu-i simțea prezența, iar conversația lor se reducea la emiterea unor vagi şi rare dispoziții ținând de rarele capricii culinare ale lui Adrian. Bătrâna venea tiptil şi pleca în vârful picioarelor.

Adrian nu-şi închipuise că timpul poate trece atât de uşor, pe nesimțite, fără să faci nimic. Citea, rezolva integrame, deschidea televizorul, bea mult, ațipea, dar indiferent de îndeletnicire, gândul se întorcea la Alina. Chipul imaginat în prima seară prinsese contururi tot mai ferme, ar fi putut-o recunoaşte pe stradă şi chiar începuse instinctiv s-o caute. Portretul devenea tot mai concret, completat zilnic cu amănunte de gestică, vestimentație, mici ticuri. Familiarizat cu subiectul, trecu la scenarii. Ei doi pe podurile Parisului într-o seară de radioasă primăvară sau descoperindu-i comorile Italiei, un Crăciun îmblănit cu zăpadă într-un conac à la Walter Scott, cu foc harnic în şemineu — obligatoriu şemineu — şi un dog imens întru completare de pitoresc. Afară, viscolul se zvârcoleşte sălbatic, opinteşte să străpungă obloanele de lemn, lupii urlă amplificând sentimentul de dulce siguranță a căminului...

„Sunt nebun", îşi repeta de cel puțin zece ori pe zi, „m-am îndrăgostit de o nălucă, de o poză pe care eu am fabricat-o, de o voce. Vocea poate să mintă, şi încă cum! La optzeci şi şapte de ani, tanti Sica păstrase un glas vanilat, dulce tril *de rossignol,* deşi toată viața ei nu fusese altceva decât o pisică turbată, otrava întregii familii..."

Expedia cu un bobârnac toate temerile. „Poate că sunt bolnav, dar îmi place să fiu aşa. Nu m-am simțit niciodată atât de bine, euforic bine şi fericit. Cred că încep să-i înțeleg pe drogați. Dar nu se poate să mă înşel. Simt cu toată puterea sufletului meu că nu mă înşel..." Avea o singură teamă. Visul să nu se spulbere ca un vis, apelurile să înceteze. N-avea nici un reper, nu dispunea de cel mai mic amănunt care să-i permită vreo investigație, iar serile când telefonul rămânea mut, ca autopsiat, fără măruntaie, îl umpleau de deprimare. Atunci se îmbăta deliberat şi recapitula completând şi rotunjind trandafiriu convorbirile anterioare.

Discutau îndelung, chiar şi câte o oră, adevărată orgie la actualele taxe de telefon, Adrian deducând cu satisfacție că Alina se bucură de oarecare confort financiar; o tânără lady deci, şi nu o căpuşă din regnul Marianei. Dialogau despre orice, inepuizabil, şi Adrian, considerat îndeobşte laconic şi taciturn, se descoperi, spre surpriza lui, un interlocutor activ. Află astfel că fata — nu şi-o putea închipui altfel decât fecioară — adoră culoarea alb, că floarea preferată este lăcrămioara (ce gusturi gingaşe are fetița asta!), că detestă oraşul zgomotos, visând să se retragă într-o căsuță cochetă undeva, la poale de munți (ce suflet curat, înfrățit cu natura!), îl adoră pe Mozart (cât e de suavă, Doamne!), mănâncă foarte puțin, cu predilecție fructe (un organism delicat, aristocratic, nu țoapă ghiftuită cu sarmale). Îl dădu însă gata declarând că romanul pe care îl adoră e *La răscruce de vânturi* şi mai mărturisi cu toată candoarea că îi plac basmele, poveştile cu spiriduşi şi zâne bune... Le citeşte de la zece ani fără ca acestea să-şi fi pierdut din fascinație.

Amănuntul îl emoționă până la lacrimi. Andersen, Frații Grimm, Gilles Perrault (de alții nu-şi mai amintea, ba da, Ispirescu), când astăzi până şi copiii de primară se joacă de-a James Bond şi fac amor prin lifturi de bloc încă înainte de a fi terminat liceul! Câtă puritate, câtă curățenie sufletească, un unicat — cireş japonez înflorit ca prin minune într-o groapă de gunoaie. Părinții meritau felicitați!... Sări la repezeală peste părinți. Puteau fi de vârsta lui, sau chiar mai tineri...

Ochii i se opriră la fotografia portret (Foto Carol Pop de Salthmari 1882) de deasupra scrinului. Aparținea unei străbune, fără să ştie exact despre cine era vorba. O păstra pentru

că-i plăcea rama ovală, rococo, şi atmosfera pe care o degaja subiectul. O tânără până în douăzeci de ani, blondă, bine făcută în gustul epocii, azi prea trupeşă. Dar ce ținută princiară, ce spate drept, cât de mlădioasă părea talia încinsă în corset, cât de armonioasă linia umerilor! Câtă siguranță şi tihnită viață de familie în liniştea întregii făpturi! Ce promițătoare maternitate inspira bustul generos sub plastronul de dantelă albă! Părul era împletit cuminte în jurul capului iar pe chipul cu trăsături regulate (nimic vamp, nimic provocator) se desluşea doar blândețe, încredere şi principii robuste, virtute mai presus de orice. Poză clasică, ținea în mâna culcată — grațios abandon! — pe poalele ample un trandafir pe care-l ghiceai roz.

Azi, se strâmbă Adrian, juna ar fi ținut, tot roz probabil, un prezervativ în poşetă şi reflectă înfiorat la câte decenii s-or fi scurs de la petrecerea ei din astă lume... Alina se înrudea cu ea, făceau parte din aceeaşi familie, ar fi putut fi contemporane. Colege la acelaşi pension, povestind secrete nevinovate în chioşcul năpădit de roze şi glicină sau migălind minunății la gherghef, în iatacul plin de scorțuri. În soba încinsă gem butucii, afară trudeşte viscolul... Mereu viscolul.

Trilul telefonului îl făcu să tresară electrocutat. Nici nu-şi dăduse seama când ațipise. Se uită la orologiul franțuzesc, tot moştenire de familie. El, micul orologiu cloisonat, nu mai înalt decât un ceainic şi îngust ca un penar, o cunoştea desigur pe fecioara din ramă. Adrian presimțea că odinioară făcuseră parte din acelaşi peisaj, împărțiseră aceeaşi odaie. Îl vedea aievea, forfecând timpul la căpătâiul fetei, sub icoana grea de argint a Madonei. Icoana mai exista, rămăsese la soră-sa Lucreția, avea să i-o ceară. I se părea romantic şi totodată legitim ca cei doi — pendulul şi blonda fecioară — să se regăsească, să fie din nou împreună după mai bine de o sută de ani... Vedea aievea, ca într-un tablou, cum arătase cândva un anume ungher de odaie, din anume casă, de pe anume uliță de târg...

Ideea neaşteptată îl fascina, ar fi depănat-o în continuare, dar telefonul persevera încăpățânat. Ora opt şi jumătate. Nu poate fi decât Yvona. Oftă până în adâncul sufletului şi ridică receptorul.

— Era cât pe aci să renunț.

Da, glasul Yvonei. Nesigur sub veselia forțată.

— Şi eu cât pe aci să nu răspund.

— Am omis că tu nu mai conversezi decât după ora zece. Vrei să revin?

Adrian se sperie, linia trebuia să fie liberă, nu cumva să rateze telefonul Alinei.

— Nu, nu e cazul. Ațipisem puțin, n-are importanță, pot vorbi. Ce s-a întâmplat?

Yvona îşi înfipse unghiile ascuțite în carne. Mai presus de orice, trebuia să-şi păstreze cumpătul:

— Ce se întâmplă *cu tine?*

Rată din nou tonul firesc sau cel puțin aşa i se părea lui Adrian. Îl zgâriau zgrunțurii de sub miere.

— Nimic, sunt bine mersi... Apoi, convențional: Tu?

— Ca de obicei. Urmă, în ciuda hotărârii de a fi înțeleaptă: Eşti sigur că nu s-a întâmplat nimic?

— Bineînțeles. Ce naiba, nu se întâmplă în fiecare zi câte ceva.

Yvona încercă să râdă. O replică înțepată, un ton ascuțit, orice tentativă de a limpezi situația ar fi precipitat lucrurile: „Îmi pare rău, a intervenit cineva, ne-am promis să fim sinceri”. ...Nu! se scutură Yvona, preferabil un la revedere cât de rece, dar nu adio!

— Ai dreptate... Nu te rețin, am vrut să ştiu dacă ai aranjat ceva pentru sâmbătă şi duminică. Continuă repede fără să-l lase să răspundă: Ții minte, ți-am mai povestit de Nicoleşti, colega mea de serviciu şi bărba'su, ăia care au o casă la Snagov. Ne-au invitat să petrecem week-end-ul la ei. Sunt oameni foarte drăguți, ospitalieri. Facem plajă, dacă vrei poți să pescuieşti, au şi o barcă cu motor... Ce zici? Nu ți-ar surâde?

Adrian întinse mâna după sticlă. Auzi, să-i surâdă! Snagov! N-ar fi ratat o convorbire cu Alina nici pentru insulele Baleare!

— Îmi pare rău, nu cred că sunt disponibil, am nişte probleme de rezolvat... Dar du-te

tu, ar fi păcat să nu mergi din cauza mea...

Yvona respiră adânc. „N-am voie să insist. Trebuie să par veselă şi naturală, fără umbră de supărare...”

— Bine, scumpule, am să văd eu ce fac. Acum, te las să dormi, noapte bună.

Adrian abandonă telefonul, furios pe el însuşi. „De ce dracu', nu i-am spus că s-a terminat? Era un moment potrivit, ce mai aştept? Independent de Alina, relația asta s-a epuizat. E sleită. De la început n-a fost mare lucru, acum nu mai e nici atât Sunt un imbecil”.

Peste câteva minute şi după o înghițitură zdravănă de alcool, era dis-pus să se privească cu mai multă îngăduință. Comod sufleteşte, nu suporta autonemulțumirea, instinctul de conservare reacționa prompt, găsind totdeauna scuze şi pretexte: „Pe undeva, e mai bine aşa. Am fost împreună un an întreg. Nu lichidezi o legătură la un simplu telefon. E totuşi o doamnă, nu-i pot reproşa nimic... Şi slavă Domnului, nici ea mie... Săptămâna viitoare am s-o invit la masă în oraş şi atunci am să-i explic. Ca între oameni civilizați şi maturi, direct, fără rețineri. În fond, nu mi-am asumat nici o obligație”.

Imaginea Yvonei se stinse singură, ca o lumânare ajunsă la capăt. Fără să stăruie miros de ceară. Parcă nici n-ar fi ars. Pentru că nici n-a existat. Care lumânare?!

Telefonul sună fix la zece.

— Adrian?

— Da, articulă gâtuit de emoție, tu eşti?

— *Eu.* Alina.

Amețit, fără să-şi creadă urechilor, repetă:

— Alina?! Chiar aşa?... Alina?

— Da. Mă cheamă Alina. Toată lumea are un nume... Eşti acolo?

Adrian îşi şterse lacrimile cu podul palmei, căutând din ochi o batistă. Nu mai plânsese din liceu.

*

Era decisă să lupte. Stai puțin, ea nu-i o femeie absurdă, ştie bine că uşa de la dormitor nu se deschide cu de-a sila, la fel de bine ştie că pe Adrian nu-l tulburase nici în cele mai bune zile şi că nu reuşise, ca performanță, decât cel mult să-l facă să se simtă la îndemână. Uneori! Foarte ades însă, îl simțea că se plictiseşte. Simptomele erau limpezi ca un clar de lună. Se plimba prin casă de parcă ar fi căutat ceva, schimba posturile TV mai des decât clipea „au început şi ăştia să dea numai porcării”, întreba în doi peri „ce propui să facem?” şi — faza finală — jucau table sau 66. Maximum o oră. Călcându-şi pe inimă — tânjea să doarmă în brațele lui — şi salvând un rest de demnitate, Yvona acuza oboseală, pretindea un mâine greu, încărcat de probleme. Adrian, recunoscător, nu ştia cum să-şi camufleze nerăbdarea de a se vedea mai repede dincolo de uşa apartamentului.

Lucidă, conştientă de stocul de minusuri şi minusul de atuuri — în primul rând, lipsa de sex-appeal, nimeni încă nu-i rupsese nasturii de la bluză, nici măcar din priviri — îşi făcuse totuşi iluzii. Bizuindu-se pe comoditatea lui Adrian, sperase în inerția obişnuinței, în oboseala inerentă vârstei, în sila de a căuta, de a aştepta. Cu timpul însă, îşi spunea, vor interveni tabieturile, dorința de confort domestic, inevitabilele mizerii ale senectuții cu alaiul lor de paliative — regim, linişte, menajamente. Vârsta pune frâne şi Yvona constatase că până şi cei mai buiaci dintre craii buiaci nu făceau excepție. Marii năbădăioşi deveneau pe nesimțite prudenți, excesele erau periate, înserarea îi găsea acasă cu lanțul pus la uşă. Preocupările majore erau şi ele reduse la numitor comun, puncte cardinale de existență — buletinul meteo, colesterolul şi scaunul zilnic — iar drumurile urmăreau o hartă precisă: brutăria (dis-de-dimineață după pâine caldă şi blondă), farmacia şi, de câteva ori pe an, excursia până la Casa de Ajutor Reciproc a pensionarilor, subvenționându-şi viitoarea înmormântare. Între mese, o oră-două de politică subțire cu colegii de generație în scuarul din apropierea locuinței, printre cățel fasonați şi preşcolari scoşi la plimbare de bunici.

Bineînțeles că Adrian, la cincizeci de ani, avea alt statut, dar timpul zboară iar viața de rentier moleşeşte. Cel puțin aşa îi convenea Yvonei să creadă, recapitulând mereu aceleaşi cazuri de arhivă cu start îndoielnic, dar final fericit: „Cocuța X (sau Lilica, sau Cecilia...). Ani de zile a trăit cu Vasiliu, i-a ținut menajul, l-a îngrijit în vreme ce se zbenguia cu toate secretarele, ba le aducea şi-n casă şi îi făcea ei vânt la cinema. Acum, c-a îmbătrânit, are nevoie de ea, s-au căsătorit, îi ciuguleşte din palmă, n-o scoate din *scumpa mea...* În situații din astea, trebuie să ai răbdare, boală lungă — moarte sigură..."

Yvona era dispusă să aibă răbdare. Nu avea ce pierde perseverând şi, totodată, Adrian, pe care ajunsese să-l iubească aşa cum doar o femeie flămândă ştie să iubească, constituia ultima ei şansă de a se caza. Acum însă, trebuia să țină seama de realitate: fapt cert, Adrian se îndrăgostise. De cine? La fel de cert, de o femeie foarte tânără. Dacă a întâlnit o a doua Mariană, se va dezmetici de la sine. Era un bărbat cu gusturi fine, nu suporta organic mitocănia, promiscuitatea, amorul plătit. Admițând că tânăra-i de calitate, aceasta nu va consimți să se vâre în patul unui bătrân pentru câteva găteli şi o menajeră care să vadă de bucătărie. În concluzie, nici una din variante nu putea dura.

Raționamentul o stimula. Trebuia să fie pregătită pentru o expectativă inteligentă şi înarmată pentru a face față oricărei situații. Până una-alta, decise pentru a doua zi reparații generale —cosmetică, coafură, saună, unghii (toate douăzeci), epilat, masaj —şi o vizită la doamna Clara, ghicitoarea. Când era inspirată, spunea lucruri remarcabile. Dar înainte de toate, un somn bun. Îşi unse conştiincios obrazul cu cremă de noapte şi înghiți un somnifer, hotărâtă să doarmă tun. Se uită la ceas. Zece şi jumătate. Încercă tentația de a-l suna pe Adrian. Să vadă doar dacă e mereu ocupat. Trilul telefonului i-o luă înainte.

— Doamna Yvona?... Sper că nu v-am trezit. Pavelescu la telefon.

A, detectivul! Inima începu să-i bată. Se ridică într-un cot şi cămaşa de noapte pârâi la subsuoară.

— Nu m-ați trezit. Spuneți.

— Am veşti pentru dumneavoastră. Treceți pe la mine mâine dimineață. Până în douăsprezece...

*

— Îți vine să crezi că la mijloc e o vrăjitorie! Ceva extraordinar, de poveşti cu zâne. Dacă mi-ar fi povestit altcineva, n-aş fi crezut! Totul se prezintă exact cum mi-am închipuit eu! Nu se poate...

Lucreția îl asculta cu un surâs uitat pe chip. Vag sarcastic — ea nu putea fi răutăcioasă cu adevărat — şi mult îngăduitor. De când se ținea minte, încercase sentimente materne pentru Adrian. Singuri la părinți, el cu zece ani mai mic, în copilărie, fusese păpuşa ei preferată; mai apoi, şi până azi, la tâmple cărunte, frățiorul mereu băiețel care trebuie ocrotit. Mama lor murise prosteşte (care e moartea aia inteligentă?!). Se înecase într-un concediu, la Mamaia, când Adrian nu împlinise încă trei ani. Tatăl se recăsătorise apoi cu o actriță, dar asta era deja altă poveste. Până târziu, în liceu, Adrian îi spusese ei, Lucreției, mămică. Uneori şi azi, când era peste măsură de tulburat.

— Dacă vrei să înțeleg ceva, zâmbi, povesteşte-mi de la capăt.

— Când am văzut-o prima oară, mi s-au tăiat picioarele! O prințesă!... Dar stai să-ți spun. Prima întâlnire am fixat-o la Grădina Botanică. A doua, în Parcul Carol, a treia — Cişmigiu. Aşa a vrut ea! Nu bar, nu discotecă, nu cinema! În parcuri, ca pe vremea umbreluțelor de dantelă! Tu nu cunoşti fetele de azi, Lucreția... În fine! E romantică, pură, naturală până în vârful unghiilor. Trebuie să-ți spun că şi unghiile ei mă emoționează!

Tăiate în carne, ca la pianiste. Şi le mai şi roade ca o fetiță de şcoală primară.

— În concluzie, te emoționează totul. Eşti îndrăgostit, Adi. Cum arată? Dă-mi un reper comun.

Răspunsul țâşni ca o săgeată:

— Ileana Cosânzeana. Asta e! Chip angelic, păr catifelat blond, trup diafan, glas Stradivarius pe teme de Schumann. Când am văzut-o... Am recunoscut-o din prima clipă, dar mi-era teamă să nu fie cumva o greşeală: „Scuzați-mă, domnule, dar nu vă cunosc, nu

cu mine aveați întâlnire...”

O aştepta, aşa cum conveniseră, chiar la intrarea în grădină. Prima reacție a lui Adrian fusese un sentiment de spaimă. „Dumnezeule, e doar un copil!...” Nu părea să fi împlinit mai mult de paisprezece ani, o siluetă sublimată, de buzunar, cu grații de balerină. Rochia albă, foarte largă, încinsă cu o centură lată de lac azuriu, ca şi sandalele plate, întăreau impresia. Te aşteptai în orice clipă să-şi ridice brațele deasupra capului ca să se avânte într-un vârtej de piruete. Părul blond lunar, vârstat de şuvițe mai întunecate, ca răşina, era împletit într-o coadă care-i atârna pe spate.

Impresionat, descumpănit, dar în primul rând stânjenit, păşea împiedicat şi pentru prima dată în viață simți că nu ştie ce să facă cu mâinile. Limba îi era legată şi, în culmea confuziei, avea impresia că toată lumea se uită la ei: un cuplu strident, ridicol, o diferență de vârstă indecentă.

— Dacă se va întâmpla să ne întâlnim cu vreo cunoştință, voi fi obligat să declar că eşti fiica mea.

— Cred că te alinți, râse Alina.

— Trebuie să recunosc că mă aşteptam la o surpriză, dar nu să rămân fără grai. Nu te speria, îmi revin.

— Eu nu sunt speriată. Tu eşti speriat. Şi nu sunt chiar atât de tânără pe cât par.

În ochii de culoarea cafelei sclipeau lumini jucăuşe. Erau rotunzi, ochi de păpuşă, cu gene tot de păpuşă, dese, scurte şi negre.

— Nimeni nu ți-ar da mai mult de cincisprezece ani, nici o zi în plus.

Alina culese din mers o frunză de castan căzută pe o bancă şi i-o înfipse în buzunarul de la piept

— Îmi plac castanii... Şi piureul de castane cu frişcă. Cred că eşti într-adevăr foarte speriat. În general, mi se dă şaptesprezece-optsprezece. În realitate, am sărit de douăzeci.

— N-aş fi spus niciodată...

— Pentru că sunt minionă. O trăsătură de familie. Aşa au fost şi mama, şi bunica, şi tot aşa... râse, până la Doamna Chiajna... Nu, nu suntem rude... Uite ce frumoasă e salcia de acolo! Aşa cum stă aplecată, parcă şi-ar spăla părul în lac. Toate au murit tinere. E frumos, dar trist.

— Poftim?!

Avea un fel derutant de a sări de la o idee la alta, conversație mozaicată, dar, în ciuda primei impresii, nu lipsită de coerență. Indiferent de divagație, se întorcea singură la subiect, epuizându-l, în măsura în care considera că-i necesar. Era un gen inedit pentru Adrian, sugerându-i pasul țopăit al unei vrăbiuțe. Noutatea i se părea încântătoare, trădând — gândea el — un spirit şi o minte zglobii.

— E frumos să mori tânăr. Oamenii te plâng mai mult, te țin mai bine minte.

— Crezi că merită să mori numai pentru atâta lucru? o întrebă zâmbind.

— Ştiu ce spun. Dar e şi foarte trist. Eu sunt singură de la cinci ani. Nu-i nostim? Sunt miliarde de oameni în lume şi un copil de cinci ani rămâne absolut singur. Nici frunzele copacilor nu sunt singure. Se opri brusc punându-i mâna pe braț: Ce-ai zice să dăm o raită la Şosea? Am o poftă straşnică să-ți arăt trandafirii... Ştiți, domnule, că arătați foarte bine? Chiar de aproape.

Îl luă uşoară de braț. Adrian avea impresia că păşeşte alături de un fluture. Pe alee de nori. De curcubeu irizat.

În stradă, privi reflex în jur.

— După ce te uiți?

— Încerc să mă orientez, parcă am văzut o stație de taxiuri pe aici...

— N-avem nevoie, spuse Alina trăgându-l de mână. Sunt cu maşina. Am parcat vizavi. Uite-o acolo, cea roşie.

O Toyota ultimul tip, decapotabilă, şi Adrian nu-şi ascunse surpriza:

— Toyota? Superbă maşină.

— Nu-i aşa? Seamănă cu o savarină.

Urcă sprintenă şi deschise capota. Era atât de luminoasă, mişcările atât de dezinvolt grațioase, atât de „altă lume”, încât părea imposibil s-o ignori. Câțiva trecători încetiniră

paşii, alții rămaseră pe loc ca s-o admire. Cu mâinile pe volan, întoarse spre Adrian un chip strălucitor:

— Deci, domnul meu, mergem la Şosea.

— Oriunde, împreună cu tine. Chiar şi în iad.

— Şi al naibii să fiu dacă nu m-aş fi dus.

— Fii sigur că a ghicit şi ea atâta lucru.

Lucreția sorbi ultima înghițitură de cafea. Constituia marele ei viciu şi cafetiera nu se golea niciodată. Hipotensiunea o ferea de neplăcerile excesului şi nu ți-o puteai închipui fără o ceaşcă la îndemână: pe noptieră, pe tipsia lămpii de colț în ceasurile de la televizor, pe pian.

— Nu trebuia să ghicească de vreme ce i-am spus-o răspicat. M-am îndrăgostit de Alina înainte de a o vedea...

— Tocmai asta mă îngrijorează, Adi.

— De ce? Realitatea a depăşit orice închipuire. E pur şi simplu mirifică, nu credeam că există aşa ceva aievea!

Lucreția îi surâse cu blândețe:

— Mi se pare mai degrabă o nălucă plăsmuită de tine. De copil mic, ai fost foarte imaginativ.

— Fleacuri, aşteaptă s-o cunoşti.

— Nu mă îndoiesc că fotografia-i fidelă. Mi-e teamă însă pentru tine, prea te-ai avântat. N-aş suporta ideea că cineva te-ar putea face să suferi... Nu mi-au rămas mulți oameni pe care să-i iubesc.

Nu, nu-i rămăseseră. Fusese o frumusețe rigidă, „prea dorobanță”, apreciau bătrânele din familie, „şi fără lipici”. Se măritase după terminarea facultății cu cel mai autentic specimen de aventurier nimerit prin bizar şi inexplicabil accident în viața ei. Nu se puteau închipui doi oameni mai străini unul față de celălalt. Adrian şi-l amintea bine, un zălud simpatic, o ființă seducătoare născută sub semnul veseliei. Se părea că nu ştie să facă altceva decât să râdă şi să tricoteze planuri întraripate. Dispăruse într-o zi, fără explicații, cu pijamaua şi aparatul de ras. Peste ani, cineva pretindea că-l zărise în Bermude, altcuiva i se păruse că l-a recunoscut în Caracas însurat cu o prințesă neagră, persoane mai puțin romantice jurau că l-au văzut la Paris, *lift-boy* într-un bloc somptuos din Place Alma. În realitate, era un om despre care-ți puteai închipui orice, rimă perfectă celor mai năstruşnice piruete de destin; trebuie doar să fii atent să alegi ipostaza cea mai fistichie. Lucreția divorțase nu în intenția de a-şi reface viața, ei una îi ajunseseră trei ani de trai în comun, ci dintr-o înclinație naturală pentru ordine şi situații clare. Ulterior, tot potențialul ei afectiv, instinctul matern neconcretizat se concentra asupra lui Adrian. Când acesta se căsătorise cu Dina, ştiuse să se estompeze, trecând deliberat în plan secund. Nu se ducea la ei neinvitată, nu abuza de telefon. Dina era prea proastă ca să-şi dea seama cât de legat se simte Adrian de soră-sa şi, în consecință, nu-i aprecie discreția şi tactul. Lucreției însă puțin îi păsa atâta vreme cât nu existau neînțelegeri. În sinea ei nu dădea doi bani pe Dina, judecățile ei o lăsau rece; o „mioritică, încă una din milioanele electoratului de be-he-he!”

— Cu Yvona te mai vezi?

Adrian se crispă imperceptibil.

— Nu prea... În ultima vreme, chiar deloc.

Lucreția se uită distrată la zațul din ceaşcă:

— Mi-ar părea rău să se simtă jignită. E o persoană la locul ei şi, în primul rând, o femeie de calitate. Poți spune o doamnă, fără teamă că greşeşti.

Adrian trase mai aproape scrumiera, un imineu de porțelan, cu trandafiraşi aurii. Întrebă vag iritat:

— De ce s-ar simți jignită?

— Nimănui nu-i place să fie aruncat ca o haină veche.

— Dar nu am aruncat-o. Cred că tu nu ai înțeles ce fel de relație a fost între noi.

— Eu cred că am înțeles ce-i mai important, că femeia asta te iubeşte.

— Dacă lucrurile stau aşa, îmi pare foarte rău. Eu nu o iubesc.

Lucreția zâmbi blând:

— Ți-a luat mințile Alina.
— Alina nu are nici o legătură, iar pe Yvona n-am mințit-o niciodată, nu i-am dat nici un motiv să-şi facă iluzii.
— Păcat, oftă Lucreția, eram sigură că voi doi veți face o pereche fericită. Potriviți din toate punctele de vedere.
Adrian se ridică şi se aşeză lângă ea:
— De fapt vrei să spui că Alina nu mi se potriveşte. Ți se pare prea mare diferența de vârstă.
— Ție nu, Adi?
— De vreme ce pentru Alina nu constituie un impediment, nu văd de ce aş face eu caz. La urma urmei, nu-mi pasă ce va fi mai târziu. Acum sunt dumnezeieşte de fericit şi altceva nu contează. Aş fi un imbecil să mă frustrez, când nici nu visam să am parte de asemenea clipe, nici nu bănuiam măcar că există.
— Ea... simte la fel?
Adrian o privi descumpănit:
— Nu ştiu. Sincer, nu ştiu. Dar ştiu precis că nu banii o interesează.
— Cum poți fi atât de sigur?
— E absolut independentă financiar. La noi, se cheamă o fată bogată.
— Serios?! Cu ce se ocupă?
Propriu-zis, nu se ocupa cu nimic, dar avea tot felul de planuri. În sinea lui, duios şi patern, Adrian se amuza. Dintre toate, proiectul înființării unei case de modă rămânea cel mai terestru, deşi el personal, la sărăcia valahă, avea şi aici mari rezerve. În rest, aiureli, infantilisme exotice via Jules Verne, à la *Asociația Căutătorilor de comori* sau ai *Atlantidei...*

— Râzi pentru că eşti în necunoştință de cauză...
Masa se afla chiar pe malul lacului. În lumina soarelui filtrat de umbrela portocalie, Alina avea un obraz de caisă coaptă. Adrian o urmărea cu ochi strălucitori, conştient că nu trăise niciodată ceva asemănător. El însuşi se simțea tânăr şi chipeş în costumul deschis, cu o cămaşă italiană de mătase roşie, îi plăceau locurile, era nebun după fată. Alina o aşteptă pe debarasoare să schimbe scrumiera, apoi o urmări în timp ce se îndepărta:
— Are picioare frumoase, îi stă bine minijupul... Mi-ar fi plăcut să lucrez într-un restaurant. Sigur, nu toată viața, dar pentru un timp cred că ar fi amuzant... E foarte frumos aici, ai avut o idee bună.
Adrian îi zâmbi recunoscător:
— Mă bucur că-ți place. Eram într-a VIII-a — am făcut liceul la Lazăr — când m-am îndrăgostit de Monte Carlo. E cea mai frumoasă terasă din Bucureşti. Iar Cişmigiul nu mi s-a părut niciodată atât de radios! Uită-te la malul din față, ce orgie de culori, ca într-un Constable. Când am fost la Londra... Iartă-mă, scumpa mea, ai vrut să spui ceva?
— Nimic special, dar mi-e imposibil să aud cuvântul Cişmigiu fără să mă gândesc automat la Grigore Băjenaru, *Cişmigiu & Comp.* Mi-a plăcut grozav! De câte ori recitesc cartea mă simt colegă cu toți băieții aceia, parcă îi cunosc pe fiecare.
Adrian îi strânse uşor degetele:
— Ce copil adorabil ai rămas tu, Alina!
Fata se alintă, jucându-se cu pămătuful de la coada blondă.
— Aşa şi aşa.
— Andersen şi Băjenaru! În 1997, azi, aici, la Monte Carlo, la nici treizeci de metri de standul cu reviste porno... Cred că eşti ultimul copil rătăcit în lumea asta!
Alina lovi cu pumnul mic în masă. Purta un singur inel, o ață de aur, cu un briliant cât un bobuleț de mazăre.
— O amintire?
— Da, de la mama. E perechea unui cercel. Celălalt e la Bella.
— Cine-i Bella?
— Ei, asta e! râse Alina, Bella, sora mea, suntem gemene...

Adrian o privi uluit, fata asta era plină de surprize.

— Gemene?! Nu mi-aş fi închipuit că o ființă ca tine ar putea avea duplicat. Credeam... credeam că eşti unică.

Alina culese ultima linguriță de înghețată şi începu să răsucească între degete cupa goală:

— Mai pot să capăt una?... Tu nu eşti informat, vorbeşti după ureche.

Avizat, dar încă neobişnuit cu conversația acrobatică a Alinei —salturi neaşteptate, dublu şurub, triplu axel cu aterizări perfecte —Adrian făcu ochii mari:

— La ce te referi, scumpa mea?

— Trebuie să te fereşti de sentințe. Ştiai, de exemplu, că mai mult de optzeci la sută din comorile dispărute în mare nu au fost descoperite nici până azi? Nu ştiai. Cineva trebuie să le găsească, de ce nu aş fi eu norocoasa? Îți trebuie doar puțină imaginație. Cumnatul meu are... Nu vă supărați, cu ananas am mai mâncat. Aş prefera cu căpşuni.

Chelnerul — i se păru lui Adrian — o privea în extaz:

— Nici o problemă, şi dispăru ca o umbră.

— Scumpa mea, şi îi prinse amândouă mâinile peste masă, iartă-mă, dar nu te pot urmări. Mi-ai spus că de la cinci ani eşti singură... Acum, apare şi un cumnat...

Alina îl privi o clipă nedumerită şi începu să râdă. Ca şi genele de păpuşă, dinții tot de păpuşă, erau orientați înăuntru.

— Păi de vreme ce am o soră, e normal să am şi un cumnat. Olaf, bancher în Noua Zeelandă. Mai precis, la Wellington... Zău că eşti nostim, de unde credeai că am o Toyota?... Bella are grijă de mine.

Adrian îi cuprinse obrazul între palme:

— Dumnezeule mare, cum a ajuns sora ta tocmai în Noua Zeelandă?

Lucreția se întoarse din bucătărie cu cafea proaspătă şi o sticlă de vin alb. Frate-său prefera alcoolul, dar ea se prefăcea că uită de fiece dată, menajându-i ulcerul.

— Chiar aşa! Cum a ajuns soră-sa la capătul lumii? Nu ştiu, Adi, cum vezi tu lucrurile, dar mie mi se pare totul mult prea fantastic, roman à la Pierre Lotti, lipsesc pescuitorii de perle. Prea exotic...

Adrian sări de pe canapea. Încercă să se plimbe prin odaie, aşa cum proceda la el acasă când era iritat, dar după doi paşi trebui să se oprească, din pricina spațiului înghesuit. Lucreției îi plăcea decorul aglomerat, din principiu nu arunca nimic („cine ştie când o să-mi trebuiască!”), un dereticat la ea scotea peri albi, mutatul boarfelor de colo-colo dura mai mult decât curățenia în sine.

— Exotic! pufni enervat. Doamne, cum ne-a mai îndobitocit comunismul, chiar pe cei mai deştepți dintre noi! Ne-a asasinat imaginația, ne-a blocat orizontul. Vedem proletar, cu şapcă, ne-a speriat papionul lui Rațiu!

Lucreția îl prinse de mână, silindu-l să se aşeze.

— Nu te monta, Adi. Am spus doar că totul e prea neobişnuit ca să fie credibil. Pentru urechile noastre proletarizate, aşa cum spui tu.

— Păi asta-ți explic şi eu! Timp de patruzeci de ani, am avut toți acelaşi itinerar nenorocit, chenzină-pensie-cimitir, fără abatere. Adică, ba da! Şi mai întuneric, şi mai frig, şi mai flămânzi! Am uitat că viața se poate desfăşura şi altfel, şi dinaintea unui destin, vorbesc în general, mai puțin comun, dăm speriați înapoi, zicem că-s desene animate.

Lucreția oftă, lucrurile stăteau chiar mai prost decât se aştepta. Trase mai aproape coşulețul de lucru care se afla pe măsuța de telefon şi începu să croşeteze.

— Poate ai dreptate, la aspectul ăsta nu m-am gândit. Chiar şi pentru condițiile de la noi, am avut o viață foarte săracă. Când spun Noua Zeelandă...

— Te gândeşti la Teleenciclopedie, nu vezi avionul care pleacă de la Otopeni... Lucrurile sunt simple! Bancherul, Olaf ăsta, a venit pentru nu'ş ce drac de afaceri la Braşov, chestia s-a întâmplat acum vreo cinci sau şase ani. Fireşte, a aruncat un ochi şi la Poiană, unde Bella făcea schi. Aşa s-au cunoscut. Dacă-ți povestea că Bill din Arizona a cunoscut-o pe Helga Nibelunga la Innsbruck şi a luat-o de soață, ți se părea la fel de exotic? De Paul de

Koch?

Se opri în fața ferestrei privind, fără să înregistreze un singur amănunt, lumea din micul scuar. Ținea mâinile la spate şi Lucreția sesiză, cu inima strânsă, frământarea nervoasă a degetelor. Era nemulțumit de el. Deşi vrăjit, abandonat cu totul sentimentului pentru Alina, suprimându-şi orice gând meschin, de nemărturisit, era conştient că de fapt vorbise pentru el, nu pentru Lucreția, încercând să perie cu disperare suspiciuni care palpitau în subteran.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi, cum de au murit atât de tineri?

Se aflau la a doua întâlnire, în Parcul Carol. Alina, în pantaloni colanți, T-shirt imens şi sandale uşoare, părea mai puştoaică decât elevele care trăgeau la fit pe aleile parcului. Ciugulea dintr-un cornet cu floricele, azvârlind şi păsărelelor care se iveau în cale.

— Sper să nu mă vadă paznicii... Nu-mi place să supăr pe nimeni.

Adrian respiră adânc. Încă una din replicile care îl topeau. Nu o auzise din gura nimănui. Dimpotrivă, se purta grosierul „i-am spus-o de la obraz", sau „i-am făcut-o, să mă țină minte!"

— Pe copii nu se supără nimeni. Te-am întrebat...

— Ştiu. Sunt foarte atentă la tot ce spui. Ți-am zis sau nu, nu ți-am zis... Mama a murit de anemie pernicioasă. Nu împlinise treizeci de ani. Tata s-a sinucis după o săptămână. Avea permis de vânătoare, adică armă. S-a dus în garaj şi şi-a tras un glonț în gură.

— Dumnezeule! exclamă Adrian înfiorat, ce tragedie. Dar... dar îl înțeleg.

Lucreția îşi stăpâni în ultima clipă zvâcnetul replicii: „Chiar îl înțelegi? Tu ai încercat să te sinucizi după moartea Dinei?" Constată pe un ton absolut neutru:

— O dragoste unică. Pe altul, măcar copiii l-ar fi ținut în viață. Ce s-a întâmplat cu fetițele?

— Le-au luat două mătuşi, dar nu împreună.

Lucreția îşi ridică ochii din lucru şi-l privi pe deasupra ochelarilor, alunecați pe nas. Declară consternată:

— Gemenii nu se despart niciodată. Cel puțin, aşa am auzit.

Adrian ridică din umeri:

— Nu poți obliga pe nimeni să ia doi copii deodată. Ce, era simplu prin 1980 să te împovărezi cu două suflete, să-i hrăneşti, să-i încalți, să-i ții la şcoală? Toți făceau câte un singur copil. Ce mai, aşa a hotărât fami-lia, ce ne băgăm noi acum! Fiecare cu soarta ei şi căreia i-o merge mai bine, o s-o tragă şi pe cealaltă.

— Aha, pricepu Lucreția, adică pe Alina o subvenționează acum soră-sa din Noua Zeelandă.

— Exact, i-a deschis un cont în bancă şi i-a lăsat ei, cu acte, casa părintească. Ți-am spus că-i bogată. Mie mi-e absolut indiferent, dar pe tine s-ar putea să te intereseze.

Lucreția îşi ridică din nou privirea deasupra ochelarilor:

— Doar în ceea ce te priveşte, cred că-ți dai seama.

Adrian îi luă mâna care se lăsa greu — „nu fi escroc sentimental" — şi i-o sărută.

— Ştiu, mămică, eşti cel mai dezinteresat om pe care l-am cunoscut vreodată.

Şi chiar aşa era. În ciuda insistențelor lui Adrian, se retrăsese din cursa succesorală, cedându-i acestuia toate drepturile incluse în cele două testamente. Îi moştenise exclusiv şi pe mătuşa Tița din Sinaia şi pe vărul din Londra.

— Toate bune, spuse Lucreția eliberându-şi mâna şi reluând croşetatul, dar care e practic statutul Alinei? Rentieră? Se mulțumeşte doar cu atât la douăzeci de ani?

Adrian îşi băgă mâinile în buzunare, împingându-şi pântecele supt înainte:

— Nu-i chiar aşa, ți-am spus că are tot felul de planuri. Mă întrebi de statut... Are liceul şi doi ani la Academia de Teatru şi Film.

— De ce doar doi ani?

Lui Adrian i se lumină obrazul, o undă de duioşie îi încălzi privirea. Soarele suliţa de amiază şi chiar în Cişmigiu începuse să se simtă arşiţa. Treceau pe lângă bustul Maicii Smara şi Adrian înregistră cu surprindere buchetul de flori depus pe piedestal. Cui naiba-i mai păsa de o învățătoare, chiar emerită, care le făcea apostolat acum o sută de ani? Să fie românii chiar atât de sentimentali? Când fusese la Paris, vizitase cimitirul Père La-Chaise unde, te asigură orice cetățean al celei de a V-a Republici, se află îngropată cel puțin jumătate din istoria Franței. Cum orice mormânt de acolo înseamnă eveniment istoric sau locatar de Larousse, se plimbase la întâmplare şi tot astfel dăduse peste sarcofagele lui Molière şi La Fontaine, aşezate într-un apropiat şi peren *vis-à-vis.* Erau clar abandonate uitării, năpădite de jungla trecutelor anotimpuri, fără urmă de floare proaspătă. Doar piatra monumentelor le ferise de ruină.

— ...Nu m-aş fi putut adapta. Nu accept nici măcar ideea. E o viață execrabilă.

— Pentru cele mai multe adolescente reprezintă un vis.

— Ştiu, Adrian, crede-mă, nu condamn pe nimeni şi nu fac pe puritana, atâta doar că eu nu pot. E ceva fizic. Nu suport nici croitoreasa să mă atingă, mă îmbrac de gata. Ca să obții un rol, treci prin nu ştiu câte...

Îşi muşcă buzele evitând un termen vulgar. Adrian o luă pe după umeri şi-i atinse părul cu buzele:

— O, scumpa mea, îmi pare rău...

— ...nişte şobolani scârboşi, n-au ruşine. Burți scârboase sau piele bătrână. Li se pare că-i în dreptul lor. Şi aşa e peste tot... Mia, o fostă colegă de liceu, a terminat Dreptul. E avocată stagiară. Trăieşte cu maestrul, care pe deasupra mai e şi însurat, ca să-i cedeze câteva dosare prăpădite de pensie alimentară. Se mai alege cu câte o masă la restaurant, care, vorba ei, prefațează şedințele de dragoste. Şi dacă l-ai vedea pe maestru!... Seamănă cu unul, am uitat cum îl cheamă, senator de Constanța. Ai impresia că nu s-a spălat de când l-a prins ultima ploaie fără umbrelă!... Mai bine merg în fabrică.

Lucreția îşi strânse buzele, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i scape cuvintele. Tot ce povestise cu atâta implicare Adrian îi suna a show de proastă calitate, clişee auzite, prefabricate. Pe orice îndrăgostit îl impresionează demonstrațiile de virtute şi scoate scântei doar la prezumția „de hărțuire sexuală a iubitei". N-ar fi obținut însă decât resentimente încercând să-i deschidă ochii pe care el voia să-i țină strâns închişi. Şi la o urmă, apatiei de până mai deunăzi îi e de preferat starea euforică de azi. Poate că el are dreptate, iar ea, atât de ruptă de realitate şi lipsită de experiență, cu o carieră sentimentală care încăpea într-un degetar, era posibil să greşească. „Ce trebuie să se întâmple", conchise, „se va întâmpla oricum".

La plecare, făcu în spatele lui o cruce. Îi veni să râdă singură. „Doamne, cum ne mai izbim de la o vreme bătrânilor! Aşa ne închinau la plecare bunica şi tuşa Tița..."

*

Se remarca în primul rând prin absență, în ciuda prezenței fizice concrete; te uitai la el şi nu-l vedeai, l-ai fi putut întâlni de câteva ori în aceeaşi zi şi n-ai fi băgat de seamă. Impersonal din toate punctele de vedere, semănând până la impresia de „acelaşi" cu alte mii de inşi, devenea invizibil. Scund, îndesat, cu o uşoară calviție, parcă niciodată proaspăt ras şi cu un mototolit specific în făptură şi vestimentație, izbutea aspectul de neconfundat al individului care a călătorit toată noaptea într-un vagon de clasa a doua. Nu înfățişarea însă îl determinase, chiar din primele luni ale lui 90, să deschidă agenția, ci repulsia organică față de o activitate disciplinată, o obstrucție încăpățânată care respingea cu fiori ideea de program strict, condică, obligativitate. Absolvise vechiul ASE, fără ca să profeseze vreodată, şi se lăuda, încântat ca de o performanță, că el unul, ca şi Ceauşescu, nu avusese niciodată un serviciu serios. Fusese de pildă administrator la un orfelinat, director la o casă

de cultură, făcuse impresariat artistic pentru un teatru din provincie, cântase în Corul Sindicatelor. Nu era un leneş, nu era comod; îi plăcea să fie de capul lui. Şi atât.

Ideea unei afaceri pe cont propriu ţâşnise de la sine. Faptul că n-avea capital — cuvinte care justificau la vremea respectivă imobilismul şi lipsa de imaginaţie a milioane de indivizi — nu-l demobiliză. Trebuia găsită o întreprindere cu investiţie zero, furnizând maximum de beneficiu. Astfel apăru în Registrul Camerei de Comerţ şi Industrie a României Societatea *Discret*, prima agenţie de detectivi particulari din Bucureşti. O făcuse fără vreo vocaţie specială în această direcţie, dar cu aplomb şi neîndoielnic entuziasm. Se credea isteţ şi-i plăcea să bată uliţele — singurul lui capital — şi i se părea de-ajuns. Nu-i rămânea decât să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă.

Chiar de a doua zi, închirie în preajma Gării de Nord un apartament de două camere, cu telefon, îşi agăţă firma, dădu anunţuri publicitare în câteva ziare şi împărţi generos cărţi de vizită negustorilor şi tarabagiilor din zonă. Spre propria-i surpriză, încă din primele săptămâni avu muşterii şi îşi descoperi aptitudini. După şase luni, avea nevoie de o secretară care să răspundă la telefon, iar după alte şase luni, îşi luă un colaborator. Afacerea împlinise şapte ani şi, deşi mergea excelent, nu-şi schimbase deloc înfăţişarea. Părea acelaşi ins mediocru, inofensiv şi cumsecade, unul din miile de consumatori de bere şi table din galeria giuleşteană. Genul care într-un anumit mediu inspira încredere, dezlegând cu uşurinţă limbile.

Yvona măsură circumspectă secretara care la rândul ei o cerceta cu o privire adormită şi degetele rămase în suspensie deasupra tastelor calculatorului. Era o fătuţă ştearsă, urâţică, îmbrăcată corect în fustă şi bluză.

— Domnul Pavelescu...

— Sunteţi programată?

— Mă aşteaptă.

— Intraţi, e în biroul dumnealui.

Yvona dădu uşor din cap. „Discreţi", nimic de zis, ca şi rândul trecut, fata nu-i ceruse nici măcar numele, care oricum putea fi fictiv. Pavelescu se ridică în picioare şi-i strânse călduros mâna umezită de emoţie.

— Luaţi loc... Apăsă pe un buton — „Mioara, ai grijă să nu mă deranjeze nimeni" — apoi deschise unul din dosarele care se aflau pe birou.

Yvona îl urmărea cu sufletul la gură. Un ventilator de tavan primenea aerul, un bărzăune intră şi ieşi cu zigzaguri zgomotoase pe fereastra deschisă, Pavelescu, în cămaşă, cravată şi bretele care-i săltau pantalonii până la subsuori, transpira din gros.

— Mda, îşi drese glasul, stimată doamnă, sunt fericit să vă pun la dispoziţie datele pe care le-aţi solicitat agenţiei noastre. Sper, zâmbi, că veţi aprecia promptitudinea şi seriozitatea serviciilor noastre.

Yvona îşi duse reflex mâna la poşetă:

— Dacă trebuie să mai achit ceva...

— Nici gând. Nu modificăm onorariile decât dacă intervin situaţii neprevăzute în contract... Deci, declară important ridicând o foaie de hârtie şi citind cu privirea subţiată, subiectul intrat în urmărirea noastră la data de..., nu-i aşa, domnul Adrian Radulian se întâlneşte cu tânăra Alina Vlădescu, domiciliată pe Strada Plantelor, numărul... şi aşa mai departe, aveţi aici adresa completă, fără ocupaţie. Locuieşte singură. Un interior luxos, precizează agentul meu.

— De unde ştie? se miră Yvona. A intrat înăuntru?

Detectivul zâmbi încântat că-i poate oferi o mostră de profesionalism:

— Suntem plătiţi ca să obţinem informaţii cât mai complete.

Păstră pentru el amănuntul că Alina locuia la parter, iar vara geamu-rile sunt îndeobşte deschise. Dar clientul trebuie impresionat, lăsat să creadă că ai folosit trucuri extraordinare.

— ...Mda, s-au întâlnit în intervalul acestor douăzeci şi două de zile de paisprezece ori — aveţi aici zilele şi orele consumate împreună, de asemenea, locurile frecventate.

Foarte multe parcuri şi terase de vară. Agentul meu este în măsură să garanteze că relaţia celor doi s-a limitat strict la aceste plimbări şi mese de restaurant. Nu au înnoptat împreună şi nici nu şi-au făcut vizite...

Yvona îşi muşcă buzele: „E mai grav decât îmi închipuiam...”

— Asta-i tot? se interesă cu gura uscată.

— Scuzaţi-mă, zâmbi ca amabilitatea personificată Pavelescu, aceasta a fost prestaţia la care ne-am angajat. *Dacă şi cu cine* se întâlneşte domnul Radulian. Ar mai fi de adăugat că Alina Vlădescu e o tânără doamnă extrem de atrăgătoare. O apariţie foarte specială.

„Dată în toţi paştii”, rânjise Gogu, asistentul lui, „n-am întâlnit mândruţă mai periculoasă, iar moşu-i căzut în limbă după ea...”

Yvona îşi simţea gura amară şi — senzaţie absolut nouă — că alunecă vertiginos printr-un tunel ca păcura. Îngăimă ca o idioată, după cum avea să se sancţioneze mai târziu:

— Şi acum, ce facem?

Pavelescu îi îndreptă o privire gânditoare. „E KO, săraca! Nici veştile n-au fost prea vesele...” Surâse aparent încurcat:

— Stimată doamnă, asta o decideţi dumneavoastră. Noi ne-am îndeplinit mandatul.

Yvona îl privi rătăcită. Înregistră abstract că omuleţul ăsta caraghios, cu faţă păşunistă, avea ochi neaşteptat de frumoşi. Cafeniu-aurii, expresivi, foarte blânzi.

— Cred... da, cred că ar trebui să continuaţi. Mă interesează totul. Orice amănunt.

— În cazul acesta, îmi permit o sugestie! Să deplasăm obiectul.

— Ce vreţi să spuneţi?

Pentru a-şi da importanţă, bossul deschise din nou dosarul şi mâzgăli ceva mărunt pe o adresă primită de la Telefoane care n-avea nici o legătură cu Yvona.

— Că mai interesant din punctul dumneavoastră de vedere, dacă am intuit bine situaţia, ar fi să cunoaştem viaţa Alinei Vlădescu. Mişcările domnului Radulian le ştim, au devenit mecanice. De acasă la întâlnirile cu domnişoara în cauză, iar după programul comun — din nou, acasă.

Ochii Yvonei străluciră:

— Da, da, aveţi dreptate, v-aţi gândit bine. Urmăriţi-o pe ea.

Detectivul îşi plecă privirea zâmbind. Dinainte de a discuta cu Yvona, decisese împreună cu Gogu s-o fileze pe fată. Prin însăşi natura ei, Alina trezea suspiciuni; era prea aparte, prea fantastică, nu se încadra cu nimic în peisajul de toate zilele. Iar Gogu constatase că, în mod ciudat, vecinii cleveteau nu locatara, ci locuinţa. „O casă unde se trăieşte doar noaptea. Şi atunci, pe furiş”.

*

Lucrurile nu stăteau chiar aşa. În timpul zilei, ferestrele rămâneau larg deschise, uneori şi cu perdelele date la o parte, ca şi cum locatarul simţea în permanenţă nevoie de aer şi nu avea nimic de ascuns. S-ar fi putut interpreta chiar că nu ţine în mod deosebit la intimitate. Astfel, de pildă, vedea lucrurile vecinul din coastă, domnul Ionică Manole, vecinul de alături...

Îi despărţea doar curtea îngustă a Alinei, cam cheală, unde doar pe primăvară foarte jună înfloreau câteva straturi lungi de lăcrămioare şi stânjenei. Distanţa vizaviului dintre ferestre era de aproximativ treizeci de metri şi bătrânul, magistrat la pensie, putea urmări toate mişcările Alinei prin camera unde se afla instalat un pian şi pe care o bănuia un soi de salon.

...Nimic neobişnuit. O viaţă probabil agreabilă, fără griji, cu multă muzică, telefoane interminabile şi turbane faraonice. Fata asta avea o manie, se spăla în fiecare zi pe cap.

Bizareria, şi la aceasta se refereau vecinii, intervenea după ce noaptea, încheiată la toţi nasturii — nasturii fiind stelele, imagine aparţinând domnului Manole care făcea şi poezii — se înstăpânea de-a binelea. Mai precis, după ceasurile 11 când bătrânul, altfel exemplu de sedentarism, dădea o raită pe teren. Până la apariţia Alinei, cu câteva luni în urmă, Manole nu făcea decât să vegeteze în aşteptarea „ultimei citaţii”, fericit că nu-l deranjează nimeni, că nu poate interveni nimic care să-i perturbe monotonia calendarului.

„Monotonia e cea mai sigură formulă de viață, exclude surprizele”, şi se simțea mulțumit. Nici măcar televizorul, drogul senectuții, nu-l anima, deschizându-l doar la remanieri guvernamentale. Pe scurt, dormea, ciugulea de trei ori pe zi, căsca mult şi alcătuia stihuri pentru uz personal. Fără nici un fel de veleitarism, aşa cum alții joacă şah singuri sau rezolvă integrame.

Alina îi trezise de la bun început interesul. I se părea că seamănă cu fecioarele de odinioară care dormeau cu Lamartine la căpătâi, avea prospețime de floare şi grația păstorițelor eternizate pe porțelanuri vechi. Personajul, ca atare, intriga din toate punctele de vedere. De unde se ivise? Până în ’90, în imobil nu locuia nimeni, bătrânul Manole fiind convins că fusese o casă conspirativă a Securității, preluată de SRI. Oricum, suspectă. Pe urmă, fata nu avea slujbă, nu exista un amant *en titre* — cât de discretă, o relație tot lasă dâre — trăia mai mult decât confortabil, vorbea neîntrerupt la telefon, şi nu o vizita nimeni. Fata asta n-avea prieteni? Ținea toată ziua ferestrele vraişte, iar noaptea se baricada ca într-o cetate, unde Dumnezeu ştie ce fabrica, dar sigur nu dormea în incursiunile sale nocturne, constatase că prin storurile trase se strecura o ață de lumină, iar spre miezul nopții, o vizita o pereche de tineri. În mare taină, lăsând totdeauna maşina în micul scuar de unde izvorau străzile Plantelor şi Burghelea. Când dispăreau cei doi, nu ştia. Încercase de mai multe ori să stea de veghe, dar până la urmă somnul îl biruise înțepenit pe pervazul ferestrei. Se trezise târziu, când soarele cocoțat în vârf de plop îi săgeta dureros capul, îşi simțea gâtul de lemn şi gura plină de venin.

Nu renunțase totuşi la investigații. La Alina venea de câteva ori pe săptămână o femeie de serviciu; de vârstă incertă, slabă, ştirbă şi robace. Încercase să intre în vorbă, dar nefericita, fie aşa zămislită, fie bine dresată, avea gura cusută. Apoi, amănunt extrem de interesant, acum două zile se prezentase un tip, chipurile om de afaceri. Domnu Manole, versat şi cu flerul celor patruzeci de ani de magistratură, îl taxase imediat: derbedeu de după Revoluție, potențial infractor. Tipul îi croşetase o poveste de adormit copiii: îi place cartierul, ar vrea să se stabilească în zonă, dar vorba aia, când îți cumperi casă, o cumperi cu vecini cu tot, e bine să cunoşti hibele ascunse ale uliței. Un pretext pentru a cere informații — chipurile în treacăt — despre Alina.

Bătrânul oferise generalități, iar individul se dusese să bată la alte uşi. Faptul însă nu putea trece neconsemnat. Alina era filată. Poate că se afla în pericol. Poate că trebuia pusă în gardă. Domnul Manole se frământă o zi întreagă înainte de a lua o hotărâre.

*

Se împlinise o lună de când se întâlneau şi Adrian ținea să dea proporții evenimentului. Îşi aminti cu o nepăsare care l-ar fi întristat în alte împrejurări — nu constați niciodată cu plăcere cât de săracă ți-a fost viața — că „pe vremea Dinei” nu sărbătoriseră nici măcar anii de căsătorie. Tot astfel îşi aminti cu cât scepticism înregistra unele afirmații — judecăți de viață despre capriciile destinului: „Fiecare vârstă îşi are bucuriile ei”, de exemplu, sau „unii sunt fericiți la tinerețe, alții în cea de a doua parte a vieții”. ...Adrian îşi spunea că oamenii nu ştiu ce vorbesc. Pentru el, fericirea era o noțiune strict legată de tinerețe — sănătatea, frumusețea, energia, capacitatea de entuziasm constituind apanajul şi condițiile *sine-qua- non* ale acesteia. „La ce-mi mai foloseşte o avuție de maharajah, când am ajuns la proteză şi ceai de muşețel? Cum naiba să mă mai cațăr pe somptuoasa scară interioară a unei simandicoase reşedințe, când umblu în baston, înțepenit de spondiloză? Visele, regretele, mizeria de odinioară tot din arhiva mea fac parte. Ce mulțumire mai poți încerca lângă o femeie proaspătă şi încântătoare când te dopezi cu energizante, Aquafresh şi Orbit fără zahăr, mai ales în zori, când nu-ți miroase gura a flori? Vorba străbună, 'geaba dă Dumnezeu pită bună după ce ți-a luat dinții...”

Adrian zâmbea nesigur, parcă prins în greşeală. Se pare că lucrurile nu stăteau chiar aşa, nimic nu-i foarte alb sau foarte negru, încap nuanțe. Şi în orice caz, să ne ferim de idei fixe decretate axiome. Se considera în a-cest sens un exemplu absolut. Abia la cincizeci de ani, când se aştepta cel mai puțin, începuse să-i strălucească steaua, scăpase de orice griji materiale, iubea şi era iubit de cea mai desăvârşită făptură, un unicat despre care nu-şi

închipuise că poate exista aievea. Şi apoi, se autolinişte a, cincizeci de ani nu înseamnă senectute. Chiar dacă nu mai emană prospețimea brânduşelor înrourate, e prezentabil, scutit de burtă şi chelie şi îşi amintea cu o satisfacție de recentă dată că fuseseră destule femei care afirmau despre el că-i un bărbat plin de farmec...

— ...În realitate, nu mă pot obişnui cu norocul! Cu atâta noroc! Nu-mi vine să cred că-i vorba despre mine, declară cu ochii plini de lumină ai unui băiețandru. N-am să înțeleg în ruptul capului cum, de unde iscă ființe ca tine.

Alina îi strânse mâna cu duioşie. Atingerile ei erau fugare ca o aromă întâmplătoare, ca degetul unui fluture.

— Mi-e teamă, Adi, că ți-ai pus pe ochi o broboadă roz. Şi că într-o bună dimineață, te vei trezi fără ea. Smulsă în timpul somnului, ca pe un lucru incomod.

— Niciodată.

— Eşti grozav de îndrăgostit...

Adrian îşi luă inima în dinți. Se zbuciuma cu o frenezie care o transforma în cord.

— Tu... nu? Ştiu că cer prea mult...

— Tu nu ceri niciodată nimic, şi asta îmi place cel mai mult la tine. Te iubesc, adăugă pe tonul unei şcolărițe care le relatează părinților că „a făcut bine” la teză.

Adrian simți că se îneacă, era prima declarație categorică a Alinei. Făcu semn chelnerului să deschidă şampania şi să aprindă lumânarea din sfeşnicul care la început i se păruse prea banal. Banalizat prin exces de frecvență. Localul, Continental, îl alesese Alina...

— Poate preferi ceva mai animat, cu program. La Continental nu prea vin tineri. Nu trebuie să te gândeşti la mine...

— Mă gândesc la amândoi. Dacă am chef de hărmălaie, mă duc la Gara de Nord. Vreau să aud ce-mi spui... Ştii să spui atât de frumos! Şi tu eşti unic, Adi.

— Nu pot să înțeleg ce ai găsit la mine.

— Vrei complimente? Te iubesc şi asta trebuie să-ți ajungă.

— Te ador. Sunt din ce în ce mai convins că noi suntem predestinați. Înainte de a şti cum te cheamă, în visele mele îți spuneam Alina.

Fata surâse cu îngăduință:

— Mi-ai mai zis-o, dar parcă nu te cred. Ar fi prea de tot...

— Îți jur, scumpa mea. M-am îndrăgostit de tine de cum ți-am auzit glasul. E absurd, însă mi se părea imposibil să te numeşti Georgeta sau Florica. Obligatoriu trebuia ceva care să mângâie... Un singur lucru vreau să-mi mai spui... De unde mă ştii? Unde m-ai văzut prima oară? Cum de ți s-au oprit ochii asupra mea?

— Bella e mai frumoasă decât mine, spuse Alina muindu-şi buzele în cupă. Şi pentru că nu am crescut împreună, suntem destul de deosebite. Adică semănăm, dar nu până la confuzie...

Adrian înghiți în sec. Pentru prima oară îl sâcâia stilul acrobatic practicat de Alina în conversație şi dacă nu ar fi cunoscut-o, aşa cum îşi închipuia că o cunoaşte, şi-ar fi zis că fata evită un răspuns direct.

— ...Uită-te la perechea de lângă prima coloană. Femeia în verde şi el cu mustață... Sunt tineri, dar nu mai au ce să-şi spună. Probabil s-au căsătorit mai de mult.

Adrian îşi întoarse privirea din politețe. Oricum, chestiunea nu-l interesa şi nici nu vedea pe nimeni în afară de Alina.

— De ce crezi asta?

Alina râse cristalin:

— Se plictisesc de moarte împreună. Cred că în viața de toate zilele se ignoră cu amabilitate... Se înghesui dintr-o dată între umeri de parcă i-ar fi fost frig. De asta mi-e mie teamă, Adi! De căsnicia convenție, obişnuință şi bunuri comune...

Adrian îi mângâie tâmpla cu degete suave. Ca pe un porțelan nespus de prețios, fragil, vulnerabil.

— Te înțeleg, scumpa mea...

Alina conchise cu satisfacție:

— Noi avem tot timpul ceva să ne spunem... Te iubesc, Adi, ce mai, sunt din ce în ce mai sigură.

— Chiar sigură, sigură?

— Absolut. Am testul meu.

Adrian râse cu ochii umezi. Cât e de copilăroasă, cât e de năzdrăvană! Intră în joc:

— Mi-l spui şi mie?

— Bineînţeles, e simplu de tot! În clipa asta, şi nu doar în clipa asta, nu aş dori să se afle altcineva în locul tău. Nici Tom Cruise după care se dădeau în vânt toate fetele la şcoală!... A... ă... ă... nici măcar Clark Gable în *Pe aripile vântului!*

— Fetiţa mea, surâse înduioşat Adrian, dar Clark Gable ţi-ar fi putut fi străbunic.

Alina ridică din umeri:

— Şi ce dacă! N-am întâlnit la nici un bărbat atâta farmec! De exemplu, mie nu-mi place Olaf... Ce te uiţi la mine? Soţul Bellei. E cumsecade, culant, dar fără şic. Pare un băcan îmbrăcat la Paco Rabanne.

— Are probabil alte calităţi, presupuse generos Adrian, pe care hainele cădeau ireproşabil.

— După ce tata s-a sinucis, reluă firesc Alina, eu am rămas la Bucureşti, iar pe Bella a luat-o tanti Cleo la Iaşi. Ne vedeam de cel mult două ori pe an. Eu mergeam de Crăciun la Iaşi, şi Bella petrecea cam o săptămână la Bucureşti, când mergea la mare cu tanti Cleo. Bella a crescut în atmosferă Ionel Teodoreanu... Adăugă chicotind: Şi multă brânză. Tanti Cleo era de părere că dacă ai în casă ceai, pâine şi brânză înseamnă că situaţia nu-i chiar atât de rea...

Muzica încetase. Alina îşi flutură pleoapele.

— Amândoi s-au îndrăgostit unul de altul din prima clipă. Acolo, pe pista de la Poiana Braşov. Bella-i o sportivă înnăscută, e ca o săgeată în tot ce face. Olaf, ridică din umeri, nu ştiu ce are, dar are ceva care-i place ei foarte mult... Ştiu că-l iubeşte... Pe tine te-am văzut prima dată la Vox Maris.

Inima lui Adrian tresări. Dacă s-ar fi apropiat cineva de masa lor, întrerupând clipa, l-ar fi zdrobit.

— ...Mie nu-mi place la discotecă, continuă Alina, dar suntem un grup de foşti colegi de liceu care ne întâlnim periodic. Ei au ales localul. Erai la masă cu o fată brunetă. Dansează bine...

— O, Mariana, n-a fost nimic serios între noi.

— Ştiu, spuse Alina coborându-şi pleoapele, altfel... Nici voi nu aveaţi ce să vă spuneţi, ea nu dansa cu tine... Păreai indiferent, dar transmiteai o tristeţe specială. Te-am imaginat imediat în Andrei, prinţul Bolconski, alt iubit de al meu.

Emoţionat, Adrian se mulţumi să-i sărute mâinile.

— Numărul de telefon ţi l-am descoperit într-o clipită. Masa fusese rezervată pe numele de Adrian Radulian. Era cartonul pe masă...

Cedând unui impuls irezistibil, Adrian izbucni:

— Te ador, Alina, vrei să fii soţia mea?

Nu observă perechea care se oprise lângă masa lor.

Alina îl strânse de braţ, atrăgându-i atenţia. Mariana, într-un extra minijup de piele şi un corsaj paietat, îi înlănţui gâtul cu aer de proprietară:

— Ce faci, tataie, nu te-am văzut de la alegeri!... Constat că ai trecut la puştoaice... În ce clasă eşti, surioară?

Alina îşi ridică faţa, aţintind-o cu o privire limpede. Păstra o linişte, un calm impenetrabil care uluia. „N-aveam replică”, mărturisi ulterior, dar pe Adrian avea să-l urmărească multă vreme acel obraz stăpânit, încremenit ca un porţelan.

Partenerul Marianei, un extrem oriental — poate chinez, poate coreean, de ce nu japonez, dracu-i deosebeşte pe ăştia cu ochii bridaţi! — o apucă de braţ încercând s-o smulgă de lângă masă. Îl ajută şeful de sală apucând-o ferm de celălalt braţ şi explicând că tot localul e rezervat.

Mariana se smulse cu violenţă şi rămase înfiptă pe picioarele desfăcute în unghi ascuţit. Ochii învăpăiaţi, întreaga făptură scotea flăcări.

— Nu sunt paralitică, pot să ies şi singură.

Obrazul lui Adrian se umplu de transpiraţie. Se aşteptase la şi mai rău.

Alina, ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că nu s-a întâmplat nimic, sau oricum, incidentul era minor, lipsit de importanţă, îşi plimbă ochii în jurul sălii.

— Îmi place localul ăsta. Are atmosferă. Am citit într-o carte că aici cânta odată celebrul Grigoraş Dinicu. Mi-ar fi plăcut să trăiesc pe atunci...

Adrian, făcând eforturi să se desprindă de incidentul abia consumat, izbuti un surâs crispat:

— Acum, ai fi fost o babă, sau n-ai mai fi fost deloc.

Alina ridică din umeri, cu nonşalanţa primei tinereţi pentru care moartea reprezintă un fenomen teoretic inevitabil, dar practic de neconceput.

— Indiferent de epocă, tot murim, contează cum am trăit.

— Mica mea înţeleaptă!

— Totdeauna... nu, să zicem cam de pe la treisprezece-paisprezece ani, am simţit că m-am născut prea târziu... Nu atunci când trebuia. Bella-i altfel. Ea e... cetăţean al epocii ei... Doamne, Adi, cât de vulnerabil poţi să fii! Pentru asta te iubesc şi mai mult. Nu-mi plac statuile.

Confuz încă, nedesprins din penibilul incidentului, nemulţumit de propria reacţie, lipsită de virilitate, întrebă prosteşte:

— De ce?

Alina râse cu ochi plini de licurici:

— Nu suport picioarele reci.

— Am să-mi pun şosete. Apoi, sugrumat de emoţie, febril: Nu mi-ai răspuns: Vrei să fii soţia mea?

Alina îşi rotunji ochii de cafea.

— Dar bineînţeles, nu ştiai? Îşi îndreptă trupul lipindu-l de spătarul scaunului şi rosti cu glas important: Doamna Alina Radulian. Sună bine. Îmi place...

Adrian închise ochii. Încerca o senzaţie de beatitudine, fizic ameţitoare pe care o mai trăise doar pe pârtiile de schi cu mulţi, mulţi ani în urmă. Îşi dădea seama că alunecă pe un drum fără întoarcere. Că zboară purtat pe aripile destinului. Şi totuşi, inima îi era strânsă. De prea multă fericire.

— De ce-ţi astupi urechile? surâse Alina. Ce nu vrei să auzi?

Un gest absolut instinctiv. Undeva, ca un avertisment, în surdină, un acord străin... Adrian luă o gură de aer şi continuă să zboare pe pista însorită.

*

Evenimentele se succedau în ritm vertiginos. Adrian ar fi vrut să se căsătorească imediat şi să plece la mare pentru câteva săptămâni, urmând ca adevărata lună, luni de miere să le petreacă undeva în străinătate, după epuizarea sezonului de turism popular. Una e Parisul — exemplul cel mai la îndemână — plin de rucsacuri, paturi în spinare şi autocarele cu aer condiţionat ale excursiilor colective, şi altul după *la rentrée,* zi măcar întâi octombrie. Pe urmă, ar fi dorit o nuntă cu fast, aşa cum îşi închipuia că-şi visează orice fată tânără. Şi cu biserică, bineînţeles. Nu fusese la fel de *bineînţeles* şi cu Dina. Dar — amortizând zvâcnetul remuşcării — pe atunci nu se purtau nunţi importante, Dina nu manifestase dorinţa de a se îmbrăca în rochie de mireasă, nici fotografiile color nu erau ceva de toată ziua. Ale lor, alb-negru şi 6 pe 9, strânse la un loc într-un plic ferfeniţit din sertarul cel mai de jos al biroului, privite azi, erau de-a dreptul jalnice. Ea, Dina, căutând asemănarea cu Catherine Deneuve într-un profil ierbivor şi o rochiţă bej (deschisă, totuşi practică, bună de purtat şi după nuntă) gândită şi executată de doamna Tanţi, cea mai şic stilistă din Tulcea; el, zâmbind bovin şi fără scăpare, într-un costum care părea de închiriat. Cea mai impozantă se detaşa Lucreţia. Era deja o resemnată şi asta se citea pe chipul cu trăsături prea mari, dar frumoase. Rochia strictă, neagră, cu crucea mare de diamante a bunicii lor, adăugau la distincţie şi măreţie. Semăna cu o stareţă.

— Nu te grăbi, Adi...

— Mă însor, de ar fi să ştiu că este ultimul act din viaţa mea.

— Nu la asta mă gândesc...

— Atunci, la ce?

Lucreția ridică o privire chinuită, buzele îi tremurau:

— Nu pune nimic pe numele ei... Așteaptă, Adi, ai răbdare... Vă cunoașteți... abia v-ați cunoscut. Nu te grăbi... Știi că nu mă gândesc decât la tine... eu nu am nimic de pierdut... Te implor, Adi.

Adrian se ridică și venind în spatele canapelei, îi puse mâinile pe umeri:

— Te înțeleg, surioară, știu că te gândești numai și doar la mine. Cred că una din poverile noastre este ideea preconcepută. Când între doi parteneri există o diferență de vârstă, care se impune menționată, suspiciunea de interes se iscă automat, de la sine. Vrei să-ți spun ceva? Alina nici măcar nu m-a întrebat din ce trăiesc.

Lucreția își țuguie buzele, apoi le înghiți:

— Asta m-ar fi pus cel mai mult pe gânduri.

Adrian dădu din cap cu tristețe:

— Iată ce au izbutit cincizeci de ani de comunism să facă până și dintr-o sfântă ca tine! Frumosul... binele... Nu-l mai credem nici când îl avem în fața ochilor. În chestiuni de ordin practic, Alina e inconștientă, eu spun copilăroasă. Banii nu au pentru ea nici un fel de importanță. Probabil fiindcă nu i-au lipsit niciodată.

Lucreția își ridică sprâncenele cu surpriză nedisimulată:

— E cel puțin singular... A crescut dintr-o pensie de urmaș împărțită cu soră-sa și ce-i mai putea oferi o mătușă în vârstă care nu era nici dentistă, nici membră în CC! ! Dacă ar fi fost atât de înlesnită, n-ar fi despărțit fetele.

Adrian dădu din mâini sictirit, apoi și le înfipse în buzunarele pantalonilor:

— Dumnezeule! Asta a fost defectul tău de când te știu! Despici firul nu în patru, în paișpe! N-am afirmat că Alina avea poneiul ei, nici propriul ei Disneyland, nici *party*-uri de ziua ei cu o sută de copii, baloane colorate și focuri de artificii! Dar nici n-a tânjit după portocale, iar de Sfântul Nicolae își punea ghetuțele la geam fără teama de a fi dezamăgită.

(— ...îmi plăcea frișca, îmi place și acum. Cum altceva nu prea mâncam, tanti făcea rost de pungulițe cu praf de frișcă de la Shop. Dădea lecții de pian. Destul de des, vindea de prin casă. Într-un fel, sigur că a făcut sacrificii pentru mine, dar...

— Dar?

— Ea n-a avut familie, n-a avut copii. Îi plăcea să împartă totul cu mine. Cred că a fost singura creștină adevărată pe care am cunoscut-o...)

Lucreția abandonă lucrul în poală, fără să-și elibereze degetele de lână, și andrelele. Își frământa buzele într-un mod caracteristic, pe care Adrian îl cunoștea; își căuta cuvintele. Adică, nu putea renunța la ceea ce avea de zis, dar nici nu vroia să supere.

— Spune, o încurajă, nimic din ce vine de la tine nu mă poate necăji.

— Adi!... Tu nu-ți dai seama că toate sunt simple clișee? Buna și milostiva mătușă în vârstă! Lecții de pian... Vânzări la Consignația. Un lot de detalii deja auzite, locuri comune și fapte imposibil de controlat. Totul însă perfect avuabil, ideal ca moralitate. Iartă-mă, Adi, dar idealul întruchipat concret e totdeauna suspect...

Adrian își reluă plimbarea agasat:

— Ce-ai vrea? S-o spionez? Să fac investigații? M-aș umili pe mine, dar cel mai mult m-ar durea că o umilesc pe ea. Aș uzurpa frumusețea a tot ce se întâmplă între noi, a dragostei noastre... Ea nu-mi cere nimic, nu are nici o pretenție... Am vrut să-i comand printr-un prieten o verighetă încrustată în briliante. La Londra... Aveam nevoie de măsura inelarului. Nu m-am putut abține și i-am spus în ce scop. Nu pot avea secrete față de ea. A refuzat categoric, e modestă, un simplu cerculeț de aur îi ajunge. Rugând-o în genunchi, nu mi-e rușine s-o recunosc, a acceptat ca inel de logodnă smaraldul de la bunica Cleopatra.

— Pe care Dinei niciodată nu ți-a trecut prin minte să i-l oferi.

Sprâncenele lui Adrian se adunară pe frunte.

— Nu-i corect din partea ta să mi-o reproșezi. Amintește-ți că ai fost prima care m-ai sfătuit să nu-i dau inelul. Că nu se știe ce se mai poate întâmpla, să-mi las o rezervă...

— Adi, te-ai gândit ce valoare are smaraldul de la bunica? Piatra, montura, ghirlanda de briliante? Că are peste o sută cincizeci de ani vechime, că-i o veritabilă piesă de muzeu? Asta dincolo de valoarea intrinsecă!

Adrian râse şi se ridică, pregătindu-se de plecare:
— Să nu-mi spui acum că Alina ar fi vreo specialistă în giuvaieruri şi că a apreciat dintr-un ochi pe ce valoare pune mâna. A acceptat inelul fiind convinsă că-mi face o plăcere... Că-i surâde ideea de continuitate...
Lucreția se interesă ironic:
— A familiei Radulian?
— Normal... Pentru că tot suntem la confesiuni, primul copil se va numi Lucreția. Sau... Lucrețiu.
Soră-sa se prăbuşi în fotoliu, împingându-şi cu limba proteza dizlocată, gata s-o piardă în poale.
— Eşti nebun de-a binelea! Coborî reflex privirea. De fapt, roşi, dar pielea oacheşă nu înregistra vizibil schimbările de nuanțe: S-a şi... întâmplat?
Era de o pudoare patologică, iar la medic, o treceau toate sudorile când trebuia să răspundă întrebărilor vizând intimitatea fizică.
— Aşteptați un copil?
Adrian râse:
— Acum, tu eşti nebună. Abia i-am atins buzele... Alina şi-a visat mereu o familie, şi-i de înțeles. Ne gândim la doi copii... În realitate, eu mi-am dorit totdeauna măcar unul...
— Dar ai ținut secret, râse blând Lucreția.
— Degeaba eşti sarcastică. În tinerețea noastră nu existau condiții, iar eu şi Dina, o pereche de calici.
— Alții s-au încumetat, totuşi.
— Iresponsabilii! Decât să-mi reproşeze sau doar să gândească „de ce m-ai făcut, dacă ştiai că nu poți să-mi dai ce-mi trebuie", mai bine lipsă. Noi n-am fi avut nici măcar scuza părinților noştri: „când v-am făcut, curgea lapte şi miere, leul românesc era mai puternic decât francul francez! De unde puteam să ştim că vin comuniştii cu şapcă, cartele şi WC comun?"
Lucreția reluă tricotatul. Din pricina tulburării, scăpă câteva ochiuri. Rosti, călcându-şi pe inimă:
— Ai dreptate, Adi. Aşa cum prezinți tu lucrurile, totul capătă noimă.
Apoi, încercând să dea o turnură mai veselă discuției, se interesă animată — „ah, ce chef aş mai avea de o petrecere!"
— Când ați hotărât nunta, unde, pe cine invitați? Am de gând să-mi fac o rochie nouă. N-am ieşit de mult, aşa că n-am nimic de ocazie.
Adrian îşi frecă palmele. Ținea mult la acordul soră-sii, chiar dacă dezacordul nu l-ar fi făcut să se răzgândească. S-ar fi simțit însă mâhnit, un norişor cât o cutie de chibrituri ar fi întunecat sărbătoarea din inima lui. Aşa însă, totul devenea perfect. Exclamă fericit:
— Comandă-ți cea mai grozavă toaletă! O plătesc eu. Vreau să mă laud cu sora mea cea frumoasă şi distinsă!
Lucreția surâse, ascunzându-şi emoția Erau cuvintele amabile ale unui ins burduşit de fericire, nu mai puțin însă îi făceau plăcere.
— Am să mă străduiesc. Dar nu mi-ai răspuns...
Adrian luă un aer aferat, de persoană cu o mie de probleme pe cap:
— Scumpa mea, nunta va avea loc sâmbăta viitoare, adică peste zece zile. La Primăria sectorului 1. A doua zi, duminică, avem cununia religioasă la Biserica Sfânta Bălaşa. Urmează masa la Restaurantul Vienez...
— Grozav! exclamă convențional Lucreția Cine sunt invitații?
Adrian se apropie de fereastră şi săltă colțul perdelei. Aruncă în stradă o privire fără adresă, rostind pe un ton voit indiferent, care ar fi vrut să dea de înțeles că „ăsta-i lucrul cel mai puțin important!":
— Păi, tu, ca oaspetele cel mai de seamă...
— Linguşitorule! râse soră-sa gâdilată. Mai departe...
— ...doi foşti colegi de serviciu, cu nevestele respective, am fost şi eu la nunta lor! Asta-i situația, suntem o familie săracă în neamuri, nu avem unchi, verişori, cumnați...
— Bine, bine, dar cine vine din partea ei?

Adrian se desprinse de fereastră, ocolindu-i privirea:

— O prietenă din Timişoara, cu bărbatu-său. Se cunosc din şcoala primară şi au terminat împreună liceul... Cam atât. Ţi-am spus că-i o persoană modestă, nu face caz de nimic... În general, cum să-ți spun, e fericită să treacă, să se strecoare cât mai neobservată...

Lucreția abandonă din nou lucrul, îşi scoase ochelarii rămânând cu ei în mână. Stupefacția îi amplifica trăsăturile care chiar şi pe mimică normală, păreau privite cu lupa.

— Dar soră-sa? Nici măcar ea nu vine?

— E gravidă în nu ştiu câte luni, nu se poate aventura într-o călătorie.

— Bineînțeles, admise Lucreția derutată, dar mătuşile?!

— Pe cea din Iaşi, a luat-o Bella la ea, vreau să spun că s-a stabilit în Noua Zeelandă. Nu-i poți pretinde unei femei de optzeci de ani să petreacă douăzeci şi patru de ore în avion, ca să participe la o nuntă...

— De acord, dar profesoara de pian?... Asta din Bucureşti, care a crescut-o pe Alina?

— A murit acum doi ani. Chiar alaltăieri am fost la Bellu, să-i pună nişte flori şi o lumânare.

Lucreția dădu maşinal din cap: „Toate-s luşe dar *la* şi *pe* țanc!” Şi din nou, la plecare îi binecuvântă spatele cu semnul crucii.

*

Adrian o părăsi cu un imperceptibil sentiment de amărăciune. Îşi cunoştea bine sora, de mici ținuseră unul la celălalt şi, practic, nu se despărțiseră niciodată. Chiar când trăia Dina — cumnatele nu se prizau reciproc — se vedeau cel puțin de două ori pe săptămână. Vizitele le făcea Adrian în orele de serviciu — avea muncă de teren, deci şi „găuri” — şi îşi amintea că la vremea respectivă, considera taclalele cu Lucreția cele mai plăcute momente ale existenței lui. Ea se simțea cel mai bine. Aveau ce-şi povesti, aprioric şi general, indiferent de chestiune putea miza pe acordul Lucreției, iar aplauzele mute pe care i le citea în zâmbet şi privire îi făceau plăcere. Se putea afirma că soră-sa îi fusese totdeauna un fidel şi neabătut yesman.

Lucrurile se schimbaseră din momentul în care apăruse Alina şi nu trebuia să fii prea intuitiv ca să-ți dai seama de realitate. Îi găsea însă scuze, căci „deşi nu-mi place, trebuie să mă obişnuiesc cu gândul că a îmbătrânit şi Lucreția. Gândirea i-a înțepenit în tipare fixe, îi e teamă de schimbări, a devenit suspicioasă, adulmecă pretutindeni machiavelisme subterane, canalisme”.

Până mai ieri, alaltăieri, Adrian îşi făcuse iluzii că va fi suficient ca cele două femei să se cunoască, pentru ca lucrurile să se aranjeze de la sine. Alina avea să fie inevitabil cucerită de noblețea Lucreției, blândă şi pozitivă de fel; era imposibil ca Lucreția să reziste farmecului absolut al Alinei. Acum, se simțea sceptic, avea impresia că soră-sa ajunsese să nu mai vadă binele şi frumosul, chiar când le avea dinaintea ochilor. În realitate, o înăcrise viața, căsnicia ratată o marcase pe vecie, soarta nu-i oferise nimic în compensație. Funcționa desigur şi gelozia, poate că în sinea ei Lucreția nădăjduise că vor îmbătrâni împreună, între zidurile aceleiaşi case, împărțind inerente necazuri, mici bucurii, amintiri. Nu, nu făcuse nici o aluzie în acest sens, avea prea mult bun-simț şi demnitate ca să se impună, dar din discuțiile purtate despre alții, cu viață tangentă, era limpede că o asemenea perspectivă i se părea cât se poate de normală. Poate singura normală.

Aşa ar fi fost normal, reflecta Lucreția, care se simțea derutată. Într-adevăr, imaginase o bătrânețe comună şi în acest sens îşi considerase viața definitiv aranjată. Adrian o citise bine, cu excepția unui amendament. În scenariul ei, Lucreția o indusese şi pe Yvona. Fusese convinsă că cei doi se vor căsători. Se potriveau din toate punctele de vedere, dar, în primul rând, Yvona era o doamnă. Se întâlniseră de mai multe ori şi de fiecare dată constatase cu plăcere că-i o persoană plină de tact, instruită, echilibrată şi că-l iubeşte pe Adrian din tot sufletul. Se vedea foarte bine coabitând cu o asemenea cumnată. Cu menajamentele de rigoare, desigur. „împreună, dar separat” ar fi fost una din reguli. De pildă, o vilă cu două apartamente, sau un apartament şi o garsonieră, fiecare cu uşa lui, cu bucătării, băi şi telefoane distincte. La fel şi televizoarele. Adică să guste toți avantajele imediatei apropieri,

scutiți totodată de vicisitudinile îndeobşte promiscue ale comunului.

Dar ceea ce ar fi fost ideal şi chiar posibil cu Yvona, în ciuda paradoxului se excludea din capul locului cu Alina. Fără s-o cunoască, presimțea că niciodată nu vor fi una față de cealaltă decât două străine. Adrian se va consuma puțin, dar îi va trece. Era atât de îndrăgostit, că nu vedea pe unde calcă. Dacă România, întreaga planetă, Universul aveau un centru, acela era acolo unde se afla Alina.

...Nu mai avea chef de tricotat. Nu mai avea chef de nimic. Se duse în dormitor, după o țigară. Fuma extrem de rar, un pachet ținea luni de zile. Expiră fumul într-un jet lung şi subțire, exact aşa cum proceda Alex. Erau treizeci şi cinci de ani de când nu mai ştia nimic despre el, şi iată că îi mai păstra din obiceiuri. Oamenii pleacă, urmele rămân... Pe unde o fi nebunul ăla? Se da în vânt după salata de vinete. Şi corcoduşe... Spre deosebire de primii ani, când ar fi dat totul ca să afle cel mai mic amănunt în ce-l priveşte, acum simțea doar o curiozitate moderată. Sigur, i-ar fi făcut plăcere să ştie ce face, care i-a fost viața, dar detaşat, aşa cum ai parcurge un roman al cărui final te interesează.

Gândul i se întoarse la Adrian şi, cu un oftat adânc, izbuti să ridice din umeri. Nu a nepăsare, ci a neputință resemnată. „De vreme ce lucrurile nu se pot schimba, să luăm partea lor cea mai bună", şi constată surprinsă că se simte înviorată la ideea că-şi va cumpăra o rochie nouă.

Când Yvona sună la uşă, tocmai îşi trecea în revistă garderoba şi cum trilul soneriei insista nerăbdător, deschise dezbrăcată, doar în furou.

Vizita Yvonei n-o surprindea ținând seama de împrejurări şi, date fiind raporturile dintre ele, n-ar fi fost nefirească nici într-un context normal. Îi făcea totdeauna plăcere s-o vadă, aveau acelaşi limbaj şi, în consecință, ceva să-şi comunice. Acum însă, se simțea vag îngrijorată, întrebându-se dacă-i informată. Dacă ştie că Adrian se va căsători peste zece zile. Detesta să dea veşti proaste...

— Am impresia că intenționai să ieşi... N-aş vrea să te încurc.

— Nici vorbă, surâse Lucreția. Ia loc... Să-ți fac o cafea?

— Nu! Stau zece minute şi fug.

Părea la fel de stăpânită şi echilibrată ca de obicei, dar era alta. Răzbea o abia zăgăzuită nelinişte, ceva pornit din adâncuri, iar toaleta vorbea de la sine. Nu-i puteai reproşa nimic concret, îi lipsea încă „căutatul", acel cu punct şi cu virgulă pedant care caracteriza îndeobşte ținuta Yvonei. Din nou, altfel decât proceda în mod curent, întrebă direct:

— L-ai mai văzut pe Adrian?

— Da..., spuse pe un ton evaziv Lucreția.

— Când?

— Chiar azi-dimineață... Nu exista nici un motiv ca să mintă. De ce mă întrebi?

Yvona, cu ochii în lacrimi, încercă să râdă:

— Eşti o privilegiată. Eu de trei săptămâni nu reuşesc să-i zăresc nici umbra.

— Cum aşa? V-ați certat?

Yvona îi căută privirea şi îşi muşcă buzele:

— Nu te preface că habar n-ai. Te consider prietena mea, nu merit...

Se întrerupse, podidită de plâns. Impresionată, Lucreția o apucă de mână:

— Ai dreptate, iartă-mă. Convenția e uneori mai puternică decât sentimentele noastre. Aşa e, ştiu tot.

Yvona îşi ridică ochii. Nerimelați, se aştepta probabil să plângă sau, mai probabil, nu-i mai arsese de machiaj.

— Şi eşti de acord?

Lucreția se lăsă pe spatele canapelei, surâzând cu tristețe:

— Cum îți închipui că părerea mea ar putea conta? Şi oricum, Adi nu mai e un copil mic.

— Nu-i chiar aşa. Ține enorm la tine, îi pasă ce gândeşti. Are o considerație... Ceva foarte rar între frați, nici n-am întâlnit. Este exclus să facă ceva care te-ar răni.

— Un mecanism care a încetat să funcționeze, surâse Lucreția.

— Ai putea cel puțin, să-i deschizi ochii. Eu nu contez, dar pentru el...

— El vrea să-i țină închişi cu orice preț şi aici nu mai e nimic de făcut.

Yvona îşi umezi buzele, dar şi limba era de plută, hepatic uscată:

— Ți-a zis el?

— Da, şi eu îl cred.

— Ce ți-a zis?

Doamne, oftă Lucreția, de ce vrea acum să-i scormonesc în rană deschisă? Avea prilejul să constate încă o dată că oamenii sunt propriii lor duşmani, sadici cu ei înşişi, de parcă durerea răscolită le-ar fi trezit voluptăți subtile.

Yvona o scutură de poala rochiei:

— Spune-mi ce ți-a spus. Cuvânt cu cuvânt.

— Chiar vrei? întrebă Lucreția privind-o cu compasiune. E prima oară în viață când iubeşte din tot sufletul.

Yvona dădu din mână — fleacuri — izbutind un râs crispat:

— Spunem la fel ori de câte ori ni se aprind călcâiele. Nimic nou.

— Nou este că nu se înşală. Sunt cu zece ani mai mare ca el. Îl cunosc ca pe copilul meu şi îți spun că-l cred... Îmi pare rău, mi-ai cerut să fiu sinceră şi la fel de sincer îți spun că aş fi fost fericită să devenim cumnate. Din păcate, nu noi aruncăm zarurile.

— A... a hotărât ceva?

— Săptămâna viitoare se căsătoresc.

Yvona se cutremură. Câteva clipe păru că n-are aer, fața îi deveni lividă, iar buzele crâmpoțite de durere, sub rujul aplicat peste conturul gurii, spre a-i da carnalitate, semănau cu garoafele veştede ale Lucreției, înainte de a le arunca la gunoi.

— Cât de puțin am însemnat pentru el! Câtă desconsiderare! Putea să mă anunțe măcar...

— Ai dreptate, spuse blând Lucreția, şi sunt sigură c-o va face. Dar parcă asta mai contează, Yvona? Convenția? Actul de politețe?

— Nu... fireşte că nu. Spune-mi... ai văzut-o?

— Nu, urmează să mi-o prezinte. Tu?

Yvona dădu afirmativ din cap. Îşi aprinse o țigară şi trase cu lăcomie, făcând să sfârâie tutunul:

— Da. Ai să mă crezi geloasă, dar jur că sunt obiectivă la maximum. Nu-i de el.

— Dacă te gândeşti la diferența de vârstă...

— În ultimul rând! Mă refer la fată. Este absolut remarcabilă. Ceva nemaiîntâlnit. Eu, una, în orice caz, n-am mai văzut alta ca ea. Nici în filme.

Lucreția o privi lung, cu atenție dilatată:

— Adrian mi-a descris-o în aproximativ aceiaşi termeni, dar n-am dat prea mare importanță. Când eşti amorezat, cioara cât de tuciurie ar fi, tot coadă de păun ți se pare...

Yvona clătină din cap:

— N-a exagerat. Altceva mă pune pe gânduri... Fata asta ar putea avea tot ce visează. Mâine, dacă pleacă la Las Vegas, înhață din mers orice bărbat. Dacă nu-i pasă de vârstă, obține un miliardar. Din ăia mari de tot... De ce se agață de Adrian?

— Adi are farmec, surâse Lucreția, multe femei şi l-ar fi dorit, chiar dacă el n-a băgat de seamă.

— Nu spun nimic rău despre Adrian, am cea mai bună părere...

— Dar?... Multe fete tinere se îndrăgostesc de bărbați maturi, nu-i nici o noutate aici. Poate că noi căutăm spini în mămăligă şi nu vedem adevărul din fața ochilor.

— Care adevăr?

— Că poate îl iubeşte sincer. De ce excluzi din capul locului ipoteza? E tânără, e frumoasă, e înlesnită material. Toate pledează în favoarea unui sentiment autentic.

Yvona îşi scoase pudriera din poşetă, cu gândul să-şi repare obrazul. Rămase cu ea în mână, fără s-o deschidă:

— Spune-mi cu mâna pe inimă, Lucreția, n-ai impresia că încerci să te convingi pe tine însăți? Tu crezi sincer în dragostea asta?

— Explică-mi tu un singur motiv pentru care fata şi-ar fi propus să-i sucească mințile.

Yvona respiră adânc. Izbucni cu patimă:

— Nu ştiu şi asta mă înnebuneşte! Există un interes subteran, cumplit, o simt cu toată ființa mea şi tot aşa simt că Adrian se află în primejdie de moarte.

— Hai să nu cădem în melodramă, râse Lucreția. Acum chiar că ai luat-o razna. Îmi dau seama că situația te afectează, dar mi-e teamă că nu se mai poate face nimic.

— Înțeleg că nu vrei să mă ajuți...

— Nu văd cum te-aş putea ajuta şi oricum n-aş face-o împotriva sentimentelor lui Adi. În definitiv, e un om în toată firea şi nu cred că i-ar plăcea ca cineva să se amestece în treburile lui.

Yvona se ridică:

— Pot să intru puțin în baie? Vreau să-mi clătesc fața.

Lucreția rămase pe gânduri. Biata de ea, a înnebunit!... Aşa cum a înnebunit şi Adrian... Oare şi Alina?... Mai devreme sau mai târziu, toți înnebunim măcar o dată! Parcă ea, Lucreția... Ea fusese poate cea mai nebună! Ani de zile, după ce o părăsise Alex, nutrise o singură dorință: să plece în lume, în căutarea lui. Nu simple vise, ci planuri concrete incluzând şi o trecere frauduloasă de graniță. Aştepta doar un semnal cât de modest — o ilustrată ştampilată în Singapore ori Alaska — sau simple zvonuri, dar cu adresă —„mi-a spus X că l-a întâlnit într-un bar din Tombuctu” — ca să ştie încotro s-o ia. La Nord, la Sud, oriunde şi fără întârziere...

Auzi uşa de la baie şi întoarse capul. Yvona se refrişase, părea mai liniştită, dar asta nu însemna că arăta şi bine. Semăna atât de puțin cu doamna de vârstă mijlocie, distinsă şi subtil elegantă de mai săptămâna trecută, încât Lucreția se întrebă cu inima strânsă dacă-şi va mai reveni vreodată. O strânse afectuos de mână:

— Nu mai țin minte cine a spus... Când ai vreun necaz, încearcă să te gândeşti cât timp trebuie să treacă pentru ca el să nu mai însemne nimic pentru tine.

Yvona o privi în adâncul ochilor:

— Pentru mine, „va însemna” totdeauna. Până la ultimul suspin... Ține minte, Lucreția, căsătoria aceasta nu se va face.

„Aici te înşeli îngrozitor, scumpa mea”, dar nu rosti o vorbă şi o conduse până la uşă.

*

Ca de obicei, când medita profund, domnul Pavelescu îşi proptise degetul arătător în nara stângă. Îşi ațintise ochii frumoşi asupra subalternului şi se părea că încremenise aşa, ca într-o poză. Stânjenit de privirea prea direcționată, acesta îşi trecu de câteva ori mâna prin fața obrazului:

— Alo, patroane, unde eşti?

— Mă uitam la tine, Gogule...

Tânărul rânji:

— Unde sunt frumos! Suntem o echipă de frumoşi. Matale, eu, Mioara...

— Las-o în pace, e fată serioasă şi vrednică. Iar tu eşti un derbedeu şi arăți ca un derbedeu...

Gogu îşi frecă încântat stomacul, ca după o masă bună. Calificativul îl distra.

— ...dar, uneori, faci treabă bună. Cred că-i unicul motiv pentru care suport să întinezi peisajul acestei instituții eminamente morală.

Ton serios, fără umbră de zâmbet. Ai fi spus că este convins de absolut fiecare cuvânt emis.

— Şi atunci care-i baiul?

Gogu îşi aprinse o țigară *Camel.* Pavelescu observă îngândurat:

— Mi-e teamă că te plătesc cu mult prea bine de vreme ce-ți poți permite *Camel.* Directori de minister...

— Şi aşa mai departe...

— ...fumează *Snagov* sau *BT.*

Gogu râse.

— Asta în fața electoratului, nene! Scotoceşte gunoiul de la ei de acasă şi ai să vezi ce consumă la cafea... Zi, patroane, ce-ți apasă creştetul?

Pavelescu îşi tamponă figura transpirată, schimbând brusc tonul:
— Gogule, mă bombardează disperata asta, Yvona, cu telefoanele!
— De ce n-are răbdare?
— Pentru că împrejurările presează. Peste zece zile, subiecţii se căsătoresc.
Gogu făcu ochii mari, apoi se lăsă pe spate. Scaunul pârâi sub cei 1,90 m doar biftec de prima calitate. Râse lăbărţat:
— Vasăzică, l-a aiurit până la urmă! Aş fi pariat că asta-i ţinta fetiţei. Inel cu popă şi primărie... Auzi, patroane, merita să vizionezi preliminarii şi idilă secolul nouşpe! Se ţineau de degeţel, iar după aerul inspirat al puriului, pot să jur că-i recita din Eminescu... În definitiv, ce vrea Yvona de la noi?
Pavelescu ridică din umeri:
— Nu mi-a zis-o, dar îţi spun eu ce vrea. Să găsească ceva compromiţător în viaţa piţipoancei care să-l facă să se răzgândească. Are o fixaţie, „fata e suspectă".
Gogu îşi aprinse încă o ţigară. Trase cu poftă, consumând — i se păru patronului — cel puţin un sfert din ea.
— În ritmul ăsta, comentă, ajungi la trei pachete pe zi...
— Mai pune şi cât dau pe prezervative... Las-o baltă, boss, nu ţi-am cerut nici o indexare. Yvona nu-i proastă...
— Geloasă!
— Sigur, dar fata e realmente suspectă... Ridică un deget, atrăgând luare-aminte: Umblu de trei săptămâni după ea şi nu dau de nici o urmă. Din păcate, nu avem şuste la Poliţie, iar de la vecini, n-am scos nimic. Parcă nu s-ar fi născut în România, domnule, nu ai de unde o apuca! Să fi ştiut măcar unde a făcut şcoală primară, cu cine s-a pupat la balul de absolvire! Şi dacă te iei doar după ce lasă ea să se vadă, prea-i imaculată, crin şi nenufar, ca să fie adevărată.
— În concluzie!
— Nu te grăbi, jupâne! Mai e o chestie ciudată. După miezul nopţii, uneori ceva mai devreme, o vizitează o pereche de porumbei. Zăbovesc două-trei ceasuri, uneori, până spre dimineaţă...
— Şi?
— Amănunt interesant, parchează totdeauna la oareşce distanţă de domiciliul Alinei, chit că-i loc berechet. Şi acum, vine figura oaţă! De două ori, am încercat să le iau urma, şi de două ori au reuşit să dispară.
Pavelescu se aplecă peste birou, unghi ascuţit cât îi permitea pântecele:
— Ce vrei să spui?
— Că avem de-a face cu profesionişti.

*

— ...rămâne aşa! La unu, în faţă la Pescăruş... Am să iau un taxi... Acum, te sărut, sună cineva la uşă.
— Alo, Alina! Te implor, fii atentă, nu deschide oricui! E plin oraşul de borfaşi şi criminali! Rămân la telefon, până-mi spui despre ce-i vorba.
— Fii liniştit, râse Alina, nu mai sunt copil mic. Pa, pa!
Zbură uşoară spre uşă, „imediat, imediat!", şi deschise fără nici o asigurare. Rămase mirată în prag:
— Pe cine căutaţi?
— Cred, da... pe dumneavoastră. Suntem vecini... Gard în gard... Bineînţeles, nu mă aşteptam să fiu remarcat... Trebuie să vă comunic ceva... care cred că vă interesează...
Domnul Manole articula anevoie cuvintele, îşi simţea limba uscată de emoţie. Se hotărâse greu să vină, iar acum fu năpădit brusc de o senzaţie de ridicol... „Poate mi se năzare... de ce mă amestec în probleme care nu-s ale mele? De ce nu-mi văd de treabă?" Simultan, rotind reflex privirea, regretă că în locul bluzonului apretat ca hârtia, nu îmbrăcase costumul gri de vară cu cămaşă şi cravată. Interiorul Alinei impunea, deşi bătrânul se simţea prea tulburat ca să observe şi altceva decât ansamblul. Pe aceeaşi stare de

spirit, n-ar fi remarcat nimic nici la Versailles. Alina adunase piese puţine într-un amestec paradoxal dar încântător de antic şi modern. Mult aer şi rafinament, original. Ea însăşi, într-un pantalon alb colant şi o bluză de pictor din voal cu imense buline multicolore, constituia o apariţie uimitoare. Manole îndrăzni să-şi ridice ochii dincolo de bărbia fetei, întâlnindu-i pentru prima oară privirea. Ştrengărească, amuzat curioasă; pistruii răzleţi, capriciu picant al naturii generoase se asortau de minune. Bătrânul roşi, stângaci ca un adolescent:

— Ştiu... adică, probabil vă par teribil de caraghios...

— Nicidecum, surâse Alina, vă rog să luaţi loc. Sunt încântată să constat că am vecini atât de distinşi.

Domnul Manole o privi recunoscător. Se cunoştea bine, un bătrân şters, ursuz la care nu merita să te uiţi de două ori, dacă ţineai să nu te indispui. Afirmaţia Alinei constituia un simplu act de gentileţe, dar e atât de rară politeţea graţioasă la tineri! După ce ai împlinit patruzeci de ani, devii în ochii lor obiect, obstacol de care ai grijă să nu te împiedici, stâlp de telegraf sau copac. Copac oarecare, nu cireş copt!

— Luaţi loc, insistă Alina. Dacă doriţi, vă pot oferi o cafea proaspătă...

— Nu, nu, mulţumesc, tocmai am băut una, vreau să spun cafeaua mea cotidiană... La vârsta mea... Dar nu vreau să vă reţin... Poate nu e treaba mea, dar... ce mai, am simţit că este de datoria mea să vă avertizez...

...Cafeaua mea... vârsta mea... treaba mea... datoria mea... Blestematul lui de egocentrism, dar parcă azi îl deranja şi pe el însuşi. Prima oară...

Alina îşi astupă urechile:

— Nu vreau să aud un singur cuvânt, până nu luaţi loc.

Apoi, cu unul din caracteristicile ei gesturi spontane, care o făceau irezistibilă, îl luă de braţ şi-l conduse până la fotoliu, aşezându-l chipurile cu de-a sila. Manole zâmbea tâmp înduioşat, total cucerit. Alina se aşeză în faţa lui. Direct pe covor, turceşte, şi cu obrăjorul cuprins în palme. O fetiţă care aşteaptă cu ochi rotunjiţi de nerăbdare povestea bunicului.

— Nu-i mare lucru, dumneavoastră veţi fi în măsură să apreciaţi faptele la justa lor importanţă. De un lucru vă asigur, domnişoară...

— Spuneţi-mi Alina.

— ... ă... ă... ă... că situaţia este certă, nu sunt un individ căruia să i se năzare.

— Se vede din capul locului.

— Mulţumesc... Domnişoară...

— V-am rugat să-mi spuneţi Alina. Vă simt sincer şi deci, prieten...

Ochii bătrânului se umeziră de recunoştinţă:

— Sunt prea onorat... Vreau să vă spun... ă... ă... Alina, că sunteţi pusă sub supraveghere. Urmărită, ă... ă... neîntrerupt.

Alina îşi flutură genele scurte şi dese. Părea mirată, dar nu neliniştită:

— Cum aşa?

Domnul Manole îşi drese glasul, tuşind discret în pumn:

— Nu mă înşel. Am fost magistrat, judecător, sunt destul de versat în asemenea chestiuni... Întâi, s-a prezentat la mine un personaj foarte dubios care sub un pretext naiv... ca să nu-i spun idiot — intenţionează să-şi cumpere o casă pe strada noastră şi doreşte să ştie ce hram poartă vecinii — mi-a cerut informaţii despre dumneavoastră. Cu insistenţă despre dumneavoastră...

— Ce nostim! râse Alina. Cine o fi?!

— Un om de meserie, vă asigur... Mai recent, adică exact de două zile, vă pândeşte şi o femeie. De câte ori mă uit pe fereastră, cu totul întâmplător, nu-i aşa, minţi bătrânul, dau cu ochii de ea. Iar obiectivul e clar. Ferestrele, uşa, curtea dumneavoastră.

— Nu-mi dau seama cine poate să fie? Şi de ce?

— E o doamnă — cam la patruzeci şi cinci-cincizeci de ani — şi pare să aibă multă răbdare. Şi timp.

Alina ridică din umeri:

— Nu-mi trece nimic prin minte...

— Vă rog să fiţi foarte atentă... Se ridică anevoie din fotoliul prea scund pentru

genunchii rigizi.

Ar mai fi zăbovit, era clar că nu deranjează, dar afurisita de prostată nu i-o îngăduia. Şi doar se asigurase înainte de a pleca de acasă! Emoțiile! Totul vine de la cap...

— Simt... simt că sunteți în pericol. Şi... vă rog să mai ştiți că... bineînțeles, nu va fi nevoie, dar dacă se întâmplă... asta e! Puteți conta pe mine... în orice împrejurare.

Nu se angajase în viața lui cu atâta sinceritate, în asemenea termeni.

Alina ridică receptorul. Glasul lui Adrian izbucni gâfâit:

— Slavă domnului! De ce nu răspunzi imediat? Nu ştiam ce să mai cred... Cine a fost?

— Un vecin, tocmai îl conduceam...

— Ce-a vrut?

— Nimic... Un domn în vârstă care a venit să-şi prezinte omagiile. Locuieşte chiar în curtea alăturată.

— Scumpa mea, politețuri din astea nu se prea obişnuiesc la noi... Te rog, nu-mi ascunde nimic, nu mă menaja...

— Adi... nu e bine. Eşti mereu în panică. În loc să te fac fericit, îți stric viața.

— Nu!!! Nu spune asta! Te ador!

— *Me too,* şopti Alina. Ne vedem la Pescăruş.

*

După dejun, se plimbară prin parc. Alina avea o slăbiciune pentru sălcii şi Adrian, explorator hulpav al ființei iubite, ca toți marii îndrăgostiți, descoperea în ea o animistă. Alina însuflețea sălciile înnobilându-le cu grații melancolice de văduvă despletită, de fecioară cu părul clătit şi zvântat în vânt, sau doar de menuet al lianelor mlădii pe unda lacului...

— ...te aştepți în orice clipă să răsară din apă nişte sirene... Îți plac sirenele?

— Nu m-am gândit niciodată, scumpa mea... Nu cred însă că m-ar inspira o coadă imensă de peşte zbuciumându-mi-se pe lângă picioare. De altfel, nu mă omor după peşte, în general...

— N-am spus s-o mănânci, chicoti Alina... Ca personaj! Mi-ar plăcea să trăiesc într-un basm...

— Tu însăți eşti o zână.

— Şi tu Verde Împărat, adică împăratul cel bun.

„N-a zis Făt-Frumos”, observă în sinea lui Adrian, dar la urma urmei, nu-şi făcea iluzii în legătură cu propria persoană. Ar fi fost însă drăguț din partea ei...

— Uite ce frumos se vede iola aia, exclamă arătând-o cu degetul ca un copil. E ca un nufăr mare, mare de tot... Sau ca o fundă... Funda de la cutia de bomboane pe care mi-ai adus-o tu...

Se strânse lângă el. Şoapta fierbinte străpunse mâneca de poplin, înfiorându-l:

— Sunt unele clipe, Adi, care ar trebui înrămate... Ca un tablou... Să rămână agățate în..., în timp. Să rămână acolo, ale tale...

Adrian, gâtuit de emoție, îi strânse degetele:

— Ca acum?

— E atât de frumos...

Se ridică în vârful picioarelor şi-l sărută uşor pe bărbie. Adrian, îmbătat de dragoste, de aer, de şoaptele apei, dulci adieri, sălcii şi albastrul cerului, o cuprinse ca un disperat la piept. Rosti, podidit de plâns:

— Iubita mea! Dăruieşte-mi un an! Măcar un an, un singur an şi voi fi fericit.

*

Când o găsi pe Lucreția aşteptându-l pe canapea, cu o scrumieră plină alături, avu o

mişcare de recul şi inima începu să-i bată sălbatic:
— S-a întâmplat ceva?
Soră-sa avea cheia casei, i-o dăduse după moartea Dinei, dar era prima oară când o folosea.
— Nimic, nu te speria... Doamne, Adi, eşti alb ca varul, ţi-e rău?...
— N-am nimic... Din cauza căldurii!
— Pe naiba, căldură! În realitate, eşti cu nervii la pământ. Trebuie să vezi un medic. Promite-mi că ai s-o faci...
Adrian dădu din mână sâcâit:
— Niciodată nu m-am simţit mai bine... Dar gândeşte-te şi tu! Ne-am despărţit doar de câteva ore, e prima oară că vii neanunţată în lipsa mea, nu-i normal să intru la idei?
— Dar nu în panică... Iartă-mă că am dat buzna...
— Ştii bine că nici nu poate fi vorba despre aşa ceva. Vorbeşte odată!
— Am venit pentru că am considerat că nu-i o chestiune de expediat prin telefon. Azi-dimineaţă, a fost Yvona la mine.
— Aha! Sper că nu te-a plictisit prea mult.
Lucreţia se ridică ameninţătoare. Avea gura şi privirea cruntă a zilelor de odinioară, când îl dojenea pe micul Adrian.
— Nu fi măgar, Adi. Femeia merita măcar o explicaţie. Nu se pleacă aşa din viaţa unui om. Ca un golan, ca un ocnaş evadat! !
Adrian dădu din cap absent:
— Ai dreptate, trebuie să discut cu ea.
— O făptură a lui Dumnezeu care nu are decât vina că te iubeşte. Mă aşteptam la mai mult cavalerism din partea ta.
— AI DREPTATE! ţipă Adrian. Îţi promit că dacă nu mâine, poimâine sigur voi avea o explicaţie cu ea. Ce a vrut?
Lucreţia dădu din umeri. Scoase din poşeta de sfoară cu mânere din lemn glazurat, foarte modernă de altfel, un evantai chinezesc de hârtie şi începu să-şi facă nervoasă vânt:
— Ce să vrea?! Parcă tu nu ştii? Nu vrea să te piardă. Mă îngrijorează însă încrâncenarea... Ţii minte ce spunea profesorul nostru de pian, citând nu ştiu care filozof? Nu te lua la trântă cu cel care nu mai are nimic de pierdut.
— Schopenhauer. Şi?
— Yvona nu mai are nimic de pierdut.
— Hai să nu dramatizăm! Ce o să-mi facă? O să mă omoare? Înţelege odată pentru totdeauna că nu i-am promis nimic! Nu am înşelat-o cu nimic! Nu-i datorez nimic!!!
— Ştiu, Adi... Dar am văzut-o atât de rezolută... Atât de decisă să se opună...
— Să se opună?! La ce? Cui?
— Căsătoriei voastre... Te implor, fii atent... Ai grijă cum vorbeşti. Să dea Dumnezeu să mă înşel... să fiu eu o nebună, dar... cred... simt...
— Ce naiba simţi?!
— O simt în stare de orice... Chiar de crimă.

*

În ciuda nerăbdării care în general dilată timpul, lui Adrian i se părea că zilele rămase până la nuntă ard, mistuite ca o bucată de hârtie ţinută deasupra flăcării. În fiecare ceas al zilei era ceva de făcut, mai rămânea şi pe mâine, buzunarele îi erau pline de biletele remember — tâmplar, tapiţer, telefoane, şnur perdele, instalator, verighete, biserică, papion, flori pălărie... şi nu se mai isprăvea!
Adrian îşi amintea, fără nici un fel de participare emoţională de altfel, simplă constatare, că genul acesta de comisioane lipsise cu desăvârşire când se căsătorise cu Dina. Ba, li se păruse o chestie „prea deşteaptă” faptul că simplificaseră la maximum ceremonialul, se considerau practici şi moderni, chiar eleganţi: „Dacă n-ai bani, te mulţumeşti cu ceva mai modest, nunta cu dar e o modă luată de la ţigani...”
În fond, realiza azi, nu simplificaseră, ci bagatelizaseră momentul. El nu era

îndrăgostit trăind situația mai degrabă sub semnul fatalității — „toată lumea face armata şi se însoară" — iar Dina, zgârcită, economisind până şi bețele de chibrit, se simțea fericită că nu trebuie să cheltuiască. Important era „să-şi facă rândul", adică să intre în posesia certificatului roz.

Ce imensă deosebire față de felul cum se petreceau lucrurile acum! Se simțea imbecil de fericit să îndeplinească cele mai mărunte dorințe ale Alinei şi nu-şi închipuise vreodată că l-ar putea preocupa fleacuri de gospodinuță, cum ar fi modelul şi culoarea aşternutului. Când găsiseră în sfârşit ceea ce dorea cu înverşunare Alina — damasc alb cu imenşi bujori roz —, Adrian exultă, încercând satisfacția unei zile excelent împlinite şi nu ținea minte să fi trăit vreodată asemenea sentimente de desăvârşire. Nici când se văzuse bacalaureat sau cu diploma universitară în buzunar. Le considerase doar nişte inerente, halte pe itinerar — grădiniță, şcoală, slujbă (recte ani lungi de ocnă), pensie, cimitir. La un bilanț corect, Adrian avea impresia că, de fapt, abia de două luni începuse să trăiască adevărata lui viață. Cei cincizeci de ani de până acum nu constituiseră decât o lungă perioadă de gestație menită să-l catapulteze dintr-o dată pe culmi apoteotice de *bine.* Un *bine* simțit cu toate fibrele şi maximum de intensitate.

„Un an, măcar un singur an! întreg, rotund, de ideală, mirifică fericire aşa cum o trăiesc acum, şi mi-e de-ajuns. După aia... şi potopul". Ajunsese un refren obsesiv în rugăciunile stângace caracteristice unei generații neobişnuite să-l invoce pe Dumnezeu, în gândurile de toată ziua, în discuțiile cu soră-sa.

— Am mai auzit eu teribilisme din astea! dădu din umeri Lucreția. De bine nu te saturi niciodată, ba vrei şi mai mult...

— Mai mult şi mai bine decât atât nu se poate! Tu nu mă poți înțelege... Nimeni nu poate...

Lucreția îl măsură ironic:

— Şi adică, de ce? Crezi că eu n-am fost îndrăgostită? Crezi că nu l-am iubit pe Alex? Tu erai un copil, pe atunci nu puteam să discut cu tine, iar mai târziu... Închisesem totul într-un dulap şi aruncasem cheia... Mi-era teamă de amintiri... Aşa cum nu-ți place să scormoneşti sub o piatră tombală.

— Ştiu că l-ai iubit, spuse Adrian impresionat.

— Nu ştii nimic, îl repezi Lucreția. L-am iubit atât de mult, încât n-am mai putut iubi pe nimeni. Am fost femeia unicei dragoste. Un blestem! Oameni din ăştia întâlneşti doar în romane...

— Dacă e aşa, cum de nu mă înțelegi?! Am impresia... Nu, simt cu toată puterea sufletului meu că m-am născut doar pentru Alina, că ne-am născut unul pentru celălalt...

„Doar că Dumnezeu a încurcat calendarul...", gândi Lucreția.

— ...că sunt din nou tânăr pentru ea! Mă uit în oglindă şi nu mă recunosc. Să nu râzi, surâse jenat, dar... mi-a „descărunțit" părul...

— Cum vine asta?

— Aşa cum îți spun. M-am uitat atent, am mult mai puține fire albe... Parcă s-a înnegrit la loc. Ştiu că-i absurd...

Lucreția îşi săltă privirea peste ochelari. Adevărat, arăta tânăr, dar simțeai că este vorba doar despre o stare de spirit specială. Vioiciunea neobişnuită ținea de febrilitate, slăbise, ochii aveau o strălucire imposibilă, de narcoman imediat după luarea dozei. Emana în totul un farmec indiscutabil, dar îngrijorător, morbid, cu o impresie apăsată de pasager, de fugar.

Cea mai mare bătaie de cap i-o dăduse găsirea unei noi case. Eventualitatea de a locui cu Alina în apartamentul de fost sindicalist al epocii socialismului victorios unde trăise cu Dina peste douăzeci de ani se excludea dintr-un bun început. Nici la Alina nu se putea...

— E totul numai fațadă! Zidurile sunt frumoase, dar lipseşte confortul, gândeşte-te că a fost construită pe la 1900...

— Am putea face unele modificări, opină Adrian căruia îi plăceau cartierul şi pitorescul vetust al imobilului.

— Tot cârpăceală iese! se strâmbă Alina. N-am încredere în transformări. Când am terminat liceul, am încercat să-mi aranjez o rochie de seară rămasă de la mama... A ieşit o oroare, ceva între o conopidă şi un prezervativ cu volane... Vreau ceva nou, luminos, nou în primul rând, Adi, ceva numai pentru noi doi. Să avem impresia că trăim un început... Să nu am impresia că aud paşii, glasurile, sărutările locatarilor precedenți...

— Cum spui tu, scumpa mea... Credeam că eşti legată de casa părintească.

Cu una din obişnuitele ei reacții spontane, Alina alunecă de pe canapea şi se lăsă pe spate, ca răstignită.

— Bineînțeles, Adi, spuse cu ochii larg deschişi ațintiți în tavan. Țin la căsuța asta, n-aş vinde-o, aş suferi enorm dacă ar lua foc... Dar... nu ştiu dacă ai să mă înțelegi... Îmi doresc o casă a mea... unde eu să fiu prima doamnă... O casă fără trecut, fără umbre.

— Te înțeleg, va fi aşa cum ai hotărât.

Cu iuțeala şi grația unei şopârle, Alina se răsuci pe burtă. Se rostogoli pe covor, ajungând lângă picioarele lui Adrian. Rezemându-se în coate, îi luă palmele şi îşi rezemă obrazul între ele:

— Adi, şopti, eu... Mă gândeam... Adi, vreau să-mi faci copii. Măcar trei... Cred că trei ajung. O să vedem... Nu avem destul spațiu aici. Camerele sunt mari, dar puține.

Adrian o ridică pe genunchi. Cu capul îngropat în părul ei, o strângea disperat la piept. Disperat de fericire.

— Acum mă înțelegi? întrebă Alina.

Adrian o strânse şi mai tare, dar mereu mut. Îi era teamă să nu izbucnească în plâns.

*

Convenționalismul şi un rest de conştiință, căci nu-l mai interesa nimic dacă nu era strict legat de Alina, îl determină să aranjeze o întâlnire cu Yvona. Şi o frică superstițioasă. „Scandalos de fericit”, temându-se să nu stârnească mânia lui Dumnezeu printr-o faptă necugetată, se simțea obligat la un minim de caritate, o pomană, un gest de umanitate față de o ființă necăjită. Decizie stoică — câteva ore departe de Alina constituiau un calvar — mai ales că, după cum îi mărturisi acesteia, chestiunea în sine îl plictisea nespus.

— Nici mie nu-mi face plăcere să ştiu că te întâlneşti cu ea şi uite, încercă să râdă, abia acum îmi dau seama că pot fi geloasă...

Adrian crezu că se prăpădeşte de fericire:

— Scumpa mea, spune un singur cuvânt şi renunț la întâlnire.

Alina clătină din cap:

— Nu, Adi, ar fi nedrept. Chiar dacă noi nu avem nici o vină, ne-am îndrăgostit şi gata, totuşi parcă încerc o strângere de inimă când mă gândesc la... Yvona. De ce e dat oare ca unul şi acelaşi fapt să poată constitui prilej de fericire pentru cutare persoană şi, simultan, motiv de suferință pentru... alt cutare? Mi se pare pervers.

— Nu noi am făcut lumea, iubito.

Alina se strâmbă, aruncându-şi cu un gest de iritare coada pe spate.

— Am auzit de o mie de ori chestia asta la mătuşile mele! Ori de câte ori procedau meschin sau nedemn, mă rog, fleacuri, dar tot împuțite rămân, se resemnau la iuțeală: „E în firea lucrurilor, nu noi rânduim lumea sau parcă viața te întreabă ce şi cum pofteşti...” Aveau cel puțin o sută de panseuri din astea... Perdelele au ieşit foarte frumoase, mi-am visat de când mă ştiu perdele *bonne femme* şi se asortează minunat cu covorul şi cuvertura! O să avem o casă splendidă, nu-ți pare bine? Camera copiilor o vom instala lângă dormitorul nostru. E cea mai luminoasă. Când vor mai creşte, aranjăm pentru băieți mansarda. Băieților le place să fie mai liberi...

Adrian o urmărea anevoie. În afară de salturile neaşteptate, îl uimea siguranța cu care îşi avansa proiectele. Alina planifica, preconiza cu bătaie lungă şi cu certitudinea împlinirii, fără să pună nimic sub semnul îndoielii, fără a introduce în calcul eventualele capricii ale fortunei. În față i se aşternea limpede drumul, o şosea perfectă unde accidentele erau de ne-conceput. O siguranță încrezătoare ca o legitate; unu şi cu unu fac doi, soarele răsare de la răsărit, fătul se dezvoltă în pântecele mamei, râul curge la vale, plopul este drept!

Ca stare de spirit îi amintea de americani. Minunându-se de *building*-urile lor, adevărate oraşe suspendate pe kilometri de etaje, oţel şi sticlă, dotate cu sute de lifturi, Adrian se interesase ce se poate întâmpla în cazul unei defecţiuni? În cazul unei pene de curent? Asta ţinând seama de „amănuntul" că uneori scările lipseau cu desăvârşire. „S-au uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut două nasuri", povestea mai târziu. Cum adică, să se defecteze?! Cum să se întrerupă curentul electric? Aşa ceva nu se putea întâmpla, era pur şi simplu de neconceput.

— ...sper însă că este ultima oară, trebuie să-mi promiţi că nu se va repeta.

Adrian o privi aiurit:

— Ce anume, scumpa mea?

Se gândea la perdele, la camera băieţilor... Alina îşi muşcă buzele şi-l ameninţă cu degetul:

— Nu te preface că nu înţelegi! Vorbeam despre Yvona, nu? E ultima oară că vă vedeţi. Jură!

Adrian ar fi preferat o întâlnire pe teren neutru, un restaurant liniştit, fără muzică şi cu mese dispuse îndeajuns de aerisit pentru a nu simţi after shave-ul vecinilor, pentru a nu auzi reciproc ce-şi spun într-o ambianţă de intimitate agresată. Imagina o seară nostalgic duioasă, mai mult evocări agreabile şi rămas-bun civilizat decât explicaţii. Un ceas-două cu o Yvonă elegantă, resemnată, tristeţe pudrată cu reţinute regrete şi surâsuri circumstanţiale de casă bună; în tandem, un Adrian, gentleman desăvârşit, periind cu discreţie acutele de fericire, aşa cum nu se face ca la patul unui muribund să dai amănunte radioase despre vacanţa ce urmează s-o petreci în Hawaii.

Lucrurile aveau să se desfăşoare însă cu totul altfel. Întâi, că Yvona insistase să vină la ea. Căldura o obosea, era în general foarte obosită. Avusese un program excesiv de încărcat la serviciu, ultimele săptămâni o epuizaseră, n-avea chef să-şi dezbrace capotul şi să înceapă să scotocească prin şifonier.

Adrian acceptă, fără să creadă un singur cuvânt. Yvona, rezistentă ca un tractor, nu cunoştea oboseala, nu refuza niciodată o ieşire la restaurant, iar toaleta nu constituia o problemă. Fiind o femeie pedant îngrijită care putea face faţă oricând, oricărui gen de invitaţie, la un picnic sau la cea mai simandicoasă serată, avea o garderobă variată şi o teorie personală de la care nu se abătea:

„Ca să te prezinţi totdeauna onorabil, trebuie să încerci măcar o dată pe săptămână rochia de seară cea mai strâmtă pe care o ai în dulap, doi — chiar în casă să nu umbli în papuci de cârpă, adică prea comozi şi trei, să dispui de cel puţin o perucă foarte bună în culoarea şi cu linia pieptănăturii cotidiene. Doar aşa poţi fi pregătită pentru orice situaţie..."

— Toate ca toate, comentase o colegă cu pedichiură ingrată, înţeleg şi rochia, şi peruca, dar dacă mai sunt obligată să mă strângă pantofii şi în casă, atunci chiar că o bag în p... mă-sii de viaţă!

Adrian îşi închipuia că-i intuieşte strategia. Yvona câştiga mult în intimitate. Intimitatea construită de ea. Îşi gândise interiorul comod, feminin, fără dulcegării, iar în serile de vară era o bucurie să zăboveşti pe terasa neaşteptat de spaţioasă a apartamentului situat într-un bloc din preajma Hotelului Lido. O terasă minunată care compensa neplăcerile bucătăriei prea mici şi a debaralei unice. Cu un surâs ironic, Adrian mai imagina trucul luminilor savant distribuite, sub abajururi savant colorate, care îmbujorau chiar şi tenuri mai puţin proaspete, iar rochiile de interior insinuante şi flatante constituiau specialitatea Yvonei. Fără îndoială, o avantajau şi avea cantităţi.

Şi nu în ultimul rând — expresie de mare circulaţie după anii '90 — Yvona era o desăvârşită bucătăreasă, colecţionară înverşunată de reţete exotice pe care le punea în practică cu mult talent. Îl aştepta totdeauna cu o surpriză culinară, premiere rafinate, deosebit de gustoase şi desăvârşit prezentate. „Sărăcuţa, îşi închipuie că poţi prinde în mreje un bărbat cu creme à la Pompadour sau sos Ho-Şi-Min. E naivă rău", o căina întrebându-se dacă Alina ştie să spargă un ou măcar... „Şi puţin îmi pasă", gândi apăsând pe butonul soneriei.

De la prima privire, constată cu surpriză că se înşelase. Se aşteptase la un recital de seducţie, o partitură de mişcări învăluitoare pe mai multe acte, o colecţie de ispite desfăşurate treptat de la pianissimo până la bubuială cu ambele pedale, culminând cu un epilog de alcov. Aş! Dădu ochi cu o Yvonă străină, sobră, încrâncenată. Nici gând de rochiţă flou-flou sau machiaj sofisticat şi, sfidându-i până la capăt toate pronosticurile, nu erau aprinse lămpile cu „păcălici”. Îi întinse buchetul de flori şi, ca să spună ceva, observă:

— Nu te-am văzut niciodată în ţinută sportivă. Îţi stă bine...

Yvona, în pantaloni, sub o bluză foarte largă care-i ajungea până la genunchi, clipi nervos. Chiar de la începutul legăturii lor constatase cu plăcere că Adrian era unul dintre puţinii bărbaţi care înregistrează cele mai mărunte fluctuaţii vestimentare din ţinuta femeii de lângă el.

Se oprise încurcat în mijlocul încăperii, neştiind încotro s-o apuce.

— Stai jos, îl invită Yvona.

— Nu mergem pe terasă?

— Nu. E încă prea cald. Se răcoreşte mai târziu.

— Cum crezi...

— Bei ceva?

Adrian clătină din cap şi se aşeză pe „fotoliul lui”. Era desigur ultima oară când se afla în acest salonaş. Câte seri nu petrecuse aici! Cele mai multe. De la bun început, preferase ca întâlnirile lor să se consume la Yvona. Interiorul era ambiant, dar, în primul rând, Adrian avea avantajul musafirului care, spre deosebire de gazdă, îşi poate controla vizita, plecând când pofteşte. În puţinele ocazii când se întâlniseră la el, Yvona zăbovise până în zori. Fizic, îi plăcea să doarmă în braţele lui, dar cel mai mult conta senzaţia de intimitate totală a nopţii petrecute împreună. Ca doi soţi... De parcă ar fi fost definitiv al ei... Şi apoi, plăcerea micului dejun preparat în timp ce el se rădea fluierând în baie, aroma de after shave virilizând atmosfera, ţigara fumată la cafea discutând agenda fiecăruia şi punându-le de acord, zeci de fleacuri la care ţinea, dându-i sentimentul de relaţie aşezată, de implicare în viaţa lui, de viitor week-end, revelion, concediu cu partener. Un partener pe care să-l ţină de braţ, când se plimbă pe faleză sau îi aprinde ţigara în antract, la Operă.

Lui Adrian, dimpotrivă, îi displăceau nopţile cu tovărăşie. Încerca un fior de disconfort, îl irita ceea ce i se părea a fi un atentat la propria sa intimitate. Considera dormitul în comun necivilizat şi neigienic şi probabil intervenise şi obişnuinţa de a fi singur în aşternut. Din cauza programului de serviciu diferit, pentru a putea beneficia de o jumătate de oră de somn în plus, Dina hotărâse chiar de la început dormitoare separate, ceea ce lui Adrian i se păruse foarte rezonabil. Dacă Alina însă ar impune acelaşi sistem... Simpla idee îi răsuci un cui gros în inimă. S-ar supune desigur, dar cu câtă durere, cu ce sentiment de frustrare şi umilinţă!... Cum însă, copiii şi încă mulţi, nu se fac în dormitoare separate, respirase uşurat. „Dina... Yvona... Cât de puţin au înseninat pentru mine! Mă înfior... Totul se plăteşte. Nu, nu acum, Doamne, nu cu Alina”, şi decise pe loc o „mită” generoasă la biserica din cartier.

— Visezi cu ochii deschişi? E mai grav decât mi-am închipuit.

Ochii Yvonei scăpărau. Se vrusese ironică; era şi se simţea rea. Adrian încerca să se stăpânească. Adio, papotaj duios, nostalgie şi tandreţea ofilită a unei relaţii defuncte!... Încă un pronostic dat peste cap. Ar fi avut chef să se ridice şi să plece. Oricum, n-avea să întârzie...

— N-am venit să ne certăm, Yvona...

— Dar de ce? Act de curtoazie?

Adrian respiră adânc şi îşi umezi buzele:

— Hai să schimbăm tonul.

— De ce ai venit? insistă Yvona.

— Întâi, surâse blând Adrian încercând să îndulcească atmosfera şi replica, ţi-aş putea aminti că tu ai insistat. Maximă necesitate şi urgenţă au fost termenii tăi, deşi...

— Deşi!

— Doream şi eu să te văd. Neapărat.

Yvona trase avid din ţigară. Scrumul căzu pe covor, dar nu făcu decât să-l strivească

sub talpă, aşa cum ar fi procedat pe peronul Gării de Nord.

— Vrei să-mi prezinți condoleanțe?

Adrian o scrută cu atenție. O socotise echilibrată prin excelență, educată, în ruptul capului agresivă. Dar acum, el trebuia să se stăpânească. Să fie cumpănit, îngăduitor, nobil. Fericirea tolerează şi înțelege.

— Mi s-a părut normal şi civilizat să avem o ultimă întrevedere. Să nu plec ca un golan din viața ta... Să nu dispar ca un negru într-o gaură de metrou...

Yvona râse urât. Rânjetul oblic lăsa să se vadă granița dintre coroanele care-i îmbrăcau dinții de sus şi gingia retrasă.

— Şi să rămânem buni prieteni, nu-i aşa? Eventual, să-ți botez primul copil, se poartă în lumea bună.

— N-o să rămânem prieteni, asta-i sigur, observă Adrian. Nici eu nu țin la clişeele astea de romanță.

— Atunci, ce intenționai să-mi spui?

— La stilul ăsta inchizitorial, nu-s prea multe. Dacă te-am făcut să suferi, te rog să mă ierți. Te stimez sincer, nu am nimic să-ți reproşez şi dacă ne despărțim azi, nu e vina ta.

— Nici a ta?

— Aşa a fost să fie.

— Nu ocoli răspunsul. Nu-i nici vina ta?

Adrian îşi înfipse unghiile în palme. Yvona observă amănuntul. Îl fixa dureros, de parcă un răspuns sau altul mai putea schimba situația dintre ei.

— Ce vină am?! Vocea îi scăpă: Că m-am îndrăgostit? Am căutat-o cu lumânarea? Am dat anunțuri la Mica Publicitate? Am vrut să scap cu tot dinadinsul de tine? În definitiv, ce dracu' vrei de la mine?

— Să fii lucid! țipă Yvona. Să te dezmeticeşti înainte de a fi prea târziu.

Adrian îi îndreptă o privire de gheață:

— Şi dacă nu vreau să fiu lucid? Dacă aşa poftesc eu să-mi pierd mințile?!

— După o mucoasă!

— Te aşteptai la Ana Ipătescu? La Statuia Libertății? Pentru Dumnezeu, Yvona, controlează-te! Nu există nici un motiv să cădem în ridicol!

— Tu eşti ridicol, cu pasiunea ta de adolescent lunatic!

Adrian îşi şterse fruntea asudată. Încă îşi mai spunea că trebuie să se stăpânească, să nu cadă în trivial. Începu neaşteptat de calm:

— Yvona...

— Nu mă lua ca pe nebuni, vorbeşte-mi normal.

— Yvona...

— Ştiu cum mă cheamă! Spune odată ce ai de spus!

Adrian izbucni:

— Nu-ți dai seama cât eşti de absurdă?! Ce mama dracului îți pasă ție cum îmi rup eu gâtul?

Yvona declară patetic:

— Te iubesc!

— Ghinionul tău. Încearcă să fii rațională! Ți-am promis ceva ferm? Am discutat vreodată despre o căsătorie? Ți-am confiscat timpul? M-am interpus între tine şi un eventual pretendent? Ți-am pretins fidelitate? Ți-am stricat vreo combinație? Dacă, totuşi, în necunoştință de cauză am făcut-o, te rog, iartă-mă. Şi cu asta eu am terminat.

Se ridică. Yvona îi țâşni în față şi-l aşeză din nou, cu de-a sila.

— Nu şi eu. Acum, trebuie să mă asculți tu pe mine.

— Nu văd ce-ai mai avea de spus, bombăni Adrian.

— Dar s-ar putea să te intereseze... Simt nevoia să beau ceva. Tu nu?

Adrian refuză categoric din cap. O aşteptă până se întoarse de la bar cu un pahar plin, apoi până îşi aprinse o nouă țigară.

— Spune-mi, Adrian... Te-ai întrebat de ce vrea neapărat să se mărite cu tine?

— Probabil, pentru că mă iubeşte.

— Crezi?

— În mod normal, ți-aş răspunde că problema mă interesează în exclusivitate, dar simt că arzi de nerăbdare să-mi prezinți varianta ta.

— Fata asta are un interes.

— Care? întrebă calm Adrian, sigur pe contraargumentele lui, aceleaşi care închiseseră şi gura Lucreției.

În derută, ochii Yvonei fugiră în toate părțile.

— Nu ştiu, dar e ceva major. O simt cu toată ființa mea.

— Cu toată nebuneala ta, ridică din umeri Adrian, iartă-mă. E bogată, înțelegi? Poate mai bogată ca mine, exageră. Iar din alte puncte de vedere, nu prezint nimic. N-am funcții, n-am nici o putere, nici un fel de relevanță socială. Nu-s parlamentar, completă rânjind.

— Mai există şi alte motivații, trebuie doar să le descoperim. Adevărat că te iubesc, şi îți jur că acum mă gândesc în primul rând la tine. Eşti în pericol de moarte!

— Aberații!

Yvona îi căzu la picioare, agățându-se de ele. Obrajii înlăcrimați se lipiră de stofa moale a pantalonului.

— Te implor, ascultă-mă.

— Eu te rog să te ridici, spuse jenat Adrian. Ne pui pe amândoi într-o situație penibilă.

— Ce importanță mai are?! În numele a tot ce a fost între noi, mult-puțin, pentru dragostea pe care ți-o port, îți cer să mă asculți, să dai curs singurei rugăminți pe care ți-am adresat-o de când ne cunoaştem. Te conjur, nu te pripi. Mai aşteaptă puțin, câteva săptămâni înainte de a te însura... Atâta, urlă dezlănțuită, înainte de ireparabil!

Enervat, dar impresionat în acelaşi timp, Adrian mişcă piciorul, aşa cum ar fi încercat să se descotorosească de un câine prea insistent.

— Ce ar putea interveni în aceste câteva săptămâni?

Yvona îşi ridică ochii congestionați:

— Până atunci voi fi descoperit adevărul. Dacă nu, eşti liber să faci ce vrei.

— Liber sunt oricum, ricană Adrian.

— Bineînțeles, dar promite-mi acest răgaz... Te implor.

Glasul lui Adrian răsună casant, implacabil ca o sentință:

— Cununia va avea loc sâmbăta viitoare, ora douăsprezece, la primăria sectorului 1.

Mai avea un pas până la uşă. Yvona, rămasă în genunchi, urlă:

— Chiar dacă mă sinucid?... Gândeşte-te! Câteva săptămâni contra vieții unui om!

Crispat, luat prin surprindere — nu se aştepta din partea Yvonei, o doamnă totuşi, la reacții Mița Baston, lipseşte vitrionul — se opri cu mâna pe clanță:

— E cel mai ordinar şantaj din câte cunosc. Nu te onorează.

— Îți jur c-o fac! răcni Yvona căzând în patru labe.

Trupul lui Adrian deveni rigid. Ce aveau oamenii cu el? De ce nu-l lăsau în pace? Are chef să-şi rupă gâtul, treaba lui. Dintr-o dată se făcu rău, simți nevoia să fie rău, pentru prima oară în viața lui, cu adevărat rău. Şi tot pentru prima oară, de când se ştia, simți că urăşte. Rosti uscat:

— Dacă nu eşti în stare să trăieşti, înseamnă că nu meriți. Eşti liberă să decizi.

*

Abandonat în fotoliul rulant şi cu interminabile picioare cățărate pe biroul lui, Gogu fuma ațintind fereastra deschisă. Înserarea bucureşteană abia începea. O vesteau ciripitul de noapte bună al păsărelelor, văzduhul clătit în cerneală decolorată, sonorul străzii din ce în ce mai diluat, înlocuit de cel al televizoarelor. Era ceasul întâlnirilor de amor — *rendez-vous,* încă un termen care a dispărut din contextul lui firesc —, al café-concertului în restaurantele elegante, al scobitorii uitate între buze unsuroase ale pălmaşilor sindicalişti urmărind comod în maiou şi pantaloni de pijama buletinele de ştiri. Gogu detesta genul — nea Mitică, sau Fane, sau Gelu —, domni de patruzeci de ani cu burticică, chelie şi pantaloni care agață între picioare. Printre altele, avea impresia că cei mai mulți oameni au patruzeci de ani, fără a încerca vreo explicație ştiințifică, iar el nu împlinise nici

cincisprezece când constatase că nu se poate uita la taică-său, Nea Guță (alt nea), fără un imposibil de reprimat sentiment de silă. Totul îl dezgusta la „bătrân”. Aerul de suficiență grasă, de parcă ar fi învârtit lumea în jurul degetului cel mic, impresia despre sine însuşi că-i deştept nespus — focul lui arde, „he, he, nu s-a născut încă ăla care să mă ducă pe mine”, hainele veşnic mototolite şi pocnind la subsuori, transpirația de țoapă, ingurgitatul clefăit porcin, digestia de rumegătoare, cu scobitoarea — mai ales scobitoarea! — scociorând conştiincios măsele găunoase şi păstrată la îndemână un ceas-două după terminarea mesei, în colțul gurii. Dar cel mai mult îl scotea din sărite aerul de stăpân arborat spontan de îndată ce trecea pragul casei.

În capul lui, funcționau câteva idei bătute în cuie, formulate limpede. De pildă, nevesti-sii nu i-ar ajunge trei vieți pentru a-i fi îndeajuns de recunoscătoare că a făcut-o legitima marelui Guță Tăutu, iar lui fecioru-său, Gogu, alte zece pentru a se minuna de bafta de a fi fost zămislit şi crescut în bătătura aceluiaşi uriaş. Şi chiar în acest sens se comporta, dominând şi obligându-şi familia la un odată pentru totdeauna decis statut de vasalitate. Nimeni nu vorbea neîntrebat, plăcându-i să discurseze singur, şir neîntrerupt de banalități încărcate de „cică şi zice, te pui cu mine?, oi fi eu cumsecade, dar nici aşa să-mi ciugulească toate ciorile din barbă, chestia e că io-s mai oț ca toți oții etc..” Bineînțeles, nevasta şi băiatul trebuiau să țâțâie, prăbuşiți de admirație, după cum tot de la sine se înțelegea că trebuia servit primul la masă şi cu „bucățica cea mai grasă”.

— Ce zici femeie, merit şi eu o lingură de ciorbă?

Mai ales aici, ca să nu țipe, Gogu făcea eforturi care aveau să-l coste ulcerul de mai târziu. Stomacul crispat, căci în clipele acelea avea impresia că gândeşte cu stomacul, că acolo se concentrase întreaga sa ființă, refuza să înțeleagă, nici vorbă, dar măcar să suporte triumfalismul alintat al lui taică-său.

„Drept cine se ia?” se întreba exasperat, până la a nu mai şti de el însuşi, în clipele acelea, simțindu-se în stare să-l omoare. „În fond, e un căcat de socotitor, nici măcar contabil în lipsa studiilor superioare, la un căcat de CAP. Eu o să-mi iau câmpii cât de curând, dar de ce îl suportă mama?”

Şi îi era milă de ființa asta sfioasă, delicată ca o albăstrea vestejită, despre care nu ştiai niciodată ce şi-ar dori cu adevărat, pentru că nu se exprima niciodată, iar în taină îi citea pe Rimbaud şi Mallarmé. N-o fi fost un star de cinema maică-sa, dar oricum, ce căuta, cum se nimerise lângă un mitocan supradimensionat, surclasând degajat mijlociul curent? Pe la şaisprezece ani, când decizia de a fugi de acasă era deja fermă, iar maică-sa trăgea din ce în ce mai des la măsea, cutezase o întrebare frontală:

— De ce l-ai luat, mamă?

Îi întorsese o privire obosită, ca la final de cursă pierdută, răspunzând în doi peri:

— Ai observat?... Speram să nu observi.

— Mamă, strigă scăpându-i glasul ca totdeauna când era foarte emoționat, hai să fugim! Eu cu ăsta nu mai stau! Dacă fug, vii cu mine?

Maică-sa nu se mirase, întrebând concret:

— Unde?

— Nu ştiu, încă nu m-am gândit, dar promite-mi că vii cu mine.

— Ca să-ți fiu lespede legată de picior? Nu, băiete, eu nu mai am de ales între multe cărări, dar tu du-te...

Cam peste un an, fugise. Avea aproape şaptesprezece ani şi încă nu terminase liceul...

— Ce faci, Gogule, visezi?

Pavelescu îşi săltase privirea peste ochelari, cercetându-l curios. Băiatul era în general un neliniştit şi un gureş. Îi era imposibil să stea locului, imposibil să nu comenteze tot ce-i trecea prin minte. Gogu începu să râdă.

— Am făcut vreun banc? se interesă patronul.

— Semeni al naibii cu un tip pe care eu nu pot să-l suport.

Şi într-adevăr, la prima vedere, puteai jura că ei doi, patronul de la Discret şi taică-său sunt frați, din aceeaşi familie de suburbani. Asta pe dinafară. În rest, puțini erau în stare să bănuiască ce se ascundea, suflet şi minte, sub carcasa de amploaiat clasa treia cu porc la coteț, păsări de curte şi câine rău, a lui Pavelescu.

— Care crezi că e soluția? Demisionezi?

— Mă mai gândesc... Spune-mi, şefule, ce intenții ai cu dama părăsită?

— Cu Yvona? Păi, din punctul nostru de vedere dosarul e închis. I-am pus la dispoziție informațiile cerute, ce mai vrea? Să-i prezint condoleanțe? Un caz clasic de giovinezza care câştigă cu scor detaşat în fața impozantei menopauze.

— Acum faci pe cinicul, dar cine te crede? Nu-i stilul matale. Îşi coborî picioarele şi se aplecă peste birou. După cum nu-i stilul meu să fac pe Doctorul Watson.

Patronul îşi scoase ochelarii, holbându-se.

— Ai ochi frumoşi, se ştie, râse Gogu.

— Cine-i doctorul?... cum îi zice. Tipul care a deschis cabinet de stomatologie lângă noi? Dințarul?

— Ăla-i Baston, las-o baltă! Vorbesc de Watson, un fraier care ridică mingea la fileu ca să marcheze detectivi superdeştepți, aşa ca matale.

— Ce vrei să spui?

— Că ai putea să mă asculți şi pe mine. Nu abandona ancheta, lucrurile sunt mult mai complicate decât par, iar sfârşitul nu-l prevăd deloc trandafiriu.

Pavelescu se lăsă pe spătar, dând din cap elucidat:

— Mă, tu vezi prea multe filme.

— Replica e răsuflată, iar eu vorbesc serios. Tot ce se întâmplă între cei trei e ciudat, inexplicabil, neliniştitor, amenințător.

Celălalt se miră sincer, sugând unul din brațele ochelarilor:

— Ce spui, bre? Admițând însă că nu te înşeli, ce poți să faci? Mai deunăzi, mi-ai zis că nu mai ştii încotro s-o apuci, drumurile sunt închise.

— În afară de unul, sublinie Gogu.

— Care?!

Gogu îşi smuci capul şi mărul lui Adam devie spre ureche.

— Casa.

— Care casă?!

— A Alinei. Lasă-mă să bag un ochi acolo, în lipsa locatarilor.

Pavelescu se prăbuşi de uimire:

— Mă, tu eşti nebun? Asta-i violare de domiciliu! Că ne ia autorizația, floare la ureche, dar e chestie de puşcărie.

Gogu râse.

— Dacă mă prind.

***

Cu câteva zile înainte de nuntă, Adrian decise:

— Chiar dacă n-am terminat, să zicem c-am terminat, altfel eu sunt terminat.

Alina îl măsură îngrijorată. Privirea aurie, tivită de genele negre şi dese, continua să producă asupra lui Adrian acelaşi efect de vrajă.

— Ce vrei să spui? Nu te simți bine?

— Încă bine, dar nu garantez pentru ce se va întâmpla în minutul următor. Scumpo, în fond noi montăm o casă nouă. Nu se poate desăvârşi totul chiar de la început. Mai avem trei zile, hai să ne distrăm, să ne odihnim, să ne facem de cap, fără treburi administrative. Era fericit, dar livid, nervos — mai mult febril.

Alina îşi cuprinse capul între palmele mici:

— Doamne, ce m-ai speriat!... Şi eu simt nevoia să mă odihnesc. Te-ai gândit la ceva anume?

Adrian rămăsese în extaz. „Câtă finețe există în fetița asta! Ce tact! Sunt convins c-ar fi preferat, ca orice tânără mireasă, să intre într-o casă complet pusă la punct, dar de dragul meu, pretinde că e şi ea obosită".

— Ce-ai zice de un dejun la iarbă verde? Un picnic?

Propunere făcută la întâmplare, numai ca să spună ceva, dar orice era preferabil curselor năucitoare prin magazine, cuielor care mai trebuia să fie bătute, mobilelor rămase

încă provizoriu poziționate, în aşteptarea formulei ideale şi... câte încă! Alina bătu din palme entuziasmată.

— Straşnic! Ca într-o excursie cu şcoala. Pregătesc eu coşulețul cu mâncare.

O zi minunată! Soare, o pădure păstrând încă prospețimile primăverii, păsărele cuvântărețe şi zglobii, viespi ori alte gângănii iscălind văzduhul sonor şi zigzagat, pustietate de rai — o dimineață de miercuri. În ciuda condițiilor favorabile însă, picnicul prefigură din start, se dovedi un fiasco la fel de superb ca şi ziua. Adrian, un citadin prin excelență, nu-şi găsea locul pe pledul întins sub cel mai umbros copac găsit, naiba ştia cum îl cheamă, îl enerva statul într-un cot, se simțea prea elegant în ceea ce considerase el a fi o ținută sportivă — pantaloni albi şi un sacou galben pai; coşulețul bine intenționat al Alinei — o catastrofă culinară cu ouă prea moi, friptură de pui țeapănă şi în general, lucruri care se topesc, curg, mânjesc. La un moment dat, Alina adună din toate patru colțurile fața de masă, făcu un nod îndârjit şi o aruncă cât putu de departe.

— La naiba! exclamă. N-o să ne stricăm ziua prefăcându-ne că ne place! Nu-i de noi! Hai să mâncăm la restaurant.

Adrian respiră uşurat:

— Nu-ți poți închipui cât îți sunt de recunoscător.

Drăgălaş era cuvântul potrivit. Dichisit până la cel mai mic amănunt, mobilier alb, un havuz mititel cât o marcă poştală, dar proaspăt şi cochet, puzderie de flori din familia celor vesel colorate, localul îți sugera spontan o casă de păpuşi. Alina, un fluture superb, parcă nu păruse niciodată mai acasă, iar Adrian aşezat în sfârşit cumsecade, cu picioarele sub o masă şi frapiera la îndemână se simți intrat în ritmul firesc.

— Ca şi cum n-am fi putut-o face de la început, râse Alina.

— Mde, eu sunt de părere că înainte de a respinge ceva, trebuie să încerci.

— Când eram în liceu, o luă razna ca de obicei Alina, aveam o profesoară de sport, Lili Mitraliera. Vorbea extraordinar de repede. Se spune că francezii vorbesc cel mai repede din lume, patru sute şi ceva de silabe pe minut. Bella e mai sportivă ca mine, înoată ca un peşte, călăreşte, schiază...

— Mi-ai spus, surâse Adrian, aşa l-a cunoscut pe soțul ei...

— Da? Uitasem. Vezi, ei i-ar fi plăcut să mănânce acolo, sub copac.

— Dacă există vreo legătură între sport şi mese luate incomod, ca haiducii, probabil că nu te înşeli.

— Precis nu mă înşel... Uite ce dulce e floricica aia roşie cum stă ea cu căpşorul aplecat spre havuz! Şi ce atentă e! Parcă ar încerca să înțeleagă susurul apei, ce vrea să-i spună. Adi...

— Da, scumpa mea.

— Ce s-a întâmplat ieri la Yvona? Te rog să nu mă minți. Până acum nu m-ai mințit niciodată şi pentru asta te iubesc cel mai mult.

Ochii lui Adrian se umeziră de recunoştință, inima începu să-i bată cu putere. Din ce în ce mai des îşi simțea inima. Îngână cu greu:

— I-am spus... despre noi. Aşa mi s-a părut corect... Cum zicea şi soră-mea, „nu ți-a dat nici un motiv ca să dispari din viața ei ca un golan”.

Alina se interesă în şoaptă, fără să-şi ridice privirea:

— Ştia că exist?

— Bineînțeles. Femeile au în privința asta un fler nemaipomenit, simt imediat când se iveşte o rivală.

— Nu-mi place să fiu „o rivală”. Rivala Yvonei.

Adrian îi prinse mâinile şi începu să i le sărute înfrigurat:

— Iartă-mă, iubita mea, am vorbit fără să mă gândesc, este expresia curentă. Bineînțeles că tu nu ai rivală, de ai căuta în toată lumea.

— Nu-i vorba despre asta. I-ai spus că ne căsătorim sâmbătă?

— Pentru asta m-am dus.

— Şi? întrebă Alina, ridicându-şi în sfârşit privirea aurie.

Buzele mobile ale lui Adrian articulau mut, nu îndrăznea să vorbească. Adevărul ar fi putut-o înfricoşa, Alina era imprevizibilă ca adierile nopții, impresionabilă, capabilă să se răzgândească.

— Nu-ți fie teamă, Adi, insistă cu blândețe, vorbeşte. Orice, cât de grav sau de greu, e mai uşor de suportat în doi.

— Înțeleapta mea mică, şopti Adrian cu ochii plini de lacrimi. M-a amenințat că se sinucide.

Alina tresări şi îşi desprinse uşor mâinile, lipindu-le instinctiv de trup.

— Asta era vasăzică... Tu o crezi?

Adrian respiră adânc şi începu să-şi caute țigările. Aprinse una urmărind maşinal zbânțuiala unei viespi deasupra jardinierei din spatele Alinei. Părea să joace şotron.

— N... nu.

— Dar nu eşti prea sigur. Vorbeşte, nu mă lăsa să-ți scot cu cleştele fiecare cuvânt. Tu o cunoşti mai bine. O vezi în stare să se sinucidă?

— În principiu, nu. E o persoană echilibrată, rezonabilă... Cel puțin până mai deunăzi. Felul în care a reacționat însă ieri —ridică din umeri —, ce să-ți spun, m-a descumpănit.

Alina începu să se joace cu paiul de la oranjadă, conturând cercul din fundul sondei.

— E un truc la care femeile recurg adesea... Pentru că o cunoşti, ar trebui să-ți dai seama dacă-i doar un mod de a-ți forța mâna sau...

— Ce pot să-ți spun, draga mea? O ştiam matură, sănătoasă la cap, dar ca totdeauna există şi acel unu la sută de imprevizibil.

— Noi ce ar trebui să facem acum?

Vorbea calmă, cumpănit, nefiresc de abstractizată.

— Ce am putea face? se miră Adrian.

— Te simți vinovat față de ea?

Adrian dădu violent din cap.

— Deloc, ți-o jur, şi continuă agitat: Nu i-am promis nimic, nu mi-am asumat nici o obligație, n-a venit nici un moment vorba despre o eventuală căsătorie, n-am schimbat jurăminte, nu s-au formulat speranțe, frazele obişnuite à la totdeauna împreună şi aşa mai departe. Repet, sunt gata să jur la orice biserică! Că ea spera la o finalizare în timp ştiu, dar eu n-am încurajat-o nici în glumă.

Alina zâmbi:

— Sora ta spera şi ea, nu?

— Mai presus de orice, Lucreția doreşte să fiu fericit, se eschivă Adrian. I-am explicat ce simt eu pentru tine şi sunt convins că m-a înțeles.

— Dar ar fi preferat-o pe Yvona, sunt sigură.

— Scumpa mea, sunt lucruri care s-au întâmplat înainte de a te fi cunoscut. Din punctul de vedere comun, obişnuit, o căsătorie cu Yvona ar fi constituit un act rezonabil.

— Iar cu mine, o nebunie.

— Poate, dar o nebunie superbă. Vreme de cincizeci de ani am fost un cutărescu eminamente rezonabil şi profund nefericit...

Exagera, nu fusese nefericit, şi nu fusese nefericit pentru că nu simțise nimic. Mâncase, dormise, lucrase sau făcuse sex evoluând într-un spațiu vid, golit de orice sentimente. A nu fi fericit nu presupune implicit a fi nenorocit, dar acum era convins că aşa stătuseră lucrurile în realitate.

— ...azi, sunt eminamente smintit, dar inimaginabil, irepetabil, aproape de neîndurat de fericit. Te iubesc mai presus de orice pe lumea asta.

Alina se lipi de el, zâmbind înduioşată.

— Ar fi groaznic dacă s-ar sinucide, spuse Alina. N-ar fi drept din partea ei. De ce să ne strice nunta?

Adrian surâse amar:

— Nu cred că ea e dispusă să privească lucrurile din punctul acesta de vedere. Ar însemna să-i ceri cam mult.

— De ce? Ai jucat corect şi la ea tot nu te mai întorci. Dacă s-ar omorî acum, ar da o dovadă de un egoism nemaipomenit. Ar face-o înadins, numai ca spectrul ei să ne urmărească toată viața. E odios!

Adrian oftă:

— Cu timpul te obişnuieşti. Am constatat că oamenii uită destul de repede necazurile pe care le-au pricinuit altora. S-a făcut târziu şi diseară ne aşteaptă Lucreția la ea.

Dintr-o dată simți un gust amar în gură. Premieră, căci avea un ficat excelent, în general stătea bine cu „internele”. Şi încă ceva, ce nu putea defini, ca un soi de autonemulțumire... Egoistă! Dacă Yvona e egoistă, noi cum suntem? Şi parcă ar fi preferat ca Alina, îngerul acesta cast, să fi fost mai puțin categorică, mai milostivă... Se corectă repede, vinovat de astă dată, față de Alina. „Sunt un ingrat... Îi reproşez că mă iubeşte? Dragostea adevărată, îşi aminti, nu cunoaşte piedici, nu cunoaşte scrupule...”

Cuprinse umerii Alinei şi părăsiră localul.

*

Gogu începu să pândească încă de pe la nouă, deşi de regulă ferestrele Alinei nu se deschideau de bună dimineața înainte de amiază. Adoptase camuflajul clasic al salopetei albastre cu litere pe spinare care azi, în puzderia de societăți cu inițiale, putea să însemne orice. O şapcă pusă cu cozorocul la spate şi trusa de unelte clasică din lemn completau travestiul. Putea fi luat drept oricine: lucrător la Telefoane, la Electricitate, instalator sau pentru firi aprioric circumspecte cum era domnul Manole, magistratul pensionar, ginitor de-al Poliției.

Când aproape de ora zece, o văzu pe Alina în şort de blugi încărcând în maşină un pled, un paneraş de mâncare clasic, cu două capace, ba mai zări şi capişonul unui termos, îşi zise că a fost al naibii de inspirat. Era limpede că „junii” logodnici hotărâseră o zi campestră, ieşeau din Bucureşti să culeagă margarete şi să prindă fluturi. „Ăştia nu se mai întorc până diseară”, conchise mulțumit, „iar eu n-am nevoie de mai mult de o oră... Pe fraier îl culege probabil pe drum... *Have a good time,* frumoşilor!” ură în urma Toyotei decapotabile care se îndepărta, jucărie roşie ca miezul de harbuz, strălucitoare ca un glob de Crăciun.

Despre puțini oameni se poate afirma că s-au născut pentru profesia pe care o practică, iar aceştia sunt de două ori fericiți. Dintâi — vocația asigură în principiu succesul, performanța, apoi tot ceea ce întreprind e făcut cu plăcere, munca pierzându-şi caracterul silnic.

Gogu avea meseria în sânge. Învăța din mers, pe un teren necunoscut se orienta fără bâlbâieli, unde nu ştia, intuia. Lucra de un an cu Pavelescu, de la care nu avea prea multe de învățat. Omulețul se bizuia la rândul lui pe un instinct verificat fidel şi — importantissim — pe o bună cunoaştere a oamenilor. În rest, bâjbâia, văzând şi făcând era modalitatea stas de lucru, iar în probleme de investigație concretă, cunoştințele lui oscilau spre zero.

După plecarea Alinei, Gogu aşteptă circa zece minute şi asigurându-se de lipsa oricărui pericol, sări gardul din spatele imobilului. Un demers bine motivat, căci intrarea principală, aflată la câțiva metri de ferestrele clădirii vecine, era în permanență supravegheată din spatele perdelelor de un moşneag fără treabă, poate un *voyeur* care-şi consola impotența urmărind evoluțiile Alinei prin casă. Tipul trebuia evitat, nu se ştie cum ar fi reacționat văzându-l că forțează uşa de la intrare; pe de altă parte, fapt notoriu şi gândire bizară, dar aşa se întâmplă în general, cei mai mulți îşi blindează fortăreață uşa din față, în timp ce accesul prin spatele clădirii — ferestre, uşi de serviciu, oberlihturi — tratat superficial, rămâne la dispoziția unei simple şurubelnițe.

Gogu însă nici măcar nu trebui să apeleze la scule. Alina lăsase geamul de la bucătărie întredeschis, desigur spre aerisire. Înainte de a sări peste pervaz, îşi puse mănuşile. De adidaşi avusese grijă de acasă, bandajând modelul tălpilor cu benzi late de scotch.

După părerea lui, interiorul aducea a decor de teatru. Obiecte puţine, de mare efect, elaborat poziţionate spre maximum de impresie şi cam atât. Mai nimic cu adevărat util, funcţional, cu excepţia canapelei, a fotoliilor şi a patului din dormitor. Dacă ai fi încercat să-ţi închipui desfăşurarea unor activităţi domestice normale între zidurile tapetate ale Alinei, ai fi realizat că nu-i un lucru simplu, mai exact nu oricine ar fi putut trăi în condiţiile date. Inventarie astfel două console graţioase pe care florile sau o fotografie înrămată se aranjează de minune, dar nici o suprafaţă plană, bufet, scrin, servantă, pe care să abandonezi o carte sau cumpărăturile când ai venit din oraş şi n-ai apucat să te descalţi; o oglindă superbă, dar nici o masă unde să mănânci tihnit, altceva decât ciugulit alune şi fisticuri la o sondă de whisky, un goblen minunat ocupând un perete întreg — scenă de vânătoare de pe vremea menuetului şi a perucilor pudrate, dar nici un scaun unde un al cincilea, picat în vizită, s-ar fi putut aşeza.

În bucătărie, încăperea îndeobşte cea mai vie dintr-o locuinţă, aceeaşi situaţie. Aragazul nu era folosit în mod curent — se cunoştea după praful aşternut ca pe o mobilă — frigiderul funcţiona doar pentru câteva sticle de suc, pe măsuţa de sub fereastră încăpea cel mult o tavă cu cafele.

Pe undeva, atmosfera îi sugera lui Gogu interiorul unui apartament dintr-un hotel de lux (minus comodităţile acestuia, desigur) şi pregnant provizoratul. Alina ar fi putut părăsi casa în zece minute, cu o valiză de haine, fără să lase nici o urmă, vreo amprentă a personalităţii sale. Cu excepţia cosmeticelor din baie, a fleacurilor elegante şi costisitoare de pe toaletă şi bineînţeles a garderobei, nu exista nimic care să te lase să pătrunzi în intimitatea acestei femei. Lipseau cu desăvârşire amănuntele semnificative — cărţi, fotografii, acte ori scrisori, ceva cât de mărunt care să te lase „s-o citeşti". În concluzie, un stil nefiresc de discret practicat în intimitate, ermetic, gândi Gogu, dar asta nu înseamnă neapărat şi etanş. Considera drept imposibil ca scotocind toată casa, iar inventarul sumar i-o permitea s-o facă cu meticulozitate, să nu găsească un ceva, un detaliu cât de mărunt, interesant, ascuns sau uitat.

Tainiţele îşi au şi ele regulile lor. Depind de ingeniozitatea, vârsta, statutul social şi mediul în care evoluează autorul. Omul de la sate, de pildă, preferă privata (greu şi silnic de scociorât) sau icoana, feritoare de necazuri. Bătrânele au o slăbiciune pentru interiorul saltelei şi tivul hainelor groase de iarnă, moşnegii pentru ascunzători practicate în zid sau sub duşumele. Cei mai isteţi lasă obiectul la vedere şi nimeni nu-l observă. Prea e la îndemână...

Cu o crampă reflexă care însoţea totdeauna evocările maică-sii, încercă să-şi amintească unde ascundea băutura de ochiul vigilent al „marelui Tăutu". Începuse să bea cam pe când el era într-a patra primară. Ca pe orice alcoolic serios, nici berea, nici vinul nu o satisfăceau, trăgând la tărie, multă şi ieftină — votcă, rom, rachiu. După jumătate de sticlă, ochii începeau să lăcrimeze, un zâmbet timid se eterniza încremenindu-i trăsăturile şi, indiferent cu ce s-ar fi îndeletnicit, intra în lumea visurilor, singurul refugiu unde nu o ajungea nimeni şi se simţea pe deplin fericită. Până să se dumirească, Tăutu o trata de „oaie capie şi zâmbăreaţă, c-a fătat purcica sau a crăpat mămica, tot la fel se hlizeşte". Gogu însă, copil, o prefera pe maică-sa visând un peisaj cu spiriduşi şi zâne, decât oftând deasupra oalelor date în undă, şi începu să-i procure el băutura. Tăutu institui un regim de puşcărie, controla orice cumpărătură, cerceta casa până în cele mai intime cotloane, căutând corpul delict — respectiv sticlă sau volum de poezie — dar n-o dovedi niciodată. Maică-sa confirmă pe deplin vechiul aforism — viciul e mai viclean decât virtutea, ascunzându-şi comorile unde nici gândul nu-l ducea pe bărbatu-său. Sticlele de alcool le pitea în-gropându-le în sacii cu făină aduşi de Tăutu de la CAP sau între arcurile somierei lui Gogu, cărţile în harnaşament de sfoară le agăţa într-un cui bătut pe spatele şifonierului din dormitor lipit de perete, rezerva de bani în „torpedoul" radiocasetofonului la care Tăutu nu umbla niciodată. Îl primise de la un coleg care părăsea definitiv ţara şi nu mai avea nevoie de el. Tăutu nici atâta, opţiunile lui muzicale oprindu-se, ca dinaintea unei piramide, la celebrul „Marinică".

Începându-şi percheziţia, Gogu plecă de la ideea preconcepută, dar nu totdeauna falsă, că mobila veche — seculară, bineînţeles, nu „camerele combinate” cumpărate pe vremea lui Tito, coadă de topor, de alte tuşa Aurica ori Lenuţa când s-au fost măritat — conţine mai totdeauna un ascunziş, sertăraş ori casetă secrete, unde posesorii de odinioară, cetăţeni defuncţi ai celuilalt veac, îşi baricadau tainele. Trecu repede peste cele două console din salonul living cu destinaţie strict decorativă, controlă bucătăria doar ca să ştie el că a făcut o treabă temeinică, la fel baia unde se miră că nu găseşte prezervative sau alte mijloace anticoncepţionale, şi, în sfârşit, intră în dormitorul elegant, primul imens spaţiat din câte văzuse în viaţa lui.

Aici, avea ceva mai mult de lucru. Trebuia să cerceteze somierele patului dublu — o splendoare în alb capitonat cu mătase roz, şifonierul şi o comodă graţioasă, rezemându-şi pântecele satinat pe picioare de gazelă; deasupra atârna o oglindă somptuoasă cu ghirlandă înflorită de cristal galben ca topazul. Dădea relief olfactiv aroma dulce a unei glastre cu stânjenei proaspeţi, culeşi probabil din grădină în aceeaşi dimineaţă.

Domnul Manole îl observase imediat pe Gogu şi, desigur, îl recunoscuse. Desigur, pentru că bătrânul avea ochi de vultur pe care vârsta nu-i afectase, după cum spiritul de observaţie îi rămăsese la fel de viu. Ca să nu mintă, şi pana îi rămăsese la fel de inspirată, ziua şi poezia. Încolo, doar of şi vai, resturi şi beteşuguri. Îl recunoscuse în ciuda travestiului şi a faptului că semăna cu toţi derbedeii ăştia de după ’90, încercând două sentimente contradictorii. Unul de satisfacţie: „uite că nu m-am înşelat, individul e un bandit, nu s-a mascat el degeaba”, celălalt de acută îngrijorare, „ticăloşii n-o slăbesc, i-au pus gând rău”.

Dacă cineva l-ar fi întrebat ce simte pentru Alina, n-ar fi ştiut ce să răspundă, iar dacă i s-ar fi spus că s-a îndrăgostit, ar fi simţit o măciucă în moalele capului; după o minuţioasă analiză însă, cel puţin în sinea lui, ar fi recunoscut că acesta e adevărul curat. De când se mutase Alina în cartier şi mai ales după ce o vizitase, Ionică Manole trăia doar cu gândul la ea. Îi polarizase întreg interesul pentru viaţă până la a-l face să uite de el însuşi, constatând cu surpriză că de douăzeci de ani nu se simţise atât de sănătos. Flacăra dragostei îi topise junghiurile, îi dezgheţase încheieturile, scrum se făcuseră analizele cu colesterol (obsesia sfârşitului de mileniu!) şi glicemie mărite.

Femeia de serviciu a bătrânului Manole — o ştia din Tribunal, unde lucrase, măruntă funcţionară la arhivă — observă stupefiată şi alte schimbări, pe cât de bruşte, pe atât de ciudate. Întâi, mutase jilţul din faţa biroului lângă fereastra deschisă, de unde până deunăzi se plângea de frigul şi curentul din casă, alarmându-se la orice tentativă de aerisire serioasă. Fusese dintotdeauna un bărbat îngrijit, dar acum se bărbierea de două ori pe zi şi începuse să „se eleganţeze”. Trei costume dăduse la curăţat, iar pentru unul nou venea croitorul la probă. Nici cămăşile nu-l mai mulţumeau, le dădea acum la Nufărul, iar o nepoată de a ei, zăpăcita de Cocuţa a soră-sii, venea la fiece zece zile să-i facă manichiura şi să i smulgă perii din urechi şi nas.

Ce nu mai ştia Margareta era că bătrânul îşi revăzuse testamentul şi sutele de poezii nepublicate, închinându-le unuia şi aceluiaşi „înger cast, cu lunare plete blonde”. (Ce bine îl înţelegea acum pe Eminescu!)

Margareta murea de curiozitate să afle cine-i „mândruţa” — nici vorbă de alt diagnostic — pândindu-i cu ochi de linx şi paşi de pisică toate mişcările. După ce îl mai văzu, într-o dimineaţă, înfigându-şi la butonieră un firicel de lăcrămioară şi aşezându-se în priveală la geam, conchise că lui „Don' Preşedinte i-a luat Dumnezeu minţile. Şi aia e, că când dă, dă cu o singură mână, dar de luat le ia cu amândoulea!”

Când îl văzu pe Gogu înaintând pe stradă cu cufăraşul de lemn într-o mână, iar în cealaltă un tenculeţ de „oficiale”, vezi Doamne, adresele şi numele abonaţilor reclamanţi ai nu se ştie căror servicii, Domnule Manole trudea în sudori la un poem cu titlu inspirat: *Dragoste în pârg.* Îl gândise în trei părţi, cam la vreo cincizeci de pagini cu totul, din care

penița nu ronțăise însă decât una singură, fără să ajungă la subsol. Visa la un soi de apoteoză a eforturilor lui de decenii, ceva în același timp suav, profund, emoționant, rafinat. Stihurile se lăsau smulse cu caznă, dar așa e la început, până își dă mâna drumul, iar timp, berechet, nu-l zoreau ale daravele. Poemul terminat, tipărit (pe cont propriu, ei și?) și elegant încopertat va fi dedicat *Unei făpturi onirice, miracolul unei vieți* și nu „vieții mele”, căci Ionică Manole era un bărbat decent, cu mentalitate britanică în ce privește manifestarea emoțiilor personale.

Gogu, intrat în curtea Alinei, simulă că verifică numărul imobilului și apăsă de sanchi pe butonul soneriei. Cum nu răspunse nimeni, se foi oleacă în izmene, dar conștiincios o luă spre spatele casei, vrând să epuizeze toate posibilitățile.

Ionică Manole abandonă creionul și dădu fuga în bucătărie de unde putea urmări în continuare mișcările lui Gogu, care tocmai escalada ca un cimpanzeu o fereastră deschisă.

Gâfâind de emoție, bătrânul se întoarse în birou. La îndemână, pentru orice eventualitate, lângă calendar, păstra un carton cu patru numere de telefon: Salvarea, Pompierii, Poliția și farmacia cea mai apropiată cu program nonstop.

— Alo, Poliția? Vă reclam ceva foarte grav...

— Cum vă numiți?

— Trebuie să vă grăbiți... Da, Ionică Manole, fost președinte la Tribunalul Capitalei...

Ofițerul de serviciu spirală în aer spre ziduri. Toți moșnegii sunt foști miniștri, generali, academicieni, iar ei, ăștia de la recepția mesajelor, cad pe spate.

— Tocmai am asistat, urmă Manole pierzându-și capul, la un flagrant delict... O violare de domiciliu, nu-i așa, o pătrundere prin efracție...

„Și așa mai departe”, completă în gând celălalt, „ăsta-mi enumeră tot Codul Penal”.

— Adresa, ceru în dorul lelii, mâzgălind mecanic, pe marginea ziarului, același profil idiot.

Manole se bâlbâi, se înecă într-un exces de precizări, reveni, insistând asupra gravității faptei, o domnișoară extrem de fină... singură... căile de acces neasigurate... foarte vulnerabilă...

— Fata sau casa? îl întrerupse brutal dispecerul.

— N... nu știu, totul e posibil, are o figură de brută... spuse bătrânul închipuindu-și că eventualitatea unui viol i-ar pune mai degrabă pe jăratic decât spargerea casei. Că o văzuse pe Alina plecând, nu avea importanță, polițiștii trebuiau neapărat alertați și pe urmă... nu mai contează!

— Vă spun, o persoană extrem de bine... E blondă... L-am văzut dând mereu târcoale, asistăm la o înmulțire a actului infracțional comis cu violență, fără precedent... Jaful și crima au intrat în cotidian, vă rog nu mă țineți de vorbă.

Dispecerul rămase cu receptorul în mână. „Uite-l și pe ăsta! El bate câmpii despre sirene blonde, și eu cică îl țin de vorbă!”

Colegul de birou se interesă, scoțându-și nasul din hârtii:

— S-a întâmplat ceva?

— Alt babalâc fără treabă, și căscă lung. Frate bun cu ăla care ne sesiza ieri „imperios” că s-a furat statuia lui C.A. Rosetti. Pe ăștia nu-i lasă prostata să doarmă și ei nu ne lasă pe noi să trăim...

Desăvârși profilul idiot, adăugându-i o mustață verde.

*

Scotocise tot dulapul, fata asta avea o slăbiciune pentru materialele diafane — voal, batist, pânză topită (borangic spuneau bunicii) organdi sau suple ca pan-catifeaua — verificase infrastructura somierei, spatele oglinzii și fiecare petală a ghirlandei de cristal galben. Pe măsură ce se apropia de epuizarea obiectelor propuse spre investigare, Gogu devenea din ce în ce mai neliniștit. Însuși faptul că nu găsise nimic care să țină de persoana intimă a Alinei era suspect, confirmându-i temerile, dar amănuntul în sine nu-l făcea să avanseze, ba dimpotrivă, avea impresia că bezna devine tot mai deasă. Mai rămâneau lustrele — apă de ploaie, și ultima nădejde, scrinul.

Ciocăni, răsuci, bocăni şi după zece minute de cercetare atentă, ajunse la concluzia fermă că mobila nu camufla nici o tainiță, ci doar un adevărat magazin de lenjerie fină, galanterie şi nimicuri costisitoare după care se prăpădesc femeile; fleacuri rafinate, cadouri având îndeobşte ca autori parşivi rafinați şi pricopsiți săriți din patruzeci de ani: o brichetă scumpă, parfum de poşetă în armătură de aur, set complet tot de poşetă — pieptene, pudrieră şi un minuscul triptic pentru fotografii dragi din metal prețios, *porte clef* elegant, etuiuri din lezard cu diverse destinații etc.

„Bani cu ghiotura”, mormăi pe gânduri. „Dacă-i vorba de o partitură pusă la punct pentru îmbrobodirea lui Radulian, atunci e desăvârşită”. Căci exista o contradicție flagrantă între recuzita de cocotă de lux din dormitorul Alinei şi imaginea feciorelnică în balerini şi năsuc pudrat doar cu pistrui, pe care o plimba agățată de brațul lui Adrian. Punând la loc dezordinea din scrin — ți-o puteai uşor închipui căutând nerăbdătoare un obiect, smulgând, trăgând, aruncând de-a valma — Gogu reflectă amuzat că nu văzuse lenjerie atât de delicată, sexy cu schepsis, decât în filme sau fotografii porno. Chiloțeii în special îți dădeau furnicături şi Gogu se întrebă de ce dracu' celelalte muieri, bugetare sindicaliste şi gospodine straşnice, poartă chiloți de stambă, grețoasa milaneză sau iarna odioşii hamleți cu mânecuțe până la genunchi. În capul proastelor, chiloții înseamnă un săculeț cu două găuri şi o bucată de elastic, iar Gogu se simțea sincer nedreptățit. Nici una din amantele lui nu purta chiloți ca Alina, dacă purtau în general, „pentru că aia e, am avut de-a face doar cu migratoare...”

Apoi, rămase trăsnit, cu o pereche de bikini în mână. Nu, cu adevărat nu, la una ca asta nu se aştepta! Un chiloțel neprihănit, spumă de ou, obiect gingaş numai rânduri de danteluță, ducându-ți gândul la lebedele cu poponeață de horbotă ale lui Ceaikovski... Pe segmentul Tampax dintre picioare, cineva îşi lăsase autograful cu majuscule de carioca neagră: *Totdeauna împreună,* iar dedesubt, nouă cifre scrise clar — 018604444.

— Ce-i asta? şopti aiurit Gogu, un număr de telefon? Adică îi era teamă să nu-l uite? Să nu-l piardă?

Mai zăbovi o vreme îndepărtându-şi propriile urme. Ca bătut în cuie, gândul se fixase la ceea ce, evocându-l, în folclorul Agenției Discret avea să rămână pentru totdeauna „telefonul din chiloți”.

În carnețelul lui, Ionică Manole notă în stil telegrafic:

Ora 11 şi 9 minute, 38 de secunde. Banditul părăsit locuința D-rei A. Jefuit probabil obiecte mici. Asupra lui doar lădița cu unelte de la venire. Poate instalat microfoane, bombe. Poliția n-a răspuns sesizării. Deci, înțeleşi între ei, deci viața domnişoarei în primejdie de moarte. Se va avertiza imediat. Ea şi... (aici ezită) *ocrotitorii ei.*

Se instală la fereastră cu hârtie şi unelte de scris. Se simțea inspirat ceva nespus şi aşternu dintr-un condei primul vers:

„O, tu castă căprioară, hărțuită mioară...”

Următoarele nu se dovediseră la fel de sprintene şi curând adormi.

*

În adâncul ființei sale, Yvona ştia că greşeşte. Un rest de judecată o trăgea de mânecă, îndemnând-o să abandoneze o partidă iremediabil pierdută, o demnitate în zdrențe încerca s-o cruțe de umilințe şi mai mari, *bunul-simț* îi spunea răspicat că tot ce face e împotriva *bunului-simț.* Pe un bărbat îndrăgostit nu-l întorci nici cu patru perechi de boi, dragoste cu sila — iubeşte-mă că te tai! — nu se mai poartă de pe vremea iobăgiei. Din nefericire, şi Yvona o ştia, patima pentru Adrian scăpată de sub control şi ura întunecată față de Alina o împingeau, dincolo de orice rațiune, la acte disperate.

— Jur, se mințea singură şi repetând-o nu o dată Lucreției, că dacă aş fi convinsă că îl va face fericit sau că măcar îl iubeşte, nu m-aş amesteca. La o adică, ăsta mi-a fost destinul şi aş fi o ticăloasă dacă m-aş pune în calea lor. Cu vremea m-aş consola şi poate că, într-o

zi, le-aş boteza copiii...

Lucreția se crispase, chestia cu nășitul i se părea de un prost gust de cea mai autentică mahala, dar nici celelalte nu sunau mai bine sau convingător. Făcuse o ultimă încercare de a o smulge dintr-o „determinare absurdă”.

— Eşti prizoniera prejudecăților, draga mea. De ce pleci de la axioma că o fată tânără nu se poate îndrăgosti de un bărbat matur? Viața cunoaşte atâtea cazuri pozitive.

— Câteva. M-am săturat să tot aud de Oona şi Chaplin! Cele mai multe se transformă în tragedii şi oricum, nu-i cazul Alinei. Voi n-o cunoaşteți pe femeia asta! Nu ştiți ce monstru se ascunde sub aerele de fecioară neprihănită!

— Dar tu de unde ştii? Ai vreo dovadă? Ştii ceva ce noi nu ştim? Spune-ne-o şi discutăm altfel. Aversiunea nu-i un argument.

— O simt cu toată ființa mea! răcni Yvona. O să vă muşcați mâinile, ai să vezi! Degeaba bați în lemn, mai bine ai încerca să eviți tragedia.

— Dacă tu îți închipui că mai există cineva sau ceva pe lumea aceasta care l-ar putea face pe Adrian să se răzgândească...

În acelaşi timp, îşi zise că poate frate-său avusese noroc scăpând în ultima clipă de o nebună de dimensiunile Yvonei. O nebună periculoasă. Îşi completă ideea:

— Mai degrabă moare, decât să renunțe la Alina.

— Atunci, mă omor eu! strigă Yvona rătăcită.

Lucreția încercă să râdă:

— Nu te copilări. Lucrurile astea se spun, dar în realitate, nu se întâmplă decât în melodrame.

— Am să-ți demonstrez contrarul.

— Şi ce obții? Adrian va fi afectat, şi eu, şi încă vreo zece cunoştințe, dar de însurat tot se însoară.

Yvona căpătă o privire stranie. Îngână ca pentru sine:

— Nu ştiu... nu mai ştiu nimic... Dar cineva trebuie să moară.

Închise fără să-şi ia rămas-bun, punând strâmb receptorul în furcă. Dacă Lucreția i-ar fi văzut strălucirea fixă din privire, mişcările țepene, de robot, concentrarea întregii făpturi într-o decizie concretă, fără întoarcere, s-ar fi îngrozit. Dar şi mai mult ar fi impresionat-o tragismul inexorabilului destin, imaginea vizualizată a acestuia dându-i brânci Yvonei spre hăuri.

„Nu mai am ce pierde!” şi trânti uşa după ea.

*

Văzând geamurile deschise, Adrian se sperie. Din principiu, când pleca de acasă, închidea şi încuia totul, vara şi mai abitir, ca să nu intre muşte sau căldura.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse Alinei, ceva nu-i în regulă.

Fata îl prinse de mână:

— Un motiv suficient ca să nu te las singur.

— Iubita mea, te implor...

Alina se lipi de el:

— Voi fi totdeauna lângă tine, indiferent ce s-ar întâmpla. De aia mă mărit.

Simți un nod în gât şi o strânse iute la piept. Afla pentru prima dată în viață că dragostea poate să doară.

— De fapt, îl întrebă Alina în ascensor, ce s-a întâmplat?

— Nu las nimic deschis când plec, fereastră, lumină sau aragaz. Cineva a fost în lipsa mea. Poate mai este...

Uşa cedă de la prima cheie. Adrian avansă prudent în vestibul. Auzi o mişcare, reculă şi în clipa următoare, Lucreția îi căzu în brațe.

— Slavă Domnului! şi izbucni în plâns.

Plâns isteric, cu convulsii, descărcare nervoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici?

N-o văzuse niciodată plângând, şi slavă Domnului, trecuse şi ea prin destule. O zgâlţâi brutal de umeri:

— Vorbeşte odată!

Alina veni din bucătărie cu un pahar de lapte rece. Fără s-o fi văzut vreodată, ghicise imediat că-i sora lui Adrian. Semănau, aveau cam aceleaşi trăsături, doar că ansamblul, armonia erau altele. Ce dădea la Adrian farmec la Lucreţia devenea rigid, frumos doar cu bucăţica, prea mare şi prea viril.

— Beţi-l cu înghiţituri mici. Ştiu de la mătuşile mele că-i cel mai bun calmant.

Lucreţia îşi ridică ochii plânşi şi rămase cu gura căscată. Auzise destule despre Alina, şi numai superlative, dar tot ce închipuise era cu mult, imens sub realitate. Ca irezistibil, drăgălăşenia îi amintea de îngeraşii dolofani cu aripioare azurii şi obrăjorul rozalb rezemat contemplativ într-o singură palmă, îngeraşii din pomul de Crăciun al copilăriei ei. Doar că Alina era suplă şi graţioasă ca o floare — Lucreţiei nu-i era teamă de termenii demonetizaţi — seducător de spontană, de o puritate pe care o surprindeai din prima secundă; în totul, o apariţie neaşteptată şi fascinantă. După o secundă de perplexitate, cu faţa plină de lacrimi, strânse braţul lui Adrian:

— Acum te înţeleg. Orice s-ar întâmpla, te înţeleg.

De parcă ar fi aşteptat semnalul, Alina îi sări în braţe:

— Mulţumesc, şopti sărutându-i obrazul plâns. Dacă ai şti ce frică mi-a fost de întâlnirea cu tine! Presimt că noi două vom fi prietene foarte bune... Adică nu, se răzgândi ridicând un deget, vei fi sora mea.

Adrian, el însuşi cu ochii umezi, făcea pe supăratul:

— Şi acum, voi de ce plângeţi?

— Plânge Lucreţia, spuse Alina, adorabilă cu genele înrourate, şi mi-a venit şi mie.

Emoţionată, încă nu îndeajuns de stăpână pe ea, Lucreţia râse nervos:

— Plâng de bucurie, dragii mei, dar şi de teamă. Nu ştiţi cât mi-e de teamă. Dă-mi o ţigară, Adrian... Aţi ghicit, am discutat cu Yvona. Nu sunt nici două ore... M-a înfricoşat. E atât de pornită...

— Poate ar trebui discutat cu un medic, spuse Alina, care s-o scoată din starea de şoc.

Adrian se agăţă fericit de idee:

— Ai dreptate, cum de nu ne-a venit în gând? Există tot felul de tranchilizante, antidepresive speciale pentru... sinucigaşi. Vreau să spun, care să-i împiedice să se sinucidă.

— Ce sinucigaşi! hohoti Lucreţia. Pe unul din voi vrea să vă omoare.

Stupefiat, Adrian exclamă:

— Doamne sfinte, nu mi-o închipuiam atât de nesăbuită!

— Te iubeşte foarte mult, constată Alina fără să-ţi dai seama ce gândea în realitate.

Lucreţia, oarecum redresată, îşi zise să intre un minut în baie ca să-şi aranjeze obrazul. Dar n-avea răbdare, la o urmă erau în familie, pe fetiţa asta o simţea aproape şi ceva unic, ceva ce nu mai trăise în viaţa ei, îi trezise din prima clipă o afecţiune spontană. „Aş fi preferat-o nepoată” — un gând amărui, răutăcios repede alungat. „Adrian e fericit şi nimic altceva nu mai contează”.

— Voi acum, ce intenţionaţi? Eu aş zice că până plecaţi în Italia, să vă ascundeţi undeva, la vreun hotel.

Adrian se enervă:

— Să ne ascundem? Râse strident, fals şi Alina îi aruncă o privire iute. Ce se întâmplă, Tiţi? Ne pierdem cu toţii simţul comun? Poţi să te ascunzi o viaţă întreagă? Unde? Şi de ce? Pentru că o dementă furioasă a făcut o fixaţie?

Soră-sa îl opri ridicând palma:

— Te rog, Adrian, nu-mi place să te aud vorbind aşa. În fond, e o nefericită.

— Ai dreptate, interveni Alina.

— Şi ce vină am eu, oameni buni? ţipă Adrian. Dacă mi se pune mâine pata pe Eva Herţo... Herţigova, cum dracu' o cheamă, şi aia nu mă vrea, îmi cumpăr o flintă?... Să te

ascunzi! N-am auzit bazaconie mai mare! Şi la nuntă ce faci? Ne însurăm clandestin, la miezul nopții într-o biserică pustie à la Evul Mediu?!

— Tu ce propui? întrebă Alina răsucindu-şi o şuviță de păr pe deget.

Adrian îşi frânse degetele, făcându-le să pocnească. Un gest frecvent pe vremea Dinei, ajuns tic. După moartea ei, îl uitase. Nu-l mai enerva nimeni.

— Recunosc că situația mă depăşeşte. Înclin să cred că totul e apă de ploaie, genul ăsta de amenințări s-au tot proferat şi tot aşa va fi până la sfârşitul lumii. Deocamdată...

Două perechi de ochi îl ațintiră, sfredelindu-i obrazul:

— ...avem aşa-zise trei soluții. Una, ce a zis Alina, să găsim un medic...

Lucreția îl întrerupse:

— Crezi că ar fi dispusă să-l asculte?

— Aia e! izbucni furios frate-său, că nu cred deloc. A doua, să angajez nişte bodyguarzi... Ce tâmpenie, Dumnezeule! Să-mi spui şi mie cine poate opri un glonț bine țintit! Nici tata lu' Scaraoțchi!

— Şi a treia? se interesă Alina.

— Să i-o iau înainte. S-o omor eu, până nu ne face ea felul.

— Ar fi o idee, aprecie Alina pe un ton alb.

Lucreția îşi duse mâna la gură, reprimându-şi un țipăt de groază.

*

În drum spre agenție, Gogu developase filmul în regim de urgență pentru ca efectul să fie dublu. Una e să auzi ce ți se povesteşte, şi alta e să stai cu poza în mână şi să te minunezi. Iar Gogu abia aştepta să-l vizioneze pe patron în delir de perplexitate. Pus în fața unor aspecte mai excentrice, Pavelescu practica un soi de consternare, uimirea omului cumsecade de pe stradă, candid şi cu judecăți voit simpliste, dar nu lipsite de bun-simț, care i se păreau de un comic irezistibil.

— Etete, domnule! exclamă după câteva secunde cu „chiloții” în mână, în timp ce Gogu savura suspensul, aşteptându-l cu deliciu. Ăsta zic şi eu progres, intrăm cu viteză în mileniul 3! Alde bunicu' pândea duminica în parcul public ca să-i strecoare lu' mama mare, pe muzică de fanfară, un buchețel de flori de vanilie, adică „te iubesc mai mult decât pe mine însumi”. Nu cuteza să i-o spună de-a dreptul... Pe vremea lu' tata, junii amorezați aşterneau versuri din Eminescu şi Lamartine în caietele de amintiri ale demoazelelor... Eu unul...

Gogu se tăvălea pe jos de râs:

— Uite unde era marele crai! Ce făceai matale?

— Îi făceam toate temele lui frate-său, un derbedeu, ca să le pot intra în casă. După un trimestru, am invitat juna la cinema, „Rocco şi frații săi”. M-am sculat de la 5 dimineața ca să pot face rost de bilete, era o coadă cam la vreo mie de inşi...

— Şi? întrebă Gogu, ai pupat-o?

— Aş! Abia am îndrăznit s-o țin puțintel de mână, dar eram atât de transpirat, c-am plecat de la film cu cracul de la pantalon ud leoarcă. Te iubesc i-am spus mai târziu, de un 1 Mai muncitoresc, sub o salcie la Herăstrău, după ce mâncasem mititei, bere caldă şi mă strângeau pantofii împrumutați.

— Ai dat-o gata, îmi închipui.

— Aş, ea pe mine. Mi-a spus că de fapt se plimbă cu un fotbalist de la Dinamo... Izbucni dintr-o dată: Dar pe chiloți, domnule?! Să-i scrii pe chiloți c-o iubeşti, cu numărul de telefon în paranteză?! Mai trebuia sectorul şi codul!

— Poate că nu-i numărul de telefon.

Pavelescu îşi holbă ochii frumoşi:

— Ce altceva ar putea fi? Nouă cifre, începe cu... Hai că suntem proşti, şi ridică receptorul. N-avem decât să verificăm dacă şi cine răspunde...

Uşa se deschise cu violență, înainte de a fi format a treia cifră. Yvona izbucni — era impresia amândurora — pe uşă ca o torpilă. Zbârnâia din toate încheieturile, privirea fixă era sticloasă. În spatele ei, Mioara se scuza cu gesturi de neputință:

— Nu vă supărați, a intrat peste mine.
Patronul îi făcu un semn să iasă, apoi se adresă onctuos Yvonei:
— Vă putem fi cu ceva de folos?
— Vreau să discutăm între patru ochi.
Pavelescu zâmbi, scuzându-se:
— Domnul Tăutu este principalul meu asistent...
Gogu dădu din cap solemn, luându-şi picioarele de pe masă.
— ...cel care, continuă Pavelescu, s-a ocupat în principal de cazul dumneavoastră, nu încap nici un fel de secrete.
Yvona aruncă o privire spre Gogu şi ridică din umeri:
— Oricum, nu are importanță. Am nevoie de un *killer.* Imediat. Ştiu că dumneavoastră mă puteți ajuta.
Pavelescu înțepeni brusc. Îşi pictă pe chip o expresie de severitate pe care nici un om serios n-ar fi putut-o lua în serios. Asemănarea stridentă cu Popeye Marinarul în criză de demnitate jignită îl înveselea nespus pe Gogu, urmărindu-i fascinat evoluția.
— Stimată doamnă, afirmația dumneavoastră e extrem de gravă. Suntem o agenție de detectivi particulari, în fond un fel de secunzi ai Poliției, şi nu o gaşcă de criminali. Nu sesisez nimic în prestația noastră care v-ar fi putut face altă impresie, şi închise cu zgomot un dosar care nu avea nimic de a face Yvona. Dar era totdeauna de efect să ameninți clientul (nu vorbe răspicate, ci doar sugerând) că renunți să te ocupi de cazul lui.
Yvona nu se lăsă impresionată, oricum îl ascultase cu o singură ureche, şi aia surdă.
— Aşa este, scuzați-mă. Nu zic că dumneavoastră vă ocupați, dar prin specificul meseriei, cunoaşteți oameni care m-ar putea servi... Plătesc oricât, nu mă tocmesc...
— Pe cine vreți să scoateți din circuit? se interesă calm Gogu.
Yvona rămase cu ochii beliți, ca răpusă de o monumentală naivitate.
— Pe ea, pe scorpia aia mică, e de la sine înțeles, pe cine credeați? Vă asigur că aducem un serviciu societății.
— Nimic nu poate justifica un act criminal, observă Pavelescu. Dacă ar fi să-mi fac datoria, ar trebui să anunț imediat Poliția.
— Ce obțineți? întrebă Gogu pe acelaşi ton calm al interlocutorului obiectiv, detaşat de conflict. Vă închipuiți că-l mai puteți recupera pe Radulian, după ce i-ați asasinat iubita?
— E o chestiune care mă priveşte numai pe mine, răspunse rigid Yvona. Cât?
— Ce, cât? întrebă Pavelescu deşi înțelesese perfect despre ce este vorba.
— Cât mă costă?
— Două miliarde! aruncă la întâmplare Gogu, urmărindu-i curios reacția.
Interzisă, Yvona îşi încleştă degetele pe fermoarul poşetei.
— Sunteți nebun?! Două miliarde? Nu cunosc pe nimeni a cărui viață să valoreze două miliarde!
Gogu rânji:
— Nici a lui Radulian?
— Vorbesc din punctul de vedere al societății... Îl luase însă în serios, căci se explică imediat: Chiar dacă vând totul, până la ultimul obiect din casă nu pot să fac rost de atâția bani!
Pavelescu interveni autoritar:
— Nu vrem să avem nimic de a face cu această chestiune şi vă rog să considerați relația cu noi închisă. Pentru serviciul solicitat, adresați-vă altei instituții.
Se ridică, îi făcu un semn lui Gogu, deasupra capului Yvonei, apoi, împieptoşat şi țanțoş, îşi asigură o ieşire plină de demnitate. După ce uşa se închise, Gogu arboră un aer sincer necăjit:
— Îmi pare rău, doamnă, asta e decizia patronului!
Yvone simți însă în făptura lui ceva care îmbia la insistențe şi reluă aproape plângând:
— Vă implor ajutați-mă, ştiu că puteți s-o faceți! Domnul Pavelescu nu va afla nimic. Poate nu realizați dar, îşi duse mâinile la tâmple, cum v-aş putea convinge că nu vă cer să săvârşiți o ticăloşie, ci să împliniți un act de justiție, o binefacere...
Gogu dădu din cap cu înțelegere. „Act de justiție, binefacere... Poezioara asta

probabil c-o recită toți plasații, cetățeni de nădejde, mândrie ai comunității de baştină, pe fotoliul electric de la Sing-Sing".

Oftă până în călcâie, apoi mărinimos lucru mare, luă un pătrățel de hârtie din provizia zilnică asigurată de Mioara pentru notițe şi aşternu câteva cuvinte. După un meditativ deget dus la tâmplă, adăugă alte câteva:

— Aveți aici un nume şi o adresă, doamnă. Cred că nu mai trebuie să subliniez apăsat că este o chestiune absolut confidențială, iar în caz că intrați în vreo încurcătură...

— Ştiu! îl întrerupse Yvona smulgându-i biletul din mână, vă jur că nu voi pomeni niciodată numele dumneavoastră!

Uitând să mai mulțumească, ieşi ca o vijelie, trecu pe lângă Mioara fără s-o vadă, aproape că-l răsturnă pe Pavelescu aflat în drum, apoi, nemaiavând răbdare să aştepte liftul, se năpusti pe scări. În stradă, opri întâiul taxi liber.

— Unde mergem? se interesă şoferul maşinal.

Yvona despături biletul lui Gogu şi citi cu glas tare adresa.

— ...fii pe fază, persoana pică din moment în moment. Cam capie, dar solvabilă. Mulțam, jupâne, îți rămânem obligați... Un moment! Ai vreun pont pentru duminică?... Cine? Sir Reginald? S-a plasat abia al unsprezecelea, nu-i dau nici o şansă... În regulă, mă mai gândesc...

Rămas cu receptorul în mână, se jucă cu el câteva clipe de parcă l-ar fi cântărit, apoi îl puse în furcă.

— Sir Reginald... mormăi, o fi ştiind el ceva.

Pavelescu, întors în birou pe ultima replică, îi atrase atenția:

— Treaba ta ce faci, dar să ții minte că la curse, ca şi în viață, nu există fixuri... Ei, ce-a zis?

Gogu ridică din umeri:

— Ce să zică? L-am avertizat că i-am trimis nebuna şi o să se ocupe de ea... Cel puțin acum controlăm situația.

— În ce o priveşte pe Yvona, sunt de acord. Iordache ne va ține la curent cu fiecare mişcare, deşi mă aştept mereu la surprize din partea lui. Instinctul îmi spune că noi nu ştim nici măcar jumătate, probabil cea mai mârşavă, din ce e în stare... Altceva mă frământă însă acum... Simt, şi-i mai mult decât o simplă impresie, că prostul ăsta de Radulian e prins într-un cleşte. Pe de o parte Yvona, pe de alta puştoaica. Nu ştiu ce se urmăreşte, dar chestia cu telefonul din chiloți mă pune pe gânduri al naibii! Prea vine în contradicție cu poza de fecioară de pe vremea gherghefului şi a clavirului care şi-a ratat secolul. Dă-mi numărul!

— Care număr? întrebă distrat Gogu.

— Ți-a rămas mintea la mârțoaga lui Iordache! Ăla din chiloții fetei. Să vedem cine-i abonatul...

— Dac-o fi număr de telefon! Chiar dacă-ți răspunde cineva, de unde ştii că nu-i simplă coincidență? Nouă cifre la rând pot însemna multe: un cod, un cifru, o dată, un cont... şi care formate împreună fac apel întâmplător la Popescu din Titan sau Drumul Taberei...

Pavelescu îndepărtă de ureche receptorul în care se auzeau primele triluri:

— Eşti amabil să taci un moment. Sst!

După o secundă, fleşcăit, reproduse onomatopeic un vânt scurt.

— Adică de ce pârț? se interesă Gogu.

— Număr inexistent. Mi-a răspuns roboțelul.

Cu dubla bărbie înfiptă în piept, mâinile înnodate la spate şi picioarele răşchirate, bine înfipte în duşumea — una din bine cunoscutele poze ale lui Napoleon (alături de cea cu mâna dreaptă introdusă în interiorul tunicii) — Pavelescu acuza momente de adâncă reflecție. Poziția nu era întâmplătoare, ca şi meşa săracă, tuflită pe frunte, un soi de breton ratat, zi avorton, ca şi ciupitul de lobul urechii al interlocutorilor când se simțea mulțumit, şi altele, ticuri colecționate din memorialistica bonapartistă. În realitate, personalitatea împăratului îl fascinase încă de pe băncile liceului, iar trecerea anilor nu făcuse decât să-i

sporească admirația. Citise enorm despre „micul corsican”, era mai familiarizat cu stirpea Bonaparților decât cu propriile neamuri (dincolo de bunici nu cunoştea pe nimeni, iar în legătură cu prenumele acestora nu se simțea tocmai sigur), ar fi putut „controversa” pe temă cu orice specialist atestat în istorie modernă. Fapt cert, Pavelescu se constituia în cel mai fanatic fan al lui Napoleon din România contemporană şi el însuşi se întreba uneori dacă nu cumva, într-o existență anterioară, fusese vreunul din apropiații acestuia. Ca general, de pildă, se vedea foarte bine. Şi pentru că în sinea lui era un omuleț politicos, căruia nu-i plăcea să supere pe nimeni, nu-şi mărturisea convingerea nestrămutată că „din nefericire”, marele exilat confiscase *à tout jamais* geniul întregii nații. Uite unul care ar merita clonat...

— Ce te frământă, boss?

— Două chestiuni. Primo, de ce ne interesează pe noi afacerea asta? Stai, stai, stai!... Pragmatic vorbind, de la cine şi ce obținem, dacă limpezim lucrurile? Yvona a plătit, noi ne-am făcut treaba la care ne-am angajat şi punct.

— Corect, făcu Gogu, atunci de ce l-am mai contactat pe Iordache?

Pavelescu dădu din umeri:

— Am procedat pripit şi îmi pare rău. Ți-o spun verde, nu-mi place deloc ceea ce intuiesc, ceea ce se întrezăreşte, dincolo de o simplă dramă sentimentală.

Gogu râse:

— Recunoaşte că te-a impresionat chestia cu chiloții. Cred că exagerezi.

— Țț! Înclin să-i dau dreptate Yvonei. Fata asta, Alina, e o fiară periculoasă. Nu ştiu ce vrea de la nenorocitul de Radulian, ce vrea, în general, de la viață, dar sunt convins că miza camuflată deocamdată sub coviltirul de meri în floare al unei romanțe, zi patimă năprasnică de bătrânețe...

— Lasă-mă, nene, cu poezia că nu pricep nimic. Ce vrei să spui?

— Că mobilul trebuie să fie al dracului de puturos! spuse iritat Pavelescu. E o chestie mafiotă aici!

Gogu fluieră sincer consternat:

— Ai scăpat caii, şefu' ! Ce mafie? Te-a speriat o japiță ceva mai şmecheră decât suratele ei, care vrea să pună mâna pe un ciolan bătrân şi-o scoate din cărți pe rivala-i colilie! Uită-te unde era afacerea secolului şi Lili Serghiev... Completă pe ton normal: Mata Hari e deja prea antică, o exemplificai pe asta mai aproape de noi, contemporană cu Sorge...

Pavelescu se enerva rar şi atunci i se încrucişau ochii, căutând spre vârful nasului. Automat începea să se şi bâlbâie.

— N... nu-mi face mie pe deşteptul! O femeie de clasa Alinei nu s-ar fi uitat nici cu pedichiura la un Radulian. Afişează în târg o fantoşă, o icoană, un travesti, dar mă cutremur la ce se petrece în spatele acestei mascarade. Mi-o spune instinctul, mi-o spune rațiunea!

Gogu îl măsură surprins. Rar îl văzuse atât de ambalat.

— Şi atunci, ce intenționezi?

— Să-mi văd de treabă şi netezi demonstrativ dosarul, să înmormântez afacerea. Nu e de noi.

— Măcar din spirit competitiv...

— Nu mă arunc de la trambulină, i-o reteză patronul, când abia ştiu să înot. Presimt aici o ticăloşie de anvergură, iar eu nu am ambiții de star în materie. Îmi cunosc limitele, nu pot să sar de la infidelități conjugale la machiaverlâcuri şi riscurile inerente unei afaceri de tip mafiot.

Gogu părea să nu-şi revină din uimire:

— Fă-mă să înțeleg, şefule! E de-ajuns ca un „original” să-şi lase un autograful chiloții ibovnicei, ca să izbucnească al treilea război mondial?

— Eu văd altfel lucrurile şi nu vreau să mă implic.

— Şi dacă o fac eu pe cont propriu?

— Te priveşte cum îți petreci timpul liber, şi fără ca eu să am cunoştință.

— OK, patroane, matale n-ai nici un amestec. Zicem că discutăm acum în particular, la o bere... Ce ar trebui să fac în primul rând?

Semn sigur că-şi pusese mai de mult aceeaşi întrebare, Pavelescu răspunse prompt:

— Să obții măcar un minimum de informații despre Alina. Realizezi că nu ştii nimic despre ea? La urma urmei, cine-i Alina? Fata lui Albă ca Zăpada? Însuşi acest incognito ar trebui să te pună pe gânduri... Cum dracu' a trăit în țara asta fără să lase nici o urmă? E prototipul de persoană despre care se vorbeşte, chiar dacă nu face nimic altceva decât să respire. Plimb-o pe Alina pe Calea Victoriei sau un elefant — aceeaşi senzație! Cum naiba s-a mişcat, se mişcă, fără dâre?!

— Poate că există, dar noi nu avem mijloacele de investigație ale Poliției.

Pavelescu îşi smulse cravata de la gât mormăind:

— Nu contest, dar nu mă convinge...

— Mai omiți un aspect. Agenții care lucrează sub falsă identitate au grijă să-şi construiască un statut imbatabil, o nouă hartă a existenței, cât se poate de bine pusă la punct.

Patronul îşi ridică brațele ca sub amenințarea unui revolver:

— Ho cu tata! Acum tu o luaşi pe mirişte! N-am afirmat că Alina e agent secret, mare spioană. Doar că-i suspectă până în vârful balerinilor şi... asta e, mi-a intrat în cap ideea şi a rămas acolo, bătută'n cuie, că am dat târcoale, fără să vrem, unei afaceri ticăloase. Îmi miroase de la distanță a mafie autohtonă, a gangsteri!

— Din cauza unei perechi de chiloți!

Pavelescu se apropie şi, prinzându-l de reverul gecii, îi suflă în obraz:

— Din cauză că instinctul nu mă înşeală niciodată.

— Dacă mă iei cu *chestii din ăştia* paranormale...

— Mai reține că agenția a închis dosarul Yvonei. Tot ce faci de acum încolo e pe cont propriu.

*

Îl trezi soarele de amiază poposit pe pervazul ferestrei, unde adormise. Noduri dureroase semnalizau ascuțit la fiecare mişcare a trupului înțepenit, capul îi vâjâia cu o senzație necunoscută de clocot şi îi trebuiră câteva minute bune până să se dezmeticească. Ceasurile trei. Ochii prea plini de lumină abia desluşiră acele înzorzonate ale pendulei agățate în ungherul odăii.

"Deci, despre ce era vorba..." Mai corect ar fi fost "ce făceam sau ce aveam de gând să fac..."

De la o vreme, i se întâmpla să adoarmă chiar în mijlocul unei activități oarecare şi altundeva decât în patul lui. Când se trezea, încerca să reconstituie itinerarul întrerupt. Nu izbutea decât arareori şi chestiunea îl frământa ceasuri întregi. De data asta însă, caietul de poezii pe paginile căruia adormise constituia un punct de reper. Ca de obicei, pierduse salivă în timpul somnului, pătând versurile aşternute pentru Alina. N-avea prea mare importanță, se mai desluşeau încă, nu trebuie decât să le recopieze. Îşi citi opera cu glas tare şi intonațiile penibile cu grafic accidentat, suişuri şi coborâşuri cântătoare, proprii recitatorilor amatori lipsiți de simțul ridicolului şi convinşi că în ei moare un Sir Lawrence Olivier.

— *O, tu, castă căprioară, hărțuită mioară, imaculată Fecioară, când te-am zărit întâia oară, adieri de zori te sărutau, picuri de rouă te'ncălțau, pentru tine fluturii dansau, florile te invidiau... Toate'n livadă de aur se petreceau...*

Râse mulțumit. O acuarelă extrem de reuşită, diafană şi sensibilă, demnă de destinatară. Florile te invidiau... Aici, mai cu seamă, o adusese minunat din condei. O imagine subtil sugestivă, chiar picantă...

Dintr-o dată, îşi aminti startul poeziei şi un cuțit i se înfipse în inimă. Alina, spărgătorul, individul acela ticălos care o urmărea de la o vreme... Se repezi la fereastră, dar îi fu de-ajuns o singură privire ca să-şi dea seama că fata încă nu se întorsese acasă. Ce greşeală că nu-i notase numărul de telefon! Să-l cer la Informații, îi străfulgeră prin minte, dar aproape instantaneu, se dezumflă. Nu-i cunoştea numele de familie şi amănuntul i se păru extrem de caraghios.

"Am devenit superficial", conchise. "Nu-i admisibil să omit lucruri elementare,

fundamentale din viața unei persoane care a căpătat atâta importanță pentru mine!..."

— Don' președinte, mai mănânci azi?

Bătrânul tresări, răsucind un cap năuc spre menajeră:

— Ce-i? A, tu erai...

— Să-mi spui ce fac cu mâncarea. De două ori am încălzit-o, salata s-a trezit...

Manole dădu nervos din mână:

— Nu mi-e foame. Vara se consumă mai puține calorii. Da, asta e... Pune totul la rece și poți să pleci...

— Dacă știam așa, bombăni femeia, plecam de la doișpe, nu acum cu toată căldura în cap.

— Îmi pare rău, Margareta... Se căută în buzunar și-i întinse câteva bancnote. Uite aici, să ai de o bere rece cu bărbatul dumitale. Când ajungi acasă, nu-i așa...

Margareta se cruci în gând de Doamne ferește! Era divorțată de peste douăzeci de ani, i-o spusese răspicat în mai multe rânduri, dar don' Manole o ținea tot hăis, nu uita să-i transmită felicitări de Sărbători, când și când îi dădea bani să aibă și el de o țuică sau de o bere, în funcție de buletinul meteorologic. Doar că aici Margareta se înșela, ceea ce ea taxa drept ramoleală nu reprezenta decât o monstruoasă indiferență, o suverană ignorare a tot ce ținea de existența altora. Manole nu auzea decât jumătate din ce i se spunea și nu reținea nimic, iar dacă i-ai fi cerut o descriere cât de sumară a persoanei Margaretei, l-ai fi pus în cea mai mare dificultate.

"Trebuie s-o avertizez neapărat... Poliția nu face nimic, nu se mai află în slujba societății... Suntem obligați să avem grijă singuri de noi... Dar vezi că mai adorm, mă iau cu treburile (n-ar fi știut să spună care, dar îi plăcea să creadă că le are), nu pot sta tot timpul la pândă. Am să-i las un bilet..."

După jumătate de ceas, opt cocoloașe de hârtie — ciorne nereușite fie ca stil, fie din punctul de vedere al conținutului — aruncate pe covor așteptau fărașul de a doua zi al Margaretei. În cele din urmă, se mulțumi cu un mesaj sughițat, dintre cele mai alarmiste:

La ora 11,48 un spărgător a pătruns în locuința dumneavoastră. Același gangster. Un pericol major vă pândește, casa nu mai prezintă siguranță. Vă stau la dispoziție în orice ceas, informații și ajutor neprecupețit. Nu vă jucați cu viața. Sărut mâinile, I. Manole (vecinul de alături).

Trase un bluzon la repezeală pe el, schimbă papucii de casă și ieși să pună biletul la cutia Alinei. Căldura de afară îl izbi ca o răsuflare de foc, soarele spânzurat în răscrucile cerului îi săgetă nemilos creștetul. Ar fi trebuit să-și ia pălăria, dar parcă nu merita osteneala doar pentru câțiva pași. Nu-și dădea seama, dar oboseala îl ajungea din orice și, instinctiv, începuse să-și economisească gesturile, să evite deplasarea chiar în interiorul propriei locuințe.

Portița de la curtea Alinei era deschisă și în sinea lui o acuză de neglijență. Cu cât sărăcia-i mai mare, cu atât rata infracționalității crește. Este elementar și societatea ar trebui educată în acest sens. Cunoștea zeci de sloganuri pe temă, dar rămase cu ochii la un băiețel de vreo cinci, poate șase ani... Până spre paisprezece-cincisprezece, aprecia anevoie vârsta copiilor. Nu avusese, nu-i regreta, nu-l interesau. Puștiul întoarse capul. Purta o șapcă roșie cu inevitabilul cozoroc pe ceafă și ținea în mână un plic.

— Ce faci aici, cetățene? se interesă Manole, închipuindu-și că-i simpatic. Cauți pe cineva?

Băiețașul se dădu un pas înapoi, cercetându-l curios. Nu văzuse încă, nici la animate, un om mare atât de bătrân. Femei mai întâlnise... Întâi, Baba Dochia, Muma Pădurii, o grămadă de vrăjitoare... Dintr-o dată, începu să zâmbească, regăsindu-se în peisaj familiar. Îl ghicise, era bărbatul...

— Vreau să pun scrisoarea asta în cutie, dar nu ajung. Se ridică pe vârful picioarelor, întinse brațul cât putu, demonstrându-și pe viu afirmația... Vrei să mă ajuți matale, Moș Cloanță?

Neatent, domnul Manole nu înregistră apelativul. Luă plicul din mâna copilului și-l răsuci pe toate părțile. Era alb, absolut obișnuit și nu purta nici o indicație. Băiețelul parcă atât așteptase. Predase ștafeta, lumea era a lui! O luă la goană și ieși din curte, spre

disperarea bătrânului care zadarnic încercă să-i ia urma.

— Stai puțin... stai, băiețașule, vreau să te întreb ceva...

Îl interesa desigur expeditorul mesajului, orice informație care ar fi putut fi smulsă de la copil. Când ajunse la gard, un Cielo vişiniu dispărea la capătul străzii. Cât despre copil, nici urmă. Pierise ca un spiriduş.

Cedând primului impuls, bătrânul ridică brațul cu intenția de a pune plicul misterios împreună cu biletul lui la cutie. Se răzgândi în ultima clipă, rămânând cu mâna în aer. Nu cumva plicul conținea vreo comunicare extrem de importantă, arzătoare, vreun avertisment, un *ceva* care impunea o hotărâre majoră, de maximă urgență? Iar Alina lipsea, ignora cu desăvârşire ce se petrecea la ea acasă.

Tremurând de emoție, aruncă în cutie doar propria misivă. În viața lui nu luase o decizie atât de categorică, nu încălcase atât de flagrant normele oricărui cod din lume. Violarea corespondenței! Câte sentințe de condamnare nu pronunțase el însuşi în astfel de cauze! încercă să pară nepăsător, "fleacuri, prejudecăți, contează în primul rând viața fetiței", şi se grăbi să se întoarcă acasă.

Îi trebui o veşnicie până să găsească cuțitul de birou. Mâinile febrile nu-l ascultau, nu izbuteau să introducă lama între buzele lipite ale plicului. Transpirat, alergă în bucătărie după cuțitul cel mai ascuțit din casă, aproape un brici, pe care Margareta îl folosea la tranşatul cărnii.

"Cu ăsta îți vin eu de hac", mormăi şi în secunda următoare încremeni: plicul conținea doar o coală de hârtie absolut albă.

*

Pe frontispiciu fusese înscris anul naşterii — 1887 — iar acoperişul, pe ambele laturi ale clădirii, era susținut de cariatide, foarte puțin accidentate de trecerea vremii. Ici-colo doar câte un nas ciuntit, vreun deget lipsă, fragment de fald amputat, amănunte care nu se observau, impresia generală fiind aceea de lucru bine întreținut. Un balcon rotund, mostră de feronerie splendidă, cum mai întâlneşti doar la unele gărdulețe şi felinare din cimitirul Bellu, suspendat pe şoldul edificiului, făcea set cu celelalte două, țâşnite de sub cariatide. În rest, ziduri plate cu ferestrele înalte şi înguste ale epocii, lipsite de orice ornament. Cum Bucureştiul sfârşitului de secol era plin de asemenea clădiri, te întrebai în mod legitim pentru cine fuseseră iscate asemenea frumuseți. La nivelul privirii de pieton ele erau insesizabile, ca să le poți admira trebuia să traversezi strada şi doar de acolo să le contempli, cu capul bine dat pe spate. Încă o bizarerie a vechii arhitecturi, răspunzând probabil unor cerințe pe care azi puțini le mai cunoşteau.

În desele plimbări cu Adrian, prin cartierele vechi ale oraşului, Yvona îşi pusese aceleaşi întrebări, iar amintirea o umplea azi de amărăciune. La fiece pas, descoperea locuri comune, retrăia fragmente — căci Adrian n-o lăsase niciodată să se bucure de întreg — de împlinire, uneori chiar desăvârşire, despre care îşi imaginase că reprezintă tot atâtea liante; un itinerar — şosea dreaptă pe care călca cu paşi apăsați, spre o stație terminus previzibilă şi fericită. Din păcate, Yvona, şi nu o realiza nici acum, simțise, depozitase, plănuise singură. Străbăteau aceleaşi alei, dar nu înlănțuiți, nu destine împletite, ci doar paralele. Dar indiferent ce ar fi gândit înainte şi cât de realist, îşi pierduse valabilitatea. Surescitarea şi resentimentul necenzurat al ultimelor săptămâni înlăturaseră orice logică, bunul-simț a-morțit nu mai avertiza; o patimă hain, urâtă, asediase întreaga ființă a Yvonei, rămânând dominată de un singur sentiment: ura concentrată, fanatică, împotriva Alinei. Ea, şarpele ăsta frumos ca o poză, trebuia suprimată cu orice risc, cu orice preț. Dragostea lui Adrian? O să-i treacă, nu putea fi ceva serios. Era doar amețit, ca după o doză de alcool prea tare, dar până şi din cea mai aprigă beție tot te trezeşti!

— Doamna Yvona? Am recepționat de la început apelul, nu trebuie să insistați.

Fără să-şi dea seama, rămăsese cu degetul proptit în butonul soneriei.

— Scuzați-mă...

Venită din lumina puternică a dimineții de iunie, la început nu distinse nimic. Bâjbâi, apoi luă urma celui care-i deschisese, pe un coridor lung mirosind pregnant a unul din

zecile de sprayuri împotriva insectelor, de pe piață. Bărbatul deschise o ușă și îi făcu loc să treacă.

Se afla într-o încăpere ciudată, vastă ca un salon de dans, ceea ce și fusese demult, odinioară, o combinație sui generis de dormitor, *living- room* și sală de sport. Adică se aflau de toate, răspunzând modului de viață al locatarului: și un pat, și două fotolii în fața unui televizor, și o grămadă de material sportiv. Nu lipseau spalierele, calul, inelele, sacul de box, bara fixă, halterele și încă o grămadă de aparate a căror destinație Yvona n-o știa.

Bărbatul o invită să ia loc și abia atunci Yvona îl văzu cu adevărat bine. Era un pitic, iar impresia de două jumătăți străine, îmbinate din greșeală sau capriciu al naturii, era stridentă. Un cap splendid, pe un tors de Hercule. Până la mijloc, o minunăție de exemplar masculin. Totul se rezema însă pe picioare de maximum patruzeci și cinci de centimetri, aprecie reflex Yvona, care avea idee de croitorie. Un rest de elementară politețe o determină să-și controleze expresia de uimire și totodată privirea care nu insistă asupra membrelor inferioare încălțate în pantofii unui copil de zece ani.

— Luați loc, doamnă... Cu ce vă pot fi de folos?

Voce fascinantă, baritonală, cu inflexiuni culte și încă un prilej de mirare pentru Yvona. Cu totul altfel își imaginase un *killer,* preluând clișee de film: figură de brută, privire asasină, carură de om care rupe lanțuri la circ, glas grosolan de persoană agramată.

— Domnule...

— Iordache, Sică Iordache, o ajută piticul interpretându-i greșit ezitarea.

— Nu... adică știu... Nu știu cum să încep...

— Cu obiectul vizitei dumneavoastră. Mai exact subiectul. Cine trebuie suprimat?

În loc s-o zăpăcească, întrebarea directă, dură, o făcu să se simtă la îndemână. Un om serios care tranzacționa o afacere; sec, competent, fără cuvinte de prisos.

"În realitate", își zise Yvona, "lipsa de diversitate ocupațională din trecut ne-a blocat imaginația, ne simțim nepregătiți, percepem greu existența unor îndeletniciri mai puțin comune."

— Îmi pare bine că puneți atât de concret problema. Mi-ar veni greu să vă explic toate circumstanțele care m-au adus până aici, la soluția extremă...

— Nici nu mă interesează, rosti Iordache rece. În concluzie, cine? Nume, adresă, obiceiuri fixe, locuri frecventate sau alte puncte de referință, termen maxim de prestare a lucrării.

Yvona respiră adânc, adunându-și toate puterile:

— Este vorba despre o femeie. De fapt, un monstru...

Îi povesti tot ce știa despre Alina, din ce în ce mai ambalată, montându-se singură, cheltuind cantități de dohot și otravă. Dacă s-ar fi privit în oglindă, s-ar fi speriat de ea însăși. O ură densă, hepatică, îi învinețise fața, emitea grăbit, în cascadă, fără a avea timp să-și înghită saliva, toată făptura clocotea de o furie vulcanică. Semăna cu...

Inutil, Iordache nu găsea nici un termen de comparație, fiind convins totodată că nu întâlnise persoană mai încărcată de patimă ucigașă. În felul lui, era un estet congenital, admira frumosul sub formele lui cele mai variate și puținii care știau "cum scoate el de o pâine" ar fi rămas surprinși văzându-l contemplând emoționat magnoliile din Cișmigiu, sau dacă i-ar fi cunoscut nevasta... Plictisit, o întrerupse tăios:

— Suficient, doamnă, am înțeles. Rămâne să fixați termenul.

Yvona îl privi derutată. Era de la sine înțeles că...

— Până sâmbătă, normal. Până la cununie...

— Mai sunt doar câteva zile. De ce vă deranjează o dată ulterioară evenimentului?

— Nu! țipă Yvona. Nunta nu trebuie să aibă loc cu nici un chip! Înțelegeți-mă...

— Tocmai că nu vă înțeleg deloc. Mi-ați dat un termen prea scurt. Am nevoie de un timp de prospecție, acțiunea în sine trebuie pregătită... În fond, ce importanță mai prezintă faptul că subiectul a trecut sau nu pe la Primărie?

Yvona dădu violent din cap, își scutură mâinile de parcă ar fi vrut să le zvânte ori să scape de ele:

— Nici discuție, domnule Iordache. Nu-l vreau văduv! Numai asta nu!

Piticul o măsură ironic:

— Credeți că fără felicitările Primăriei va suferi mai puțin?
Yvona ocoli răspunsul. Handicapatul ăsta n-are idee de psihologie, nu putea pricepe ce uriaşă e diferența între moartea iubitei şi cea a tinerei şi fragedei soții, la câteva zile după nuntă! Chestiune de mentalitate adânc înrădăcinată, dar parcă tragedia se amplifică, se percepe la dimensiuni acute chiar şi de către cei din jur, răposata e automat sanctificată, iar văduvul îi ridică monument cu făclie veşnic aprinsă, ca la Monumentul Eroului Necunoscut. Declară hotărât:
— Dacă nu se poate înainte de nuntă, renunț.
Sile Iordache o măsură lung, ca un geambaş sau de parcă ar fi încercat să aprecieze cam câte kilograme trage:
— Mde... E un termen care strangulează, presupunând un coeficient de risc mult mai mare şi asta, normal, vă va costa.
— Cât?
— Dublu.
— Adică?
— Trei sute de milioane.
Yvona înregistră suma, fără să clipească. Nu erau miliardele lansate de Gogu, dar oricum, însemna cam tot ce avea, vânzând desigur şi casa. Dar n-o va vinde, mai exista via de la Huşi pe care putea obține un preț bun. În fine, avea când să se gândească la patrimoniu. Important era că-l înduplecase pe pitic.
— Primesc.
— În regulă. Jumătate din sumă înainte, cealaltă după efectuarea lucrării. Bani *cash*.
Se ridică, dându-i de înțeles că întrevederea a luat sfârşit. Yvona se ridică şi ea.
— După cum vedeți, am acceptat toate condițiile dumneavoastră. Cred că am dreptul să vă pun o întrebare.
— Vă ascult.
— Mă surprinde — îşi căuta cuvintele — modul deschis în care tratați afacerea noastră. Oameni ca dumneavoastră nu se deconspiră, nu-i cunoaşte nimeni...
Yvona era o femeie care ştia să umble cu banii, ştia să tragă folos din orice leu. Fără a fi zgârcită, ținea degetele îndeajuns de lipite pentru ca aceştia să nu se scurgă în van şi, oricum, nu-i cheltuia cu dezinvoltura şi inconştiența risipitorului. Evenimentele ultimelor săptămâni însă, operând drastic asupra personalității ei, o azvârliseră într-un con de nepăsare; se simțea întru totul anesteziată, înflăcărat vie rămânându-i doar intensitatea cu care o ura pe Alina. Dacă manifesta acum oarecare îndoială — legitimă, de altfel — față de seriozitatea serviciilor lui Iordache, nu teama că ar putea pierde banii o îmboldea, ci că ar avea de a face cu un impostor şi, în consecință, "lucrarea" nu va fi efectuată.
— *...kilerii* profesionişti, urmă, nu vin în contact cu clienții, nimeni nu le cunoaşte domiciliul...
Un surâs oblic crestă obrazul lui Iordache:
— Asta în serialele americane. Nu de securitatea mea trebuie să vă pese, ci de a dumneavoastră.
— Ce vreți să spuneți?
Piticul o privi rece şi declară desluşit:
— Într-un încărcător încap mai multe gloanțe. Unul din ele e rezervat limbilor prea lungi.

*

Fusese o zi încântătoare. Era joi şi Adrian calculase că doar patruzeci de ore îi separau de momentul în care nu se vor mai despărți niciodată. Alina propuse o recapitulare romantică, o raită concretă a itinerarului dragostei lor: Grădina Botanică, Lacurile, Cotroceniul, Monte Carlo din Cişmigiu avanpremieră celui autentic, seniorul de pe Coasta de Azur. Prânziră uşor la Z, miniaturalul restaurant din parcul Tribunalului de care se îndrăgostiseră amândoi, şi achitând nota, Adrian îşi zise că nu şi-ar mai fi dorit (după un duş), decât o siestă de vreo două ceasuri într-o odaie răcoroasă, cu storurile coborâte...

Exact în aceeaşi clipă, Alina, proaspătă ca o zorea, propuse cu aerul că i-a venit o idee extraordinară:

— Ştii ce? Am chef să cheltuiesc. Hai să dăm o raită prin magazine! Adăugă, clipind ştrengăreşte: Cu mine, n-ai să te plictiseşti niciodată.

— Sunt convins, spuse Adrian făcând eforturi să pară entuziasmat.

Nu îndrăznea să-i spună că este obosit, nu ajunsese să recunoască faţă de el însuşi "calul ăsta e prea buiac pentru mine!". Ca cei mai mulţi tomnatici prinşi în tandem cu suave primăveri, îşi propusese performanţe de juvenilitate, atenţie vigilentă vizavi de orice amănunt minus sau plus care ar fi putut-o determina să viseze la prezenţa unui partener mai tânăr... Printre altele, îşi propusese să se trezească totdeauna înaintea ei în vederea unei toalete complete — pastă de dinţi, after shave, pieptene, deodorant — nu-i va ocoli prietenii tineri, nu va respinge petrecerile de noapte, nu se va opune unor capricii sau trăsnăi proprii extremei tinereţi: "Plouă! Hai să alergăm desculţi prin ploaie!"... Sau, "Ninge! Şi ce dacă-i două noaptea! Hai să facem un om de zăpadă!" Şi, de ce nu?, cam la sfârşit de iunie, când nopţile sunt la fel de înalte şi caste ca şi dimineţile "Hai să furăm trandafiri la Şosea!..."

La şapte seara, după o raită nonstop prin magazine, marketinguri, buticuri, orice imobil cu vitrină şi firmă, se întoarseră acasă. Adrian epuizat, ameţit — Alina cu un portbagaj plin de cele mai nesăbuite, absurde, inutile cumpărături: o întreagă menajerie de pluş, cantităţi de carioca, doi bebeluşi gemeni într-un coşuleţ dantelat prefigurându-i pe cei planificaţi pentru la anul (auzind-o, Adrian se îmbujorase ca o tânără logodnică), un set de douăzeci de cuţite cu destinaţie necunoscută din care aveau să folosească mult trei ori patru, o pălărie de grădinar, o cuvertură cu iepuraşi...

Alina edifică un maldăr impresionant în mijlocul încăperii, îl vârfui cu cei doi bebeluşi gemeni şi se trânti pe covor, răsuflând mulţumită:

— Of! Dar ştiu că am obosit... Am o propunere, Adi!

Adrian se sperie. "Doamne, numai de n-ar vrea la discotecă!"

— Să fim cuminţi până la urmă! Eu fac un duş şi mă culc, tu te duci acasă la tine şi faci nani...

Dacă grija nu l-ar fi tras de poale, Adrian ar fi fost fericit.

— Scumpa mea, sunt de acord cu tot ce vrei, dar nu te pot lăsa singură. Credeam că o cunosc pe Yvona, acum însă... nu mai sunt sigur de nimic.

— Nu fi copil, te-a speriat Lucreţia.

— M-a speriat, peste ce eram eu speriat. Sor'mea nu-i o alarmistă, a trecut prin destule şi nu se pierde uşor... Mi-e teamă să te las singură. Te implor, lasă-mă să dorm aici... Pe canapea. Jur că o să fiu cuminte... N-am să te deranjez nici cât o muscă.

Alina îi sări de gât:

— Ce mult mă iubeşti tu, Adişor!... Dar Alina te iubeşte şi mai mult! Du-te tu primul în baie şi eu pregătesc o limonadă rece...

După ce auzi duşul funcţionând, Alina se repezi la telefon. Aşteptă declicul şi rosti doar două cuvinte:

— Mai târziu.

Adrian bău cu poftă limonada rece, bine acidulată. Abandonă paharul lângă canapea şi întinse braţele:

— Vino puţin la mine. Vreau să te simt aproape...

Alina i se cuibări la piept, oftând de plăcere:

— Ce fericită mă simt, scumpule... Îmi pare bine că ai rămas...

Adrian, în extaz, îi sărută delicat tâmpla:

— Scumpa mea mică... Adorata mea...

Pleoapele îi cădeau grele, se simţea moleşit, copleşit de o irezistibilă dorinţă de a dormi.

— Nu îmi închipuiam, îngăimă, că sunt atât de obosit... Iartă-mă... Mai stai, nu pleca...

Peste câteva clipe, dormea dus. Alina se desprinse uşor. Îl privi zâmbind. De ce când dorm, oamenii par atât de neajutoraţi? O idee neaşteptată o azvârli în mijlocul încăperii. Scotoci în maldărul de cumpărături, găsi iepurele gras şi roz cu şorţuleţ ecosez, îi mângâie

urechile; într-una, avea cercel, o inimioară roşie, proaspătă ca un mac abia cules.

— Ce frumos eşti tu, băieţaşule!

Îl puse în braţele lui Adrian care se încolăciră instinctiv pe trupul dolofan al jucăriei:

— Adorata mea, îngână sărutând urechea de pluş... Te iubesc.

Din prima secundă, înţelesese că cineva umblase prin casă în lipsa ei. Nu era pedantă, dulapurile, debaralele, cămara şi sertarele constituiau exemple de dezordine şi, în acest sens, oricine i-ar fi putut scotoci casa cu certitudinea că Alina nu va sesiza faptul în sine. Avea însă fixaţiile ei adânc înrădăcinate şi orice abatere de la acestea îi sărea violent în ochi, devenea stridentă. De pildă, îi plăcea să trăiască într-o casă cu uşile şi ferestrele vraişte, cu glasvanduri imense, înlocuind zidurile obişnuite între care se simţea prizonieră. Vilele de la malul mării ale americanilor bogaţi, cu giganţii lor pereţi de sticlă, permiţând o privelişte panoramică a împrejurimilor corespundeau, în principiu, ideii Alinei despre ce ar putea să însemne o locuinţă plăcută. Oricum, cu excepţia băii şi a atenanselor, nu suporta uşi închise între odăi, aşa cum o găsise la întoarcere, pe cea de la dormitor.

După ce Adrian adormi, făcu un tur superficial al casei. Nu-i era teamă de hoţi; avea lucruri scumpe (exclusiv de ordin vestimentar), dar nu şi valori. Numai un nebun ţi-ar sparge casa doar pentru o poşetă din piele de şarpe sau colecţia de pantofi Mario.

În rest, nu avea bijuterii importante, stilul adolescentin respingând opulenţa de podoabe grele, după cum nu ţinea în casă sume mari de bani.

Când trecu în dormitor, avea deja o certitudine: necunoscutul —în contextul unei infracţiuni, imaginăm instinctiv un autor masculin — pătrunsese în apartament pe fereastra de la bucătărie. Dând cu ochii de chiloţii însemnaţi, abandonaţi de Gogu pe marginea comodei, realiză ce greşeală comisese păstrându-i. Sentimentul de primejdie imediată îi cuprinse întreaga făptură. Simţea material că păşeşte pe un fir de sârmă, suspendat deasupra unui hău. Trebuia să se mişte, şi încă repede!

Puse într-o scrumieră masivă chiloţii făcuţi ghem şi aprinse un chibrit. În câteva secunde, bulgărul de dantelă deveni scrum. Îl împachetă într-o bucată de ziar şi-l aruncă în coşul de gunoi de la bucătărie. Ceva mai liniştită, intră fără zgomot în salon. Adrian continua să doarmă, strângând la piept iepuraşul trandafiriu. Cu aceiaşi paşi muţi, Alina se întoarse în dormitor şi formă un număr de telefon:

— Trebuie să te văd la noapte.

Făcu un duş şi se culcă pe jos, la picioarele canapelei din salon. Completând un tablouaş înduioşător, ţinea în braţe un baset de catifea portocalie. Adrian va fi impresionat găsind-o acolo, când se va trezi. Adormi, surâsul zăbovind încă multă vreme pe buzele de copil.

Dincolo de gard, la câţiva metri depărtare, domnul Ionică Manole aştepta enervat cel mai mic semn din partea Alinei. De întors, se întorsese, vezi bine, maşina era parcată în curte, iar mesajul lăsat ar fi alarmat chiar şi un monument de bronz. Nu-şi putea explica în ruptul capului lipsa de reacţie, dar cel mai grav i se părea că el însuşi nu ştia ce are de făcut. Şi asta în clipe de importanţă capitală pentru...

Adormi în jilţul din spatele biroului, înainte de a putea lua o hotărâre.

*

După ce rămase singură, Lucreţia îngenunche la icoana Maicii Domnului din dormitor, rugându-se îndelung pentru sănătatea familiei, îndepărtarea primejdiei şi domolirea vrăjmaşului... Se mai rugă pentru ceas bun la însoţire fericită, nelipsita pâine pe masă şi linişte în cugete. Câteva mătănii vârfuiră ruga fierbinte, după care stropi casa cu apă sfinţită rămasă de la Bobotează. Regretă că nu-i trecuse prin minte să-i dea şi lui Adrian o sticluţă, dar cu siguranţă nu va uita s-o facă la cununie.

Lucreţia nu era o bigotă, nici măcar practicantă, pentru că a aprinde o lumânare de

Paşte, Crăciun, aniversarea celor dragi sau evocarea răposaţilor din familie nu însemna decât datorie împlinită, impusă de datină. "Aşa face toată lumea, aşa am apucat din bătrâni..." După şaizeci de ani însă, constatase că de la sine începuse să ţină mai aproape cu biserica. Nu era o femeie proastă, ştia că fenomenu-i perfect explicabil — teama de dincolo regrupează oile Domnului, întorcându-le la supusă ascultărică —, dar prefera să nu adâncească înţelegerea fenomenului, lăsându-se în voia instinctului şi a ceea ce îi dicta sufletul.

"Nu cerceta aceste legi..." şi Lucreţia nici n-avea de gând s-o facă. Ce n-a izbutit să descâlcească o omenire încă de la Adam Babadam, n-o va desluşi ea, Lucreţia Radulian, şi doar un zăpăcit la cap ar încerca. Un fapt însă era cert şi nu putea fi întâmplător. După ce se întorcea de la biserică, o linişte binecuvântată îi stăpânea întreaga făptură. Dar chiar şi după ce se închina la micul altar cu candelă mereu aprinsă, din dormitor, se simţea în bună măsură despovărată de griji şi necazuri. Doar că azi, lucrurile nu se petreceau la fel, ci dimpotrivă, pe măsură ce seara înainta, tupilându-se muţeşte în papuci albaştri prin crăpăturile storului coborât, se simţea din ce în ce mai agitată. Un sentiment de iminent, iminent tragic, îi cuprinse întreaga făptură, dar îşi zise că iminent nu înseamnă şi inevitabil. Oricum, zăbovind aici, cu lucrul uitat în poale sau făcând morişcă pe pântece cu degete nervoase şi tresărind la orice zgomot, nu ajuta la nimic. În primul rând însă, nu mai suporta tensiunea, tic-tac-ul ceasului subliniind aşteptarea — şi măcar de ar şti ce aşteaptă! — iar pe întuneric va fi şi mai greu. O înspăimânta venirea nopţii, cu alaiul ei de angoase, bezna, când neliniştea devine panică iar gândul neguros ia nuanţe de coşmar.

Se hotărî brusc, surprinsă că ideea nu-i venise mai devreme. Era total lipsit de raţiune să zacă pe canapea, aşteptând veşti proaste. Când intuieşti o nenorocire, îţi închipui că o poţi preîntâmpina, sau cel puţin poţi să încerci. "Ca să te fereşti", spunea Adi, "e obligatoriu să ştii de unde porneşte glonţul."

"Orice ar fi, trebuie să dau de Yvona... Chiar astă-seară."

Se năpusti spre telefon. De emoţie, rată numărul. Reluă, încercă de mai multe ori, dar trilul lung nu semnaliza pentru nimeni. Abandonă receptorul şi intră în dormitor să se schimbe.

"Mă duc la ea acasă. Trebuie s-o văd, de ar fi s-o aştept toată noaptea pe scări!"

*

Când Gogu fugise de acasă, era în clasa a Xl-a şi mai avea câteva luni până să împlinească şaptesprezece ani. Cu impulsivitatea care-l caracteriza — aparentă în speţă, căci decizia o luase de multă vreme gândind minuţios fiece amănunt — hotărî, într-o dimineaţă de primăvară târzie, că a sosit momentul evadării. Din senin, aveau să-şi închipuie mulţi, chiar şi maică-sa, care deşi avertizată în principiu, se aştepta ca Gogu să plece în urma vreunui eveniment neplăcut — scânteie declanşatoare — sau măcar după un scandal de proporţii. Or, nimic ieşit din comun nu intervenise în peisajul cotidian al familiei Tăutu, justificând un act disperat.

Acestea se petreceau într-o duminică dimineaţă. Gogu, care cu o seară înainte încă habar n-avea că-i "ultima la bătrâni" şi adormise târziu citind "Insula misterioasă", îşi înjghebă în pripă un mic bagaj în bine cunoscutul fâş de sport pretutindeni prezent, la şcoală, la sport, la ştrand... Schimburi de vară, "că nu m-oi căra cu paltonul", o pijama, un pulover, actele şi economiile sărăcuţe strânse într-o cutie de Ness Amigo. Pretinse că se duce la ştrand, divertisment căruia Marele Tăutu nu i se împotrivea. Întâi, că era cel mai ieftin, apoi tot nu se omora cărându-şi familia în vacanţe, la munte sau la mare. Gogu încă nu văzuse Litoralul decât în filme, cât despre maică-sa, n-avea să-l vadă niciodată. Verile le petreceau fără abatere la Bucureşti, iar nea Guţă nici nu tânjea după altceva. Dormea cea mai mare parte din zi, deschidea din oră în oră frigiderul după o sticlă de bere, iar seara îşi "omora timpul" la o tablă sau un şeptic, cu alţii aidoma lui.

"La o urmă", explica, pledând pentru estivalul bucureştean, *"nicăiri* nu-i mai bine ca acasă şi p'ormă, ce să fac, suntem neam de târgoveţi, nu am rude la ţară." Acestea emise cu satisfacţie lăbărţată, ca pe un titlu de nobleţe. Odată, Gogu contrase:

— Nu m-ar fi deranjat dacă aveai neamuri la Mamaia sau Sinaia! De ce neapărat la țară?

— D-aia, urlase taică-său, pocnindu-l cu papucul, că nu ne tragem nici din văcari, nici din pescari, nici din ciobani!!!

— Mie-mi spui? ricanase Gogu, doar *'telectuali* ca matale, şi o zbughise pe uşă, izbutind să evite cel de al doilea papuc.

Când ieşise din odaia lui, gata echipat şi realizând că nu încearcă nici o emoție la gândul unei lungi despărțiri, poate chiar definitivă, taică-său îl interpelase scurt:

— Da' tu de ce mai cari traista aia după tine?

Marele Tăutu era în vestimentația rezervată duminicilor de vară — şort maroniu în care fundul mare, de neam prost, se vedea şi mai bine, şi maiou. Bumbacul subțire se mula indecent pe protuberanțele şi denivelările trupului de grăsan, desăvârşind aspectul grotesc. Ca totdeauna, Gogu evita să-l privească.

— Cum vrei să mă duc la ştrand? Cu slipul învelit în jurnal?

În ochii lui Tăutu se aprinseră sclipiri malițioase, "stai să vezi ce bancuri fac eu":

— Până la ştrand, te duci mătăluță acilea la colț, să cumperi sifoane.

După care, râsese singur cam la vreun sfert de ceas.

— Nu-ți iei nimic de mâncare? întrebase maică-sa, într-o doară.

— Poți să-mi dai ceva...

Femeia îl privise scurt. De obicei, Gogu refuza. Îl umilea să mănânce din pachete unsuroase, retras undeva la umbră, când toți băieții îşi luau gustarea pe terasa ştrandului, comandând mici şi bere la cutie...

Îl condusese până la uşă, înghesuind cuvintele într-o şoaptă duhnind a băutură:

— Ai grijă de tine, mamă, şi dă-mi de ştire ce faci...

Din cealaltă cameră, Nea Guță îi urase, distrându-se copios:

— Vezi să nu te mănânce broaştele p'acolo! Cât eşti de tântălău...

Gogu o luase la sănătoasa, spintecând curtea ca o săgeată. Ochii îi scăpărau de o satisfacție drăcească.

"O să vezi tu la iuțeală cât sunt de tântălău!"

Marele Guță Tăutu îşi ținea economiile ascunse într-o cutie veche de ceai, abandonată în debara, crezându-se "oț, ceva de nemaipomenit!" Gogu o golise chiar în dimineața fugii. Cedând unui impuls de suprem sictir, lăsase în tainiță o monedă de 100 de lei.

Gogu plecase de acasă, având în minte harta precisă a itinerarului pe care avea să-l parcurgă. Din economiile lui şi ce umflase de la taică-său, ar fi putut-o duce până la iarnă, dar el intenționa să trăiască în aşa fel, încât să nu fie obligat "să-şi golească treptat tolba, rămânând pe ultima săgeată". Întâi, îşi va permite o modestă vacanță, apoi va găsi ceva de lucru, indiferent ce, în aşteptarea marelui pont, evadarea în Occident.

În consecință, de acasă ajunse direct în Gara de Nord, unde urcă într-un Personal spre Constanța, primul obiectiv. Visa, vis prioritar, să vadă, în sfârşit, Marea şi apoi, ca mulți alții, îşi imagina lumea portului ca cea mai propice unei treceri de graniță clandestine. Tot în port, se găsea mereu ceva de lucru şi mai erau şi CAP-urile, sutele de hectare de livadă care angajau zilieri cu toptanul pe timpul verii, la cules.

Aici, la o piersicărie din apropierea Mangaliei, îl cunoscuse pe Sică Iordache, proaspăt ieşit din închisoare.

Făptura lui neobişnuită îl fascinase de la început. Cu excepția unui singur exemplar, cunoscut de mai toți bucureştenii deceniilor 50-80, lustragiu la ceasul de la Universitate, om bătrân azi, dacă o mai trăi, Gogu nu văzuse pitici decât la circ. La Sică, îl şoca bizara însoțire dintre cele două părți ale trupului, complet străine una de alta, capul de tenor de operetă înşurubat pe un tors de atlet, sprijinit la rându-i pe picioarele unui copil nevolnic. Iar când piticul deschise gura, îl lăsă fără grai: o voce caldă, baritonală, cu inflexiuni de catifea, fără umbră de accent proletar, iar limba lustruită de-a dreptul uimea. Gogu

n-avusese mulți dascăli care să se exprime atât de îngrijit, cu fraze rotunde, periate cum nu se întâlnesc decât pe hârtie, arareori însă în vorbirea curentă. Gogu ar fi pariat că piticul e țapăn școlit, cu cel puțin o facultate de umanistică la bază. Intrigat, încercă să se informeze, dar oamenii dădeau din umeri. Nimeni nu știa nimic despre Sică Iordache și se simțeau foarte bine ca atare. Erau vagabonzi, mai toți având ceva de ascuns, unii fugiți de lângă familii, alții căutați de Poliție ori ca și Gogu, nutrind gând de ducă; oameni care-și schimbau culcușul mai des decât mâncau, străbăteau țara în funcție de harta muncilor sezoniere, total indiferenți față de ceea ce se petrecea dincolo de perimetrul îngust al unui interes strict de moment. Indivizi care nu știau unde-i va apuca iarna, unde vor înnopta azi, acum, încotro se duc, ce vor face în clipa imediat următoare.

Abordat direct — cine? de ce? de unde? — Sică trecea la altă vorbă și, astfel, Gogu avu ocazia să întâlnească primul om din viața lui, cu excepția maică-sii, căruia nu-i plăcea să vorbească despre el însuși. Mai constată că în ciuda deficienței fizice nu avea complexe și că cei din jur ii respectau instinctiv, fără ca Sică să fi făcut vreo demonstrație de forță sau de vreun altceva deosebit.

Piticul îl adoptă din prima clipă. Îl luă în baraca și echipa lui de culegători și în aceeași seară, Gogu îi povesti cu orgoliu abia camuflat — era mândru de el însuși — aventura în care se lansase doar cu câteva zile în urmă.

— Cam asta am bănuit și eu, spuse Sică, de cum te-am văzut. Ai obrazul rotund, de copil trăit lângă mama lui. De ce n-ai așteptat să-ți termini liceul, sau măcar clasa?

— N-am mai rezistat, nene...

Îi spunea nene, deși nici piticul n-avea pe atunci mai mult de douăzeci și șase ori douăzeci și șapte de ani.

— Mi-era c-ajung la crimă. În fiecare zi îmi venea să-l omor și cred că până la urmă o făceam. Pe cinstite, nu m-a bătut niciodată, dar orice ar fi făcut mă scotea din minți... Mama a priceput demult schema și de aia nici n-a încercat să mă oprească.

— O femeie curajoasă, aprecie Sică.

— Absolut! Vai de capul ei ce-o fi pătimind acuma! Toată vina a căzut pe capul ei, că ăsta a fost bătrânul de când îl știu. Că aluneca pe o coajă de măr și își scrântea piciorul sau îi mai trăgea Ceaușescu o duminică lucrătoare, vinovată era maică-mea. Pe capsomanul ăsta nu l-am auzit măcar o singură dată spunând "am greșit" sau "ce să fac, atâta m-a dus capul, e doar vina mea..." Nici gând! El, marele Guță Tăutu, e infailibil. Nu s-ar schimba nici cu Shakespeare, dacă o fi auzit de el! După ce o vedea că i-am umflat și banii, cred că dă foc la toate cărțile din casă. Nu există pedeapsă mai cumplită pentru maică-mea și porcul o știe!

— Problema-i alta! Ești minor, te întoarce înapoi cu miliția.

— Întâi să mă găsească!

— Ai toate șansele. Societatea noastră multilateral dezvoltată e așa fel gândită și structurată, încât nici o muscă să nu se poată ascunde. Evidență și control absolut asupra fiecărei viețuitoare e una din regulile de bază ale oricărei dictaturi.

— Puțin îmi pasă! Dacă mă prind, fug iar.

Fugise, dar nu din bătătura lui taică-său, ci din țară. Îl ajutase Sică prin oamenii lui, care, la rândul lor, cunoșteau niște marinari suedezi.

— De ce nu vii și matale, nene?

Piticul surâsese enigmatic:

— Pe unde te duci tu, eu am mai fost, așa după cum unde mă aflu eu azi, ai să mai fii și tu. E bine să zbori și sub alte constelații. Cine a avut deasupra capului doar Steaua Ciobanului nu știe mare lucru. Un lucru să reții: nu tot ce are aripi e bun și de supă...

Gogu vânturase lumea, mânat de neastâmpăr sau capriciu de moment (acceptând cele mai diverse și umile slujbe, pe diferite vase), tentat nu de retribuție, ci de destinația navei pe care se angaja. Despre evenimentele din decembrie 89 auzi în Țara de Foc, punctul cel mai depărtat atins în peregrinările sale. Depărtat, desigur, față de România la care-și raporta instinctiv deplasările pe harta lumii. Hotărârea o luă ca de obicei, peste noapte. Curiozitatea și un dor de țară spontan și impulsiv îl trăgeau ață acasă. Într-o săptămână, era la București.

Lipsise doar cinci ani, dar lumea i se păru năucitor de schimbată, de parcă soarele ar fi început să răsară de la apus. Lăsase un uriaş târg cafeniu — prea demonetizat în evocările pe temă cenuşiul, care i se părea o culoare de gentleman, faţă de sărăntocul, umilul, modestul şi moşnegescul maro — şi găsise în locul lui un oraş plin de stridenţe, isterizat dar policrom şi care promitea mult. Urzeala dracului, pe Sică îl întâlni chiar a doua zi, pe Calea Victoriei. La vederea siluetei inconfundabile, i se tăiară picioarele de emoţie. De-a lungul timpului, se gândise adesea la pitic, la sofisticata şi totodată impenetrabila lui personalitate, pe care nu o putea desprinde din peisajul Litoralului. Dar să-l găsească chiar aşa, hocus-pocus, cu paşaportul cald în buzunar şi straie păstrând încă mirosul Aeroportului Kennedy, i se părea prea de tot, dacă nu semn de la Dumnezeu.

Sică Iordache îi surâse calm, ca de obicei:

— Ţi-am spus că te întorci?

— Pe ce-ai cunoscut, nene?

Piticul răspunse cu acelaşi surâs sibilinic, de acum cinci ani.

— N-ai os de vagabond. Pe ăştia îi citeşti după chip... Şi nu-mi mai zice nene. Ai crescut.

Gogu propuse un aperitiv la prima cârciumă ivită în cale, dar Sică îl invită la el. Aici, Gogu rămase uluit şi îşi zise că probabil pe omul acesta nu va reuşi să-l cunoască niciodată. Era imprevizibil, în nimic nu păstra regulile jocului, pe fiecare centimetru de viaţă părea să se abată de la normal.

Casa lui Iordache, alta decât studioul în care o primise pe Yvona, era aceea a unui gospodar chibzuit, pus pe căpătuială. Cam la zece kilometri de Bucureşti, foarte aproape de Palatul Mogoşoaia, Sică ridicase un soi de conac arătos, ceva ciudat între autohton şi — Gogu se putea exprima avizat, ca unul care cutreierase Statele — stilul colonial. Mă rog, fiecare cu imaginea lui despre frumos, dar Gogu se prăpădi dinaintea... nici nu ştia cum să definească exact ce avea în faţa ochilor. Îi zise agricultură intensivă, dar era departe de o etichetare corectă. Bref, piticul, izbutise, la scară redusă, exponate model a diverse ferme: avea şi vie, şi livadă, crescătorie de păsări, vaci cu lapte (de parcă ar exista şi cu benzină), câţiva cai în grajd, seră de legume şi alta cu flori.

— Nene! exclamă uluit, al naibii să fiu dacă mi te-aş fi închipuit dând cu săpăliga, porcar, găinar, zarzavagiu... ce mai, peizan procopsit!

Iordache râse:

— Nu eu dau cu săpăliga.

— Îţi mai lipsesc niscai albine, dar vorba aia, damblale să dea Dumnezeu că fani sunt destui!

Surpriza cea mare însă abia urma. Perplex la maximum — eventuală reacţie echivalentă poate doar dinaintea statuii *Leul* începând din senin să ragă — Gogu nu-şi mai putu controla expresia şi rămase cu gura căscată, mostră de lipsă de tact. Sică se mulţumi să zâmbească discret, proprietar de efect garantat: doamna Liana Iordache lua piuitul.

"Cineva e nebun!", fu prima reacţie a lui Gogu. Ori eu, ori Sică, cel mai sigur — nevastă-sa. Era o femeie superb voluptuoasă, un soi de Junonă à la Mae West, starul cel mai intens visat de flăcăii yankei porniţi să-l răpună pe Hitler, sau mai aproape, à la Anita Ekberg pe vremea când filma cu răposatul Mastroianni *Vacanţă la Roma.* Părea din toate punctele de vedere de două ori cât bărbatu-său, o frumuseţe triumfală, o puternică Brunhildă, perfectă pereche pentru un Schwarzenegger. Îţi dădea impresia că-l poate ridica cu un singur deget, puşi alături, capul lui Sică i-ar fi intrat cu uşurinţă în subsuoară, ca o minge de tenis.

Din clipa în care-l văzuse prima dată, la piersicăria de la Mangalia, Gogu se simţise măcinat de curiozitate. Ar fi vrut să ştie ce hram poartă piticul, cine au fost părinţii lui, cum şi de a ce se juca când era mic, unde s-a şcolit, pentru ce a făcut pârnaie...

Dar, realiză privind-o pe nevastă-sa, curiozitate năprasnică încerca abia acum. N-o putea lua de nicăieri, n-o putea situa în nici un compartiment social, cert era că nu întâlnise muiere (feminitatea agresivă a Lianei isca termenul de la sine) asemănătoare şi nici pereche

mai originală. Neaşteptatul şi nefirescul, asezonate cu monstruos, fascinau.

De la Sică află că e patroana unui sexy club şi Gogu îşi făgădui o vizită în meleag cât de curând. Când Sică o prezentă, femeia dădu din cap cu un zâmbet incert. Nu-şi dezlipea privirea de bărbatu-său, ai fi zis că-l mănâncă din ochi. "O fi vreun atlet la partea artistică", presupuse Gogu, imaginând pe loc un clişeu porno. Apoi, făcu un efort să-şi desprindă căutătura de mişcarea şoldurilor fastuoase ale Lianei care se ducea să aducă ceva de băut.

— Te felicit, jupâne, ai o cucoană de milioane! Să-ți trăiască, să-i trăieşti, să vă trăiți!

Un surâs cald lumină fața lui Sică:

— Am avut noroc. Nu-i numai o femeie frumoasă, ci şi un priceput om de afaceri.

— Peste toate, râse Gogu, nici prea cuvântăreață. Asta zic şi eu baftă!

Piticul îi îndreptă o privire greu de desluşit:

— E surdomută.

De regulă, o dată cu înserarea, Sică Iordache urca într-un Fiat adaptat anume de italieni pentru handicapații locomotori şi în mai puțin de o oră era acasă. Adică la ferma de lângă Mogoşoaia. La Bucureşti înnopta doar reținut de afaceri importante sau împiedicat de starea timpului. Gogu îl găsi chiar în clipa când, cu geaca trasă pe o mânecă, se afla pe punctul de a părăsi studioul.

— Acum, dacă tot ai venit, intră. Bei ceva?

— Mersi, nu... Nu vreau să te rețin. Te-ai întâlnit cu nebuna?

Piticul dădu din cap, aşezându-se câş pe marginea unui fotoliu. Obosea repede şi, în ciuda exercițiilor intense, picioarele rămâneau prea firave, nu îndeajuns de puternice pentru a susține torsul atletic.

— Da..., făcu Sică pe tonul lui obişnuit.

Adică, fără mirări, fără accidente de entuziasm, ilaritate sau mâhniciuni, şi totuşi, nu monoton. Ai fi zis că mai degrabă omul nu încearcă surprize, totul, indiferent ce, i se pare aprioric normal.

— Nu-i nebună, completă, e doar disperată.

Gogu ridică din umeri:

— Poți să-i spui şi montegască, asta n-o face mai sănătoasă.

— Să te ferească Dumnezeu să adormi pe pernă udă. Admițând că reuşeşti să adormi.

— Nu te contrazic, eşti probabil mai documentat.. Cum a rămas?

— Am încheiat târgul.

— Mulțumit?

— Nu s-a târguit.

Gogu începu să râdă:

— Şi pe toate gardurile scrie că românii *e* săraci!... Acum aş bea ceva. Lasă, mă servesc singur.

Umplu un singur pahar, Sică nu consuma nici măcar bere.

— Cin-cin! Pentru un tunuleț nu chiar de lepădat!

Piticul râse încetişor, dezvăluind o dantură superbă.

— Am făcut vreun banc? se miră Gogu.

— De când te cunosc, eşti în aşteptarea unui tun. Te-ai gândit vreodată ce-ai să faci după ce-l tragi?

— Asta să-ți fie grija! Auzi, nene, spuse lăsând paharul pe masă, sunt plin de pofte ca lăcoviştea de broaşte, ca balega de muşte din alea verzi, grase şi scârboase, ca bârsana de păduchi, ca...

— De-ajuns, am înțeles! Ştii că din momentul în care ți le poți îndeplini poftele nu mai sunt la fel de interesante?

Gogu îşi țuguie buzele, aruncându-i o privire malițioasă:

— Dacă tot e vorba de evocări, hai să-ți spun şi eu ceva! De când te cunosc, eşti tainic şi filozof. După nişte ani, nu stau să-i număr acum, ştiu despre tine mai mult decât o țărică. Unde stai, cu cine eşti însurat şi câte ceva din ce învârți...

— Prea mult, surâse Iordache.

— Sau prea puțin, atâta cât ai vrut tu. Îți place să faci pe misteriosul, sau ai alte motive, te priveşte. Dar nu-mi filozofa mie despre deşertăciunea bunurilor ăstei lumi, când ai un ranch cum nu sunt multe în țară, nevastă-ta în loc să stea întinsă pe recamier poruncind la slugi, duce în spinare o afacere de căpcăun, iar tu îți mai complici existența cu nebune ca Yvona! *Per qui, per que?* Aud? Măcar să zici că ai copii...

Piticul declară calm:

— Cu voia Cerului, aşteptăm unul la începutul iernii.

— Ei, lasă-mă! se holbă Gogu, întrebându-se în acelaşi moment de ce s-o fi mirând ca boul. Ce legătură au picioarele cu... Exclamă: Acum înțeleg.

— N-ai înțeles nimica. Cu sau fără copii, situația rămâne aceeaşi.

Schimbă vorba, în felul care-l caracteriza. Adică brusc, vedeai plastic virajul brutal, neîncercând nici o clipă să-şi disimuleze intenția: "Aceasta, sau alta, sunt chestiuni tabu despre care nu sunt dispus să vorbesc."

— De ce ai venit?

— Vreau să ştiu ce ai de gând cu dama?

Piticul îl privi lung:

— Pavelescu a abandonat afacerea. De ce te mai interesează?

— Sunt un tip curios.

— Mai concret!

— Toată tărăşenia asta miroase a posibilă lovitură.

— Aha! râse Sică. Afacerea secolului, marele tun!

— De ce nu?

— Mă duc să arunc o privire în zonă, şi mai vorbim.

Se despărțiră în stradă. Urcând la volanul Daciei, Gogu îşi zise că i-ar fi plăcut şi lui să arunce o privire, dar în alt fief. Ar fi dat mult să poată petrece câteva ceasuri nestingherit în biroul lui Sică de la Mogoşoaia. Fără nici o legătură desigur cu SRI-ul, piticului îi plăcea să afirme că ține o agenție de servicii speciale. Vag, dar cu atât mai incitant.

Amănunt interesant, când se întorsese în țară, Sică se oferise să-l ajute cu bani, îi pusese la dispoziție o locuință şi o maşină, dar nu-l luase în cooperativă. Contra comision, acceptase de la Gogu unele ponturi, de lucrat însă, lucra cu oamenii lui pe care nu-i cunoştea nimeni. Gogu îi bănuia un evantai de activități bizare, deținând doar două mostre precise: aceea de "producător de imagine", cea mai inofensivă şi caraghioasă, probabil şi cea de "înger negru salvator" — crâncenă şi primejdioasă. Ar fi vrut să ştie mai multe.

Se uită la ceas, apăsând pe accelerator. Era prea devreme să se ducă la biliard, unde-şi petrecea îndeobşte serile. Va trece pe la locuințele Alinei şi Yvonei, doar aşa, ca să adulmece atmosfera. Simțea vag că în seara aceasta se va petrece ceva. Ce anume însă, avea s-o afle mult mai târziu.

În aceeaşi seară, poate noaptea, Yvona dispăru. Ultima persoană care avea s-o vadă era o vecină de peste drum, bătrână ce-şi măcina zilele, anotimpurile, anii, la fereastră. Dar faptul se consumase în amurg, femeia bătea spre nouăzeci de toamne şi nici privirea nu-i era mai proaspătă. Dispariția fu semnalată o săptămână mai târziu de către colegii de birou. Cercetările Poliției nu duseră la nici un rezultat. Dosarul rămase deschis, dar nu mai figura la "Urgențe".

Partea a doua
...ÎNĂUNTRU-I LEOPARDUL

După trei luni de zile, adică pe la mijlocul lui septembrie, soții Radulian se întorceau din voiaj de nuntă. Cutreieraseră zonele turistice de cea mai mare referință, zăbovind mai

mult în Italia şi, evident, la Paris. Adrian trăise o stare de continuă beatitudine, atingând praguri despre care nici în vise rozalbe nu-şi închipuise că există. Alina, zburdalnică şi policrom veselă, ca un fluturaş, fusese dulce, recunoscătoare şi tandră. ţinând-o de braţ sau ocrotindu-i umerii, Adrian se simţise mândru ca un păun. Apariţia lor făcea pretutindeni senzaţie. Incontestabil că alcătuiau o pereche reuşită, dar Adrian avea îndeajuns bun-simţ ca să realizeze că el nu făcea decât să completeze un tandem interesant, Alina fiind cea care lăsa oamenii fără grai. La început nedumerit, apoi amuzat, în cele din urmă ajungând să se deprindă, constată că aceasta era reacţia unanimă: oriunde s-ar fi aflat — pe stradă, într-un magazin, bistrou, piaţa de peşte sau la teatru — la vederea Alinei oamenii amuţeau. Iar Alina, amănunt încântător, părea că-şi ignoră propriul efect, că nu observă ce se întâmplă în jurul ei, comportându-se la fel de firesc ca într-o promenadă în doi prin pădurea pustie.

Adrian mai fusese la Paris — visul fiecărui valah, încă din adolescenţă — dar parcă acum îl vedea cu adevărat. Observă, chiar cu uimire, că aceleaşi obiective admirate împreună cu Alina trezeau impresii şi amintiri, reverberaţii livreşti rămase mute atunci când le vizitase singur. Cartiere celebre, arena unde evoluaseră atâţia eroi ai lui Balzac, Hugo, Proust, Simenon — aleşi la întâmplare de memoria lui Adrian — îşi recăpătau relieful proaspăt al primei lecturi, stârnindu-i emoţii tulburătoare.

Impresia de a se fi născut a doua oară, de a fi subiectul unei noi existenţe, fără nici o legătură cu cea precedentă, exceptând câteva puncte fixe de ordin birocratic, continua să-l însoţească, menţinându-se ferm la aceeaşi cotă. Alina se dovedi o parteneră fermecătoare, o îndrăgostită senină, prevenitoare şi diplomată ca o femeie matură şi amândoi se întoarseră în ţară cu un album de amintiri minunat. Voiajul de nuntă constituise un succes, nu exista nici un motiv ca mariajul să se dovedească a fi altfel.

Cumva superstiţios, ştiind — chiar dacă alunga imediat gândul — că nimic nu poate dura ţintuit între aceleaşi contururi şi la aceeaşi intensitate, Adrian încercase să prelungească "lunile" de miere, propunând un circuit prin America Latină, sau în altă parte, indiferent unde ar fi poftit Alina. Temea instinctiv întoarcerea acasă, îi era frică să întrerupă visul, nu-şi închipuia deloc cum ar putea fi el continuat într-un peisaj cotidian normal, nealimentat de surpriza priveliştii necunoscute, de plăcerea descoperirii amănuntului exotic, de atmosfera proprie provizoratului de vacanţă. Alina se opusese ferm:

— Nici aşa, să facem pe turiştii la nesfârşit, nu se poate...

— Hai măcar până în Noua Zeelandă, mi-ar face mare plăcere s-o cunosc pe Bella... E caraghios, dar eu n-am cunoscut pe nimeni din familia ta...

Fusese remarca Lucreţiei la căsătoria lor: "E ciudat. Fetiţa asta n-ar fi fost mai singură nici ca orfană, crescută la casa de copii...

Într-adevăr, vidul absolut — nu neamuri, nu prieteni — din jurul unei fiinţe atât de deosebite ca Alina stârnea nedumerire.

— Măcar o prietenă, o fostă colegă de bancă, mă rog, cunoştinţe de ale părinţilor şi tot trebuia să apară cineva! Ţie nu ţi se pare bizar, Adişor? Jur că o iubesc pe Alina, e o copi... ăăă.... tânără extraordinară, dar mi-e imposibil să nu-mi pun unele întrebări.

Adrian se enervase:

— Nu-mi pasă nici dacă ar fi fata lui Terente sau nepoata lui Hitler! încearcă, te rog, să nu-mi strici bucuria.

Şi Lucreţia amuţise, cu buzele strânse de teama unor vorbe necugetate, continuând însă să frământe întrebări: "Ce nuntă mai e aia în trei persoane, de se mirase şi ofiţerul de la starea civilă!... Cum de o zână ca Alina se măritase fără rochie de mireasă! Toate fetele ţin la show-ul ăsta — nunta cu lăutari — adevărat spectacol (în State se fac repetiţii înaintea evenimentului), singurul prilej din viaţă de a fi în centrul atenţiei, de a fi vedetă. Alina însă se mulţumise cu ceremonia de la Primărie, cu o dantelă simplă pe cap, chiar dacă veneţiană, la biserică, apoi o cină, între aceiaşi trei subiecţi la Continental. Cină zornică, grăbită, ca toate actele comise de convenienţă, cu şampania rămasă în sticle spre bucuria chelnerilor. Lucreţia participă cu inima sărită, avea parcă o grijă uitându-se la perechea din faţa ei şi care acum i se părea mai bizară ca oricând, n-avea linişte gândindu-se la Yvona dispărută de două zile...

— ...Vom avea timp şi de Bella, îi astupase gura cu degete răcoroase...

...şi cu unghiile tăiate scurt — amănunt care nu înceta să-l emoţioneze — ca şcolăriţele cuminţi, pianistele şi dactilografele serioase.

Adrian încercă să insiste:

— Nu crezi că i-ar face plăcere să te ştie lângă ea acum, când aşteaptă să nască?

Chipul Alinei se lumină:

— Ah, cât de mult o invidiez! Când mă gândesc la primul nostru bebeluş, simt... simt că mi se taie răsuflarea de fericire. Mă tot gândesc la nişte nume de botez, dar nici unul nu mă mulţumeşte... Nu cred că-i sunt indispensabilă Bellei. Dacă avea nevoie de mine, mă chema.

Adrian, îndrăgostit ca un nebun, aflat în faza sentimentului total, nenuanţat, când secretul între parteneri este de neconceput, echivalând duplicitatea criminală, rosti, fără să se cenzureze:

— Scumpa mea, probabil tu ştii mai bine... Relaţiile dintre fraţi nu sunt totdeauna ceea ce ar trebui să fie. Ca să fiu sincer, m-a surprins că nu ne-a trimis măcar o telegramă de felicitare şi nici tu nu i-ai telefonat de pe unde am fost...

Alina îi sări de gât:

— Să nu te iei după fleacuri! Noi nu suntem convenţionale. N-am telefonat pentru că n-am avut chef. Ca să fiu sinceră, nici nu mi-a trecut prin cap. Aşa sunt eu, exclusivistă... Ştiu că nu-i bine, dar mă las acaparată, mă devotez unui singur sentiment, iar în capul, în inima, în sufletul, în întreaga mea fiinţă, nu există decât Adi, Adişor...

Adrian o strânse la piept, îngăimând sugrumat de dragoste:

— O, scumpa mea, abia acum îmi dau seama că am greşit, că nu sunt la înălţimea ta... Eu am sunat-o de mai multe ori pe Lucreţia. Nu-mi imaginam că în asemenea momente nu mai e loc pentru nimeni... Dar a fost ca o datorie, ţine la noi, nu mai are pe nimeni...

— Nu te scuza... Există momente când nu te mai gândeşti la nimic altceva decât la propria fericire. Tu ai fost zămislit altfel... Indiferent de moment, eşti incapabil să nu te uiţi peste umăr, la ce ai lăsat în spate. Nu există pic de egoism în fiinţa ta.

Adrian îi sărută fiecare deget în parte:

— Ce bună, ce înţelegătoare, ce înţeleaptă eşti tu, fetiţa mea!

— Tocmai de aceea trebuie să fiu eu egoistă pentru amândoi. Avem o grămadă de lucruri de făcut...

Şi începu să enumere, ca o gospodină încercată, ceea ce din partea Alinei, Scufiţă Roşie cu veleităţi de gospodină, stârnea zâmbetul.

— Întâi, că trebuie să intrăm într-un normal, să realizăm un ritm al casei, propriu casei noastre... Să ne pregătim să fim părinţi, am cumpărat la Paris un tratat de puericultură...

Adrian se amuza în sinea lui. Oamenii făceau şi creşteau copii de milenii, fără să-i înveţe nimeni tehnica.

— Vreau patru copii, unul după altul... Cât mai suntem tineri, şi după aia, nu cred că sunt bune diferenţele mari între fraţi. Cel puţin, primul şi ultimul ajung la un moment dat ca doi străini... Şi încă ceva ce nu ţi-am spus până acum...

Îl privi dintr-o parte, pe sub genele dese, de parcă ar fi ezitat să vorbească. Adrian îi dădu ghes:

— Spune, scumpa mea. Orice dorinţă de a ta e pentru mine poruncă, fapt împlinit.

— La anul, că acum nu mai am timp să mă pregătesc, intenţionez să dau examen de admitere la Facultatea de Drept. Vreau să devin avocat.

Luat prin surprindere, Adrian se bâlbâi:

— ...Ăăă... Şi cum rămâne cu copiii? Ceva aici nu rimează.

— De ce? Avem destui bani ca să plătim o tetă, în afară de femeia de serviciu... Înţelege-mă, Adişor, simt nevoia să fiu şi altcineva decât doamna Radulian, să mă împlinesc şi pe plan personal...

— Bineînţeles, iubito, îngână aiurit Adrian, cum vrei tu...

Era prima oară când o auzea vorbind despre studii universitare şi se simţi brusc cuprins de un acces de ilaritate care jalona dimensiunile ridicolului. Adică el, Adrian, fraged însurat, numai ce ieşise la pensie, în vreme ce Alina, soţia, se pregătea abia de şcoală; un

pensionar şi o "şcolăriţă" sub aceeaşi plapumă, început şi... oricum ai vrea s-o iei, apus de viaţă. Îşi închipui că-i vorba despre un puseu de personalitate, exces de energie neconsumată, act de teribilism specific primei tinereţi, şi simulă că primeşte lucrurile cu toată generozitatea.

— Gândeşti foarte matur, scumpa mea, şi te felicit. Înţeleg că ai renunţat la Casa de modă.

Alina îşi roti ochii, cuprinzând întreaga încăpere:

— M-am gândit să le fac pe amândouă... Nu văd nici o incompatibilitate...

— Bineînţeles, se grăbi Adrian să fie de acord.

Abia se stăpânea să nu izbucnească în râs. Studentă, patroană, tânără căsătorită şi mămică, toate concomitent! Mai lipsea un loc în Parlament. Bineînţeles, nu se va alege nimic din toate acestea, cu excepţia copiilor, probabil, dar era bine ca Alina să-şi închipuie că poate face tot ce pofteşte, să nu întâmpine nici un fel de obstrucţie şi, în consecinţă, să nu încerce sentimente de frustrare.

Spre surpriza lui Adrian, intrarea în ritm normal, în ritmul a ceea ce avea să fie de acum înainte viaţa lor, se petrecu de la sine şi chiar din primele ceasuri ale întoarcerii lor. Ar fi jurat că trăise de când lumea în casa aceasta elegantă, cu şase dormitoare, patru oficii sanitare, două sufragerii, salon, bibliotecă şi atenanse bogate, că trăise concret şi nu o dată toate anotimpurile minunatei grădini, că nici un copac, vrej de iederă sau pietricică de pe aleea prunduită nu-i sunt străine. Deşi era încă vară şi puzderia de roze parfumând puternic văzduhul îţi dădea impresia că întreaga grădină nu-i altceva decât o imensă chisea cu şerbet de trandafiri, Adrian şi-o putea lesne închipui în fastuoasa şi foşnitoarea toaletă a toamnei ruginii, în dantelele vaporoase ale primăverii sau îmblănărită de hermina iernii...

Fără îndoială că Lucreţia se întrecuse pe ea însăşi. Îi întâmpina o casă pusă pe roţi, unde fiecare amănunt fusese gândit cu meticulozitate: de la patul aşternut la frigiderul plin, de la mâncarea păstrată în cuptor până la grădina proaspăt stropită, de la baia împopoţonată ca o uzină cosmetică la femeia de serviciu simpatică şi de nădejde care avea să vină începând de a doua zi; de la glastrele de flori din toată casa la şampania pusă la gheaţă, la sfeşnicele cu lumânări şi cutia de chibrituri la îndemână, de la cartolina cu litere de aur "Bine aţi venit!" la... absenţa ei însăşi, a Lucreţiei. Cu desăvârşit bun-simţ şi diplomată, intuise că cei doi, obosiţi şi nerăbdători să se aşeze pe şine, preferau în momentele acelea să fie singuri. Măcar prima seară. În fond, ea, Lucreţia, semnase regia, aplauzele nu mai contau.

— Drăguţ din partea ei, aprecie Alina, că ne-a lăsat singuri acum. Ar fi fost obositor... Un musafir chiar din primul moment!

Adrian clătină vag din cap. El nu percepea lucrurile la fel. Ţinea sincer la soră-sa pe care în casa lui nu o va considera niciodată musafir, şi nu vedea, dar nu vedea absolut de loc, de ce nu s-ar fi căzut ca Lucreţia, mai ales după efortul depus, să-i fi aşteptat în prag. Nici gând de vizită prelungită, se putea însă zăbovi jumătate de ceas la o cupă de şampanie, de bine aţi venit, de bine te-am găsit şi un mulţumesc...

Se gândi să-i dea măcar un telefon, dar uitându-se la Alina, care parcă îl pândea, avu certitudinea că amănuntul în sine ar deranja-o. Îşi aminti vorbele ei — "există momente când ai dreptul să nu te mai gândeşti la nimeni altcineva în afară de tine" — şi renunţă. "Făptura asta minunată te iubeşte şi tu trebuie să fii la înălţimea ei. Nu ai voie s-o dezamăgeşti."

Lucreţia aşteptă toată seara un apel telefonic. Era o persoană puţin pretenţioasă, nu avusese ocazia în viaţă să se simtă răsfăţată, nu făcea caz de ea însăşi; ştia că nu-i hărăzită rândurilor din faţă şi nu încerca să privească peste capetele semenilor. Se mulţumea să stea în plan secund, topindu-se în mulţimea de feţe anonime şi, o dată acceptat destinul de neînsemnată, nu pretindea nimic, nu considera că i se cuvine ceva special. Comportarea modestă avu un efect neaşteptat şi, fără să ştie, devenise o prezenţă simpatică. N-avea

puseuri de orgoliu, oferea oricărui interlocutor o calmă şi egală bună dispoziţie, iar cei mai plăcuţi oameni sunt îndeobşte cei care oferă, fără să aştepte nimic în schimb. Sigur, altfel stăteau lucrurile pe vremea când fusese căsătorită cu Alex. Cu trecerea anilor, Lucreţia înţelese că de fapt nefericitul nu greşise cu nimic. Nu era vina lui că ea îl investise cu însuşiri de arhanghel şi pretinsese *ipso facto* să se comporte ca atare. Există modele de bărbaţi, care adolescentă nu i-a visat, dar nu şi bărbaţi model. Până s-o priceapă Lucreţia, după ani, Alex ocolise deja pământul, plecat pentru totdeauna.

Deşi îşi repetă până la saţ că-i absurd să se simtă jignită, că-i normal ca în balamucul întoarcerii (care balamuc?! totul fusese minuţios pus la punct, trebuiau doar să deşerte conţinutul valizelor în dulapuri) să uite de convenţii (sora lui Adrian, totuşi, o simplă convenţie?), că nu are nici un drept să pretindă un loc în viaţa lor (un mulţumesc — pretenţie extraordinară?), Lucreţia nu se putea împiedica să fie dezamăgită. Se simţea ignorată ca o pereche de ghete vechi; de care-ţi aminteşti într-o dimineaţă de noiembrie cu lapoviţă şi zloată, când ai oră la dentist şi eşti obligat să ieşi din casă.

Pentru ea, televizorul nu constituia o soluţie, aşa că nu-l deschise nici de astă dată. Emisiunile interesante — patru, cel mult cinci pe săptămână — erau însemnate atent în programul TV, în rest, pur şi simplu uita de aparat; devenea o mobilă, un suport pe care îi plăcea, alături de fotografia înrămată a părinţilor, să aibă totdeauna un mic vas cu flori. Specialiştii interziceau depozitarea oricărui obiect cu lichid pe televizor, dar Lucreţia, în ciuda aparenţelor de femeie blândă, lipsită de accent, avea o gândire independentă şi, în general, îi plăcea să facă şi să dreagă după capul ei.

Filmul de pe *Acasă* — adora melodramele antebelice cu vedete ca Garbo, Charles Boyer, Bette Davis etc. — începea abia la zece treizeci, iar acum nu era nici nouă. Mulţi oameni, când sunt nervoşi, necăjiţi sau cu ochii pe ceas, în aşteptare — telefon, vizită, veste de orice fel — simt un soi de nevoie masochistă de a se apuca să rezolve probleme dezagreabile, şi tocmai de aceea mereu amânate.

Lucreţia intenţiona să zugrăvească (n-o mai făcuse de cincisprezece ani şi se întreba dacă nu cumva acesta va fi ultimul remont din viaţa ei), şi în vederea evenimentului era obligată să înceapă să strângă casa. Spre norocul ei, nu se lega de boarfe, nu păstra fiece petic, fiece capăt de sfoară, orice borcan mai drăgălaş, pungă de plastic mai dichisită etc., aşa încât, graţie câtorva saci, se putea debarasa repede de cea mai mare parte din balast.

Se decise să înceapă cu vestibulul, unde, pe dulăpiorul cu încălţăminte de iarnă a cuierului, adăsta încă de peste vară un vraf de gazete. Teancul atinsese o înălţime considerabilă, muşcând deja din oglinda ovală şi ameninţa să se răstoarne la orice mişcare mai bruscă.

Lucreţia nu le colecţiona, dar depozitase tocmai cu gândul la zugrăvit, să nu ajungă să cerşească prin vecini o bucăţică de jurnal. Din acelaşi motiv, nu anulase abonamentul la *România Liberă* pe perioada cât lipsise din Bucureşti, rugând poştăriţa să-i lase ziarul, ca şi corespondenţa, la o vecină. În general, se urnea greu de acasă. Bagajul în sine, toate activităţile legate de el îi repugnau şi la fel de puţin îi plăceau surprizele inerente unei călătorii, mai exact spus, unui séjour petrecut departe de casă. O dată trecut de prima tinereţe, acestea, constatase ea, sunt totdeauna neplăcute.

După plecarea Alinei şi a lui Adrian în voiaj de nuntă însă, simţi un neaşteptat dor de ducă. Pentru a-şi da brânci singură, îşi aminti că uneori, dimineaţa, încearcă oarecare jenă în regiunea ficatului. O dată găsit elementul propulsor, conchise că ar fi indicată o cură de ape la Călimăneşti. În treacăt fie spus, în timp de douăzeci şi patru de zile, Lucreţia nu consumă nici doi litri de lichid tămăduitor. Chestiunea o plictisea, ceremonialul plimbării prin parc sorbind cu un aer foarte pătruns din sticluţa prizonieră în chiloţi de piele o făcea să se simtă ridicolă faţă de ea însăşi. Nu avea importanţă că mii de oameni procedau ca atare, că înghiţeau cantităţi de apă infectă încredinţaţi că fiece ingurgitat echivala tot atâta sănătate acumulată, unii consumând chiar dublul prescrierii. Îşi închipuiau că alimentează astfel un soi de cămară, rezervă pe tot anul. Amănuntul nu-i făcea mai puţin caraghioşi, iar cantitatea de inepţii debitate cu ocazia acestor promenade curative o lăsau perplexă; nu-şi

imaginase până atunci că există atâția proşti, dar proşti! pe lume. În realitate, Lucreția era o femeie sănătoasă tun, iar singurătatea în care se retrăsese după fuga lui Alex o dezobişnuise de banalitatea cetățeanului comun. Chiar înainte de pensionare, nu întreținea cu colegii săi decât relații strict profesionale şi cum nu avea vocația prieteniei — mai exact, nu simțea lipsa prietenilor — iar intimitatea cu vecinii i se părea mahalagească, nu avea termeni de comparație. Singurul reper precis rămăsese Adrian care, fără a fi scăpărător, nu era nici imbecil şi, însuşire rară, nu vorbea dacă nu avea nimic de spus.

...în primul rând, trebuia eliberat cuierul de ziare. Luă un sac din cămară, îl propti bine între picioare şi începu să-l umple. Se întreba de ce aşteptase să facă vraful cât casa şi nu procedase ca atare de la început. Pe la jumătatea teancului — vâra cu toptanul cam opt-zece jurnale odată — un plic strecurat, uitat probabil între jurnale, se rostogoli pe mozaicul antreului. Lucreția abandonă sacul şi se duse în dormitor după ochelari.

"O scrisoare primită probabil când eram eu la Călimăneşti, şi doamna Ciobanu a uitat de ea... A pus alt ziar peste, au mai trecut o zi, două... De la cine o fi?... Nu, nu Adrian, nici gând... Ei au trimis doar ilustrate..."

Un scris necunoscut. Fără expeditor pe verso. Înăuntru, o filă — 22 iunie 1998 — smulsă dintr-o agendă. Fusese, probabil, bănui Lucreția, prima bucată de hârtie aflată la îndemână. Înainte de a o parcurge, ochii alunecară spre semnătură: *Yvona. Sunt în pericol de moarte. Anunță Poliția.*

Lucreția înțepeni, 22 iunie... Seara când, îngrijorată, se dusese la Yvona s-o aştepte pe treptele casei. Pe 24, avusese loc cununia lui Adrian. După care plecaseră toți, parcă îmbrânciți, în toate patru vânturile... Trecuseră de atunci peste trei luni şi nimeni nu mai auzise vorbindu-se despre Yvona. Înfiorător de trist, şi inima Lucreției se strânse de milă, nimeni nici măcar nu se întrebase ce o mai fi făcând. Parcă nici n-ar fi existat...

Lucreția puse la loc hârtia în plic. Îl lipi de piept, încercând reflex să-şi astâmpere bătăile inimii.

— Şi totuşi, ce s-a întâmplat cu Yvona?... Lucrurile nu pot rămâne aşa. A dispărut un om, nu o batistă. Situația trebuie lămurită neapărat.

Decizia Lucreției avea să schimbe multe destine.

*

Ce s-a întâmplat cu Yvona? Întrebarea revenea adesea şi în mintea lui Gogu. Soarta ei ca atare îl interesa prea puțin — "o persoană antipatică şi isterică pe deasupra" — dar era un curios din fire, cu o minte iscoditoare care simțea nevoia să priceapă tot ce se petrece în jurul lui. Curiozitatea nativă amplificată de amănuntul că Sică Iordache era unul dintre titularii enigmei.

Se cunoşteau de peste zece ani, dar Gogu nu se simțea mai avansat decât cu un pas sau doi față de momentul întâlnirii lor la piersicăria din Mangalia. Poseda doar un plus de elemente de suprafață, care în ultimă analiză nu făceau decât să-i adâncească misterul, ridicând noi întrebări fără răspuns. La abordări directe —"la o urmă, ce soi de afaceri învârti, jupâne?" — piticul replica vag şi incitant:

— Conduc o agenție de *servicii speciale.*

Gogu fluierase căpiat:

— De alde CIA, Mossad?... Ce vorbeşti, dom'le, uite la *chestii din ăştia* nu m-aşteptam.

Sică zâmbise:

— Nu are nimic de a face cu serviciile secrete.

— Atunci, cu ce? înmormântări clasa I, cu dric şi cai mascați?

— Şi asta. Nu-i uşor să găseşti azi un dric.

— Îți bați joc de mine.

— Deloc. Se trăieşte atât de incomod la noi, consecință a îngustării ariei ocupaționale, la rândul său consecință a desființării proprietății private, încât nu mai realizăm câți

prestatori de servicii ne lipsesc!

— Vorbeşte pe înţelesul clasei muncitoare.

— Păi, bag de seamă că ai înţeles. Ai intuit înmormântările cu fast...

— Am zis-o la mişto!

— Dar ai nimerit-o. Ne ocupăm printre altele şi de aşa ceva. Mai aveam consilieri şi creatori de imagine. Gândeşte-te câţi oameni politici şi de afaceri s-au cocoţat peste noapte unde nici nu gândeau. Dacă se descalţă, mai găseşti urme de balegă între degete şi la călcâie, iar până mai deunăzi se lăsau linşi de limba vacii ca să le stea frizura la horă. Sunt oameni cărora trebuie să le scoţi scobitoarea din colţul gurii, şi din vocabularul diurn apelativul *fă. Fă,* în loc de doamnă sau domnişoară. Dar ei mai au nevoie de familie, de străbuni. Le punem la dispoziţie, pentru mari ocazii, părinţi, unchi, mătuşi — persoane de indiscutabilă distincţie, cu maniere dinaintea cărora s-ar înclina şi un mareşal de palat...

Gogu îi îndreptase o privire subţire, sclipind de maliţie:

— Chiar aşa de tâmpit mă crezi, ca să înghit iordane din astea? Vrei să mă convingi că prinseşi cheagul de faţă — şi desemnase cu un gest larg cuprinsul "moşiei" — cu poveţe de bune maniere franţeze şi figuraţie distinsă? Ştiu că nu-s vreun cărturar ca matale, dar nici cu puţica şi lopăţica nu mă mai joc pe nisip.

Sică se crispase. Nu-i plăceau cuvintele vulgare. Pusese punct discuţiei, declarând vag, în stilul propriu:

— Mai există, desigur, şi alt soi de activităţi.

Una din ele se referea la înlăturarea persoanelor indezirabile din calea clienţilor ambiţioşi sau şantajaţi, dar despre acest gen de operaţiuni Gogu avea să afle mai târziu. Cu totul întâmplător însă, obţinu informaţii interesante despre "geneza" şi evoluţia lui Sile. Şi asta unde se aştepta mai puţin, în portul New York. Bătea de câteva zile docurile sperând să găsească un pont, respectiv un vas cu destinaţia Australia, pe care s-ar fi putut eventual angaja. Românii, oriunde s-ar afla, se recunosc imediat între ei. Bineînţeles, principiul funcţionează doar dacă respectivul n-a părăsit meleagul natal de prea multă vreme şi, mai ales, dacă n-a prins cheag — ăsta schimbând imediat alura — în ţara de adopţiune.

Era o dimineaţă mohorâtă, cu ploaie căldicică şi lipicioasă. Rezemat de un container de gunoi, la adăpostul unei streşini, Gogu fuma furat de gânduri. Un glas mucalit îl apostrofă:

— Ce faci, bădie? Acasă ţi-s boii?

Prima reacţie a lui Gogu fu aceea de iritare, cineva îi "deranja" plictiseala. "Hai sictir, ce-ţi pasă?", dar nu emise mai mult de o silabă dezmeticindu-se brusc. I se vorbise româneşte.

Aşa-l cunoscuse pe Florică. Era un omuleţ cam la patruzeci de ani, sfrijit, cu o faţă inteligentă şi boţită ca a unui cimpanzeu. Figură tipică de pierde vară simpatic, unul din pietonii ce trec prin viaţă fără domiciliu, fără familie, fără destin. De altfel, ăsta îi şi era statutul aici, printre yankei, de "om al străzii", trăind din te miri ce, dormind te miri unde, client permanent al cantinelor şi adăposturilor pentru vagabonzi.

Gogu se interesase amuzat:

— Pe ce mă cunoscuşi, nene, că sunt românaş?

— Pe ţoale, pe muian şi pe păr. Eşti ras, tuns şi frezat, ca pă vremea lui Ceauşescu. Nu tu plete, nu tu barbă, nu cercel. Iar mandea are nas.

De fapt, de la nas i se trăgeau toate necazurile, avea să afle Gogu. Bişniţar mărunt din Constanţa, avea impresia că-şi iroseşte în van talentele, că în el moare un escroc de talie internaţională. Fler avea, dibaci era, ideile nu-i lipseau, mai mare păcatul să se cheltuiască în găinării cu *chewing-gum* şi brichete ieftine. Visa anvergură şi... "asta e, bădie, mă credeam cu ştofă de caid, am venit acilea să-i învăţ meserie pe draibării lor! Vezi dumneata, omul e bine să-şi cunoască hotarul. Eu dacă nu mă semeţeam, eram azi franzelar procopsit la Constanţa! Dormind aici, pe sub poduri, am priceput că nu tot ce-i arătos la tine acasă e frumos şi-n altă parte."

— Cel puţin, nu-ţi pare rău că n-ai încercat. La urma urmei, de ce nu te întorci în România?

— Cum, suflete? Înot? De unde bani de Boeing?... Dar, conchise cu nepăsarea

caracteristică vagabondului față de tot ce depăşeşte viitorul strict imediat — supa şi culcuşul din astă seară —şi cu aversiunea la fel de caracteristică de a lua decizii ferme, oi vedea mai încolo ce oi face... Era unul la Constanța, deştept, spaima iadului! Ce scăpăra ăla, ce da din el, ce Biblie în capul lui, te prăbuşeai în izmene! Nimicarniță erai în fața lui... Mi-a zis că nu-i de mine cărăbăneala. Zicea ăsta, adică Sică, bani n-ai, relații n-ai, graiul nu-l cunoşti, de la ce capăt începi?

Gogu tresări şi-l privi cu atenție:

— Sică ai zis sau n-am auzit bine?

— Da, Sică piticu'. E pitic de-adevăratelea!

Gogu, vrând să se încredințeze, preciză:

— Te referi la Sică Iordache, un pitic din Constanța...

— Ăla e, neamule, că nu-s doi ca el! Zi, îl cunoşti şi 'mneatale... Ce ți-e şi cu viața asta, domnule, comentă filozofic, uite cum stăm noi *aciia* la New York, doi străini la întâiaşi oară, şi ne înconversăm despre Sică Tropicalu', draibăr din Constanța!

— De ce-i zici Tropicalu'? întrebă Gogu râzând.

— Cică are dambla la papagali, face colecție, şi unde a lucrat mereu pe Litoral.

Apoi, la o sticlă de rom, doi hamburgeri şi o pungă cu cartofi prăjiți, Florică fericit de ospăț chilipir, îi povesti tot ce ştia...

Că de fapt, nimeni nu ştia totul despre pitic. Abia-şi cunoştea părinții, crescuse — umbla zvonul — la casa de copii. A stat acolo până la optişpe ani. Mereu singuratic, mereu ciudat, tot cu nasul în carte, n-a legat prieteşug cu nimeni. Cât a fost la orfelinat, a terminat liceul. Florică e la bază, electrician, de aia ştie. Adică, îl chemau la casa de copii ori de câte ori aveau necazuri, la o nevoie face şi pe instalatorul. Asta cu picioare retezate, că aşa pare Sică, o cruce de bărbat scurtat de gioale, i-a atras atenția. A întrebat şi el, ce şi cum. P'ormă, s-au cunoscut mai bine.

— Da' puşcărie de ce-a făcut? se interesă Gogu.

La precis, nu ştia nimeni. Gura lumii multe macină, dar despre Sică îndeobşte circulau zvonuri, care mai de care. Iar Sică, dacă Gogu îl cunoaşte, a băgat de seamă că nu dă niciodată seama despre el, e gură cusută cu ață, mai mut ca plătica. Unii ziceau că are facultăți, alții c-ar fi fost condamnat pentru viol, cei mai mulți că-i sectant, nu se ştie bine ce hram, iar Ceauşescu nu-i ținea lângă inimă pe ăştia cu biserica şi cu sectele, pe-o nimica ți-i băga la incubator... Până la urmă, naiba ştie, dar ceva tot o fi, l-a auzit şi el, Florică, pe pitic spunând că "a primit învățătură din Înălțimile Cerului..."

Gogu rămăsese pe gânduri, nu prea lămurit, renunțând în cele din urmă să înțeleagă ceva. Prea era departe Sică, îi despărțea un ocean şi ăsta schimbă dimensiunile tuturor problemelor, iar el avea altele în cap, canguri şi fluturi albaştri... Acum însă, obsedat de dispariția Yvonei, ar fi vrut să ştie mai multe, să poată cotrobăi prin tainițele piticului, să descopere ceea ce acesta ascundea cu atâta străşnicie.

La vreo săptămână după căsătoria lui Radulian, Gogu îl vizitase în mod special la studioul din Bucureşti, curios să afle de la pitic sfârşitul tărăşeniei.

— Cum s-a terminat până la urmă?

— Bine, răspunse placid Sică.

— Ce 'nseamnă bine? I-am văzut pe porumbei, vii şi nevătămați. Cum ai liniştit-o pe nebuna aia?

— Conform înțelegerii noastre, nu am obligația să-ți relatez rezultatul celor întreprinse de mine. Printre altele, sunt ținut de secretul profesional.

Gogu începu să râdă:

— Lasă-te, domnule, de flashuri! Te crezi la o conferință de presă? În definitiv, Yvona a fost clienta noastră, noi ți-am făcut tira, e firesc să mă intereseze soarta ei.

— Fă-i o vizită.

— Dacă-mi dai noua ei adresă, plec în pas gimnastic. De o săptămână, nu răspunde nici la uşă, nici la telefon, n-a mai văzut-o nimeni.

— La serviciu ai încercat?

— Mi s-a spus că e în concediu.

— Atunci ce mai vrei? E limpede ca apa de izvor.

— Hm, doar că pe mine nu mă convinge. Aşa cum am văzut-o eu ultima oară, femeii ăsteia nu-i arde de nămol, alpinism sau biberoane, că veni vorba, cu apă de la Izvorul 3. Ştii, adăugă visător, înclin să cred că nu mai e printre cei vii. Cine să-i fi făcut felul?

Zâmbea parşiv, cu tâlc. Sică îl aținti cu o privire opacă, declarând fără nuanțe:

— În locul tău, aş fi atent la ce, şi în fața cui vorbesc. Promiteai mai mult când erai puşti. Dacă mai ai ceva să-mi spui... că eu am treabă.

Gogu intră în panică. Nu era recomandabil să te ai rău cu unul ca Sică. În plus, dibaci şi discret, te puteai bizui pe el la o nevoie.

— Stai blând, jupâne, n-am vrut să te supăr. M-am interesat şi eu ca tot omul curios. Nu mă bag în treburile nimănui... Sărutări de mâini coanei Liana.

— Am să i le transmit mâine, rânji piticul. Noaptea asta rămân în Bucureşti.

Fără să-şi ridice ochii, Gogu îi simți privirea grea, concentrată. Încercă să pară nonşalant:

— Eu mă reped la Ploieşti. Dacă ai ceva de transmis...

— Am telefon, spuse Sică, pe acelaşi ton lipsit de nuanțe.

Gogu îl părăsi îngândurat. "Mă încearcă! Dacă ăsta doarme la Bucureşti, dorm şi eu în Beverly Hills, în brațele lui Cindy Crawford. Pezevenchiul a mirosit că vreau să bag un far la conac şi mi-a aruncat o nadă. Vezi, Doamne, azi pisica nu-i acasă, trage-i tu un rock pe masă! Eu dau năvală în meleag, şi ăsta, la pândă, mă scoate cu strecurătoarea din oală... Fii pe pace, milord, o descindere la moşie tot fac eu, dar nu azi, când vrei matale, ci când poftesc eu..."

Jucă mai multe partide de biliard la *Pumnul şi cracul,* un club de karatişti, după care se duse acasă. Îşi prepară un Gin Fizz şi adormi în fața televizorului.

La cel de al doilea cântat al cocoşilor, Sică abandonă veghea. Poate că el îl supraestimase pe Gogu, împrumutându-i gânduri şi intenții peste posibilitățile lui. În orice caz, problema rămânea deschisă. Intră tiptil în dormitor. Precauție ridicolă aparent, ținând seama de infirmitatea Lianei. Şi totuşi, ea îi simțea imediat prezența, motiv de veşnică satisfacție pentru pitic. Pe femeia aceasta splendidă o iubea din tot sufletul, era singura ființă în care avea încredere desăvârşită. Îi trecu delicat brațul peste piept, ocrotind-o ca pe un copil. Liana scânci în somn şi Sică o sărută la fel de delicat pe tâmplă, mulțumindu-i lui Dumnezeu. Se simțea fericit.

*

De la o vreme, cam multicică, socotea Margareta, menajera, domnul Ionică Manole lâncezea. Zăcea şi lâncezea. Când nu era în pat, era în jilț, cu ochii beliți în tavan şi o carte uitată în mână. Rămânea aşa cu ceasurile, după care începea să moțăie, apoi adormea. După somn, mâzgălea ceva la birou, trebuşoară anevoioasă, gândea Margareta scoțând zilnic din casă două făraşe cu ghemotoace de hârtie. Când ostenea, se proptea la fereastră, unde iar înțepenea până la ceasurile de masă. Femeia îşi amintea cum până mai deunăzi îşi râsese de el că 'nebunise la ceafă cu veşminte de lux, două bărbierituri pe zi şi floricică la butonieră. Acum, îi părea rău, ar fi dat zilele înapoi, mai bine smintit decât mort cu ochi care văd şi inimă care bate. Din fire bătrânul nu era vorbăreț, dar față de ce se petrecea acum, muțeniei de odinioară îi puteai zice tolocăneală de coțofană. Cât priveşte mâncarea, păcat de muncă şi parale! Farfuriile rămâneau pline, după trei înghițituri, Manole lepăda tacâmul şi se ridica de la masă. Ea, Margareta, ajunsese să sature toți câinii din cartier. Miercuri ce-a trecut, ba nu, marți a fost, n-a mai îndurat şi i-a zis-o de la obraz:

— Don' Preşedinte, dumneatale vreai să mori? Spune-mi să ştiu şi eu la un fel, să grijesc de nucă, a sărit din şapte'j dă mii, au 'nebunit şi hoții ăştia de țărani!

Bătrânul îi întorsese o privire ca din alt tărâm:

— Nucă?! Ce-ți veni cu nuca, femeie? N-am chef şi nici dinți de baclava...

Şi dintr-o dată... Doamne, că mari-s minunile tale! Erau ceasurile două, Margareta spăla vasele în bucătărie, ascultând radioul, da, da, chiar azi, numai ce se trezeşte cu don' Manole în prag, vioi ca un sticlete şi fericit ca unul ce merge la nuntă:

— Ce te cruceşti, femeie, că nu-s Sfântul Neculai. Uite — şi puse pe masă o listă — dacă eşti bună, înainte de a pleca, treci pe la Market şi cumpără ce ți-am scris eu... Adică, du-te chiar acum, nu mai zăbovi.

— Dacă ai oaspeți, spuse Margareta răpusă de curiozitate, rămân până diseară, că nu te descurci dumneatale singur.

— Nu, nu, se sperie bătrânul, ştiu eu şi singur ce am de făcut. Şi nu uita de flori, parcă n-am trecut pe listă... Negreşit flori, un buchet aşa, mai mare şi frumos! Lasă acum oalele şi du-te că n-am vreme de taclale. Uite aici banii, ai de o bere şi pentru omul dumitale.

Conform impresiei domnului Ionică Manole, Alina sosi punctuală ca un Schafhausen (ca deziderat, echivalentul de odinioară al Rollexului de azi), însorită ca însăşi primăvara, jucăuşă ca o veveriță, frumoasă ca duminica Paştelui, spontană ca valurile dantelate ale mării. După cum explicase la telefon, înainte de a o închiria, vroise să arunce o privire prin casă, prilej minunat de a-l vedea şi pe domnul Manole. Puțini sunt prieteni adevărați şi vecinătatea lui era singurul lucru pe care-l regreta în noua locuință.

De la prima privire, Alina înțelese că vizita ei constituia pentru bătrân un eveniment şi o sărbătoare. Tremurând de emoție, o aştepta în cel mai frumos costum din garderobă, emoție se citea şi în privirea scânteietoare, dar cel mai concret în cele două crestături însemnate pe obraz de aparatul de ras şi o mână nesigură. Înduioşător omagiu — garoafa de la rever, arborată în cinstea ei.

Înregistră cu aceeaşi plăcere şi celelalte indicii de "în aşteptarea oaspetelui drag": orgia de dulciuri, serviciul scump de cafea, lingurițele de argint, cele două glastre cu flori. Cu spontaneitatea care-i caracteriza fiece gest, care-l cucerise din prima clipă şi pe Adrian, una din principalele ei seducții, îi încolăci gâtul şi-l sărută zgomotos pe amândoi obrajii.

— Cum ați ghicit că mă dau în vânt după ecleruri?

Ionică Manole, topit, se bâlbâi neştiind ce spune:

— Tuturor copiilor le plac... prăjituri cu cremă. Aşa cum nu le place spanacul, n-am întâlnit nici unul să-i placă...

— Mie nici acum nu-mi place şi nu mai sunt copil.

— Ba da, ba da, îngână bătrânul, sunteți un copil foarte... foarte... se îneca în noianul de adjective care-i năvăleau în minte, alegându-l pe cel mai idiot: ...un copil foarte cuminte.

— Nu chiar foarte, foarte, se alintă Alina, dar destul... Vai, ce de bunătăți!

Ignorând serviciul de dulciuri, luă *sans façon* o prăjitură din care muşcă zdravăn, umplându-se de cremă. Manole o urmărea cu deliciu, spunându-şi că nu mai trăise în viața lui asemenea momente de extaz. Iar când Alina, cu gura plină — de ce la ea dă spontaneitate şi apetit de fetiță, ceea ce la altul ar fi taxat drept flagrantă lipsă de maniere? — articulă năbuşit, cu cremă şi frişcă, "stați puțin, am o surpriză", Ionică Manole se simți invadat de regrete. De ce oare nu terminase poemul dedicat Alinei? Îl închipuise elegant legat în piele vişinie, cu dedicația şi canturile de aur. Plecarea neanunțată şi prelungită a Alinei îl demobilizase însă, iar acum nu i-ar fi putut oferi decât o pagină de ciornă muncită în sudori, plină de tăieturi şi abia lizibilă.

Alina scoase din sac un văsuleț de porțelan. O amforă nu mai înaltă de zece centimetri, o miniatură ca pentru o casă de păpuşi, cu pântecele presărat de inimioare roşii. Pe partea cealaltă, dădeau bună ziua câteva firicele de miozotis.

— Stați puțin, încă nu-i gata!

Cu mişcări de baletistă — i se părea lui Manole — rupse tija unei garoafe, o echilibră în văscior şi i-l întinse cu reverență:

— Ca să ştiți că sunteți prietenul meu cel mai drag, şi oriunde m-aş afla, nu vă uit. L-am cumpărat la Capri, special pentru dumneavoastră.

Pe bătrân îl podidiră lacrimile.

— Nu ştiu ce să zic... Sunt., mă simt nevrednic de atâta cinste... Dar şi eu... o să

vedeți... Am fost foarte îngrijorat. Mi se părea că cineva v-a pus gând rău, că vă urmăreşte, dar n-am reuşit să vă contactez...

Alina îl privi impresionată:

— Sunteți exact ca Adrian, soțul meu. Din nimic îşi face probleme. Degeaba îi spun că sunt destul de mare ca să-mi port singură de grijă.

Ionică Manole înghiți în sec:

— V-ați căsătorit?!

— Dar bineînțeles, şi îi arătă mândră verigheta. Adrian abia aşteaptă să vă cunoască.

— Şi eu, spuse bătrânul luat prin surprindere, va fi o onoare...

De ce oare ziua pierduse din lumină? Doar nu fusese atât de nebun, să-şi închipuie măcar un moment... era o copilă... cerculețul acela de aur însă... Nu, hotărât, asemenea gânduri nu-l onorau. Ea rămânea fecioara lui de vis şi visele nu i le putea lua nimeni.

— Cu... cu ce vă pot ajuta?

Alina îl certă cu degetul:

— Întâi, că v-am mai rugat să-mi spuneți pe nume şi fără dumneavoastră. Pe urmă, de ce toți oamenii îşi închipuie că nu-i cauți decât dacă ai vreun interes? Am venit să vă văd şi atâta tot. Mi-a făcut plăcere.

— Iartă-mă, se sperie bătrânul, n-am vrut să te jignesc. Oamenii sunt aşa cum sunt. Nici răi, nici buni... dar parcă mai mult răi. Mă... mătăluță — găsi un termen de mijloc, tranzit până la deocamdată prea directul tu — eşti prea tânără ca să-i cunoşti. Te-a ocrotit tinerețea... presupun că şi familia, nu-i aşa, dar lumea arată altfel.

— La fel vorbeşte şi Adrian, râse Alina... E grozavă indiana asta, dar parcă mai mult mi-a plăcut eclerul.

— Mai ia, te rog. Uite, te servesc eu...

Ca aproape toți cei care o cunoşteau, în sinea lui se minuna înduioşat: "Ce copilă fermecătoare! Ce păcat că o să crească!..."

— Mulțumesc. Termin prăjitura asta şi gata! Trebuie să plec...

Bătrânul încercă să tragă de timp:

— V-ați hotărât deci, să închiriați casa. Un gest foarte, foarte cuminte. Ați găsit pe cineva?

— Avem mai multe oferte, dar o aştept pe cea mai simpatică. Vreau să spun că îmi place să am de a face cu oameni simpatici. Indiferent de natura relației. De exemplu, vânzătoarea de la pâine e o rea şi o scârboasă. Nici nu calc prin prăvălia ei. Are însă nişte croissanți grozavi, aşa că se duce Adrian să cumpere... Mai vin pe la dumneavoastră, să ştiți, dar şi dumneavoastră trebuie să ne vizitați. Ce vă place mai mult şi mai mult?

Luat pe nepregătite, Manole mărturisi:

— *Boules de neige...*

— Lapte de pasăre, râse Alina, ca bebeluşii.

"Ca şi ei, n-am dinți", dar avu atâta minte să-şi păstreze gândul pentru el.

După plecarea Alinei, se întinse pe canapea şi începu să viseze. O expresie de beatitudine stărui îndelung pe chipul vârstat de ani, şi chiar se simțea fericit. Pentru prima oară după ieşirea la pensie, simțea că bătrânețea lui capătă un sens, că-i altceva decât o ultimă haltă înainte de inexorabil. Poate că Adrian e o persoană frecventabilă, urbană şi el nu cerea mai mult. Ar fi plăcut să aibă o familie acum, la bătrânețe, îşi imagină chiar un tablou idilic, într-un interior intim, cu foc viu în cămin. Bărbații joacă un tabinet cuminte, Alina cântă Chopin la pian, ştiind că asta-i slăbiciunea lui, a lui Ionică Manole, dincolo de ferestrele oblonite urlă viscolul... Într-un târziu, adormi, adăugând în minte stihuri poemului întrerupt... *Din înălțimea albastră, noaptea pogoară, pe umerii de fecioară, stele se aprind, pentru tine zâmbind, îngeri dulci sosesc în papuci, somnul să-ți ocrotească, pe tine să te privească. Luna...*

Când se trezi, luna se cățărase în creştetul cerului. Versurile le uitase, furate de somn. Ce păcat... Garoafa de la butonieră se ofilise. Bău un pahar cu lapte şi se culcă.

*

Adrian se simţea trăind într-un mirific pastel. Totul în jurul lui era frumos, însorit, feeric colorat. O toamnă de aur binecuvânta oraşul, glastra cu trandafiri sângerii de pe consolă se încadra perfect, cu relief, în ambianţa dormitorului imaculat, micul orologiu ticăia dulce zvonind dimineţi de odinioară, dar şi zilele blânde ce aveau să urmeze, el însuşi era fericitul şi pentru totdeauna sclavul celei mai minunate zâne ce se iscase vreodată pe faţa pământului.

Ar fi băut un suc de portocale rece, dar toropeala, o toropeală minunată, îl ţintuia în aşternutul de atlas. De la o vreme, îi plăcea să lâncezească în pat, descoperind voluptatea lenevitului până spre amiază, pe care nu-l cunoscuse altădată nici în vacanţe. Dar câte încă nu cunoştea el pe atunci! Nici plăcerea unui costum bine tăiat, nici graţia unui peisaj pandant firesc stării lui de spirit, nici confortul unui interior rafinat, nici ce mare minunăţie săvârşise Dumnezeu iscând femeia, nici patima nopţilor încleştate, nici, nici...

Arar însă îl străfulgerau puseuri de autonemulţumire. Decisese înainte de căsătorie că oricât de luminoasă şi plouată de bucurii ar fi ziua, silnicele şi obligatoriile "momente de masochism" să fie respectate cu stricteţe: jumătatea de oră de gimnastică zilnică, trezitul în zori, să-i miroasă gura a flori, înlăturând ravagiile nopţii, nu mai mult de două cocktailuri în afara şampaniei de seară. Aş! Aparatele de gimnastică se odihneau nederanjate, epuizat de excese — cât de mândru se simţea, Doamne! — se trezea târziu şi prea obosit ca să-i mai ardă de "atletism", cât despre ficat, acesta crâcnea în fiece dimineaţă, umplându-i gura cu venin. Poate că-l încuraja şi Alina, nepregetând să-l sărute neras şi fără toaleta Colgate-ului, fiind vizibil fericită să-i aducă micul dejun la pat cu dichis şi floricică proaspăt culeasă din grădină. Adrian se simţea ca un paşă şi amâna pe a doua zi, dar negreşit "de mâine", programul spartan.

Trilul telefonului îl trezi din visare. Glasul Lucreţiei — parcă niciodată nu sunase atât de aspru — îi sfredeli auzul.

— Îmi pare rău că te deranjez, Adi, dar trebuie să vorbim neapărat. Vino cât poţi de repede.

Lucreţia nici nu-i deschise bine uşa, că Adrian izbucni într-o avalanşă de cuvinte, cascadă de fraze care se rostogoleau gonindu-se din urmă, nelăsând timp emitentului nici să respire.

Soră-sa îşi aminti cu un zâmbet îngheţat că acesta era primul simptom că se simte vinovat, procedeul adoptat încă din copilărie, prefaţând relatarea unei boacăne: o notă proastă la şcoală, un geam spart cu mingea prin vecini, mănuşile rătăcite cine ştie unde... Exact ca acum, dădea buzna în casă, gură mare, lamentându-se, găsind mii de scuze, cerând spăşit iertare.

— ...ştiu, scumpa mea, am greşit, îmi dau seama singur, e inadmisibil să te neglijez în halul ăsta, nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul, o săptămână de când ne-am întors şi n-am venit să te văd, mai ales după tot ce ai făcut pentru noi, e absolut magnific, ne simţim ca în rai...

— Nu-i vorba despre asta...

— Ştiu, Tiţi, tu nu aştepţi niciodată mulţumiri, aşa eşti tu o sfântă şi Alina te iubeşte enorm, am vorbit tot timpul despre tine, dar nu-i vina noastră, sau poate da, avem o singură vină! Suntem prea fericiţi împreună, totul dispare din jurul nostru, parcă am fi singuri pe planetă... Poţi să-ţi ierţi fratele că-i bolnav de fericire?

Lucreţia surâse amintirii. Parcă-l vedea în pantalonaşi scurţi, cu şiretul desfăcut la o gheată şi genunchii veşnic negri — rezistau şi la *pierre ponce* — smiorcăindu-se: "Poţi să-l ierţi pe Adişor că a scos limba la domnişoara Adela?" Alt obicei, păstrat până târziu, de a vorbi despre el însuşi la persoana a treia. I se mai întâmpla şi azi să se exprime la fel, ca despre un terţ, dar Lucreţia n-ar fi ştiut să spună care anume stare de spirit genera fenomenul. Domnişoara Adela... Avea şaptezeci de ani şi era profesoara de pian a lui Adrian. Cine ştie de când o fi murit, trecuseră decenii fără să se mai fi gândit la ea...

— ...tot timpul te-am pomenit, urmă Adrian, uite ce ţi-a cumpărat Alina de la Toledo... Gustul ei, dar recunoaşte că are o intuiţie extraordinară, te cunoaşte chiar mai bine

decât mine. Habar n-avea că tu ai o slăbiciune pentru Spania şi uite ce i-a dat în gând mititicii!

Umblă în pachet şi desfăşură un şal splendid de mătase, apoi un pieptene încrustat cu pietre pentru cocul Lucreției şi în sfârşit, un evantai minunat.

— Olé! exclamă reflex Lucreția.

— Nu-ți plac?

— Sunt superbe! spuse mângâind florile care aprindeau foc bengal pe mătasea neagră a şalului, întrebându-se totodată ce şi câte baluri mascate avea ea în perspectivă? Gestul rămânea însă emoționant, aprecie că toate erau lucruri scumpe (şi nu kitschuri de bazar), baga, fildeş, lucru delicat de mână.

— Sunt foarte mişcată, Adi, nici nu ştiu dacă merit asemenea splendori.

Adrian se grăbi să-i sărute mâna, apoi o îmbrățişă:

— Tu meriți tot ce-i mai frumos pe lume... Completă, privind-o poznaş: M-ai iertat?

— Din păcate, oftă Lucreția, nu-i vorba despre mine şi... mă doare inima că trebuie să-ți stric dispoziția...

— S-a întâmplat ceva rău? se sperie Adrian pălind.

Pălind peste cât era de palid, şi abia atunci observă Lucreția că frate-său nu arăta deloc bine. Părea prea filat, parcă sublimat, privirea ardea, gesticula agitat. Era fericit, se vedea cu ochiul liber, dar într-un chip nesănătos, ca sub influența unui drog.

— Tu te simți bine? N-ar strica să-ți faci nişte analize. Nu trebuie să ştie şi Alina.

Adrian îşi muşcă buza. Era un fapt cert, n-avea să scape niciodată de aluziile la diferența de vârstă dintre el şi adorata lui. Analizele nu țin de inventarul juvenil, tinerii habar n-au ce-i ăla colesterol sau VSH, în capul lor, bătrânețe egal eprubete cu pipi colectat dimineața şi rețete compensate.

— Nu ascund nimic de Alina, declară rece. Mai bine spune-mi despre ce e vorba.

Lucreția îi întinse biletul Yvonei, pregătit la îndemână:

— Uite ce am găsit în corespondența mea. Dacă ți-aminteşti, am plecat în aceeaşi zi cu voi la băi. Scrisoarea a sosit după şi doamna Ciobanu a uitat să-mi vorbească despre ea. Am găsit-o aseară...

Adrian despături foaia de hârtie, parcurse într-o clipă conținutul şi emise scurt:

— Aha!

— Ce înseamnă aha? se interesă blând Lucreția.

Adrian îşi duse pumnul la gură, asta-i lipsea acum, grija Yvonei. Reuşise să nu se mai gândească la ea, îi făcea bine să şi-o închipuie în apartamentul ei confortabil, resemnată, adusă de cotidian la realitate, în cel mai rău caz traversând o convalescență cu pilule. Şi iată că, brusc, reintra în actualitate. În aceeaşi clipă, simți cu un concret înfricoşător că la fel cum cineva ar fi suflat într-o lumânare stingând-o instantaneu, că în clipa aceea chiar, ceva se topea. "S-au dus frumoasele zile din Aranjuez..."

— Sunt trei luni de atunci, spuse încet, şi constat că n-a murit.

— De unde ştii?

— S-ar fi auzit, ce Dumnezeu, doar nu trăia în vârf de munte!

Lucreția îşi împleti degetele. Încheieturile pocniră şi Adrian îşi ridică privirea. Rămase surprins de expresia de disperare de pe chipul soră-sii.

— Prea te pierzi cu firea, zău aşa.

— Adi, te implor, fii lucid. Cu femeia asta s-a întâmplat ceva. Ceva rău, rău de tot. De trei luni de zile a dispărut! Nu-i acasă, nu-i la serviciu, nu dă un semn de viață. Ți se pare normal?

— Nu, dar nici ea nu mai era normală.

— Adi, simt cu toată ființa mea că Yvona nu mai există.

— Şi ce zici tu, că am omorât-o eu? Sau Alina?

— N-am spus asta, dar...

— Dar ce? Ai zis să fim lucizi, foarte bine. Explică-mi tu în ce măsură mă priveşte pe mine toată povestea? Faptul că am trăit cu ea un an de zile mi-o dă mie în custodie pe viață? Am adoptat-o? Cu ce sunt responsabil?

— Acum eşti cinic, nu lucid.

— Realist, Lucreția. Oameni care au fost căsătoriți, care au avut o viață împreună, au trăit ani de zile sub aceeaşi plapumă, o dată despărțiți, nu se mai cunosc. Doi străini, cu două itinerare de viață absolut distincte.

— Crezi că Alina te-ar aproba?

— Nu vreau s-o amestec pe Alina în toate mizeriile. Nu-i vina ei că am cincizeci de ani, în consecință un trecut, un dosar al meu, unde n-am presat doar zambile.

— Dacă tu poți trata situația cu atâta seninătate, nu mai avem ce discuta. Îmi pare rău că te-am supărat.

Adrian o privi circumspect:

— Tu ce ai de gând să faci?

— Să anunț Poliția, aşa cum m-a rugat. Înțelege-mă, nu pot sta cu mâinile în sân, să mă mint că eventual şi-a găsit un bărbat la celălalt capăt de țară, că-i bine mersi, ocupată cu conservele de toamnă. N-aş avea o clipă de linişte.

— Te înțeleg, oftă Adrian. Procedează cum crezi tu de cuviință. Jur că nu m-am făcut vinovat cu nimic şi totuşi... Am un sentiment ciudat, presimt că noi toți vom avea necazuri mari. Am intrat la ananghie.

*

Pentru moment, dar un singur moment, Lucreția îşi regretă inițiativa. Ofițerul de serviciu era antipatic, plictisit, îi înregistră funcționăreşte, fără nici un fel de participare, declarația, ba îi mai şi reproşă:

— De ce ați aşteptat trei luni de zile ca să-i anunțați dispariția?

— Pentru evidentul motiv că nu mă aflam în cunoştință de cauză. Domnule... şi rămase cu ochii pe tresele de la umerii individului, necunoscându-le semnificația tradusă în grade. Eu nu sunt rudă cu dispăruta, nici colegă de serviciu, nici prietenă prea apropiată. Bune cunoştințe ar fi mai aproape de adevăr. Nu ne-am aflat în genul de raporturi care presupun o relație constantă, când absența unui telefon te pune pe gânduri. Probabil că dacă nu aş fi găsit biletul ei în circumstanțele pe care vi le-am relatat, aş fi continuat să-mi văd liniştită de treburi.

— Neamuri, prieteni n-avea?

— Din câte ştiu, era cât se poate de singură. A! da, îmi amintesc că vorbea despre un frate din Piteşti, dar am impresia că nu însemnau mare lucru unul pentru celălalt. Trăim o epocă foarte tristă. Nimănui nu-i pasă de nimeni.

Maiorul înşurubă capacul stiloului, semn că s-a lămurit. Lucreția, simțindu-se concediată, se ridică:

— O secundă! o opri celălalt. N-ați semnat declarația... Aşa, mulțumesc. Mâine dimineață la ora zece, vă rugăm să vă prezentați la noi. Veți fi martoră la deschiderea apartamentului.

După plecarea Lucreției, maiorul ceru de la *Evidență* lista persoanelor dispărute în ultimele trei luni; sex feminin, desigur, şi prezentând datele puse la dispoziție de Lucreția. Yvona figura ca dispărută, dar nu şi pe listele cadavrelor neidentificate din respectiva perioadă. Maiorul conchise plictisit către un coleg:

— Ăştia cu democrația lor ne-au complicat existența. Ce simplu era pe timpul lui Ceauşescu! Dispărut egal cărat din țară. Dosar rezolvat. Dacă Yvona asta era mai tânără, o găseai prin vreun bordel de-al şalvaragiilor. Aşa, a cosit-o la sigur vreunul. Şi dacă un cadavru nu apare în trei luni, nu mai apare niciodată. E pitit al naibii de bine!

Îşi reluă sandvişul "întrerupt" din sertar şi lectura *Gazetei Sporturilor*.

— Ce pronostic dai Steaua-Universitatea Craiova?

*

Ziua ploioasă îl indispunea. Pavelescu era în general sensibil la schimbările atmosferice, starea lui de spirit depinzând în mare parte de graficul meteo. În special, zilele mohorâte de toamnă îi stârneau "gânduri saşii". Atunci avea şi puseuri de autonemulțumire,

îşi amintea de ceea ce voia să uite, şi, ca un făcut, tot ce era dezagreabil şi îndelung amânat devenea urgenţă. Chiar şi acum, o ţeavă spartă de la chiuveta din baie care picura, detectivul rezolvând problema cu o cutie de conserve colectoare, cedase în timpul nopţii inundând apartamentul de la etajul inferior. Aici nu mai încăpeau tergiversări, trebuia găsit un instalator, iar chestia îl plictisea nespus. În realitate, tot ce era legat de casă — curăţenie, reparaţii şi mai ales plata întreţinerii — îl plictisea şi, în consecinţă, îşi simplificase viaţa domestică la maximum. În aşa măsură încât se putea afirma că trăieşte ca un pustnic. Când divorţase de Jeni, o maniacă obsedată de acumulări şi curăţenie, cunoscu şi el ce înseamnă să fii fericit. "Ai să-ţi duci viaţa într-un grajd!" profeţise Jeni. Numai după ce pusese o uşă între ei, Pavelescu replicase cu voce tare: "De acord, dar fără să mai fiu obligat să suport şi nechezat de iapă."

Se mutase într-o garsonieră, unde se fălea că are doar cinci obiecte: somieră, o masă, un scaun, un raft de cărţi şi un televizor sport. Dacă socoteai şi periuţa de dinţi, şase. Hainele, puţine, căci nu se omora după straie, "frumos nu mă mai fac nici dacă mă înţolesc la alde Paco Rabana" le ţinea în vestibul, agăţate în cuie şi ascunse după o perdea.

— Ţî-ţî-ţî! se mirase Gogu la prima vizită.

— Ce te ţâţâi, domnule? Îmi lipseşte ceva? Trăiesc deştept şi atâta tot!

— Nu, jupâne, de alta mă minunez! Cum reuşeşti la o mână de boscârţe — ce ai acilea intră într-o roabă — să faci atâta mizerie!

— Ei, am uitat ieri să dau gunoiul afară.

— Eu ziceam că de anul trecut...

O sună pe Mioara care se prezentă prompt ca totdeauna şi îi ceru o cafea.

— Tu nu vrei?

Gogu clătină din cap şi rămase cu nasul în hârtii.

— Extraordinar! exclamă patronul.

Celălalt îşi ridică în sfârşit privirea:

— Ce-i extraordinar?

— Ce făptură tristă poate să aibă fata asta! E ca o salcie plângătoare! Totu-i trist, totul plânge. Umerii căzuţi, gura caută sudul, ochii, dar parcă cel mai indispus e nasul. E cu adevărat trist. Mâhnit.

Gogu surâse edificat şi începu să fredoneze:

— *E toamnă iar, şi-n sufletul meu...*

— Lasă-mă, dom'le, că nici pe vipie nu-i mai zglobiu.

— Cine? Nasul Mioarei?!

— Ăla... Îşi roti brusc scaunul cu faţa spre Gogu: Ce-ai aflat despre Yvona? Repede, fără improvizaţii!

Gogu tresări, scăpând pixul din mână:

— Ce-ţi veni? Parcă spuneai că nu mai vrei să ai de-a face cu dosarul ăsta! Ai încasat onorariul, ce mai pofteşti?

— Napoleon afirma că deosebirea dintre un mercenar şi un soldat stă în motivaţie.

— M-ai înnebunit, nene, cu Napoleon! Le scoţi de la dumneata, tot ce-ţi trece prin minte, şi le pui pe seama corsicanului. Şi Gogu Întâi cel Prost, zici dumneata, cade în izmene.

— Eu nu sunt un simplu mercenar, mă simt responsabil de soarta clienţilor mei.

Gogu râse gros:

— Trăiască! Răposatul, Marele Bulă, trăgea băşini tricolore! Guvernanţii şi Opoziţia au dat-o pe electorale, iar matale pe băşini morale. Vrei să-mi povesteşti că palpiţi pentru încornoratul Ionescu şi că de dragul unei justiţii socio-morale o filezi pe nevastă-sa care le sare gardul prin vecini?

— Nu fi insolent.

Gogu îşi aprinse o ţigară, zâmbind sarcastic. Îl simţeai că savurează de pe acum cele ce avea să-i spună.

— Ascultă-mă, patroane, dacă te interesează atât de mult fericirea clienţilor, de ce ai dat-o pe mâna lui Sică Iordache? Aud?!

— M-ai asigurat nu o dată că piticul nu recurge niciodată la soluţii extreme. Ca

dovadă, Radulian şi fata aia, Alina, trăiesc.

— Dar banii i-a umflat, nu?

— Între crimă şi escrocherie, diferenţa e mare şi, oricum, n-aveam de unde să ştiu ce contractează piticul cu Yvona.

— Răsaduri de panseluţe, rânji Gogu. Femeia a spus răspicat ce vrea şi noi am trimis-o la Sică. Nu te ascunde după degete, patroane.

Panaitescu respiră adânc:

— Aşa e, Gogule, iar eu am remuşcări. Nu trebuia s-o pun în legătură cu gangsterul ăla. Uneori mă pripesc, sunt superficial, mă surprind şi pe mine judecăţile mele.

Gogu îl privi lung, cu bănuială încolţită:

— Trage pe dreapta, patroane, şi discursează-le! Ce s-a întâmplat?

— M-a sunat Poliţia. Unul, maiorul Mihăescu. S-a anunţat pe mâine la ora douăsprezece. Ţii minte ce ţi-am spus, băiete, că-i o afacere mafiotă?

— Şi eu ţi-am zis că te-a speriat telefonul din chiloţii paraşutei, şi aşa ai rămas, speriat, nu ţi-a mai trecut! De unde ştii motivul pentru care vine ăla la noi?

Pavelescu dădu trist din cap:

— Niciodată în patruzeci şi cinci de ani, dar NICIODATĂ, nasul meu n-a greşit. Las însă la o parte paranormalul şi trec pe realul concret. Cazul Yvonei e singurul dubios din toată arhiva noastră. Şi dubios e puţin spus, dar mi-e teamă de termeni.

— Cine să le fi vorbit despre noi? Yvona e dispărută, piticul nu intră în discuţie. Cine?

Patronul surâse amar:

— Nimic nu trece pe lumea asta fără să lase urme. Nici măcar alizeul.

— Tot... Napoleon?

— Nu, Titi Panaitescu, dar rămâne valabil, chiar dacă semnătura-i modestă. Domnul cu noi, băiete.

Gogu Tăutu era un tip curios din fire, fără ca această caracteristică să aibă ceva de-a face cu ocupaţia lui actuală. Structură deci, şi nu deformaţie profesională. Pe când era copil, demonta toate jucăriile — o dată şi ceasul din bucătărie — ca să vadă "cine" e înăuntru, forţa sertarele încuiate, îşi lipea urechea de uşile închise. Îl fascina tot ce se dorea tăinuit, mai ales când dorinţa de secret era vădită şi îl preocupau până la obsesie persoanele despre care îşi închipuia că ascund un mister. Misterul îl determinase odinioară să se apropie de Sică, iar acum, din momentul în care o cunoscuse pe nevastă-sa, Liana, nu înceta să se gândească la ea. Categoric, însă, nu ca la o femeie. Fără să-i conteste frumuseţea maiestuoasă, personal, nu agrea genul baroc, de Brunhildă, fiind atras de fiinţe suave, ghiocei gingaşi pe tiparul Alinei. În Liana însă, presimţea un mister adânc, ţinând de întreaga ei fiinţă, şi mai cu seamă de trecutul ei. Dar însuşi prezentul, infirmitatea, ciudata însoţire cu Sică, şi modalitatea de a face bani pe seama unor amărâte care-şi scot chiloţii în public îi stârnea la maximum imaginaţia, fantazând de unul singur pe marginea celor mai năstruşnice ipoteze.

După ce se despărţi de Pavelescu, luă la puricat *Pagini aurii* din care extrase circa douăzeci de numere de telefon, aparţinând unor sexy cluburi declarate. Rămânea acum să-l detecteze pe cel al Lianei, iar mecanismul era extrem de simplu. La cel de al unsprezecelea număr încercat, i se răspunse că doamna Iordache poate fi găsită după prânz. Stabilimentul se numea Supersex şi se afla pe lângă Gara de Nord.

Gogu hotărî o descindere la ceas de noapte, dar prospectă terenul înainte. Clubul fusese deschis într-un imobil vechi, bine făţuit, şi se prezenta cât se poate de clasic. Firmă cu neon, două vitrine în stânga şi dreapta intrării cu poze incitante. "Salariatele", băgă de seamă Gogu, păreau extrem de tinere şi nici una nu semăna cu locotenent Ecaterina Teodoriu. Localul, după cum avertiza o plăcuţă elegantă, ţinea deschis între orele douăzeci şi două şi cinci. Gogu înconjură clădirea, sperând să descopere vreun amănunt interesant, dar adulmecă zadarnic: containere de gunoi prea pline, vomându-şi conţinutul pe cimentul curţii interioare, un cuplu de pisici surprins într-un moment intim, un cap cu bigudiuri care-i urmărea mişcările de la o fereastră. Cedând unui impuls poznaş, Gogu sa-lută zâmbind cu toţi dinţii. Capul se retrase vertiginos, ca muşcat de şarpe. "Toanta! Doar am

salutat-o, n-am dat buzna în fericirea ei!"

"Se tiră" discret din meleag, abia aşteptând să se facă noapte.

*

Sufrageria de la "ranchul" lui Sică Iordache, confortabilă şi mobilată în stilul cel mai burghez — bufete cu geamuri de sticlă, masă de mijloc şi vitrină supraîncărcată pe colţ — mirosea a ouă prăjite cu slănină. Acestea constituiau doar uvertura, căci alături aşteptau să fie atacate un platou cu mezeluri, câteva casolete cu diverse aperitive şi cafetiera. Lui Sică îi plăcea să mănânce vârtos şi musai servit de nevastă-sa. Lianei îi plăcea la rândul ei să-l servească şi o făcea cu profesionalism dichisit. Când o cunoscuse piticul, cu vreo cinci ani în urmă, era maestru bucătar la un restaurant bucureştean de mare tradiţie. La modul cel mai propriu, rămăsese dinaintea ei cu gura căscată şi fără grai. Nu se simţise în viaţa lui mai impresionat, nu-i venea să creadă că există asemenea minuni dumnezeieşti. Trupul sculptural de zeiţă care mănâncă pe săturate şi n-a auzit de colesterol sau orbit fără zahăr, chipul senin de medalie veche exercitară asupra lui, din primul moment, o vrajă pe care timpul n-avea s-o erodeze vreodată. Iar când această capodoperă a naturii se dezvăluia în toată splendoarea nudităţii sale — sub duş sau pregătindu-se să intre în aşternut — piticul cădea într-un soi de extaz care-i aburea privirea.

La început, îi cunoscuse doar zâmbetul. Pe atunci, el mai lucra în comerţ, livrând en gros peşte şi lactate în diverse localuri, printre care şi cel unde era Liana angajată. Femeia părea să domine întreaga bucătărie, iar gesturile ample, sigure şi liniştite oficiind peste oale, îţi îndreptau gândul spre marile preotese ale antichităţii angajate într-un ceremonial sacru. Încercase să-i vorbească, dar femeia nici nu se uita la el trecând liniştită de la o cratiţă la alta. Şi-o închipuise timidă, sau poate aspectul lui mai puţin obişnuit o speria. Îl dumirise şeful de sală care-i observase demersurile:

— Dacă nu te urci pe un scaun, degeaba! Că-i vorbeşti ei sau cu Statuia Aviatorilor, tot un drac!

Piticul se simţi vexat, convins că celălalt face aluzii la infirmitatea lui.

— La o adică de ce ar trebui să mă caţăr pe un scaun?

— Nu te cocoşi la mine fraţioare, că n-am dat cu parul! Ţi-am zis să te cocoţi, ca să te vadă în oglindă. Nu vezi că-i plin de oglinzi p-acilea, ca la Higiena?!

— Habar n-am ce vrei să spui!

Fu rândul celuilalt să se holbeze:

— Păi nu te-ai prins că-i surdomută? Îţi citeşte vorbele pe buze. Oglinzile-s puse ca să n-o baţi pe umeri şi să lase lingura din mână pentru fiece praf de sare... Altfel, vrednică şi meşteră mare, artistă.

Inima piticului se stârci de milă şi o adoră. În mai puţin de o săptămână, o ceru de nevastă, iar Liana îl acceptă fără a sta o secundă pe gânduri. Trecuseră cinci ani de atunci şi se puteau lăuda cu o căsnicie care nu înceta să înflorească. Se înţelegeau de minune, se iubeau cu devotament în timpul zilei şi pătimaş nopţile.

— Ce program ai azi?

— Destul de încărcat, răspunse Sică. Tu?

— Obişnuit.

Sică deprinsese graiul mâinilor, la vocabularul de bază adăugându-se gesturi noi, cu semnificaţii doar de ei ştiute, aşa cum orice cuplu, mai ales de îndrăgostiţi, îşi are o limbă a lui, cel puţin în materie de dezmierdări.

— Cine rămâne în casă?

— Nuţi. Facem un magiun de prune şi pe-afară, Gheorghe, ca de obicei. Îi îndreptă o privire neliniştită: S-a întâmplat ceva, stăpâne?

Era vorba ei de alint, replica lui Sică fiind "prinţesă".

— Nimic propriu-zis, dar simt ceva în aer. Am impresia că am fost luaţi în colimator.

— Are legătură cu femeia aceea, Yvona?

— Poate... Spune-i lui Nuți să nu deschidă nimănui, cu Gheorghe vorbesc eu. Nu vreau oaspeți în lipsa noastră.

— Atunci, poate n-ar trebui să merg azi la club.

Sică respinse ideea, dând violent din cap:

— Trebuie să te duci. Dacă eu sunt supravegheat, fii convinsă că şi clubul e filat. Fii foarte atentă.

Se despărțiră ca de obicei, prinzându-se de mâini, strângându-se fierbinte, ochi în ochi. Ca să se sărute, ar fi trebuit să aducă un scăunel de fiecare dată, dar prea ar fi fost caraghios. Pe cât era posibil, amândoi ştiau să ocolească împrejurările care, chiar în situația lor, frizau ridicolul.

*

Gogu se îmbrăcase în aşa fel încât la un contact superficial, când ochii şterg cu privirea şi nu ațintesc, să nu fie recunoscut. Descoperit totuşi, nu putea fi suspectat de travesti. Renunțând deci la inevitabilul ansamblu de blugi, asortă o cămaşă fistichie la un sacou bleumarine, îşi lăsă părul prins de obicei într-un şiret pe ceafă să-i acopere urechile şi puse ochelari; rotunzi, negri, firma Ray Ban, păreau arborați de şmecherie. De altfel, ajuns la Club, avu posibilitatea să constate — după cum se şi aşteptase —că cel puțin jumătate din consumatori plus orchestra erau mascați la fel. Localul nefiind prea plin, adică "mobilat" atât cât să fie agreabil şi lumea să nu se calce în picioare, Gogu avu norocul să prindă o masă dintre cele mai strategice, oferind o panoramă perfectă, fără ca el însuşi să se afle în centrul atenției.

Aruncând o privire fugară în jur, constată că era un local civilizat în care se investise ceva bănet, dar totul se înfățişa cât se poate de banal. Acelaşi interior îl puteai întâlni în sute de mii de copii, oriunde ai fi pus degetul pe harta lumii, şi făcând abstracție de limbă şi fizionomiile specifice Balcanilor, te-ai fi putut crede cu uşurință la Burgos, Singapore sau Manila. Nici măcar fauna care mobila mesele şi ringul nu era specială: tineret postrevoluționar cu cercel şi tatuaje (altul decât cel cu servietă diplomat şi celular), câte un "patruzeci-cincizeci de ani", care se dă inevitabil în stambă afişând cu sârg o juvenilitate căruntă față de partenera care tocmai a căzut la bacalaureat, ici-colo quatragenare practicând jogging dimineața, hormoni tineri noaptea şi măşti hrănitoare antirid în recreații.

Ce atrăgea luare-aminte şi chiar şoca în clubul Lianei, de fapt un bordel deghizat, ar fi mirosit-o şi un elev de seminar, era personalul. Recte chelnerițele şi animatoarele de la bar. Nici una nu părea să fi împlinit mai mult de cincisprezece ani, micşunele proaspete nescuturate de rouă. "Păi printre astea", îşi zise Gogu consternat, "una de două's'cinci se simte de parc'ar fi fost colegă cu Ana Pauker", şi se întrebă la fel de stupefiat cum de înghite Poliția o schemă ca asta.

Decis să lămurească situația, răspunse unei ochiade insistente, lansând cu mâna o invitație la masă. Era o şatenă micuță despre care presimțeai că se află în plină dezvoltare, că nu ajunsese încă la înălțimea ei de adult. Pe chipul de şoricel drăgălaş, zâmbetul versat şi machiajul gros stârneau impulsuri perverse.

— Cum te cheamă, scumpeteo?

— Dolly.

— Asta înseamnă Puşa, la mama acasă?

— Cum îți convine ție.

— În regulă, ce bei, Dolly?

— Cocktailul casei cu o felie de mandarină şi o măslină verde.

Gogu râse amuzat:

— Măi să fie! Eşti o rafinată. Câți ani ai?

Dolly se strâmbă:

— Dacă ai de gând să-mi faci morală, renunț la tratație.

— Gata. M-ai pus la punct.

O chelneriță la fel de tânără se apropie să ia comanda. Tot micuță, tot aproape dezbrăcată, dar brunetă. Gogu izbucni în râs:

— Încep să mă cred Guliver în țara Piticilor.

Fetele zâmbiră incert, ca şi cum n-ar fi înțeles, iar Dolly se grăbi să comande.

— Mie ca de obicei... şi se răsuci spre Gogu. Tu?

— Şampanie.

Dolly deveni brusc radioasă. Asta urmărise şi el. Ca să intre în grațiile patronului, fetele trebuiau să stimuleze consumația. Iar de la o Dolly bine dispusă, şi mai puțin prudentă, scoți multe.

— E plăcut aici, constată ducând cupa la buze.

— Cred şi eu, chicoti Dolly. În orice caz, mai plăcut decât la strung sau la săpăligă.

— Vii de la țară?

Fata îl privi ofensată:

— Asta-i impresia pe care o fac?

— Ai pomenit de săpăligă, râse Gogu. Cum e chestia aia? şi arătă spre sonda din care fata sorbea cu paiul.

— Mie-mi place.

— Pot să gust şi eu?

Cu un gest cam brusc, fata îşi oferi sonda.

— De ce nu-ți comanzi?

Gogu zâmbi. Era exact ceea ce bănuise. În sondă se afla ceai, suc sau alte rahaturi inofensive pentru ca fata să nu se amețească. Din astea putea să consume cu duzina, iar nota se încărca. Procedeu clasic, dar nici el nu se născuse la ultima ploaie, va avea grijă s-o îmbuibe cu şampanie.

— Mai târziu... Lucrezi de mult aici?

— Cam de un an.

— Înseamnă că eşti mulțumită.

— Foarte! răspunse Dolly, din nou prea abrupt... Vreau să-ți spun ceva, amigo, dacă nu mă placi, poți să chemi altă fată, eu nu mă supăr.

— De ce-ți închipui că nu te plac?

— Văd că tragi de timp, nu eşti curios la anatomia mea.

Adică, traduse Gogu, n-am început s-o pipăi pe sub masă, nu i-am vârât mâna în sân.

— Mie-mi place cu uvertură, vreau să zic introducere.

— Ştiu şi eu ce înseamnă uvertură. Am doişpe clase!

— Bravo! se entuziasmă Gogu ca în fața unui trombon electoral. Se vede pe tine că ai Biblie. La ce liceu ai terminat?

— La... şovăi o clipă, ăsta, *Matei Cantemir*.

— Foarte bun liceu, aprecie Gogu, serios, turnând şampanie în sonda deja golită. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu o fată inteligentă.

Dolly zâmbi încântată:

— La cei mai mulți nu le pasă. Hoitul şi pluta[1], atât! Dacă nu te superi, mai comandă-mi un cocktail.

— Câte vrei, scumpeteo, dar fă-mi plăcerea să bei cu mine un pahar de şampanie. E excelentă...

— Cum crezi... N-ai vrea să continuăm sus?

Cu vârful limbii urmărea conturul buzelor şi concomitent, Gogu îi simți mâna micuță explorându-i pantalonii pe sub masă.

— De ce te grăbeşti?

— Te vreau, şopti, simulând gâfâitul dorinței irezistibile, eşti un atlet, se vede pe tine, eşti primul client din seara asta... Hai!

Forța nota, precipita, devenise agresivă. Gogu întoarse instinctiv capul. Rezemată de colțul barului, Liana Iordache, într-un costum negru de mătase, bine mulat pe formele puternice, filtra cu privirea ce se petrecea în sală. Nemişcată şi aparent absentă, semăna mai mult ca oricând cu o statuie.

— Patroana? întrebă din gât, abia mişcându-şi buzele.

---

1 A face dragoste - argou

— Îhî.
— Ti-e frică de ea?
Dolly îşi coborî genele rimelate.

Ținând seama de arhitectura imobilului, poziționarea uşilor şi faptul că mai exista un etaj, Gogu socoti că bordelul dispune de circa opt dormitoare. Cel în care-l conduse Dolly, situat la mijlocul unui coridor mochetat şi cu aplice luminând anemic portocaliu, semăna perfect cu o cameră de hotel nemarcată încă de barbaria mai multor serii de turişti. Totul părea nou, aseptic şi anonim. Pe masă se afla un set de pahare, iar din frigiderul micuț, ca un cub şi burduşit ca un fagure plin de miere, Dolly scoase o sticlă de şampanie.

În timp ce se prefăcea că destupă cu stângăcie, ca unul nedeprins, sticla de şampanie, logica şi ochiul expert al lui Gogu descoperiră imediat camera video şi microfonul. Prima era fixată sub galerie, confundându-se cu draperia bogată din pluş albastru închis — unghiul ideal pentru a viziona năzdrăvăniile din pat; un pat cu tăblie de pe spatele căruia microfonul spiona "şoaptele de sub plapumă". Dolly, complet goală — un trup de fetiță abia ieşită din pubertate — se lipi de Gogu şi începu să-i deschidă cămaşa.

— Puțină atmosferă n-ar strica, spuse acesta desprinzându-se uşor. N-aveți muzică?

— Cum să nu?

Pe comoda cu oglindă se afla un radio-casetofon ca de excursie. Gogu îl deschise, căutând un post la întâmplare. Găsi muzică şi amplifică sonorul.

— Nu-i prea tare? se alintă Dolly. Parcă voiai atmosferă.

Gogu surâse:

— Răcnetele mă inspiră. Sunt un canibal, am de gând să te sfâşii!

— Abia aştept, chicoti Dolly, aruncându-se pe pat, într-o poziție ispititoare.

Gogu întoarse ochii, încercând o greață de tip special. Nu era un puritan, avea destule în arhivă de care să se ruşineze, sau de care să nu-i facă plăcere să-şi aducă aminte, dar păstra nişte norme. Nu suporta obscenitățile la copii — pe pedofili i-ar fi împuşcat în regim de urgență — n-ar fi furat din pălăria unui orb sau alt handicapat, n-ar fi lovit un om bătrân, n-ar fi tras niciodată în cineva aflat cu spatele întors. "Arsène Lupin, gentleman apaş", râdea de el Sică piticul, care-l cunoştea bine.

— Mai stai mult? se miorlăi Dolly.

— O clipă şi am terminat. Dacă nu-i întuneric perfect, degeaba!

Se duse la fereastră şi prefăcându-se că aranjează draperia, trase de ultimul fald, acoperind complet camera video.

Fata se ghemui dintr-o dată cu genunchii la gură şi întinse cuvertura peste ea. Şopti înspăimântată:

— Eşti de la Poliție!

Gogu se aşeză pe marginea patului şi îşi aprinse relaxat o țigară:

— Nici poveste! E o chestie de gust. Țin la intimitate, nu să mă vizioneze toți golanii perverşi sau amatori de şantaj.

Dolly, înspăimântată, tremura:

— Ce o să-i spun patroanei? E vai de pielea mea.

— De ce? Îi explici ca-i dat de unul care nu poate decât în beznă şi cu gălăgie. Îi întinse un pahar cu şampanie: Hai să stăm la o parolă.

— Crezi că-mi arde de pălăvrăgeală? După ce mi-ai mâncat timpul în bar...

— Ce înseamnă că ți-am mâncat timpul?

Fata plângea de-a binelea. Îşi ridică chipul mânjit de fard şi se răsti:

— Crezi că ne ține degeaba aici? Să ne înconversăm cu clienții? Avem o normă...

— Cât?

— Opt pe tură, dar mai bine ar fi să-mi țin gura. Nici ieri n-am reuşit! Abia cinci...

— Şi dacă eu am chef să stau toată noaptea cu tine?

— Plăteşti pentru cinci vizite, dar n-ai tu banii ăştia! Şi ai mai şi *aranjat* aparatele... Mai bine du-te.

Gogu, sincer impresionat, încercă s-o linişească. O luă pe după umeri şi-i întinse o

batistă:

— Eşti o fetiţă mică şi speriată, spuse blând şi Dolly începu să plângă şi mai tare. Dacă vrei să fugi de aici, pot să te ajut.

Dolly i se smulse din braţe şi începu să ţipe:

— Şi unde să mă duc? Mă iei tu la tine?

Gogu îi astupă gura, strângând-o la piept:

— Încet că ridici în picioare toată spelunca asta!

Mâna alunecă pe spatele lui Dolly. Înţepeni la un moment dat, insistă nedumerit cu degetele, apoi coborî mai jos, spre şale. Asperităţile, lungi şi subţiri ca nişte aţe se repetau.

— Ce-i cu spatele tău? întrebă înfiorat de o bănuială cumplită.

O trase brusc, în bătaia veiozei. Toată spinarea lui Dolly era însemnată de cicatrice.

— Dumnezeule mare! Ai fost bătută.

— Mă aşteaptă încă un rând, hohoti Dolly, dacă nu pleci imediat.

O papagaliţă — machiaj şi rochie în culorile curcubeului — care probabil în timpul sezonului rece îndeplinea şi oficii de garderobieră, îl aştepta în nişa de la intrare. Îi întinse nota cu un zâmbet gras, conţinând cam la zece grame de ruj. Gogu se interesă sarcastic:

— Mata eşti contabila?

— Aş, stareţa de la Agapia, şi-i suflă un jet de fum în obraz.

— Aha! ghici Gogu. Colectă pentru orfani şi handicapaţi.

— Aşa, ca tine. Eşti şmecher?

— Ţţ, fraier! spuse Gogu aruncând o privire pe notă: două sticle de şampanie, două cocktailuri, un ceas petrecut cu Dolly.

Suma i se păru exorbitantă.

— Atunci, mai vino pe la noi, micuţule.

— Nu ştiu când îmi mai dă voie tata, şi salută ducând un deget la tâmplă.

Liana îşi desprinse ochiul de vizorul practicat în draperie şi urcă în odaia lui Dolly.

Gogu plecă îngândurat. De la Dolly s-ar fi putut scoate multe, dar pentru asta trebuia ea scoasă în primul rând dintre pereţii bordelului. Era moartă de frică. Cine naiba o biciuise? Cine le biciuia? Nu trebuia să fii prea intuitiv ca să-ţi dai seama că biciuitul ţinea de regulamentul casei. Ca pe iobagi, domnule! nu înceta să se mire. Ca în "Coliba lui Moş Toma"! Incredibil. Şi-o imagina foarte bine pe Liana cu gârbaciul în mână. Ăştia infirmii sunt răi ai dracului, cel puţin aşa auzise. Un pitic şi o surdomută! Ce cocktail fioros!... Ce fac cu banii? Amândoi îi scot din haznale. Aici e un mister care n-are nimic de a face cu vreun depozit bancar... După cum se cunoştea, nu va avea o clipă de linişte până nu va pătrunde în fortăreaţa soţilor Iordache de la Mogoşoaia.

*

De câteva zile, Alina se simţea rău. Îi pierise pofta de mâncare, avea ameţeli însoţite de dezechilibrări, pălise şi lâncezea mai tot timpul în pat sau la televizor. Parcă suflate de vânt, dispăruseră vioiciunea de veveriţă, accesele de veselie, râsul din te miri ce în triluri de argint, bucuria de a trăi — însuşire rară — ca dominantă a personalităţii ei. Se bucura din şi de orice: o viespe de aur, un gândăcel cu buline negre, obrazul curat şi bucăliu al Lunii — "spune şi tu, Adi, dacă nu-ţi vine s-o ciupeşti!" — efectul trandafirului unic în vaza de pe pian, de moţul de frişcă de pe profiterol...

Adrian îi urmărea evoluţia cu sufletul la gură, temând în sinea lui invidia zeilor pe o fericire desăvârşită, totală şi în consecinţă, îl bântuia spaima unor diagnostice crunte: tuberculoza, anemie pernicioasă sau ducă-se pe pustii, se ferea să pronunţe însuşi cuvântul.

— N-am nimic, îl asigura Alina încercând să zâmbească. Nici mătuşile mele nu erau mai prăpăstioase ca tine. Dacă citeau în gazetă că e epidemie de gripă în Polonia, ne şi atârnau de gât, mie şi Bellei, un boţ de camfor.

Adrian, nici el însuşi în cea mai bună stare — de unde, Dumnezeule şi de ce atâta oboseală?! — îi cuprinse mâinile ducându-le la buze:

— Iubita mea, te implor, consultă un medic. Dacă ți se întâmplă ceva, eu mă omor. De dragul meu, dacă însemn ceva pentru tine...

Alina îi încolăci gâtul. Şoapta fierbinte arse urechea lui Adrian:

— Ne iubim prea mult ca să murim.

— Mie tocmai de aia mi-e frică. E prea minunat şi prea adevărat ca să dureze...

Pusă în temă, Lucreția nu-şi ascunse stupoarea:

— Parcă ați fi doi ciobani răstigniți în vârf de munte! Ia-o de mână şi mergeți la doctor. Există tratamente, leacuri, clinici superspecializate în străinătate, dar barem să ştiți întâi despre ce-i vorba. Ce naiba, trăiți ca pe vremea lui Vlad Țepeş?... Şi că veni vorba, nu ți-ar strica nici ție un consult. Arăți epuizat, stors ca o lămâie.

Adrian dădu din mână:

— Nu eu sunt cel mai important.

Lucreția, statornic calmă şi echilibrată, de astă dată se învineți de furie:

— Ce înseamnă că nu eşti cel mai important? Cine a decis-o? Cine poate decide, are dreptul să decidă, că e mai important să trăiască X decât Z? Nu sunt atât de nebună încât să-mi închipui că decesul meu ți-ar întoarce viața pe dos, dar decesul tău ar putea avea repercusiuni asupra Alinei. I-ai zdrobi viața, nu-ți dai seama?

În sinea ei nu credea o iotă. Văduvă la douăzeci de ani şi la chipul de înger al Alinei — pană la pălăria de duminică! Ba, devenea şi mai interesantă. Nu cunoştea însă argument mai convingător pentru a-l determina pe Adrian să se îngrijească. Într-adevăr, Adrian amuți. Fusese într-atât de egoist, preocupat de dragostea lui, încât nu se gândise o clipă la acest aspect. Îngână pierdut, de parcă s-ar fi aflat în fața realității concrete:

— Ai dreptate, Lucreție! Ce s-ar face biata fetiță fără mine?...

"Ce s-a făcut şi până acum", îi răspunse în gând soră-sa, iritată. "Mai iubeşte omul, dar nici chiar aşa, să te imbecilizezi, să nu mai vezi pe unde păşeşti, ca drogat." Adrian exagera, îşi pierduse mințile, constatare plină de amenințări, mai ales că până mai deunăzi, se putea vorbi despre calmul lui olimpian.

— ...e atât de copilăroasă, urmă cu privirea rătăcită, atât de neajutorată, ca o fetiță pe care ți-e teamă s-o laşi să umble singură pe stradă...

— Vorbeşti despre ea de parc'ar fi handicapată.

— Chiar este. Un biet iepuraş rătăcit în junglă. O eroare a naturii care a azvârlit-o într-o epocă dură, străină de ea, sălbatică. Încă o ființă care şi-a ratat secolul...

— O iei razna, Adi! E o fată frumoasă, tu te-ai îndrăgostit de ea şi atât. Restul sunt floricele! Horbotă şi macrameu!

Adrian clătină din cap:

— Tu te iei doar după fotografie, eu o cunosc. Alina s-a născut sub semnul frumosului. Frumosul în toate. Menită să fie înconjurată de frumusețe, de dragoste, hărăzită să trăiască pe timpul valsului când femeia mai era adulată şi ocrotită. A nimerit într-o lume cinică, edificată într-un aisberg, o lume de cactuşi. E ca şi cum ar fi greşit tramvaiul, luându-l în direcție opusă...

— Astea-s romanțe, Adi.

— Puțin îmi pasă cum le spui.

— Sunt convinsă. Cum ai tu de gând să îndrepți situația?

Adrian îşi întoarse privirea spre soră-sa. Declară apăsat:

— Ocrotind-o. Din toate puterile mele.

— Nu ştiu să fi făcut altceva până acum.

— Până acum n-am făcut decât să mă bucur de ea. Că există. Mi-e şi ruşine...

Sări din fotoliu cu o mişcare bruscă. Lucreția tresări speriată.

— Iartă-mă, mă grăbesc, şi o sărută în fugă.

— Crezi că poți rezolva totul acum, pe moment?

Adrian dădu din mâini exasperat şi goni pe trepte, ca un bezmetic.

— Degeaba, nu poți să înțelegi.

Ajunse acasă abia respirând, hăituit de nelinişte, presimțind o catastrofă. Îl apucase din senin, acolo, pe fotoliul Lucreției, un sentiment de iminent tragic care-i asediase întreaga făptură. Înfricoşat şi imaginând tot felul de clişee sinistre, şi-ar fi dat viața, numai s-o găsească vie şi întreagă. Închină Cerului o rugăciune disperată, sălbatică, înşiruire de cuvinte neîndemânatice, rugăciunea sfâşietoare a celui nedeprins cu rugăciunea.

Trecu taifun pe lângă menajera care abia avu timp să i se ferească din cale şi năvăli în salon. Alina, aşezată turceşte în mijlocul încăperii, înconjurată de păpuşi şi întreaga ei menajerie de pluş, lălăia un cântecel. Îşi ridică privirea spre Adrian, zâmbindu-i sfioasă ca o icoană:

— O să avem un bebeluş, Adi.

Incapabil să scoată un sunet, Adrian îi căzu la picioare.

*

Individul era dintre cei care nu zâmbesc şi nu râd niciodată, constituind personaj de referință în relatarea unui banc sau a unei situații amuzante: "A râs până şi M." Uscățiv şi uscat, cu ochii adânciți în orbite, Pavelescu îl califică din primul moment drept infect şi antipatic. De două categorii de persoane se ferea îndeobşte: de cei pe care-i intuia fără slăbiciuni, considerându-i dezumanizați, şi de impenetrabili: cei ce nu se lăsau în principiu citiți de la prima vedere. Tipul se încadra în ambele. Când îi mai şi prezentă legitimația de maior, îşi zise că e groasă rău. Sperase în sinea lui la vizita de rutină a vreunui locotenent, îndeplinind un oficiu de procedură convențională, hârtie obligatorie pentru clasarea unui dosar. Importanța gradului însă dădea de gândit şi îi venea să se zgârie pe ochi că, ignorându-şi instinctul, nu abandonase de la primele mişcări afacerea Yvonei. Căci nu avea nici cea mai mică îndoială, din pricina nenorocitei ăleia, nevropate, se afla individul în biroul lui. Îl pofti să ia loc şi abordând un aer aferat, profesional, îşi împleti degetele sub bărbie. Concomitent, îi îndreptă o privire strălucitoare, plină de solicitudine:

— Vă stau la dispoziție, domnule maior... Doriți o cafea? O Cola?

Maiorul Mihăescu refuză clătinând indexul care părea să vibreze de încordat ce era şi intră direct în subiect:

— Numele Yvona Axente îți spune ceva?

Peste noapte, Pavelescu reflectase la toate schemele posibile, imaginase întrebări şi răspunsuri, aşa că era pregătit. Replică fără şovăială:

— Bineînțeles, mi-a fost clientă. În general, explică, n-am memoria numelor, dar Yvona se reține. Asta s-a întâmplat însă mai demult...

— Cât de mult?

— Dacă doriți date exacte, pot consulta registrul de evidență. Cam prin primăvară, în orice caz. Afacerea a fost rezolvată, doamna s-a declarat mulțumită de prestația noastră, nu văd...

Zâmbi, lăsând fraza în suspensie. Maiorul îl cântări lung, încercând să desluşească dincolo de figura de bişnițar păşunist a detectivului.

— Mda... Problema stă în felul următor. Femeia a dispărut de trei luni de zile. În agenda ei am găsit numărul de telefon al agenției şi o ultimă notă consemnând o întâlnire cu dumneata, pe data de 22 iunie ora zece dimineața.

— Şi?

— Nici un şi! Aia e că nu mai urmează nimic. Se poate conchide că eşti ultimul om care a văzut-o înainte de a dispărea în ceață.

"Aici te înşeli, amice", gândi Pavelescu continuând să-i zâmbească, "există cel puțin un tip care a vizionat-o după mine şi ăla-i piticul, dar nu sunt nebun să-mi bag singur capul sub ghilotină. N-ai decât s-o descoperi singur." Rosti convențional:

— Îmi pare foarte rău, dar nu văd în ce măsură vă pot fi de folos. Vă asigur că părăsind acest birou, nu mi-a spus unde se duce.

Mihăescu nu-l slăbi din priviri, părând să mestece un imaginar chewing gum.

— În ce problemă te-a angajat?

Detectivul se foi în scaun, simulând încurcătura:

— Vedeți, domnule maior, există nişte norme deontologice...

— Nu mă lua cu secretul profesional! În procent de nouăzeci şi nouă la sută, femeia este moartă. Cel mai probabil asasinată. Ascultă o povață înțeleaptă. Nu te juca cu focul!

— Poate s-a sinucis, de ce neapărat asasinată?

— Dacă s-a sinucis, unde-i leşul? Şi-a dat foc într-o gaură de şarpe? Dar n-am venit să stau cu dumneata la şuetă. Îți mai atrag atenția că ai obligația să cooperezi cu Poliția. În consecință, ce-a vrut de la dumneata?

— Era încurcată cu un tip şi avea impresia că ăla o înşeală. Un dosar dintre cele mai clasice. Filaj.

— Şi?

— Păi, chiar aşa stăteau lucrurile. Intervenise terța persoană.

Maiorul scoase din servietă un carnețel.

— Nume şi adrese! Mă interesează şi rivala.

Pavelescu oftă — se apropie funia de par — şi deschise registrul. Maiorul notă datele lui Adrian şi ale Alinei cu imperceptibilă satisfacție. Înşurubă tacticos capacul stiloului, îl aranjă în etui, îi căută locul în servietă. Era un bărbat meticulos. Pentru detectiv, toate acestea însemnau pregătiri de plecare şi îşi ținea respirația în capul pieptului, înainte de a o slobozi uşurat. Maiorul îşi ridică în sfârşit privirea de gheață:

— Şi acum, domnule Pavelescu, urmează partea cea mai interesantă. Amănuntele pe care le-ai omis.

— Nu înțeleg.

— Ceea ce ascunzi.

Detectivul se arată contrariat:

— De ce plecați aprioric de la ideea că vă ascund ceva?

— Prietene... Nota Bene, desluşi răspicat, *încă* "prietene"! Apriorică ar fi ideea că dumneata eşti un omuleț istet, o dovedeşte printre altele cifra de afaceri. M-am interesat... Iar un omuleț istet, când ia o persoană în colimator, descoperă cu mult mai multe decât mărturiseşte chiar clientului plătitor. Asta se numeşte a păstra un as în manşetă vizând orice eventualitate.

— E o teorie şi nimic mai mult, domnule maior.

— Teorie? Atunci, lasă-mă s-o duc până la capăt. Dovadă că ai procedat conform demonstrației mele, şi nu altfel, este faptul că ştii unde s-a dus Yvona Axente, după ce a plecat din acest birou.

— Foarte probabil că dumneavoastră ştiți mai multe decât ştiu eu.

— În realitate, dumneata te întrebi acum ce şi câte ştiu eu. Şi pentru că n-am venit să stau aici la parole, ba mai îmi eşti şi simpatic şi mi-ar părea rău să ți se retragă autorizația, ca să nu mai zic de alte zorzoane, alde obstrucționarea Justiției, voi vorbi deschis. Dumneata ai un asistent...

— Exact, Gheorghe Tăutu.

— Perfect. Când a plecat de aici, Yvona a dat un telefon.

Patronul agenției Discret simți că inima încetează să-i bată. Dar asta, vorba zicalei, nu mai era inimă, era cord. Încercă să se liniştească singur: "Stai blând, Pavelescule, că tipul mănâncă rahat. Când a plecat de aici, Yvona a luat un taxi, ai văzut-o pe geam. Pe lângă studioul piticului, nu există telefoane publice. Doar să fi oprit maşina pe traseu, ceea ce-i greu de crezut. Plecase ca o vijelie. Şi dacă totuşi..."

Maiorul Mihăescu, continuând să nu-l slăbească din priviri, urmă pe acelaşi ton aparent degajat, dar mustind de amenințări:

— Unde crezi dumneata că a sunat?

Detectivul ridică din umeri:

— V-am mai spus-o, nu eram în confidențe.

Maiorul rânji:

— La ea acasă, domnule! Acolo a sunat. Are robot, carele a înregistrat următoarele. "Vorbesc chiar eu, Yvona. Mă îndrept spre domnul S., unde m-a îndrumat asistentul lui Pavelescu. Dacă mi se întâmplă ceva..." Aici, banda consumată, probabil, s-a întrerupt...

Cine-i domnul S., domnule Pa-velescu?
Detectivul găsi un răspuns ambiguu, doar în parte nesincer:
— Cine e? Asta mă întreb şi eu.

*

Gogu sosi la agenţie chiar după plecarea maiorului. Găsi un patron necunoscut până atunci, nervos şi nu doar înfuriat, speriat; îl despărţeau de panică un centimetru sau doi. Îi relată aproape la replică discuţia avută cu Mihăescu şi conchise cât se poate de nefericit:
— Am intrat în rahat, Gogule! Niciodată nu m-am simţit atât de aproape de dezastru ca acum.
Gogu, îngrijorat el însuşi, încercă să braveze:
— Să nu ne pierdem cu firea, boss...
— Ai vreo reţetă? Yvona e categoric moartă, nu am nici un dubiu, iar noi i-am semnat actul de deces trimiţând-o la Iordache. Că-mi ridică autorizaţia e floare la ureche! M-am descurcat eu şi în situaţii mai grele, de o pâine scot oricând. Chestia e că se lasă cu puşcărie. Complicitate la omucidere.
— Eşti convins că piticul a lichidat-o?
— Ca de sfânta cruce!
— Ei bine, amănuntul ăsta o să-l ţii pentru dumneata. Şi în definitiv, eu sunt ăla care a trimis-o la Sică, nu trebuie să-ţi faci probleme.
Pavelescu îl privi sceptic:
— Asta o zici acum, în biroul nostru, dar ce o să spui când te-or lua ăia la pumni şi Dumnezei, cu farul băgat în ochi?... P'ormă, de ce i-ai făcut trampa cu Iordache?
Gogu ridică din umeri:
— Să spunem că, printre altele, pe Yvona o interesa să cunoască un om de afaceri, în vederea nu ştiu căror investiţii. Când omul vrea să se informeze, întreabă în stânga şi-n dreapta. O agenţie de detectivi particulari deţine, în principiu, informaţii de mâna întâi.
— Îi crezi sugaci pe ăia, Gogule?
În sinea lui îşi zise însă că ar putea constitui o găselniţă. În fond, asta era cartea de vizită a piticului: businessman.
— Nu, dar nici supermeni. Uite ce-i, patroane! Eu o să mă dau la fund. Am nevoie de liber, până îmi lămuresc nişte probleme legate de Sică.
— Ce-i spun sticletelui? Ăla vrea să stea musai de vorbă cu tine.
— Că m-am învoit câteva zile, pe chestiuni personale. O să-i povestesc după aia, că m-am dat în stambă cu o damicelă măritată. Nu-ţi fă probleme, damicela există, o să ciripească ce-o învăţ eu.
Îşi băgă ţigările şi bricheta în borsetă şi se ridică. Şeful îi bară trecerea spre uşă:
— Gogule, fii atent. Merg pe mâna ta.
— Ca pe autostradă, patroane. Te ţin la curent.

*

— Ptiu, ptiu! îl scuipă a nedeochi Margareta, că tare eşti chipeş, don' preşedinte! Dar floare la *botoneră* nu pui?
Ionică Manole, încântat de cum îl arăta oglinda, o mustră cu jumătate de gură:
— Îţi arde de glume, Margarete Nu mă duc la nuntă.
Femeia chicoti:
— Păi aia e, că arăţi ca un ginerică.
— Numai la prostii ţi-e gândul, mormăi privindu-se din toate părţile.
"Un domn în vârstă, distins şi elegant", se califică declarându-se mul-ţumit. Lipsea tuşa de final, o boare de *Aramis* — îl avea de treizeci de ani! — pe batista de la piept şi obrajii proaspăt raşi. Fără îndoială, i-ar fi plăcut şi o floare la butonieră, dar se gândi că aceasta ar putea fi considerată drept o atenţie cu substrat la adresa gazdei, iar el nu vroia să genereze probleme, interpretări. Dacă Radulian e vreun Othello, gelos până şi pe stafia lui

Cassanova?

Ori câte temeri ar fi încercat vizavi de Radulian, acestea încetară ca prin farmec din clipa în care-l văzu în pragul uşii. Era un gentilom, se vedea dintr-o ochire, ca şi dragostea neţărmurită pe care i-o purta Alinei. Adevărat că n-ar fi stricat să fie mai tânăr — câte drame generate de diferenţa de vârstă dintre parteneri nu întâlnise în cariera lui de magistrat! — dar Alina, "fecioara lui de vis" ar fi putut nimeri şi mai rău. Fiică să-i fi fost şi tot l-ar fi preferat pe mai coptul Radulian unui june derbedeu cu plete şi tatuaje de pirat sau condamnat la galere.

Alina şi Adrian, gazde desăvârşite, se întrecură în atenţii, făcându-l să plutească printre nouri şi luceferi. Pentru prima oară în viaţa lui — tristă constatare şi totuşi ce stare de *bien être!* — se simţea răsfăţat, ascultat cu atenţie, bine venit. Când Alina, făcând pe mica gospodină, intră în bucătărie, Adrian declară spontan, cu toată sinceritatea:

— Sunt fericit că soţia mea are prieteni ca dumneavoastră. Aş vrea, la rândul meu, să mă socotiţi prieten.

Bătrânului îi dădură lacrimile de emoţie:

— Se achiesează... Vreau să zic... Bineînţeles. Vom conlucra împreună pentru fericirea ei.

Adrian îşi zise că astea sunt declaraţii duios vanitoase, de om bătrân, dar nu mai puţin, făcute din toată inima. Cu ce naiba să contribuie pensionarul Manole la fericirea Alinei? Asta nu-l împiedica însă să se arate recunoscător.

— Fetiţa aceasta, urmă Ionică Manole, îmbujorat de coniac, merită toată atenţia noastră. Dumneata eşti prea tânăr, şi nici eu îndeajuns de în etate, ca să fi apucat adevărata vreme a Alinei...

Adrian îl urmărea zâmbind. Ce bătrân încântător, un adevărat bunic dinepoca victoriană, aşa cum întâlneşti în romanele englezeşti ale celuilalt secol. Sobru, elegant, cu inima plină de discretă afecţiune... Cu decenţă şi repulsia specific britanică faţă de manifestarea oricărei emoţii, le camufla oferind în lume un obraz rece, reţinut, de nepătruns. Cel puţin aşa îi plăcea lui Adrian să şi-l închipuie, care de două zile plutea din nou într-o lume — codru de trandafiri populat de arhangheli.

— Ce înţelegi prin adevărata vreme a Alinei?

Manole puse păhăruţul pe masă. Mâna şi surâsul îi tremurau uşor, privirea i se pierduse într-un univers unde Adrian nu-l putea ajunge.

— Lumea străbunicilor noastre, când femeia se bucura de adoraţia hărăzită Madonei... Femeia, un tezaur de graţie, blândeţe, fidelitate, castă ca un crin. Soţie devotată, mamă duioasă, braţe odihnitoare unde oricine îşi găsea alinarea.

"Alinarea", tresări Adrian. "Te pomeneşti că numele de aici se trage. Alinare-Alina. Curios, nu m-am gândit niciodată la aspectul ăsta... Dar, stai puţin! Şi francezii o au pe Aline, care nu seamănă deloc cu *apaisement.* În fond, n-are nici o importanţă, poate că de data asta, au importat francezii..."

Amănuntul însă i se părea încântător, adăugând parcă încă o stea la diadema Alinei. În ce-l privea pe fostul preşedinte de tribunal, acesta desigur "pastela" trecute vremi, generaliza imaginile romantice ale poeziei din epocă izbutind o acuarelă vetustă, dar nu mai puţin emoţionantă. Minciună, trădare, femei necredincioase existaseră dintotdeauna, indiferent de calendar — iunian, gregorian sau... paştele cailor. Nu aveau bineînţeles nici o legătură cu Alina, care rămânea unică şi Adrian îi era recunoscător bătrânului pentru portretul schiţat. Că bietul de el era îndrăgostit până peste urechi, se vedea şi legat la ochi, dar cu totul necompetitiv din cauza vârstei şi Adrian simţea pentru el o simpatie duioasă, pe undeva colegială. I s-ar fi părut chiar nefiresc să fie altfel. Cum ai fi putut trece pe lângă Alina, fără s-o adori din prima clipă?

— ...după cum unele cuvinte, continuă o idee Manole, al cărei început Adrian îl scăpase, divagând el însuşi în sinea lui, din lipsă de destinatari, îşi pierd aplicaţia şi pur şi simplu dispar din vocabular.

— Ca de exemplu? surâse Adrian.

— *Castitate.* Ai mai întâlnit în ultima vreme cuvântul acesta? În presă, la televizor, pe uliţă?

— N... nu. Poate în poezie.

Ionică Manole râse din gât:

— Mersi! Castitatea omătului, a florii de cais şi altele de felul acesta. Nu mă gândeam la romanţe, ci la limbajul vorbit. Sau *virtute!* Când ai auzit ultima oară vorbindu-se despre o femeie virtuoasă? Un bărbat virtuos? Poate la biserică, cu referire la sfinţi. Sfântul Grigorie Decapolitul...

— Trăim în altă epocă, domnule Manole. A celularului, a transmisiilor prin satelit, a...

— Acestea sunt simple comodităţi, îl întrerupse bătrânul.

— Ceva mai mult. Omul a dezvirginat Luna, un vis de milenii!

— De aia nu mai are nici un haz. Nici în poezie. Din moment ce ai izbutit să pui degetul pe ea, s-a dus dracului fascinaţia!

Adrian începu să râdă:

— Simplificaţii, dar o faceţi cu humor. În fond, vă declaraţi făţiş împotriva progresului.

— Dacă ticăloşeşte omul, hotărât, da! Spuneai mai adineaori că trăim în altă epocă. Tocmai asta încercam să-ţi explic, Raduliene, apropo de scumpa noastră Alina. Adevărata ei vreme s-a fost călătorit de mult. Desprinde-o azi pe Eugenia de Montijo din rama ei rococo şi dă-i drumul pe autostradă. Asta se petrece cu Alina. Dumneata vei face tot ce-ţi stă în puteri şi peste chiar, sunt încredinţat, dar cu adevărat n-o poate ocroti decât un Dumnezeu mi-zericordios.

Alina izbucni în salon, ca o primăvară. Era impresia amândurora, accentuată de rochia înflorată şi obrajii rumeniţi la aragazul din bucătărie.

— Despre mine vorbeaţi, domnilor? Constat că v-aţi împrietenit. Ce bine-mi pare! şi bătu din palme.

Ionică Manole zâmbi înduioşat:

— *Les amis de mes amis...*

— Vă iubesc pe amândoi, asta e! Dacă nu v-aţi fi împăcat, aş fi fost foarte, dar foarte, foarte tristă... Trandafirii noştri s-au uscat şi nici hortensiilor nu le merge prea bine.

Bătrânul, neobişnuit cu piruetele şi corelaţiile acrobatice ale Alinei, rămase cu gura deschisă a concentrată atenţie. Nu era prea sigur că înţelege ce se petrece. Sesizându-i deruta, Adrian explică zâmbind:

— Soţia mea se referă la florile din grădină.

— Am spus-o de la început că nu trebuiau puse alături. Am citit în nu ştiu câte cărţi, că florile trebuie să se înţeleagă între ele.

— Ce frumos! se minună Ionică Manole.

— Pe cuvântul meu, îl asigură Alina. De exemplu, crinii şi trandafirii sunt incompatibili. Acum văd că ţepoşii ăştia frumoşi şi răi nu se au bine nici cu hortensiile. Degeaba îi iubesc eu şi-i îngrijesc, ei tot supăraţi sunt. Şi de supărare, mor.

— Ceea ce, înţelese Manole râzând, nu se petrece cu mine şi Radulian, din fericire, compatibili.

Alina făcu îhî din cap ca o fetiţă.

— Şi acum, haideţi la masă. Cred că s-au ars pateurile în cuptor.

Adrian o reţinu, apucând-o de braţ:

— Mi-e teamă că te-ai obosit prea mult. Înţelege că trebuie să te menajezi.

Ionică Manole se sperie:

— Eşti bolnavă? Vă rog să nu-mi ascundeţi nimic.

— Dar chiar n-am nimic, Adi exagerează ca totdeauna.

Adrian îi cuprinse umerii, trăgând-o lângă el. Rosti emoţionat, mândru, fericit:

— Nu chiar nimic... Vom avea un bebeluş...

Alina, ruşinată, îşi ascunse obrazul în subsuoara lui Adrian. Bătrânul, tulburat peste măsură, îngăimă:

— Vă... vă felicit, dragii mei.

Şi se felicita pe el însuşi. Alina era acum mai vulnerabilă ca oricând, în întregime numai la mila Domnului. În ce-l priveşte, făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru Alina. Deşi n-avea nici un chef, viaţa lui abia acum cunoscuse un sens, putea închide liniştit ochii.

În sufragerie scânteiau argintul, cristalul, porțelanurile. Bătrânul, impresionat de fast — "toate astea în cinstea mea!" — inhală cu plăcere parfumul specific al încăperii. Mirosea a flori, vanilie şi roade aurii date în pârg.

"Aşa miroase fericirea", îi trecut prin minte şi desfăcând şervetul de olandă îl puse pe genunchi. Mâinile de zână ale Alinei "papionau" deasupra mesei. Îi plăcu imaginea, grozav de grațioasă, şi îşi propuse să n-o uite. O va folosi în poem.

*

Sică nu se culca niciodată înainte de întoarcerea nevesti-sii de la club. O aştepta cu masa pusă, întorcând fără răbdare posturile TV. Astfel, se poate spune că de fapt, supau, ceremonialul petrecându-se la ore târzii din noapte, cel mai devreme pe la unu. Erau ceasurile lor cele mai plăcute, când piticul, în haină de casă, iar Liana, proaspăt ieşită de sub duş şi înfăşurată într-un chimonou japonez autentic, îşi comunicau reciproc, între o ciorbă bine dreasă şi o mâncare cu sos, buletinul de ştiri al zilei.

Rareori, când pe Iordache îl încercau puseuri de exteriorizare — nu avea nici o chemare pentru stilul confidențial — îi mărturisea Lianei că-i singura femeie din viața lui pe care a respectat-o, şi nu mințea. Până a o cunoaşte, era ferm încredințat că toate muierile sunt curve, ticăloase şi interesate, în cel mai bun caz — doar proaste. Antecedentele copilăriei duc la generalizări, judecăți imature, fatalmente însoțite de generalități triste. Dacă pe acelaşi traseu, întâmplarea mai adaugă una sau două experiențe nefericite, concluziile devin idei fixe, bătute în cuie.

În familia Iordache, Sică — de fapt, Marius — constituise un accident "penibil". Ambii părinți erau normali şi tot astfel predecesorii, oricât ai fi cercetat în trecutul neamului. Maică-sa fusese balerină la Operă, taică-său — profesor de matematică. Nici că se putea combinație mai bizară, iar cocktailul făcuse explozie. Sică avea să se întrebe de multe ori ce sau cine naiba, în afara unui destin sarcastic, decisese ca aceşti oameni, atât de străini unul față de celălalt, să se nimerească la un moment dat pe un itinerar comun. Fără a mai pune profesiunile la socoteală, cu greu ai fi putut întâlni două personalități mai incompatibile. Maică-sa era frivolă, risipită, avidă de viață şi de tot ce se poate obține cu bani. Profesorul — un introvertit ursuz, cu capul zornăind de cifre fără nici o legătură cu banii, şi ziua împărțită în felii stricte: atâtea ore de şcoală, atâtea de meditații, somn, diverse.

La un moment dat, Sică îşi amintea bine, cei doi trăind sub acelaşi acoperiş ajunseseră să nu se mai întâlnească, nici măcar între două uşi. Ca să-şi rotunjească venitul, după spectacol maică-sa dansa la bar, întorcându-se acasă spre patru dimineața, când profesorul dormea tun. Tun dormea şi nevastă-sa când el pleca la şcoală, aşa că în casa Iordache, dormindu-se în ture, se umbla veşnic în vârful picioarelor. Sică îşi închipuia că cei doi nu avuseseră niciodată o căsnicie adevărată. Mă rog, ceea ce se înțelege prin aceasta în mod curent. De armonie, tandrețe, stat la sfat împreună nici nu putea fi vorba, dar le lipsea cu desăvârşire instinctul cooperativei, trasul la jug în vederea unui scop comun, aşa cum se întâmplă cel mai adesea: "Nu ne înțelegem, nu ne iubim, dormim separat, dar avem un copil, hai să ne suportăm cu decență." Sică nu şi-i amintea stând de vorbă — comunicau prin bilețele — şi nici măcar certându-se. Se ignorau, se ocoleau, luau decizii care nu-l includeau şi pe celălalt, nu exista un mâine, o duminică sau un concediu gândite împreună. Nici sărbătorile mari nu-i apropiau. De când se ştia, Sică îşi făcea singur pomul de Crăciun, pitic ca şi el, deschidea singur cadourile. Cadourile! Şi azi se crispa când se gân-dea la ele.

"Copilul ăstuia", se lamenta maică-sa, "nu poți să-i cumperi nimic în afară de Moş Crăciuni de ciocolată. Pijama, costumaş, cal de lemn sau bi-cicletă, toate trebuie ajustate sau făcute la comandă... Nici o plăcere, zău aşa."

Profesorul, pe de altă parte, părinte neîndemânatic şi prea frământat de ideea că în el moare un geniu al matematicii, îi făcea cadou, la nouă ani, un tabel de logaritmi.

Sică aflase la grădiniță că e pitic. Părinții lui probabil cu mult înainte. Se părea că nu suferă nimeni. El însuşi simțea doar că-i altfel decât ceilalți copii, umilințele, complexele şi suferința abia având să urmeze. Soții Iordache, după câteva momente de stupoare şi vizite

la diverşi medici, acceptaseră situaţia cu fatalism: "Aşa a fost să fie, nimeni nu-i vinovat. Cuiva tot trebuia să i se întâmple, uite că ne-a nimerit pe noi... Noroc că-i bun la carte, o să scoată de o pâine, fără să ajungă la circ..."

Trecuse cu puţin de zece ani, când maică-sa, profitând de un turneu, rămăsese în Italia, iar de atunci, nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Dacă nu cumva murise, se părea că dorise cu înverşunare să arunce în aer toate punţile care ar mai fi legat-o de ceea ce lăsa în urmă. Să ia viaţa de la capăt, un prezent prefaţat de nimic. Profesorul nu se pierdu cu firea, ai fi zis că se aştepta sau abia aştepta să scape de baletistă şi se arătă la fel de grăbit să scape de Sică. Îl încredinţă unei verişoare, fată bătrână căreia îi era teamă să doarmă singură în casă, şi nici câine nu vroia, iar el se recăsători cu o colegă de cancelarie. Avea doi gemeni şi doar grija lor. Sică nu se înghesuia cu vizitele, taică-său se jena cu el. Nu se mai văzuseră de cinci ani.

Nici la verişoara Tecla nu-i fusese prea moale. Era bisericoasă, leneşă şi tâmpită. În totul, ultimul om căruia să-i încredinţezi un copil şi mai ales unul cu probleme. Deşi profesorul îi plătea o sumă lunară pentru hainele şi întreţinerea băiatului, Tecla îl socoti de la bun început un soi de servitor. Sică se ocupa de aprovizionare — calvar în anii lui Ceauşescu! — rânea în casă şi în curte, schimba zilnic nisipul celor opt pisici ale Teclei. Tot în acei ani, învăţă să gătească, dar să şi fure. Bătrâna practica organic stilul ascetic şi respecta cu stricteţe de monah postul în toate cele peste o sută de zile prevăzute de calendarul ortodox. Sică umbla pe jumătate mort de foame. Cum din cămara verişoarei nu avea ce să fure decât zahăr, începu să fure bani, iar la şcoală, pacheţelul cu mâncare adus de acasă al colegilor. Aici, se manifestară pentru prima oară "calităţile" antisociale ale lui Sică. Îl bănuiră — inclusiv dirigintele — dar nu-l prinseră niciodată. Era îndemânatic, iute şi nu-şi pierdea niciodată sângele rece.

Cam pe la doisprezece ani, începuse s-o urască pe Tecla. Dacă cineva ar fi putut privi în sufletul lui de atunci, s-ar fi înspăimântat. Nu iubea pe nimeni, părinţi, prieteni, o jucărie sau un căţel, ura faţă de bătrână fiind primul şi unicul lui sentiment real, concret. Peste ani, îşi spuse că poate nu atât ticăloşia cât imbecilitatea cronică determinau la Tecla un comportament nesimţitor şi crud. De pildă, obiceiul de a vorbi despre el, în prezenţa lui, de parcă n-ar fi fost de faţă. Din nici o frază nu lipsea ipocrit compătimitorul "nenorocitul ăsta", sau "infirmul", "orfanul pe care-l ţin din milă creştinească". Devenea şi mai odioasă când o apuca grija de viitorul lui, aici având prilejul să se lanseze în pronosticurile cele mai sinistre:

— Nu mai eşti chiar aşa mic, anii trec ca vântul, trebuie să te gândeşti serios cum să rostuieşti de o pâine. Am vorbit şi cu părintele Coman... De alde tine, n-am văzut decât la circ sau lustragii în colţul străzii. Poţi să vinzi şi loz în plic, dar nu-i ceva de bază.

Pe băiat îl podideau lacrimile:

— De ce să vând loz în plic, verişoară? Sunt bun la carte.

Tecla se îndoia, înfigând cuţitul în rană până în plăsele:

— O fi, dar spui drept, n-am întâlnit de-alde tine nici doctor, nici advocat, nici popă... Pe urmă, cine te ţine pân' să te înalţi? La taică-tău, nici o nădejde, şi-a luat mâna de pe tine. Nici nu poţi să-l ţii de rău. Are belelele lui şi muierea care nu-l scapă din ochi. Îi pasă de ce paţă copiii ei, nu de tine.

Sică — avea paisprezece ani pe atunci — se învineţi de furie:

— Bine, verişoară, atunci mă omor, şi scapă toată lumea de probleme!

— Ferească Dumnezeu! se sperie bătrâna temând să nu-şi încarce cugetul cu păcat cumplit, n-am zis asta, doar că e bine ca omul să ştie dinainte încotro păşeşte.

Sică nu se omorâse, o omorâse pe ea. Dar asta mai târziu. Începu prin a deveni sadic, prin a-i amărî viaţa lent şi subteran. Dacă cineva vrea să te distrugă, nimeni nu-i mai inventiv şi eficient decât cel ce-ţi stă aproape. Viaţa de fiecare zi nu-i alcătuită din evenimente, ci din habitudini, comportări mecanice şi mici plăceri. Sică proceda în aşa fel, încât toate să-i stea dimpotrivă, să nu-i mai priască nimic. Nu mai găsi pâine proaspătă pentru dinţii nesiguri ai Teclei, laptele afumat şi mâncarea uitată în cuptor deveniseră sistem, soba înadins înfundată afuma, lumina se întrerupea în mijlocul filmului de la televizor sau când juca remy cu prietenele, adio pasienţe din pricina a trei cărţi rătăcite, iar

Bijulică, motanul adorat, dispăru într-o bună zi pentru vecie...

Tecla se tot plângea că de la o vreme, cam de mult, toate-i merg de-a-ndoaselea, de parcă i s-ar fi făcut farmece şi se rugă de popă s-o miluiască cu o sfeştanie. Părintele veni însoţit de o nepoată, o fătuţă cam de vârsta lui Sică. Avea un ciuf de păr gălbui, ca secara, ochi iscoditori şi un neastâmpăr specific, de vieţuitoare a pădurii. Cât dură slujba, Sică nu-şi putu lua ochii de la ea, în vreme ce fata îl cerceta pe sub genele negre, abia disimulându-şi curiozitatea.

— Nu te las, părinte, spuse Tecla în timp ce preotul îşi împăturea odăjdiile în servietă, până nu bei o cafea cu mine. Sică, vezi tu... Să pui mai mult zahăr, că lui părintele îi place mai dulce, şi adă şi vişinata.

Fetiţa se ridică după Sică:

— Vrei să te ajut?

Bătrâna o trase de mână, aşezând-o cu de-a sila:

— Mai stai cu noi, scumpa mea, să mă bucur şi eu. Eşti frumoasă ca o floare, fiţi-ar norocul pe potrivă! Îi creşte omului inima când se uită la tine!... Scăzu glasul, trăgând cu ochiul spre bucătărie: Îţi spui drept, părinte, m-am săturat de atâta sluţenie în jurul meu! Slut pe dinafară, dar parcă şi mai slut pe dinăuntru. Nici nu-mi vine să mă mai scol dimineaţa...

Părintele o mustră:

— Nu vorbi cu păcat, coană Tecla. Toate sunt de la Dumnezeu, le primim aşa cum ne sunt date şi datori suntem cu îngăduinţă faţă de semenii noştri mai vitregiţi. Iar unde nu-i stă omului în putere să îndrepte, îndreaptă Dumnezeu.

— Pe ăsta, nu-l mai îndreaptă nici tata lu' Dumnezeu, iertată să fiu, că prea l-a iscat nevolnic.

Preotul se ridică supărat:

— Nu-mi place deloc cum vorbeşti... Hai, domnişoară, că ne aşteaptă naşă-ta... Pe-aici eşti, flăcăule? Vino la taica părintele să te binecuvânteze, că noi plecăm.

Sică împietrise în bucătărie. De ce? De ce în faţa fetei? Niciodată n-o urâse mai sălbatic pe bătrână. Niciodată n-avea să uite umilinţa aceea şi niciodată nu avea să se mai simtă atât de umilit.

Peste două zile, Tecla muri în timpul nopţii, ca urmare a unui stop cardiac. În timp ce citea Stâlpii, părintele Coman se uită în câteva rânduri la Sică. Pe chipul împietrit al băiatului nu se citea nimic şi bătrânul se simţi înspăimântat.

Sică scrijelea pe răboj prima lui crimă.

Vasele, doar că duse vraf la bucătărie, aveau să fie spălate a doua zi de Nuţi. Acum, la ceasurile unu dinspre ziuă, aşezaţi de o parte şi alta a căminului fals, Sică şi Liana petreceau cele mai desăvârşite momente de intimitate. Piticul cuprinse într-o privire întreg tabloul zicându-şi că, cel puţin în clipele acelea, era poate cel mai fericit om din ţară. Totul se înfăţişa estetic şi perfect. Coniacul franţuzesc de culoarea răşinei din bolurile de cristal, ţigările bune descolăcind şuviţe de fum gri ca levănţica, moleşeala plină de ispite ale unui trup statuar — oricum s-ar fi aşezat, femeia aceasta lua instinctiv poziţii parcă aranjate, de model — aroma de curat şi bunăstare, muzica şoşotind nedesluşit dulce.

Liana, la rându-i, se simţea ameţită de o concretă senzaţie de bine. Nu-şi amintea să fi fost vreodată mai mulţumită, Sică era un bărbat superb — privirea nu zăbovea mai jos de centură, iar în fotoliu stând, infirmitatea dispărea. Ca şi în dormitor, unde se simţea cum nu se poate mai fericită. Liana se ştia adorată şi nu cerea mai mult.

— Cum a fost azi, la club? începu piticul ca de obicei.

Liana îşi flutură degetele — "aşa şi aşa".

Sică se alarmă:

— Ce te-a supărat?

— Nu m-a supărat, semnaliză femeia articulând concomitent cu sunete chinuite, guturale, ci m-a intrigat. De ce n-a venit să-mi spună bună seara?

— Despre cine vorbeşti, iubito?

— Prietenul tău, Gogu. A fost azi la club. Părea să se ferească, dar eu l-am recunoscut.

Pe chipul lui Sică se ivi un zâmbet crud:

— Nu mă surprinde. Flăcăul a devenit curios. L-am simțit mai de mult.

— Credeam că sunteți prieteni. N-ai încredere în el?

— N-am încredere în nimeni decât în prințesa mea.

Liana îi surâse recunoscătoare. Un fald al chimonoului alunecă, lăsând să se vadă coapsa puternică. Pielea satinată strălucea ca o marmură bine şlefuită. Semăna enorm cu o pisică uriaşă, superb voluptuoasă.

— Eşti înțelept, stăpâne.

— A luat vreo fată?

— Da, pe Dolly.

— Olteanca aia mărunțică? Mă întreb ce a putut să scoată de la ea. E proastă, ca o nucă găunoasă. Nimic în capul ei. I-ai vizionat?

Liana dădu din cap.

— Doar câteva momente. Când Dolly a început să se dezbrace, Gogu a tras draperia peste cameră şi a dat drumul la radio. Tare de tot. Fata a încercat să-l oprească, dar Gogu a pretins că aşa-i place lui să facă dragoste. Pe întuneric şi cu zgomot.

— Aşa, vasăzică, rânji Sică, pe întuneric şi cu zgomot. Prietenul Gogu îşi ascute briciul, se pregăteşte să iasă în arenă.

Femeia abandonă poziția lenevoasă a Doamnei de Recamier şi se ridică în şezut:

— Mi-am închipuit şi eu că a venit să iscodească, dar poate că o face doar din simplă curiozitate. Ar fi un prost, dacă-şi închipuie că ți se poate împotrivi. Nimeni nu poate, stăpâne.

Piticul râse gâdilat:

— Numai că el nu ştie că-i prost, aici e problema, şi nu m-ar mira să încerce. Ai vorbit după aia cu Dolly?

— Bineînțeles. Act sexual normal, respinge orice truc.

— Adică ciobăneşte, se amuză piticul. Nici nu mă aşteptam la altceva. De unde atâta rafinament la Gogu? Asta-i tot?

— Aşa spune Dolly şi deocamdată o cred. Îi e prea frică de mine ca să mă mintă.

— Foarte bine. Ca să stârpeşti diavolul, trebuie întâi să-l stăpâneşti. Cu gârbaciul şi para focului, țintuit în chingă de sârmă ghimpată. Aşa se vrea înfăptuită lucrarea lui Dumnezeu, căci spune textul din Evrei 9, "fără vărsare de sânge, nu este iertare..."

Ochii piticului căpătaseră o strălucire fixă, ca flacăra prizonieră într-un opaiț, glasul inspirat — rezonanțe de clopot:

— Nu trebuie să aprinzi o lumină, bubui apoteotic, ca să vezi soarele!

— Amen, şopti înfiorată Liana, căci tu eşti Marele Semn.

Piticul se aplecă şi îndreptă colțul întors al covorului. Apoi, rămas în genunchi, avansă apropiindu-se de canapea. Cuprinse în palme, ca pe un potir scump, călcâiul femeii şi îi sărută pedichiura însângerată.

— S-a făcut târziu, prințesă, spuse revenit la tonul cotidian. Hai să ne culcăm... Pe Dolly să n-o scapi din ochi.

*

De când vizitase clubul Lianei, Gogu nu mai avea linişte. Îl obseda misterul piticului, îl simțea aproape, la un întins de braț, dar bâjbâia învârtindu-se în jurul lui cu ochii legați, ca la jocul de-a baba oarba. Răsucind cele mai năstruşnice ipoteze, încerca senzația enervată pe care ți-o dă un lapsus încăpățânat, când cuvântul îți stă pe limbă, dar nu-l poți formula. Pătimaş de fel şi implicându-se total în orice ar fi întreprins, pătrunderea în misterul lui Sică căpătase importanță vitală, singura lui rațiune de a mai trăi, după cum i se părea în zilele acelea. Câțiva paşi îl despărțeau de obiectiv, o intuia, o ştia, după cum aceeaşi intuiție îi şoptea că primul pas trebuie musai avansat la Clubul Lianei.

Aici, avea două piste dintre care una — Dolly — ca şi epuizată. Poate că i-ar fi putut

înfrânge teama, determinând-o să vorbească, dar nu vedea nici o posibilitate de a o aborda în afara bordelului. Liana practica un regim de închisoare pentru pensionarele ei şi Gogu se îndoia că fetele ar putea ieşi liber în afara programului la cumpărături sau la cinema.

Mai exista "papagaliţa", femeia cu chitanţierul, pe care Gogu o bănuia un soi de ajutor de madamă, ochiul treaz şi de încredere al stăpânei, în lipsa acesteia. Câteva amănunte, de impresie, îl făceau să creadă că nu se înşeală. Dintâi, era singura vârstnică din stabiliment, odinioară bună bucăţică, dar ieşită de mult din competiţie. Poate doar la un azil de bătrâni să mai poată isca romanţe.

Liana o angajase pentru că avea nevoie de priceperea şi experienţa ei, considerând-o totodată de absolută încredere. Cel puţin el, Gogu, nu vedea ce alte raţiuni să fi funcţionat în capul Lianei.

Pe urmă, nu trebuia să fii expert în bordeluri ca să-ţi dai seama că femeia dispunea de un statut special, că se simţea şi se mişca liber, că se afla acolo fiindcă-i plăcea, nimeni n-o ţinea cu sila; că în ciuda celor ce se petreceau în jurul ei şi rămânând între parametri personali, avea o imagine luminoasă despre viaţă.

"Are degajarea caracteristică subordonatului care se află în relaţii de prietenie cu patronul — cam aşa cum sunt eu cu Pavelescu — şi inerent, îl cunoaşte bine..."

Gogu începu s-o urmărească, mânat de instinctul care-i dădea brânci şi fără să-şi fi schiţat vreo strategie. Era decis s-o stoarcă ca pe o lămâie, dar cum avea să procedeze habar n-avea. Presimţea doar că papagaliţa se impunea ca un adversar redutabil, care-şi alege singur muzica dacă are chef să danseze; nu era o gâsculiţă, iar dacă fusese vreodată, aceasta se petrecuse pe vremea când el, Gogu, mai plângea că pe Scufiţa Roşie a mâncat-o lupul.

În primul rând şi spre marea lui uşurare, descoperi că femeia nu locuieşte la Club. Ocupa un apartament de trei camere, în apropierea Casei Oştirii şi se numea Victoria (la serviciu, Viky) Sabău. Când mai constată că una din vecinele de bloc are un caniche, inima îi tresăltă de bucurie. Era un băftos. Trucurile cele mai simple şi mai frecvente rămân etern valabile, tocmai pentru că oamenii, suspicioşi sau nu, se aşteaptă să fie traşi pe sfoară folosindu-se împotriva lor combinaţii machiavelice, întortocheate, unde nici gândul nu te duce.

În consecinţă, închirie un caniche de la un tip care ţinea tarabă cu exponate canine în Piaţa Vitan Bârzeşti, îl boteză Baby şi începu să-l plimbe la ore fixe, ţinând seama de programul vecinei, în micul squar din apropiere. Este imposibil ca doi proprietari de animal, mai cu seamă de acelaşi soi, baladându-se în acelaşi perimetru, să nu intre în vorbă, să nu schimbe impresii: un adevăr scris pe toate gardurile. Iar doamna Tanţa — permanent merinos la Paşte şi Crăciun, glezne umflate şi toate discurile lui Gică Petrescu — atâta aştepta. La prima întâlnire, dimineaţa — îşi zâmbiră complice, la a doua (spre prânz), doamna Tanţa îi împărtăşi câteva secrete culinare menite să-l fericească pe Baby şi portofelul lui Gogu, seara, deveniseră prieteni.

De la câini, trecură la probleme personale. Gogu nu mai întâlnise o persoană atât de cumsecade de la moartea maică-sii, simţea că i se poate confensa. Nu avea prieteni, nu avea cui să se încredinţeze, nu avea casă. Plătea o chirie exorbitantă unei familii care, cunoscându-i situaţia disperată, îl exploatau fără ruşine. Poate că doamna Tanţa ştie pe cineva... Nu are pretenţii, o bucăţică de odaie şi un duş îi sunt suficiente, e un tânăr modest... Poate că în blocul dumneaei...

— Stai să mă gândesc, îl întrerupse doamna Tanţa impresionată şi începu să enumere cu ochii în vârful copacilor şi dându-şi peste cap fiecare deget:

— Păi, hai să-i luăm la rând!... Parterul l-a închiriat o firmă, nu intră în discuţie. La etajul 1 — Mărculeştii şi Gheorghienii, ăştia au parale, nu se încurcă cu chiriaşi. La 2, stau eu cu sor'mea cea mare într-o garsonieră şi familia Iliaş, abia încap unii de alţii, şase inşi în patru camere... La 3, ar fi ceva, dar...

— Dar ce? întrebă Gogu urmărind-o atent; la etajul 3 stătea papagaliţa.

Doamna Tanţa îşi ţuguie buzele. Pe faţa bucălie se împleteau două expresii — dispreţ şi indignare evanghelică.

— E o cucoană... mă rog, dacă vrei să-i spui cucoană, Sabău o cheamă. Are un apartament cu trei odăi şi stă singură. Ştiu c-a mai închiriat...

— Are pe cineva acum?

— Nu.

— Atunci, pot să încerc.

Femeia respiră adânc, hotărându-se să vorbească:

— Vezi dumneata, domnule Gogu, te văd tânăr şi cumsecade, eu cunosc la oameni, n-aş vrea să intri pe mâna oricui. Madama este e... cam nu ştiu cum...

— Cum adică? Ce face?

Un chicotit sparse expresia de demnitate jignită a doamnei Tanța:

— Asta am vrea să ştim şi noi. Că umblă vopsită ca o coadă de păun, o priveşte ce face cu obrazul ei...

— E tânără?

— Aş! Are pe puțin anii mei...

Gogu râse în sinea lui. "Generoasă a dracului, coana Tanța! N-o fi Viky mugurel fraged, dar până la şaizeci, cam cât bătea grăsana, mai avea de alergat câteva poşte..."

— ...şi se poartă ca o mucoasă de optişpe! Minijupuri, coamă creață, chestii d-astea.

Gogu încercă să pară stângaci:

— Cum să vă spun... Eu nu umblu să mă însor. Am nevoie doar de o odăiță a mea şi puțin mi-ar păsa dacă gazda-i o caraghioasă.

— Se vede că eşti necopt, râse cu îngăduitoare suficiență doamna Tanța. Caraghioşi sunt şi ăia de la *Divertis!...* Acum, spun şi eu ce zice lumea...

— Ce zice?

— Că ar fi "una din alea", ştii dumneata.

— Nu ştiu.

Grăsuna se holbă uimită:

— Cum nu ştii? Adică, e... *corvă.*

Îl transformase pe *curvă* în *corvă,* părându-i-se mai distins şi mai puțin abrupt, aşa cum din aceleaşi reticențe, mulți amputează cuvântul pulover, pronunțându-l *plover.*

— Extraordinar! Aduce bărbați în casă?

— Ce-i proastă? Da' unde-mi pleacă dumneaei, pe noapte înfiripată, şi se'ntoarce în zori, o dată cu lăptarii? Zi de zi şi doar cu taxi! De unde atâtea parale?

— Multă lume are azi parale, rosti Gogu parcă îndoit. Asta nu înseamnă neapărat că-i... corvă.

— Da' ce, deputată? Alde soru-mea, Cocuța, îți jură cu mâna pe Biblie că Sabău asta e de fapt Szabo şi că-i *şpioancă!* Udemeristă!

— Tî-țî-țî! se minună Gogu, de unde ştie?

Doamna Tanța râse încântată din guşă:

— Acum, să ți-o spun pe sor'mea! Le are pe ale ei, dar e iute la minte, brici, nu alta. De când cu accidentul, de Sfântul Dumitru se împlinesc trei ani, stă toată ziua în casă şi nu se mai desprinde de fereastră. Pe toate le vede, nimic nu-i scapă. Vezi... şi îşi repezi degetul înainte: Uită-te unde-ți arăt eu, peste drum. Sunt cinci magazine alimentare. Pe ăl din mijloc îl ține un ungur, Bobo îi zice...

— Şi?!

Grăsuna râse triumfătoare:

— Fleoarța numai la el îşi face cumpărăturile, n-a păşit nici de o curiozitate în celelalte. P'ormă, are o servitoare, Ilonka, cam slabă de minte, tot unguroaică! N-a mai găsit nici o Leancă de-a noastră să-i şteargă praful? Dar vezi că ungurii sunt solidari, se ajută între ei, de ce să nu dea o pâine tot la unul de-al lor?

— Logic, admise Gogu reflectând în sinea lui la ce aberații poate duce prostia omenească exploatată, întreținută, intoxicată! Pentru că papagalița preferă cârnații pipărați ai lui Bobo şi serviciile Ilonkăi, gata! e spioană udemeristă şi, probabil, nepoata lui Horty, trăgându-se în linie dreaptă din Atilla, biciul lui Dumnezeu...

— Sigur că-i logic, şi am să-ți mai spun una care le pune vârf la toate! Ți-am spus, sau nu ți-am spus, că madam Papricaş, cum îi zice sor'mea, e secretă cu toată lumea, nu se ține intim cu nimenea, nu deschide uşa la nimenea. Dar o excepție tot face. E un ăla, o pocitanie de pitic, când îl vezi te ia cu fiori, se citeşte pe el că-i spion, care o tot vizitează,

ce-i drept, nu prea des.

"Ăsta-i Sică", zâmbi Gogu, curios să audă ce urmează.

— Un pitic adevărat?

— Da, domnule, pitic, pitic! Dacă-ți spun că şi ăsta e boaghen, mai ai ceva de zis?

Gogu începu să râdă:

— Scrie pe el?

— Nu râde până nu cunoşti. Sor'mea a lucrat trei'j dă ani la ARIA[2], d-acolo mănâncă ea o pensie azi. L-a recunoscut, ți-am zis că-i dată dracului!

— Cum l-a recunoscut?!

— Păi îl ştie de acum vreo doişpe ani, când a venit circul maghiar la Bucureşti. Piticul e artist de circ. Făcea pe clovnul sau pe maimuța, nu mai ține nici ea bine minte... Ce caută ăsta la madam Papricaş, domnule Gogu? Uneori, vine şi noaptea în lipsă, stă ce stă şi pleacă.

— Aveți dreptate, admise Gogu, e ciudat, foarte ciudat...

— Eu ştiu ce vorbesc. D-aia ziceam că nu-i de dumneata. Acolo, şi indică cu bărbia spre presupusele ferestre ale Victoriei Sabău, se petrec multe lucruri necurate. Să nu te mire un mâine, poimâine dacă auzi la *Proteve* că cine ştie ce grozăvie s-a petrecut în blocul nostru...

Gogu dădu din cap evaziv. Nimeni nu-l împiedica să se convingă cu ochii lui. Poate chiar la noapte.

*

Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi zis că a dat în mintea copiilor. Luându-şi în serios şi stil propriu ipostaza de viitoare mămică, Alina nu se mai despărțea de păpuşi. Le schimba hainele, le pieptăna cu bucle sau codițe cu funde înfoiate ca gogoşarii, le adormea ori alina, după caz, cu cântecele inventate de ea. Când se plictisea, golea magazinele, transformând casa într-un bazar: cărucior landou şi sport, teancuri de Pamper's, cămăşuțe, scufițe, rochițe, jucării cu clinchet de clopoței de agățat peste leagăn, kilograme de talc mentolat, suzete şi încă o mie de "lucruşoare delicioase sau adorabile", cărora nu le putuse rezista.

Adrian o urmărea înduioşat ca un bunic care se uită la nepoțica, prâslea familiei, cum se joacă de-a mămica, reflectând la ce va să zică instinctul matern. Dar vorba înțeleptului, cât de vechi şi de când lumea ar fi un fenomen, experiența personală constituie o aventură. O aventură, față de care începuse să fie mai ponderat. Se odihnea profitând de orice ocazie, o urma din ce în ce mai puțin pe Alina în cursele ei zilnice, dormea pe rupte, la orice oră din zi.

În cele din urmă, îşi luă inima în dinți şi se hotărî să vadă un medic. Oricât s-ar fi ascuns pe după deget, trebuia să recunoască în sinea lui că acuză o oboseală nefirească, orice comparație ar fi încercat. Cu el însuşi, cel care fusese până mai acum câteva luni, cu alții de vârsta lui, sau considerabil mai vârstnici.

"Lucreția are dreptate, cel puțin de dragul Alinei şi al copilului pe care-l aşteptăm, trebuie să ştiu cum stau."

Până la cincizeci de ani, fusese un bărbat complet sănătos — chiar şi dentistul constituia o prezență episodică în viața lui — şi nu avea cunoştințe în lumea medicală. Îşi aminti de un fost coleg de liceu, mare pramatie pe atunci, dar căruia se părea că i-au venit mințile la cap şi azi profesa medicina cu succes. Nițulescu, un găligan la vreun metru nouăzeci, îl primi afabil, gata să-l sufoce în îmbrățişarea de urs, completată cu un pumn în burtă. Printre altele, tipul fusese şi rugbist.

— Moale, camarade, cam moale!

— Ce?

— Burta. Ce mai faci, băi moacă? Te-ai dat la fund ca bolovanul... Apropo, îl ții minte pe Bolovan, cretinul de istorie?

— Ăla care te-a lăsat repetent într-a unşpea?

---

2 Asociația de Impresariat Artistic, înainte de 1990

— Da, domnule, nenorocitul ăla! N-aş fi putut să repar maţe, dacă nu cunoşteam până unde se întindea imperiul ăluia, homosexualul, Alexandru Machidon! A venit acum vreo zece ani la mine, să-l operez de prostată. Al naibii să fiu, băi Raduliene, dacă nu-mi venea să-i înfig câş bisturiul în fudulii!

Îl bătu afectuos pe obraz şi, ca din întâmplare, îi trase cu degetul gros, pleoapa inferioară. Îşi reluă tirul jovial, cu "golănia" din liceu, dar neslăbindu-l o clipă din ochi:

— Tu altfel, ce mai faci? Arăți ca un proxenet înfloritor. Siluetat, dandy, tot băiat frumos ai rămas!

— Mi-a mai trecut, surâse palid Adrian. Ce mai faci tu?

Nițulescu ridică din umeri:

— Ca toată lumea. Iobăgie în sens unic, fără cale de întoarcere şi mă tot mir ce repede trece timpul! Am doi băieți care se şcolarizează la Harvard, nişte chestii din astea exotice de management, pe vremea noastră n-auzise nimeni, plângeam la *Zboară cocorii* şi învățam *cum se căleşte oțelul*[3]... Mai ții minte bancul ăla cu avionul american care se prăbuşeşte din senin deasupra Moscovei?

— Țin minte, râse Adrian, se lovise de înalta ştiință sovietică.

— Bravo, ai rămas prompt La fel de prompt, la ce oră ai înghițit azi primul whisky?

Adrian roşi, blocat pe moment. Îngână abia îndrăznind să-l privească:

— Să ştii că nu-i un obicei, realizând speriat în aceeaşi clipă că de fapt, asta se întâmpla, "întăritorul" de dimineață devenise sistem.

— N-am spus că eşti alcoolic... Iar vorba bancului! Alcoolic e ăla care bea mai mult decât medicul lui...

— Iți spun sincer, îl întrerupse Adrian, am luat o înghițitură ca să-mi fac curaj. Nu sunt obişnuit cu doctorii, n-am prea fost bolnav... În general, sunt un tip sănătos.

— Bravo, te felicit! exclamă Nițulescu şi ai fi zis că moare de fericire la vederea unui exponat întreg şi nevătămat. Cu vârsta însă, adăugă urmărindu-i gesticulația nervoasă, agitația degetelor, strălucirea particulară a privirii, febrilitatea generală, mai apar fleacuri, puțină oboseală...

Adrian dădu de câteva ori din cap recunoscător:

— Exact! De asta am şi venit la tine. Eşti extraordinar, ai ghicit la fix, nu degeaba te laudă toată lumea. Sunt mereu obosit, parcă nu m-aş mai scula din pat.

Nițulescu surâse ambiguu:

— Poate că-l foloseşti prea mult...

— Probabil, admise Adrian fără să sesizeze aluzia. E adevărat că de când am renunțat la serviciu, m-am cam lenevit...

— Chiar! Am auzit că te-ai ajuns mare patrician, îmi spunea Suciu, ăla blondul de la C, violonistul, că te-ai trezit din senin cu o moştenire colosală! Cum ai făcut, dom'le, să-ți iasă pontul ăsta, care-i şmecheria?

Adrian zâmbi modest:

— Ştii şi tu cum exagerează oamenii, găina vecinului e totdeauna curcă. Am moştenit ceva destul de consistent pentru noi, dar nu sunt Vanderbildt.

— Mie mi se pare fabulos! Chestiile astea cu moşteniri picate din cer ziceam că-s metafore sau folclor, dar uite că se mai întâmplă. Ce-ai simțit tu când ai aflat, ăsta-i caz de infarct? Ce-a zis Dina?

Adrian îşi coborî privirea, zâmbind — nu ştia nici el de ce — jenat:

— Dina a murit acum şapte ani...

— Iartă-mă, se sperie Nițulescu, n-am ştiut. Biata fată, cum s-a întâmplat?

— Un accident de maşină. Eu... eu m-am recăsătorit şi... aşteptăm un copil.

— Aha, făcu Nițulescu lăsându-se pe spatele scaunului, dar se redresă imediat. Te felicit...

Se gândi amuzat că încă nu i se mai întâmplase să fie obligat să prezinte concomitent aceluiaşi personaj condoleanțe şi felicitări.

— De vreme ce aşteptați un copil, presupun că doamna-i tânără.

---

3 Aluzie la celebre filme "cu teză" din anii 50-60

Obrazul lui Adrian se lumină brusc, căzând în extaz:

— Foarte tânără, aproape un copil şi ea. Probabil mă judeci, cândva i-am considerat şi eu nebuni pe alţii, dar toate câte se petrec în lume pentru oameni sunt făcute... Iar când ţi se întâmplă ţie, au alt aer...

Medicul începu să râdă:

— Nimeni nu te condamnă, bătrâne... Doar să nu faci prostii. Înţelegi ce vreau să spun. Fără stimulente, energizante, Viagra şi alte porcării, făcătoare de minuni! Whisky moderat, bine ar fi să renunţi la ţigară, mâncare sănătoasă şi opt ore de somn. Asta în principiu... Acum vreau să te consult şi ai să-mi faci nişte analize.

Cu inima cât un purice, Adrian întrebă:

— Crezi că-i grav? Ştii, în funcţie de diagnosticul tău, am... am multe de decis. Dacă mi se întîmplă ceva, doi copii rămân pe drumuri...

— Testamentul poate să mai aştepte, râse Niţulescu, dar tu trebuie să-ţi bagi minţile în cap. Eşti sleit de puteri, se vede cu ochiul liber, stors ca un burete, neîndoios anemic.

— Ce trebuie să fac?

— Fără cocoşisme, fără demonstraţii vitejeşti. Restul, discutăm cu rezultatele în mână. Ieşi din scutece şi culcă-te pe canapea. Când ţi-ai făcut ultima electrocardiogramă? întrebă pregătind tensiometrul.

— N-am făcut în viaţa mea.

— Eşti deştept nevoie mare.

Adrian râse:

— Am avut un coleg de serviciu. Îi ieşise o electrocardiogramă de cosmonaut, se ducea omul fericit acasă...

— Ştiu figura, i-o tăie Niţulescu, a făcut stop cardiac ieşind pe poarta policlinicii.

— Şi atunci?!

— Asta-i situaţia. Deocamdată, altceva mai concludent nu s-a inventat!

Când plecă acasă, după vreo oră, Adrian se simţea sfâşiat, victimă a două dispoziţii contradictorii. La o primă apreciere a situaţiei şi în lipsa analizelor, nu stătea tocmai prost. Inima cam obosită şi capricioasă, surmenaj fizic tinzând spre epuizare, dar totul recuperabil. Partea rea — recomandările exprese: nu era admis nici un exces, nu nopţi pierdute, nu mai mult de un singur "număr" şi nu în fiecare zi, maximum de trei ori pe săptămână, în plus, medicamente.

La despărţire, Niţulescu îl apucase de rever:

— Reţine! Cu menajamente, atingi suta, dar trebuie să înţelegi că eşti, în primul rând, un om de cincizeci de ani şi numai după aceea tânăr însurăţel. Dacă nu uiţi amănuntul ăsta, eu mă declar mulţumit. Să vii la control.

Până acasă, Adrian făcu eforturi să uite orice accent alarmist. În fond, nu era bolnav, oboseala şi anemia pot fi recuperate. Chiar Niţulescu i-a spus că nu are nimic grav. Iar peste ştiinţa medicului, inima îi spunea că poate fi liniştit. Dumnezeu nu-i un ticălos, nu e un pervers. Nu i-a dăruit fericire şi nu i-a dăruit-o pe Alina doar ca să-i prefaţeze sfârşitul.

"Sunt încredinţat de asta ca de răsăritul soarelui! Pot muri oricând numai ca ea să fie fericită, dar nu pentru că sunt gata de orice sacrificiu trebuie să şi mor. Dacă voi muri, nu va fi din cauza ei..."

*

Când Gogu îşi anunţase patronul că are de gând să se dea pentru câteva zile la fund, ştia exact ce are de făcut Umplu un sac cu schimburi, luă bani la el şi încuie casa, părăsind-o pe furiş, ca un hoţ. Trebuia să se topească rapid, înainte de o eventuală descindere a Poliţiei, şi totodată să reflecteze în linişte cum urma să acţioneze pentru a forţa zidul de inexpugnabilitate îndărătul căruia se ascundea adevărata viaţă a piticului. Apăsând pe accelerator, cu mintea vuind de combinaţii, se îndreptă spre cea de a doua adresă a sa, mai corect spus, refugiul său. Nu i-l cunoştea nimeni. Era singurul său secret şi-l apăra cu

străşnicie: o iubea pe maică-sa, dar îi era ruşine cu ea.

După ce se întorsese în ţară, cu patru ani în urmă, Gogu îşi vizitase părinţii. Deşi pregătit sufleteşte pentru tot ce-i mai rău, dezastrul de acasă îl zgudui. Mizeria fizică şi morală a maică-sii depăşea cele mai sinistre aşteptări; în ce-l priveşte pe taică-său, acesta evoluase previzibil, în conformitate strictă cu "formalitatea" sa, adaptată la împrejurări. "Marele Tăutu" devenise o trâmbiţă concomitent sforăitoare şi plângăcioasă, lamentându-se oricui voia sau nu voia să-l asculte că este victima unui destin ticălos. Prin destin ticălos, contabilul înţelegea şi desluşea pe larg o nevastă nedemnă de el, putredă până în măduva oaselor, trândavă, beţivă, şi un fiu denaturat, descreierat ca şi maică-sa, pe deasupra şi tâlhar.

Casa arăta pe potriva dispoziţiei celor doi şi faţă de pestilenţialul prezent, neglijenţa — căci nu fusese niciodată o gospodină — de odinioară a maică-sii putea trece drept pedanterie. Gogu găsi gândaci până şi în frigider, gunoiul neevacuat de cel puţin o săptămână ocupa un sfert din bucătărie, dormitorul, vomitiv ca şi baia, avea aspect şi miasme de azil de noapte gorkian. Cel mai mult însă, îl impresionă înfăţişarea Mariei Tăutu, aidoma bătrânelor străzii, cerşetoare şi vagaboande fără culcuş, întâlnite în subteranele neturistice ale New York-ului. Cu privire goală — albastrul ochilor se decolorase până la inexistent — cu laţe năclăite rău mirositoare, în zdrenţe şi arzând cu toată fiinţa ei de dorul unei picături de alcool, îl recunoscu totuşi. Îl trase lângă fereastră şi, pipăindu-i timid obrajii, începu să plângă:

Gogu scrâşnise, reprimându-şi sentimentul de silă:

— Asta-i opera animalului? Ce-a făcut ăsta din tine, mamă?

— Nu-i doar el vinovat... Ştii, după ce-ai plecat tu, a fost groaznic... L-a durut că i-ai furat banii, nu c-ai plecat.

— Te-a chinuit?

Bătrâna surâse ştirb:

— Când nu m-a chinuit el? N-am mai văzut un leu şi a dus de acasă toate cărţile, până şi manualele tale de şcoală...

"Exact cum mi-am închipuit", îşi zise Gogu stors de greaţă, de milă şi remuşcări în acelaşi timp.

— Ce pot face acum pentru tine, mamă?

În ochii femeii se aprinse un licăr palid de interes:

— Vrei de-adevăratelea, Gogu, sau... doar aşa?

— Nu doar aşa, vreau cu adevărat să te ajut.

— Atunci, scoate-mă de aici, spuse dintr-o suflare. Eu n-o mai duc mult, n-am să-ţi fiu multă vreme povară...

— Spune-mi ce-ţi doreşti.

— Un culcuş al meu, o odăiţă cât de mică undeva, la o mansardă sau într-o pivniţă, unde o fi, dar numai a mea, unde să nu mă ajungă taică-tău, o carte...

— Şi mai ce?

Maică-sa îşi coborî privirea:

— Ştii şi tu... o sticluţă. Să nu te superi, Gogule, atâta bucurie mi-a mai rămas de la viaţă.

Încercase s-o convingă să intre într-o clinică de dezalcoolizare, dar femeia refuzase categoric şi nici Gogu nu insistase. În mod cât se poate de evident, maică-sa era o fiinţă terminată, de ce să-i otrăvească ultimii metri ce-i mai avea de parcurs pe uliţele ăstei lumi?

Se întorsese cu ceva bani, aşa că achiziţionă o garsonieră modestă în Drumul Taberei, o mobilă cu strictul necesar, îi cumpără cărţi, plăti femeia de serviciu din bloc să-i facă menajul şi-i asigură porţia de vodcă zilnică. Azi, se felicita pentru felul în care procedase, că nu o băgase cu de-a sila la dezalcoolizare. Când venea la ea, cel puţin o dată pe săptămână, găsea o femeie curăţică într-un interior decent, totdeauna euforizată de băutură, dar lucidă, transpusă în universul cărţilor pe care le citea cu aviditate. Era pentru prima oară fericită în viaţa ei şi acesta constituia un neîncetat motiv de mulţumire pentru Gogu.

"Marele Tăutu" nu făcu nici un demers ca s-o găsească, nu anunţă Poliţiei dispariţia nevesti-sii (Gogu o "răpise" doar cu zdrenţele de pe ea în timp ce taică-său era la serviciu)

şi, din ce se putuse afla ulterior, se simţea foarte bine. Trăia cu o vecină, se zicea că aveau şi un copil, dar cui, ce-i păsa! Pentru el şi pentru Maria Tăutu nu mai prezenta nici o semnificaţie. Un alt străin, anonim urmându-şi destinul de vierme, prin marele oraş.

O găsi pe maică-sa călare pe un armăsar persan, cu pletele în vânt, însoţindu-l pe Vicontele de Bragelona în nesfârşitele-i hălăduieli pe drumurile Franţei. Trăia cu atâta intensitate filmul, era atât de introdusă în plin miez de secol al XVIII-lea, încât abia îi observă sosirea. Se interesă mecanic, întrebare intrată în sânge, dacă a mâncat şi întoarse pagina. Gogu îi făcu semn că totul e în regulă, să-şi vadă mai departe de lectură, şi băgă un ochi în frigider. Ouă şi brânză existau, mai adusese el nişte mezeluri şi, desigur, o sticlă de băutură. Caterina, cea care o ajuta pe maică-sa, îşi isprăvise treburile şi nu mai avea să apară până mâine dimineaţă... Bilanţul îl mulţumi pe Gogu, nimeni şi nimic nu-l va deranja, liniştea era asigurată, putea să reflecteze şi să plănuiască în tihnă.

În bucătărie se afla o mică somieră, prevăzută special de Gogu pentru cazurile când înnopta la maică-sa. Făcu un duş, bău o cafea ţeapănă ca să doarmă mai bine (aşa era el, avea reacţii inverse), apoi adormi cu *Gazeta Sporturilor* căzută pe piept. Nu înainte de a fi hotărât ce urma să facă:

"La noapte, violez domiciliul madamei Papricaş."

*

Deşi îşi repetase în nenumărate rânduri că pentru el afacerea Yvonei este definitiv închisă, Pavelescu n-avea astâmpăr. Convingătoare dar inutile toate argumentele:

"Măi creştine, nu te pune cu Mafia! N-ai nici calibru, nici respiraţie ca să le ţii piept! Ai numărat cearşafurile şi polonicele de ciorbă pe la internate şi cantine muncitoreşti şi zici că acum te taie mintea să faci pe FBI-stul. Fii cuminte, frăţioare, rămâi la adulterele tale unde nici capul nu te doare, că nasul scurt nu l-a retezat nimenea!"

Neliniştea însă nu-i dădea pace şi reflectă că în viaţă se întâmplă ca pricini diferite să aibă acelaşi efect. Pe Gogu, în speţă, îl rodea o irezistibilă curiozitate congenitală, în vreme ce pe el îl împboldea îngrijorarea pentru propria persoană. Ca să poţi să te aperi, trebuie să ştii cine ţine arma în mână şi dincotro pleacă glonţul.

Hotărî să acţioneze, având două convingeri nestrămutate: Yvona era moartă, cât se poate de moartă, iar Sică — poate chiar subiect asasin — cunoştea împrejurările acestui deces. Oricum ai fi sucit lucrurile, singura pistă care-l putea apropia de misterul dispariţiei Yvonei o reprezenta Iordache.

Din fericire, ei doi nu se cunoşteau personal. Pavelescu mirosea din zbor "oamenii belea" şi îi ocolea ca pe un teren minat. Ştia doar că-i pitic, patron de afaceri murdare, dar prea şmecher ca să se lase prins. Un tip de care te serveşti, deşi ai prefera să nu-l fi cunoscut. În ce-l priveşte pe Iordache, acesta auzise desigur de patronul agenţiei Discret, ştia că-i şeful lui Gogu, cu siguranţă însă habar n-avea cum arată. Puţin plauzibilă ipoteza ca Gogu să umble cu poza lui în buzunarul de la piept şi să i-o fi arătat piticului "uite ce boss sexy am, chipeş şi deştept, focul lui ardei!"

O dată decizia luată, dădu câteva dispoziţii Mioarei, amână două întâlniri şi se îndreptă spre studioul piticului. Se va prezenta în calitate de client, doritor de servicii speciale. Cine l-a trimis la el? Domnul Gogu Tăutu. Era conştient că se joacă cu focul, cam prea aproape de văpaie, dar socoti că-i puţin probabil să-şi ardă degetele chiar de la prima întâlnire.

Sună întâi timid, ca omul nesigur pe el — solicitant şi nu solicitat — apoi din ce în ce mai insistent. Sică nu era acasă sau poate nu voia să răspundă. Cum decomandase toate urgenţele şi altceva mai bun de făcut n-avea, îşi propuse să-l aştepte vreo jumătate de oră. Nu chiar în faţa casei, ci pe trotuarul de peste drum. Încercă o vreme să se plimbe, paşi în sus şi în jos, dar îl încurcau nişte puşti care străbăteau acelaşi itinerar, zbârnâind pe patine

cu rotile. Îşi aminti că din fericire, neavând timp să-l deschidă la birou, *Cotidianul* rămăsese la el în buzunar. Căută un copac de care să se rezeme, şi începu să citească.

Un individ mărunt şi sfrijit, cam la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat în negru şi cu o cămaşă kaki, foarte asemănătoare cu a lui Pavelescu, se opri în faţa lui, surâzându-i luminos:

— Dumnezeu e cu tine, frate.

Detectivul se uită reflex în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Dumnezeu. Zâmbetul individului se lăţi:

— Fii liniştit, frate, nu ne aude nimeni.

În mintea detectivului se înscrucişară, cu viteza fulgerului, gânduri şi idei: "De când sunt eu cu ăsta, frate?... O fi făcând parte din vreo confrerie... «Nu ne aude nimeni»... Aici se lasă cu clandestinitate..."

Rosti ambiguu:

— Trebuie să fim prudenţi...

— Şi neatinşi din foc vom ieşi, la fel cu *Şadrac, Mesa* şi *Abed Nego!*

"Cine-s gagiii?" ar fi vrut să se intereseze Pavelescu, dar se hotărî instantaneu să accepte jocul. Emise un *amen,* pentru că aşa auzise şi el prin filme, când câte un apucat din ăsta îşi presăra discursul cu nume fistichii care după capul lui aveau rezonanţe biblice. Ca să spună ceva, încercă să facă pe ăla vigilentul:

— Cum de-mi vorbeşti, fără să mă cunoşti?

Sfrijitul râse cu buzele strânse, atingându-i cămaşa:

— Te-am cunoscut după straiul de soldat în oastea Marelui Semn, frate! S-a fost pornit războiul împotriva lui *Nebucadneţar,* carele ne aruncă fraţii în cuptorul aprins, aprig blestem asupra lui să cadă!

— Tocmai de aceea trebuie să fim şi mai atenţi. Cămăşi kaki sunt pe toate drumurile...

— Dar nu adastă la uşa Marelui Semn. Aibi încrede în mine, frate.

"Marele Semn!" îşi zise căpiat Pavelescu, "şi ăsta ar fi Sică piticul, că altă uşă nu se vede. Uite unde era marele Profet Iordache!" Căpătase însă curaj, avea impresia că păşeşte pe un teren ceva mai sigur şi se azvârli cu capul înainte:

— Cum să am încredere, dacă nu te cunosc?

Pe chipul iluminat se ivi o expresie de semeţie:

— N-ai cum să mă cunoşti, frate, căci sunt una din "Cele douăsprezece făclii negre", dar eu te cunosc. Eşti pelerin din provincie, spălat de ispite, venit să primească porunca Marelui Semn.

— Chiar aşa, frate, recunoscu Pavelescu, gândindu-se că orice ar face, nu va scăpa niciodată de aerul de "intelectual" CAP-ist.

— Te-am citit, se bucură Făclia Neagră. Află că adunarea hotărâtă pentru azi se ţine în *Grădina Ghetsimani.*

— La Ierusalim?!

— Nu fi nătâng, frate, e doar numele conspirativ. Spionii lui *Nebucadneţar* mişună, ne adulmecă urmele. De aceea nu ne întâlnim la locul obişnuit.

— Tocmai mă miram şi eu.

— Ne adunăm în Parcul Herăstrău, pe Aleea Trandafirilor, la zece ceasuri din noapte.

Şeful agenţiei Discret se miră în sinea lui. Chiar dacă toamna e avansată, nopţile reci şi ora destul de târzie, nu poţi sconta pe pustietatea absolută a parcului. Se mai rătăcesc cupluri de îndrăgostiţi şi, fără să deţină informaţii, era de presupus că există în număr oricât de redus paznici şi poliţişti. De asemenea, n-avea idee cam la ce cifră se ridica turma păstorită de Sică, dar fie şi doar zece inşi atrag atenţia şi iscă întrebări.

— Parcul Herăstrău nu mi se pare prea sigur.

Omuleţul se stropşi:

— Pui la îndoială înţelepciunea Marelui Semn? Când te-ai făgăduit lui, te-ai lepădat de cârteală, judecăţii şi poruncii sale te-ai încredinţat!

— Amen, făcu detectivul spăşit.

— Aşa, vezi... Nu te superi, frate, dacă-ţi îndrept o rugăminte?

— Cu plăcere.

— Văd că Marele Semn întârzie şi fraţii Cercului Orizont mă aşteaptă negreşit. Spune-i doar că m-ai văzut şi înţelege singur.

— Mergi liniştit, am să-i spun.

— Dumnezeu e cu tine, binecuvântă individul ducându-şi mâna la frunte, la inimă apoi la gură.

Pavelescu îi repetă cuvintele şi gesturile, şi omuleţul, răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă ca o sfârlează. După ce dispăru, patronul agenţiei de detectivi particulari o luă la sănătoasa. Aflase îndeajuns ca să-şi dea seama că se schimbaseră datele problemei şi, în consecinţă, trebuia să-şi revizuiască strategia. În primul rând însă, se simţea prea zăpăcit — ingurgitase fără să rumege — pentru a risca o înfruntare cu Iordache. De un lucru era foarte sigur: la noapte va face o excursie în Parcul Herăstrău.

*

Începuse să ia medicamentele prescrise de Niţulescu — "simple tranchilizante, *mon cher,* le recomand şi copiilor, nimic care să-ţi agreseze potenţialul, fii liniştit" — şi câteva zile parcă se simţise mai relaxat. De unde atunci această nelinişte bruscă, vecină cu panica, şi însoţită de o transpiraţie rece, cleioasă, care-l însoţea încă de dimineaţă? Se trezise ca de obicei, spre 11, cu lovituri de ciocan în piept şi sentimentul unei urgenţe, o imanenţă prevestitoare de rău, întru nimic justificată. Se culcase bine dispus, în braţe cu Alina, nu avusese coşmaruri, şi din câte ştia — nu avea nimic dezagreabil de întreprins azi. Ajunsese la un nivel de comoditate sufletească, încât şi un telefon pe care n-avea chef să-l dea era suficient ca să-i strice dispoziţia.

Dimineaţa rece şi burniţată, specifică lui noiembrie, nu explica nimic. Era absolut refractar determinărilor meteo, soare radios ori vijelie nu-i influenţau cu nimic starea de spirit. Ba îşi amintea că, pe vremea când iobăgea la slujbă, o duminică (nelucrătoare) cenuşie şi friguroasă, prilej de mare dezamăgire pentru cei mai mulţi colegi care-şi făcuseră planuri de iarbă verde pentru sfârşitul săptămânii, pe el îl încânta. Putea să lenevească, să termine o carte citită cu porţia din lipsă de timp, să viseze la tot ce poftea: călătorii pe care nu le va face niciodată (cine putea să prevadă ulteriorul, miracolele din lume şi cele de pe plan personal?), la un Cadillac comandă specială, la femei care fac nenumărate duşuri pe zi şi înoată cu capul în apă, fără să-şi pună problema banilor daţi la coafor. Şi, din fericire, Dina nu-i deranja visele, nici înainte ca ea să fi întâlnit "marea, unica, autentica dragoste".

"În realitate", îşi spunea azi Adrian, ne plictiseam împreună şi nici unul nu eram mai vinovat decât celălalt. Poate pentru că ne-am căsătorit fără să ne cunoaştem îndeajuns, dar aici vina se împarte. Punând punctul pe i, am fost doi incompatibili..."

Pe Alina o găsi în salon, aşezată pe un taburet. Cu bărbia rezemată în pervaz, părea preocupată doar de peisajul grădinii. După cum obişnuia în ultima vreme, lălăia la nesfârşit un cântecel inventat de ea. Ceva din atitudine însă friza neobişnuitul şi Adrian se sperie.

"Devin isteric", îşi zise şi nu se înşela. Totdeauna îşi închipuise despre el că-i un bărbat cu simţul proporţiilor, uitându-se amuzat la felul cum cei din jurul lui îşi strică viaţa. Se necăjeau, sufereau, puneau la inimă dând amploare oricărui fleac, dimensionând tragic incidente desigur neplăcute, dar inerente cotidianului: o aripă de la maşină ciocnită de "un bou", 3-ul obţinut la teza de matematică de Gigel, deşi "două Dacii am băgat până acum în meditaţii, mama lui de copil", prăjitura scrum uitată în cuptor de "soacră-mea, după ce că-i belalie, acum s-a şi sclerozat", câinele Vasileştilor care face pipi pe balcon...

"Probabil că nu reuşim să ne cunoaştem niciodată", conchisese Adrian, "iar ceea ce consideram eu în aroganţa mea a fi echilibrat şi dotat cu simţul proporţiilor, nu era în realitate decât o cinică indiferenţă, faţă de tot ce mă înconjura, o crasă lipsă de implicare. Şi cum se întâmplă adesea, am sărit la polul opus, acutizez fără nici o judecată tot ce-i legat de Alina."

O cuprinse cu braţele pe la spate, tuflindu-şi nasul în părul proaspăt şamponat:

— Fluturaşul meu e trist?

Alina i se ghemui la piept, şoptind:

— Mi-e frică, Adi...

— De ce?

— Că am să mor... Simt că am să mor curând.

— Ce sunt prostiile astea? bolborosi Adrian strivit. De unde asemenea idei? Eşti bolnavă? Te implor, nu mă chinui.

— Strânge-mă în braţe, aşa, tare de tot, n-ai să mă laşi, nu-i aşa?

— Ce să te las?!

— Să mor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Vorbeşte!

— Am avut un vis îngrozitor... Ştiu că sunt o proastă, dar a fost ceva groaznic...

— Biata mea fetiţă, răsuflă ceva mai uşurat, de ce nu m-ai trezit imediat?

— Păi cum să te trezesc, dacă visam? Se făcea că mă plimb printr-o grădină şi... Dintr-o dată, mi-am dat seama că toate florile sunt negre. Şi iarba, şi frunzele copacilor. Mă simţeam ca într-un linţoliu şi m-am speriat...

— Scumpa mea... Ai supărat vreun spiriduş. Unul din ăla rău... A! Ştiu ce s-a întâmplat. Ce-ai mâncat aseară, ţii minte? Îţi spun eu. Creveţi cu şampanie, da, şi am uitat maioneza. Sunt mâncăruri foarte grele, cred că şi statuia lui Kim-Ir-Sen ar fi visat urât...

— Stai că n-am terminat... Am început să fug, dar nu puteam, parcă aveam lanţuri la picioare. Şi dintr-o dată, a venit o apă mare, mare de tot, ca un val uriaş şi negru... Suspină: M-a luat cu ea, m-a înghiţit.

"Oribil vis, într-adevăr", se înfioră Adrian, continuând s-o liniştească. În memorie îi revenirâ crâmpeie de discuţii percepute cândva doar cu jumătate de ureche, glasurile concrete ale bătrânelor familiei aşa cum răsunaseră în copilăria lui şi pe care le credea de mult uitate. Erau meştere mari într-ale ocultului, neîntrecute la ghicit în cafea, cositor topit şi bobi, dezlegau de farmece, tălmăceau orice vis. De la ele ştia că tot ce visezi negru e de rău: cal negru, câini, apă, văduvoaie, călugăriţă... Se trezi din senin bătând în lemn a ducă-se pe pustii, exact aşa cum procedau ele şi niciodată nu îndurase mai greu sentimentul de neputinţă, conştiinţa că este incapabil să-şi controleze destinul, că omul în fond se naşte cu mâinile legate, silit doar să înregistreze dezastre. Orice ar spune temerarii sau mult încrezătorii în sine, soarta n-o poţi înfrunta, nici abate din albia ei. Oricât te-ai zbate, o faci doar pentru un suflet împăcat, să închizi ochii liniştit c-ai făcut şi ai dres tot ce ţi-a stat în puteri.

Peste un ceas, o lăsă pe Alina la sfat cu lenjereasa — dorea modele proprii şi doar broderie de mână pentru viitorul copilaş — şi se îndreptă apăsat de gânduri spre Lucreţia. Deşi era convins dinainte de acceptul ei, i se părea corect s-o avertizeze.

Lucreţia era un soi de persoană care nu se plictisea niciodată. Chiar când dinaintea ei se aşternea ceea ce în mod curent se numeşte o zi goală, amănuntul — departe de a o face să se simtă inutilă, problema dureroasă a celor mai mulţi bătrâni — o stimula. Făcând abstracţie de aspectul economic, nu înţelegea repulsia multora faţă de decizia de pensionare, care în capul Lucreţiei căpăta mai degrabă conotaţii pastelate, de "vacanţă mare"; ca imagine şi atmosferă zglobie, vezi *Micul dejun la iarbă verde* al lui Renoir. Fără să aibă cine ştie ce cultură în domeniu, Lucreţiei îi plăcea să traducă diferite stări de spirit în creaţii celebre de artă plastică. De pildă, când se gândea la suferinţă, instantaneu îi răsărea dinaintea ochilor "Mar-tiriul Sfintei Tereza", în "coşmarurile" lui Goya vedea Gulagul, indiferent de cetăţenie, în condurii Ducesei Alba — rafinamentul şi gingăşia pierite din lume o dată cu epoca şi oamenii ei, în Picasso, Chagall etc. — lumea pe dos, cu cracii în sus, aşa cum o trăia contemporaneitatea.

Şi mai puţin îi înţelegea pe cei care, de frica singurătăţii, îşi riscau viaţa tihnită, seninul şi tabieturile încercând experienţe matrimoniale la bătrâneţe. După părerea ei, aceştia erau fie nebuni disperaţi, fie iresponsabili şi doar gândindu-se la o asemenea aventură, se îngrozea:

"...Adică, îmi vine un străin din toată zarea, mi se face stăpân în casă, începe să-mi dicteze ce şi cum să fac cu banii, din ce cană să beau apă, la ce oră să-mi iau clistirul sau să închid televizorul! De la o vârstă, fiecare avem «dosarul» nostru. Bun sau rău, nu-l putem

împărți cu nimeni..." Cât despre aspectele intime, cam cum le-ar sta unor hodorogi cu placă şi pleşuvi prin toate părțile, colaci de osânză sau piele scuturată, căci asta e, bătrânețea îşi bate joc de om, Lucreția, o pudică... Nu, la aşa ceva, plină de oroare, refuza să se gândească.

Tocmai de aceea nu-l prea înțelesese ea nici pe Adrian. Sigur, nu era bătrân, dar nici abia ieşit la horă. Se îndrăgostise, vezi bine... Viața îşi are rosturile şi poruncile ei şi dacă te abați de la ele, se răzbună. Adrian n-a iubit la tinerețe şi uite că acum îi iese pe nas. Fericire din asta, tot pe jăratic şi cu inima friptă, mai bine lipsă, conchise întinzând a patra oară pasiența care nu-i ieşea.

Din pricina ei şi a gândurilor "care-i dădeau în clocot", nu auzi decât a treia serie de triluri ale soneriei. Adrian o sărută fugitiv şi îşi scoase trenciul:

— Era cât pe aci să intru la idei. De obicei, răspunzi imediat.

Lucreția ar fi vrut să-i spună că de la un timp i se întâmplă cam des să panicheze, dar era prea fericită că-l vede, ca să aciduleze discuția cu vreo observație menită să zgârie susceptibilități.

— Bătrânețea cu alaiul ei de buclucuri, surâse Lucreția. Alaltăieri am adăugat o dioptrie la ochelari, ieri am scos în schimb o măsea, azi nu mai aud soneria, mâine ce-o mai fi, Dumnezeu cu mila...

— Prostii! declară maşinal Adrian, gândindu-se la ale lui. Te ții foarte bine, toată lumea e de acord, doar că vrei tu să te porți mai bătrână decât eşti.

Din nou, Lucreția ar fi vrut să-l întrebe "care toată lumea?" şi din nou se abținu. Abordă un subiect sigur:

— Ce face Alina? Cum se simte?

— Chiar din cauza ei am venit, o scăpă Adrian realizând în aceeaşi clipă gafa: adică, pentru soră-sa n-ar fi venit... Vreau să spun...

Lucreția zâmbi, scutindu-l de explicații:

— Lasă, n-are importanță... Ce-i cu Alina? Dacă are necazuri, nu trebuie să te îngrijorezi, prima sarcină e totdeauna cea mai dificilă.

Adrian îşi trecu palma peste fruntea asudată:

— Dacă aş fi ştiut că trebuie să sufere atât de mult, nu aş fi fost nicio-dată de acord să lase copilul.

— Crezi că i te-ai fi putut împotrivi? Dacă o femeie vrea un copil, nici un bărbat de pe lume n-o poate împiedica. Şi tu eşti ultimul, dacă Alina doreşte ceva.

— Probabil ai dreptate... Uite de ce te-am deranjat...

Îsi apropie fotoliul şi îi prinse amândouă mâinile.

— Tiți...

Ochii Lucreției se umeziră. Aşa o aborda pe vremea când ea era singura lui mămică şi vroia să obțină ceva.

— Nu mă alinta, Adi, noi suntem prieteni vechi, poți să-mi spui orice, fără menajamente.

Adrian îşi plecă privirea Emitea greu, smulgându-şi cuvintele:

— Ai făcut mult pentru mine, Tiți, enorm, iar eu nu ți-am dat nimic în schimb.

— Dacă aş fi avut nevoie, sunt sigură că mi-ai fi dat. Lasă copilăriile, Adi, nu eşti şi nu vreau să te simți dator.

— E vorba de Alina.

— Ştiu. Hai, spune odată, ce poate fi atât de îngrozitor?

Adrian îşi luă inima în dinți:

— M-am hotărât să trec pe numele ei toată averea.

Lucreția păli. Zărindu-şi chipul în oglindă, îşi zise că nici întinsă pe năsălie, nu ar fi mai lividă. Emise repede, înainte de a apuca să se cenzureze:

— N-am să te las să faci nebunia asta, Adi! Acum chiar că sari calul!

Adrian zâmbi cu amărăciune:

— N-o iubeşti pe Alina.

— Te iubesc pe tine şi de tine îmi pasă, în primul rând. Ai fost copilul meu de pe vremea când eu însămi eram încă o fetiță...

Adrian îşi reprimă un gest de plictiseală:
— Ştiu, nu trebuie să mi-o aminteşti la tot pasul.
— Iar tu nu ai voie să-mi vorbeşti în felul acesta.
Se abținea greu să nu plângă, frate-său ar fi considerat şi mai abitir că încearcă să-l impresioneze, dar era decisă să nu cedeze.
— În fond, continuă aprinzându-şi o țigară, nu te înțeleg.
— E chiar atât de greu să înțelegi că Alina e tot ce am mai scump pe lume?.
— Lasă declarațiile patetice! Nu înțeleg de ce ai venit la mine. Dacă în fața ta contează cuvântul meu, atunci răspunsul e hotărât NU. Dacă nu contează, faci ce pofteşti. Ți-am cedat toate drepturile mele cu acte în regulă la Notariat, deşi azi mi-aş dori să n-o fi făcut.
Adrian îşi muşcă buzele. Pentru prima oară de când se ținea minte, avea de înfruntat o Lucreție duşmănoasă. Era deci cu atât mai îndreptățit să se zbată pentru asigurarea Alinei.
— Cel puțin, ascultă-mă. Tu n-o vezi aşa cum o văd eu, n-o cunoşti. Alina e un pui de vrabie rătăcit într-o lume de şacali...
— N-aş zice, judecând după felul în care te manevrează. Mă duce mai degrabă gândul la o vrăjitoare pentru că... Asta e! izbucni, te-a vrăjit, te-a fermecat, naiba ştie! Mai iubeşte omul, dar rămâne loc şi pentru un strop de rațiune!
— Îți jur! țipă şi Adrian, că nu mi-a cerut nimic, iar eu nu i-am pomenit un cuvânt despre intențiile mele! E tot atât de departe de orice chestiune practică, de orice interes meschin ca o turturică de o rachetă spațială! Trăieşte într-o lume a păpuşilor, îl citeşte pe Andersen şi Frații Grimm, habar n-are cine-i Iliescu sau Convenția Democratică!...
Lucreția zâmbi sarcastic:
— Nu mă fă să cred că te-ai însurat cu o retardată!
— E doar un înger şi îngerii nu citesc gazete! Nu ştiu cum Dumnezeu s-a iscat aşa, cum de n-a contaminat-o ticăloşia din jur, dar e o realitate. O avem în fața ochilor şi totuşi refuzăm s-o vedem, tocmai pentru că şi noi suntem contaminați.
— Mi se pare că tu o vezi chiar prea bine.
— Ironiile tale nu mă ating. Da, o văd, şi tocmai de aceea încerc, atât cât îmi stă în putere, s-o pun la adăpost. Nu noi ne decidem hotarele vieții, oricând mi se poate întâmpla ceva...
— Dacă vei avea mai multă grijă de tine, n-o să ți se întâmple nimic.
Adrian nu se lăsă întrerupt:
— ...ce se face ea, singură pe lume şi cu un copil mic în brațe? Nu zic că banii te feresc de toate, dar rezolvă multe, şi doar atâta îmi stă mie în putință să fac. S-o asigur material.
— E oricum asigurată de vreme ce va avea un copil. Ăla moşteneşte totul.
— Şi dacă se întâmplă ceva cu copilul?
— Pentru numele lui Dumnezeu! se enervă Lucreția, fă ce pofteşti, dar nu da totul din mână acum, cât eşti în viață! Nu te despuia ca un idiot până la izmene, gândind că va fi tot soare! Ce te faci, dacă pleacă mâine, cu banii tăi cu tot, în lumea largă după cine ştie ce derbedeu june şi frumos?
— Degeaba, surâse Adrian, n-o cunoşti.
— Dar zi că moare ea prima şi o moşteneşte soră-sa din celălalt capăt de lume! La o urmă, există testamente. Lasă-i totul, dar după ce închizi ochii.
— Testamentele pot fi atacate.
Pentru o clipă, Lucreția amuți. Respiră adânc înainte să izbucnească:
— Vasăzică de mine ți-era teamă? De aia ai venit?
— Nu, Tiți, mi s-a părut însă corect să te pun la curent cu intențiile mele.
— Adică, mă vezi pe mine umblând prin tribunale ca s-o execut pe Alina?! Să-ți fie ruşine!
Adrian îşi înfipse mâinile în păr:
— Dacă nici tu nu mă înțelegi...
Lăsă țigara aprinsă în scrumieră şi se ridică. Lucreția îl însoți până la uşă. Se despărțiră rece, fără să se îmbrățişeze ca de obicei.

— Îmi pare rău, şopti Adrian şi se grăbi să dispară în cuşca ascensorului.

Lucreția rămase împietrită, cu pumnii încleştați. Alina... Scorpia aceea cu chip de înger! Simțea c-o urăşte din tot sufletul. Cu toată ființa ei.

*

La ora douăzeci şi unu patruzeci şi cinci, un taximetru opri în fața blocului. La şi patruzeci şi şase, şoferul deschise portiera din spate, exact în momentul când papagalița, înfăşurată într-un mantou greu de blană, ieşea pe poarta imobilului. Aproape concomitent, maşina demară.

"Ia te uită", se miră Gogu, "mai ai dracului ca la CFR! Respectă programul, nu jucărie!" desluşind dincolo de acestea obiceiul fix.

Deşi ardea de nerăbdare să pătrundă în locuința Victoriei Sabău, mai aşteptă încă un sfert de ceas, patrulând cu ochii pe intrarea blocului. Prevenea o întoarcere intempestivă, omul mai uită câte ceva, nu se ştie niciodată. La etajul 3, chiar sub ferestrele codoaşei, doamna Tanța nu coborâse storurile şi Gogu îi recunoscu, prin perdeaua subțire, silueta de rățişoară, care se balada prin casă. Când lumina deveni albăstruie, semn că a deschis televizorul, Gogu hotărî, fără nici o legătură de altfel, că e timpul să acționeze.

Patru yale asigurau uşa lui Viky, dar din fericire, nu exista nici un sistem de alarmă. Încă din străinătate, îşi propusese să facă nişte cursuri, cât de modeste, atât cât să aibă idee despre... nu ştia nici el exact despre ce, poate electronică (?) sau informatică (oare?), să nu se uite ca vițelul neînțărcat la un calculator, să ştie cum să anihileze un dispozitiv sofisticat de securitate şi alte operațiuni din zonă. Nu că ar fi intenționat să devină vreun spărgător, dar parcă se simțea nelaîndemână, handicapat, într-o epocă supertehnologizată, când dădeai la tot pasul de "şarade" din astea tehnice, pe care până şi copiii le deprindeau azi, o dată cu abecedarul. Se simțea de altfel şi prea tânăr ca să tragă pe dreapta, abandonând itinerarul evoluției normale a societății.

Gogu nu era "tehnic", dar avea degete îndemânatice. În cinci minute, cu scule de la taica Adam, la care supermenii briganzi contemporani, adevărați ingineri, s-ar fi uitat cu duioşie într-un muzeu — uite cum lucrau străbunii! — deschise curat toate yalele. Îl întâmpină un miros greu, de parfum greu, şi un mieunat la fel de greu, lugubru. Un motan uriaş, uriaş, nu vorbă în vânt, cu finalul de coadă bârligat ca un baston, îl fixa cu imenşi ochi verzi.

"Al naibii să fiu dacă nu seamănă cu Liana!" şi simți că-l trece un frison.

Deschise prima uşă ivită în cale pe coridor — o debara — şi cu un şut neaşteptat expedie animalul înăuntru. Nu-i plăceau pisicile în general — prea le iubise Marele Tăutu, mai mult decât pe nevastă-sa sau pe fiu-său — dar asta, în mod special, simțea că l-ar putea deranja.

Pătrunse într-o cameră de zi, uşor de transformat în sufragerie, şi primul cu care dădu ochii fu Sică, piticul.

Agățat de perete, deasupra servantei, între două tablouri, liliac şi bujori, splendide cărți poştale ilustrate, poza ca ginerică alături de o Liană impunătoare ca republicana Mariana, înecată în voal alb. Umăr la umăr, fusese desigur cățărat pe un scaun. Chiar dedesubt, dar de dimensiuni mai modeste, de mărimea unei coperte de carte, se afla fotografia dichisit înrămată a aceloraşi, comisă cu acelaşi prilej, dar alături de naşi. În nună, vizibil încântată de ea însăşi şi strălucind ca o seară la Moşi, o recunoscu imediat pe Viky. Nunul, partener "cu acte" sau de ocazie, înalt plop, gata să iasă din poză, se hlizea fericit nespus. Avea o figură inconfundabilă de draibăr — să nu stai niciodată cu spatele la ăsta că nu ştii ce se poate întâmpla — şi Gogu se întrebă dacă nu l-a mai întâlnit pe undeva.

Faptul că Viky le era naşă îl obliga pe Gogu să reconsidere genul de raporturi în care aceasta se afla cu soții Iordache. Statutul de subalternă ieşea din discuție, ba mai mult, venindu-le ca al doilea rând de părinți conform religiei creştine, ipostaza presupunea relații cordiale, interese reciproce, încredere. În principiu, socoti Gogu, mai înseamnă că ştiu

multe unii despre alții. Iar dacă Gogu ar fi bănuit de câte ori insistase piticul ca cele două fotografii să nu fie expuse pe peretele papagaliței, ar fi avut confirmarea că nu se înşeală în raționamentul lui.

Dar femeia avea pesemne damblaua fotografiilor, căci acestea, diferit înrămate, se înşirau legiuni pe orice suprafață plană, în toate cele trei încăperi: dormitorul, sufrageria şi încă o piesă, ceva oscilând între cameră de oaspeți şi debara. În ansamblu, o locuință pedant îngrijită, montată decent, foarte asemănătoare ca aranjament apartamentelor sugerate în magazinele de mobilă amatorilor cu venituri mijlocii. O casă "previzibilă" din acest punct de vedere, nu însă şi cunoscând-o pe Victoria Sabău. Gogu, deşi n-ar fi ştiut să concretizeze, se aşteptase la altceva din partea papagaliței, mai personal, mai definitoriu, dar pregnant caracteristice nu rămâneau decât ordinea excesivă şi multitudinea de fotografii.

Surpriza îl aştepta însă într-una din casetele bibliotecii, unde Viky îşi ținea actele. Femeia — s-a trecut vremea de coasă şi lelița de frumoasă! — împlinise cincizeci de ani, fusese căsătorită pentru scurt timp pe vremea când era foarte tânără (exista o hotărâre de divorț pronunțată în 1972) şi, dacă te luai după carnetul de muncă, lucrase neîntrerupt în perioada 1971-1991. Locul de muncă — şi aici Gogu, perplex, simți nevoia să se aşeze — *Şcoala de handicapați hipoacuzi din Ploieşti;* postul — profesoară de Limba Română.

Gogu trase un fluierat de stadion care trezi cucul agățat pe perete. Acesta scoase capul pe ferestruica pendulei şi "guiță", vestind ceasurile zece şi jumătate. Gogu începu să râdă, coincidența era amuzantă, dar în primul rând se simțea mulțumit. Nu se afla încă în măsură să poată aprecia valoarea descoperirii lui, dar lucrurile începeau să se lege. Papagalița fusese profesoara Lianei la şcoala de surdomuți, între dăscăliță şi elevă — aşa cum se întâmplă destul de frecvent — se legase o prietenie care, între timp, devenise şi relație de afaceri.

"Nu mai există reguli fixe", filozofă Gogu, "parcă toată societatea ar fi intrat într-un mixer uriaş care a desființat pilonii, stâlpii de rezistență. N-a rezultat omogenitate, în schimb toate-s amestecate şi rostogolite, nu mai există nici un punct de reper. Spune-i cuiva că un cadru didactic, «apostol» într-un aşezământ de nefericiți, s-a recalificat ca madamă, codoaşă sau ce naiba o fi, într-un tractir!"

Sigur, auzise şi citise — era prea tânăr ca să fi prins acele vremi, iar Marele Tăutu nu se trăgea din Muşatini ori Basarabi — despre prinți, beizadele, boieri veliți şi răsveliți, fețe evghenicoase figurând în Almanahul Gotha, marii spoliați ai anilor de democrație populară ajunşi valeți, şoferi de taxi, portari şi personal de consumație în marile capitale ale lumii (ocnaşi sau răposați cei care nu reuşiseră să sară granița), dar... Dar toate acestea se petrecuseră de mult, ăia chiar n-avuseseră de ales, şi oricum, nu cunoscuse nici un exemplar concret. Pe de altă parte, ca mulți alții din generația lui, asculta asemenea "poveşti" cu jumătate de ureche. Oamenii mai fabulează, exagerează, le plac legendele şi le inventează...

Pe Victoria Sabău însă, o avea în fața ochilor, o cunoscuse şi se simțea amețit de dimensiunile "declasării" liber consimțite. Banii! Ştia şi el cum devine chestia cu banii, dar fiecare om, chiar şi ticăloşii, trebuie să-şi impună anumite limite. Narcisista asta, căci pe puțin nouăzeci la sută din fotografii o reprezentau singură şi în toate ipostazele cu excepția scaunului de toaletă... Ba nu, uite-o şi într-un triolet! Era o fotografie de format carte poştală, înrămată în os, aşezată chiar pe televizor. Instantaneul fusese luat într-o grădină particulară şi, judecând după înfățişarea lui Viky, relativ recent. Încadrând un balansoar, ea şi Liana, culcate simetric pe iarbă şi rezemate într-un singur cot, izbuteau un tablou vetust, căci există o modă şi a pozițiilor luate la fotograf. Logodnicii străbuni se pozau în haine de duminică, după o vizită prealabilă la frizer, înțepeniți lângă un jilț decorativ sau piedestal, cu canotiera lipită de picior ori câte o floare în mână, în funcție de sex, pe un fundal de draperie somptuoasă, cascadă ori vegetație tropicală. Strănepoții lor se trag în poză pe malul mării, cât mai despuiați şi cât mai "şucar".

Remarcabilă însă era locatara balansoarului către care Liana şi Viky îndreptau priviri visătoare, o femeie în vârstă cu totul ieşită din comun. Îmbrăcată în negru, avea ceva din seninătatea şi măreția unei starețe. Părul coafat însă, şiragul de perle şi picioarele impecabile descoperite până la genunchi alungau din start orice apartenență la corpul clerical. Privind-o, cuvântul distincție țâşnea de la sine, se urca singur pe buze.

Gogu întoarse fotografia. O caligrafie elegantă, mare şi sigură, informa asupra relaţiilor dintre cele trei. *Discipolelor mele preferate, Victoria şi Liana.* Semna doar cu iniţialele pe *15 mai 1993-B.V.*

"Discipole, ce chestie!" Telefonul emise un semnal şi Gogu întinse instinctiv mâna. Se stăpâni în ultima clipă, realizând că, furat de gânduri, începuse să uite unde se află. Telefonul mai semnaliza de trei ori, până să intervină roboţelul. Ascultă glasul lui Viky dând indicaţii, declicul de start pentru interlocutor şi, în sfârşit, mesajul acestuia. De fapt, acesteia, căci vocea cultivată aparţinea unei femei:

— *Bună seara, draga mea. Sună-mă imediat ce te întorci, indiferent de oră. Este vorba despre ceva foarte important...*

— Şi tranc! spuse Gogu vorbind singur. Nu ştiu de ce, dar aş paria că am avut ocazia s-o aud chiar pe distinsa B.V.

În fond, vocea putea să aibă orice etate între treizeci şi... şaizeci sau şaptezeci de ani, nu toate glasurile sunt alterate de vârstă. Dar probabil se mai afla încă sub impresia fotografiei şi-l influenţaseră, fără îndoială, accentele de casă mare ale autoarei mesajului. Trebuie să existe undeva numărul ei, şi în aceeaşi clipă chiar, observă o agendă pe blatul inferior al măsuţei de telefon. Căută la litera V şi inima îi tresări de bucurie. Bianca Vizantis, adresă şi număr de telefon, se afla chiar în capul paginii, deschizând lista cunoştinţelor cu aceeaşi iniţială.

Peste câteva minute, lăsând "curat" în urma lui, Gogu părăsea apartamentul lui Viky. Abia aştepta s-o cunoască pe B.V.

Mult mai târziu, îşi aminti că uitase motanul în debara.

*

Să se fi adunat cam la vreo cincizeci de oameni şi, spre mirarea lui Pavelescu, aproape numai bărbaţi. Amănuntul îl surprindea ştiut fiind că femeile sunt în general primele victime ale Marilor învăţători, autoinvestiţi ca unici propovăduitori ai Cuvântului Domnului, Singurului Adevăr, Luminii Vii, sau ai Harului Suprem etc., în funcţie de comandamentele declarate şi fantezia orală ale sectei. Prozeliţii piticului trăiau sub inspiraţia Marelui Semn, simbolizat de o săgeată albastră frântă în zigzag, asemănătoare celor care avertizează, în percepţia comună, asupra pericolului de electrocutare. Cel puţin aşa îşi închipuia detectivul (şi nu se înşela) judecând după stegule ţele care răsăreau ici-colo şi pancarta din spatele "tribunei", o improvizaţie de lăzi suprapuse la care se putea accede cu ajutorul unei scăriţe. Nu se vedea prea clar, priveliştea fiind luminată doar de un bec al Primăriei, situat cam depărtişor, şi două torţe ţinute de acoliţi. Detectivul privi în jur, încercând să stabilească, măcar în mare, cam cărei categorii de populaţie se adresa Marele Semn. Ca vârstă, oamenii se situau între treizeci şi şaizeci de ani, iar ca segment social — mijlociul, treapta lui de jos, cei care la sondajele IRSOP răspund în general, cu "nu ştiu"; nemulţumiţi fără stindard, conştienţi de lipsa lor de importanţă, uşor de racolat, uşor de manevrat.

"Ce-o fi în capul piticului?" se întrebă plin de nedumerire. "Ce gândeşte să obţină de la amărăştenii ăştia şi unde vrea să ajungă? Doar dacă nu se crede sincer emisarul lui Dumnezeu, venit să-i mântuie de şomaj şi pensii indexate..."

Un bărbat chel, cam de vârsta lui, îmbrăcat într-un trenci ponosit, se apropie. Ţinea una din torţe — văzutu-s-a oare conspiraţie cu conotaţii oculte fără de torţe? — iar pe chipul păstos, înţepenise o expresie de cumsecădenie bovină. Pavelescu, atent la ce se petrece în jur, îl observă abia când tipul îl abordă direct:

— De unde vii, frate?

"...şi din Babel Mandeb vin, să-l vând pe El Zorab..."

Din ce sipet al amintirilor şi de ce ţâşniseră cuvintele, străfulgerându-l din senin? Nu se mai gândise din şcoala elementară la Coşbuc, şi chiar şi atunci, puţin îi păsase de paşă şi de beduin, nici atât de calul negociat.

— Eu îs frăţia Râmnicu-Vâlcea, îl ajută celălalt.

"Aha", înţelese detectivul, "tipii sunt organizaţi pe regiuni şi aici ar fi o adunare a

reprezentanților..." Spuse la întâmplare:

— Bârlad.

— A, bine, bine de tot. Frații moldoveni, de mare nădejde...

Titi Pavelescu, neştiind ce să spună, se hlizi ca prostul şi se înclină vag a mulțumire. În aceeaşi clipă, recunoscu stupefiat o pereche de gurişti, celebri acum vreo zece-cincisprezece ani, stele ale localurilor de noapte bucureştene. Se eclipsaseră dintr-o dată şi nimeni nu mai auzise de ei. Apoi, surprizele se ținură lanț. Ceva mai la stânga cântăreților, îl observă pe M., sportiv de performanță, medaliat la două Olimpiade, în rândul din fața lui pe frații Pricop. Şmecheri mari ăştia, rezistaseră ca mandatari chiar şi după ce Ceauşescu, renunțând la NEP-ul anilor 65-70, dăduse cu barda în "capitalişti", sărăcindu-i peste noapte. Pricopii însă mai țineau cârciumă cu dever, singura din Bucureşti chiar prin 85, dacă nu şi mai târziu... A, uite-o şi pe coana Năsturică! Nimeni nu ştia cum o chema, dar aşa îi zicea un oraş întreg. Erau pe puțin patru decenii de când "bricola" într-un atelier particular din zona Lipscanilor tot felul de fleacuri pentru frumoasele Capitalei. Pe criza de podoabe, a industriei de frumos în general (îi trăgeam tare cu oțelul şi siderurgia), afacerea mergea strună şi se zvonea că din nasturi, cercei, paftale, brățări, agrafe, piepteni, broşe şi alte kitschuri, coana Năsturică ridicase trei vile fățoase, răspunzând deliciilor fiecărui anotimp.

Ăştia, îşi zise detectivul, şi or mai fi ca ei, țineau deja de alt segment social. Erau oameni care prin talent, şmecherie şi în orice caz şansă, trăiseră considerabil mai bine decât semenii lor, dar asta nu-i făcea şi mai deştepți. Altfel, cum naiba să-i aduni sub "Marele Semn", fără să fi existat în ei un fond de naivitate asortat cu puncte vulnerabile, descoperite şi inteligent exploatate de Profetul Iordache?

Şi ce urmărea, în fond, Sică? Combinația mirosea a bani şi, toată admirația pentru pitic, nu-i uşor să scoți arginți de la cel care a ştiut să-i facă. Dar ce avea de scos de la ăilalți, cei mai mulți? Figurație şi decor. O grupare de oameni, cu cât e mai numeroasă, cu atât devine mai importantă. Impune, începe să conteze şi să convingă.

Cam în felul acesta îşi închipuia detectivul că stăteau lucrurile, pregătindu-se să asculte cu toată atenția *speech*-ul piticului.

Era mort de curiozitate: "Să vedem şi noi, domnule, cum i-a aiurit! Cu ce-i vrăjeşte?!"

Îl vedea pentru prima oară în viață şi trebui să recunoască în sinea lui că Sică impresiona. De efect imediat şi covârşitor era fără îndoială contrastul dintre capul cu trăsături puternice, dăltuite, bine înfipt pe torsul de atlet, şi fragilitatea, insuficiența repulsivă, cumva obscenă a picioarelor. Ansamblul exercita de la prima vedere un magnetism aparte, o atracție perversă, plină de contradictoriu. Pe de o parte, şi acesta era primul impuls, îți venea să întorci privirea cu oroare; pe de alta, nu-ți venea să-ți desprinzi ochii de făptura lui. Palpita în Sică o forță pe care o şi transmitea, de altfel, şi chiar cel mai simplist dintre privitori simțea în Iordache individul de excepție.

— Fraților!

Glasul de stentor, neajutat de microfon, vibră deasupra asistenței şi, dintr-o dată, se făcu linişte.

— Ne-am întrunit aici, pentru ca, inspirați de Marele Semn şi călăuziți de acesta, să primim încă o dată în inimile noastre mesajul harului dumnezeiesc pururi viu.

— Amin, murmurară într-un glas cei de față.

Piticul îşi împreună palmele peste crucea săgetată, sigla Frăției, aplicată pe pieptul veşmântului, un soi de odăjdii — ar fi zis Pavelescu — neguroase.

— Frați oşteni, creştini luptători! Ne aflăm aici pentru a cere îndurare şi ocrotirea Cerului împotriva beznei ce ne înconjoară, împotriva pterodactilului negurii, însuşi Mamon cel nepereche! Să ne întărească în nevinovăția noastră, în mica noastră fortăreață de Lumină şi dreaptă credință. Să ne apere de molima lui Anticrist! Aceasta, frați oşteni, a pătruns hidră nesățioasă în întreaga noastră societate, ridicând palate lui Belzebut! Le întâlneşti la tot pasul! Pe uliță sau în propriul vostru cămin...

Un fior străbătu adunarea, se auziră câteva țipete. "Scheme şi prefabricate",

diagnostică Pavelescu, "cuvinte goale, dar rezonante şi emise cu talent. Convingător. Îţi vine să crezi că şi el crede. În fond, înşiră doar banalităţi într-un limbaj adecvat împrejurării. Banalităţi pe înţelesul oricui, şi asta-i asigură succesul..."

În tinereţe, citise mult şi după Napoleon îl pasionaseră personalităţile celui de-al doilea război mondial. Conştient sau nu, piticul apela la trucurile lui Hitler şi Goebbels, "tribunii" de tristă amintire care izbuteau să electrizeze masele. Erau teatrali, grandilocvenţi, îmbătându-se singuri cu propriile cuvinte, isterici de profesie, vicleni. Ştiau să spună exact ceea ce oamenii vroiau să audă, discursul lor cu destinaţie precisă se adresa pros-timii. Păstrând proporţiile, cam asta făcea şi Sică...

— ...Cruţă-ne, Doamne, de molima, continua să peroreze piticul cu glas în crescendo, care ne-a contaminat şcolile, presa şi librăriile, aşezămintele de cultură, vatra strămoşească, nobleţea daco-romană, inocenţa mioritică!

"Vorba lui Gogu, a trecut la băşini tricolore!" aprecie detectivul, simţind că începe să se plictisească. Era sătul de inepţii demagogice, indiferent de culoare şi pe urmă, sensibil la picioare, începuse să simtă răceala nopţii de toamnă. Ar fi plecat, dar nu înainte de a afla ce urmăreşte practic piticul cu gargara asta de miting penticostal (habar n-avea ce soi de draci îi zbuciumau şi pe ăia, dar îi plăcea cum sună), gogoşi pentru electoratul mistico-imbecil! "Vrea ceva de la ăştia, nu se poate!" şi se hotărî să mai aştepte.

— ...Nu lăsaţi păcatul să ne iscodească minţile, urla Sică, să ne ispitească copiii! Alcoolul, drogurile, publicaţiile scâmave întinând misterul sacru al împreunării, cărţile bolnave, televizorul — cel mai monstruos chip de înşelătorie al lui Belzebut — nu sunt decât straie poleite menite să ascundă faţa hidoasă şi ţelurile ticăloase ale lui Anticrist!

— Amin! urlă adunarea. Să aruncăm televizoarele! propuse subţire o pălărie de vânător cu proteză nesigură şi neastâmpăr de ţânţar.

Sică solicită din nou linişte, înainte de a se năpusti.

— Ascultă ruga noastră, Doamne, şi înarmează-ne, pentru a ţine piept lui Lucifer, pe cărarea ce duce spre Tine!

— Înarmează-ne! îngână mulţimea.

— Încredinţează-ne paloşul tău spre a stârpi samavolnicia, corupţia şi domnia rău-chemaţilor, nesăbuinţa ignoranţei! Încredinţează-ne grebla Ta, pentru a înlătura solzii nesimţirii, indiferenţei, prostiei!

Spre buimăceala lui Pavelescu, lumea intrată în delir scoase un geamăt general de suferinţă. Oamenii îşi ridicaseră braţele deasupra capetelor, balansându-se ca la concertele lui Michael Jackson. Glasuri răzleţe cereau soluţii practice:

— Cum? Ce trebuie să facem? Arată-ne Semnul, îndrumă-ne, Învăţătorule!

Sică ridică braţele, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze întreaga adunare:

— Toate la timpul lor, iubiţi ostaşi întru izbânda harului cel veşnic! Acum, vă veţi întoarce acasă, fiecare la turma sa. Ca vrednici păstori ce vă aflaţi, veţi transmite fraţilor noştri mesajul ce vi-l încredinţez. Războiul împotriva lui Mamon s-a fost pornit. Doar umăr la umăr, prin strânsă unire, vom izbuti. Noi, oştenii Marelui Semn, am rămas singura nădejde de izbăvire şi mântuire!!!

— Amen! Aşa să fie!

— Dar într-un război, continuă Sică, ai nevoie de arme.

Un "militar", din Caracal, izbucni piţigăiat:

— Flinte, flinte! Cât mai multe flinte!

Pe chipul lui Sică se ivi un zâmbet silit. În general, nu-i plăcea să zâmbească.

— Armele-s de tot soiul şi nu neapărat flinte... Scumpi fraţi întru Domnul! Avem nevoie în primul rând de fonduri! Răpui vrăjmaşul cu propriile lui ascuţişuri. Diavolul are galbeni, o ştiu şi copiii! Nu putem porni Cruciada împotriva lui Anticrist cu mâini şi buzunare goale. La lume bicisnică — mijloace bicisnice. Ne aflăm ca lacrima de curaţi, dar ne trebuie scuturi. De undeva, dintr-un cotlon puturos, ne pândeşte dihania cea neagră. Răsuflă pucioasă şi are gheare de oţel. Abia aşteaptă să le înfigă în trupurile voastre şiroind de sudoarea sănătoasă a lucrătorului onest.

Braţele de caracatiţă vor să vă cuprindă, să vă înăbuşe glasurile îndreptate spre cer. Adevăr vă spun, viteji soldaţi, şi urmaţi-mă fără a lua seama la vorbele strâmbe ale

veneticilor din orice zare, la vrăjmaşul tupilat în vizuină de aur, la fiara mustind de poftă care abia aşteaptă să muşte hulpav din trapul ţării, la mireasma îmbietoare, dar la fel de înşelătoare a minciunii! Ameninţarea, iubiţi oşteni, vine din toate părţile, de la Răsărit, dar şi de la Apus, de la Miazăzi, de la Miazănoapte. Toţi vor să se înfrupte! Sub steagul alb fluturat de păcătoşi se ascund papistaşii, francmasonii şi nechemaţii! Ei nu urmăresc altceva decât să vă înrobească, să vă scoale de la masa voastră şi să se aşeze ei! Să ne preacurvească femeile şi să ne întineze copiii!

— Niciodată! urlă adunarea. Îndrumă-ne, Învăţătorule!... Să piară veneticii! Să-i alungăm cu pietre!... FMI, arma diavolului!...

Pavelescu privea uimit în jur. Tot ce se petrecea aici depăşea capacitatea lui de înţelegere. Cum se puteau lăsa oamenii ameţiţi de înşiruirea asta paranoică de fraze balon mitraliate într-un discurs de o incoerenţă buimăcitoare, de apocalipsul sugerat de Sică în imagini ţinând de plastica medievală, de sloganuri ultranaţionaliste travestite în straie de evanghelistă bigotă? Cum digerau elucubraţiile penibile ale unui escroc — era concluzia lui fermă —care-şi însuşise vocabularul unui predicator de mâna a şaptea şi improviza cu "neruşinea" proprie imposturii?!

Pe de altă parte, reflectă detectivul, era imposibil ca autorităţile să nu ştie nimic despre frăţia şi spectacolele Marelui Semn. Astfel de întruniri nu pot trece neobservate şi Pavelescu ar fi pariat că piticul avea OK-ul Primăriei pentru exhibiţiile lui. Misterul, clandestinitatea erau sugerate doar pentru atmosferă. "Secretul" convinge totdeauna şi, vorba folclorului, *şopteşte* ceva la urechea cuiva şi te va crede...

Sică, aflat acum într-un moment de extaz cu pioşenie respectat de asistenţă şi care, de fapt, îşi trăgea răsuflarea pregătind un nou tir de artilerie, era fără îndoială un bun saltimbanc, dispunea de un uriaş tupeu caracteristic ignoranţei şi dovedise multă şiretenie transformându-şi infirmitatea în har. La fel de neîndoios, avea puterea de a capta, fiind extrem de convingător în discursul pe viu. Acelaşi text citit acasă, în pat, ori pe o bancă în Cişmigiu, reflectă Pavelescu, ingerat deci în lipsa emitentului, ar fi stârnit plictiseală sau hohote de râs. Delirul adunării ţinea nu de cuvântul propriu-zis, ci de personalitatea malefică, în ciuda ridicolului, a lui Sică Iordache. Vârf punea neţărmurita încredere a piticului în neţărmurita prostie a semenilor.

— Fraţilor! se întoarse tribunul din transă. Să strângem ostăşeşte rândurile sub mantia Cuvântului Adevărat, a Luminii Adevărate, a Credinţei Adevărate! Sub mantia Revelaţiei Marelui Semn! Puternici sau nevolnici, săraci sau cuprinşi, fiecare după puterile noastre, să ne dăm obolul. Nicicând iubiţii Domnului, păşitorii pe drumul nepietruit al dreptei credinţe n-au fost bogaţi. Noi suntem aceia, iar vistieria noastră e săracă. Călăuziţi suntem însă de ţel Suprem şi de Harul Veşnicei Recunoaşteri! Aduceţi-vă aminte că fiece taler are însemnătatea lui, cel al oropsitului atârnând cu atât mai greu. Nu vă sfiiţi de jertfe, ba ieşiţi-le în întâmpinare! Nu vă fie teamă de ger sau de foame, nu pregetaţi să smulgeţi de la gura pruncului. Jertfa voastră ajunge la Cer, sub oblăduirea căruia ne aflăm. Nu vom pieri, fiţi încredinţaţi, iubiţii mei fraţi!

— Nu! mugi prelung adunarea.

Iordache răcni, prevestind finalul:

— Căci Dumnezeu abate vânturile cele reci din calea oilor pe care le-a tuns! Iar noi să ne bucurăm de pe acum de triumful nostru asupra lui Anticrist! De strângerea obolului, ...urmă pe acelaşi ton în virtutea inerţiei, dar îl revizui instantaneu ca inadecvat. Prinse liftul din zbor şi de pe inaccesibile piscuri de extaz coborî în subsolurile vulgare ale diurnului. Anunţă pe un ton normal: De strângerea obolului se ocupă fratele nostru Mândroiu, răspunzător de Frăţia Craiovei.

Pavelescu plecă fără să aştepte căderea cortinei. Ovaţiile dreptcredincioşilor Marelui pitic răzbăteau până departe, la ieşirea din parc. Aparent, fără nici o legătură cu circul desfăşurat la Herăstrău, era pe de-a întregul convins că Yvona murise asasinată de Iordache. Un monstru pe care-l simţea capabil de orice.

*

Începuse s-o instruiască încă de dimineață când, abia intrată pe ușă, femeia n-apucase să-și scoată paltonul de pe ea.

...La ceasurile cinci aștepta oaspete de soi. Casa să fie dereticată lună, baia bine aerisită și să strălucească...

Margareta se oțărî:

— Cum adică, don' președinte, nu strălucește în toată ziua? Mie, dacă nu sunteți mulțumit, să-mi spuneți, îmi iau tărăbuțele și mă duc într-ale mele, casa dumitale — ușa mea, că cu mila și de-a sila...

Bătrânul Ionică Manole se holbă, repezindu-și înainte urechea cea zdravănă:

— Ce tot bâigui, femeie, ce milă, ce silă?... Să pui prosoape curate și săpun neînceput, sul nou la wc... Cafeaua...

Se întrerupse făcându-i semn să aștepte și începu să se scotocească prin buzunare. Menajera îl urmărea cu o privire ironică:

— Cu cafeaua ce mai ai, ori nici pe asta n-o știu potrivi?

— Așa, făcu bătrânul găsindu-și biletelul. Cafeaua s-o aduci pe tava de argint și iei ceștile bune din vitrină. Doar să ai grijă că ăla-i lucru vechi și scump. Dar domnesc, moștenire de familie... L-a primit străbunică-mea de la Mihai Vodă Sturdza. Zgârcită creatură Vodă, i se dusese vestea de mână strânsă, dar ei doi se aveau bine. Râse din gât: Prea bine...

Își drese glasul, îmbățoșându-se brusc: "uite cu cine m-am așezat la taifet și încă despre Sturdza! Ce înțelege proasta asta?"

— Când le-i spăla, apa să fie căldicică doar, așa făceau și mama și bunica, e lucru delicat...

Margareta se simțea din ce în ce mai jignită:

— Îmi pare rău, don' președinte, mă crezi de la țară? Dacă nu mă știai de la Tribunal, aș mai fi zis! Fii pe pace, am mai ținut eu *porțolanuri* în mână și încă mai de soi!

— Sigur, sigur, nu trebuie să te superi... Dac-o mai fi ceva, îți spui eu... A, da! Să nu ne deranjeze nimeni. Sub nici un motiv.

— Că te și deranjează mulți, râse menajera. În cinșpe ani de când îți țin gospodăria, n-a sunat la ușă decât poștașul cu pensia, iar la telefon, numai "greșeală"! Doar cucul din perete ce-ți mai dă bună ziua. Nici pustnic în văgăună de munte n-ai fi fost mai singur. Vorbeam deunăzi cu alde soru-mea...

Manole o opri cu severitate, își zise el:

— Te rog, te rog... De-ajuns.

Se întoarse în birou, frământând între degete biletelul — *aide-mémoire.*

"Cred c-a început să se obrăznicească, dar am pus-o la punct."

Un puseu de demnitate îi repezi bărbia înainte. Se simțea mulțumit de el.

Și Adrian încerca un sentiment de inexplicabilă mulțumire. De "mi-e bine". Din clipa în care pășise pragul profesorului, se simțise relaxat, ușor, cu impresia bizară de "m-am întors acasă". Îi plăcea absolut tot ce vedea în jurul lui și mai ales, recunoscu în sinea lui cu uimire, că i-ar fi plăcut să locuiască între aceste ziduri. Nu mai avusese niciodată această senzație binefăcătoare de *chez moi,* la mine. "Parcă aș fi avut doar adrese până acum, nu și cămin."

Casă părintească, atât de doldora de amintiri duioase pentru alții, nu existase. De la zece ani, locuise la Tiți, "cu Tiți, la soră-mea, nu cu mama". Se simțise adorat, dar fără să fi știut s-o definească, și provizoriu, flotant cumva. Când se însurase... Nici dacă și-ar fi propus-o înadins, Dina n-ar fi izbutit un interior mai banal, mai rece și mai lipsit de personalitate ca al lor. Parcă l-ar fi mobilat altcineva, persoană străină, în vederea unui scop precis: aici, urmează să locuiască o pereche de oameni căsătoriți. Și, într-un fel, chiar așa fusese. Dina cumpărase mobila de la magazin și o aranjase până la cel mai mic detaliu exact ca pe prospect. Chiar și reproducerea după Grigorescu — *Zestrea,* fusese fixată deasupra toaletei din dormitor, așa cum decisese decoratorul sau poate vânzătorii de la *Mobila.*

Foarte adevărat că stilul apartamentelor construite după anii 50, meschine și tipizate,

nu-ți oferea prea multe alternative de decor, excluzând din capul locului acrobațiile artistice, totuşi un strop de fantezie le-ar fi individualizat, "încălzindu-le" puțin. Alina, în schimb, debordând de fantezie, izbutise un fel de interior fragil, aerian, spectaculos ca un decor de cinema şi total nefuncțional, în care nu te puteai simți acasă, ci într-o veşnică vacanță. Era frumos, ambiant, dar cu ceva de hotel de lux, parcă îți tot venea să chemi service-roomul. Adrian se întrebă îngrijorat dacă nu cumva el e iremediabil bătrân, nu atât anii cât structura, un depăşit de epocă, pandant ridicol la supersonicul în care se instalase grațioasă Alina.

Totu-i plăcea la Ionică Manole. Cărțile multe — normal, avea de-a face cu un intelectual — biroul impunător, cu lemnul patinat de mâinile a câtorva generații, tabloul în ulei al unui bărbat corpolent care trăise pe vremea când timpul părea să stea pe loc, femeile îşi arătau ceafa delicată şi nu picioarele, iar lingurița de şerbet servită în pahar cu apă rece nu lipsea de pe nici o masă de ceai. Şi busturile în bronz, care de obicei răcesc atmosfera, o solemnizează, în casa lui Ionică Manole păreau prietenoase: o Justiție — iar normal, un Chopin, un imperator roman.

— Vă felicit, nu am văzut în viața mea un interior mai intim şi mai îmbietor.

Bătrânul îl privi alarmat, dacă nu cumva îşi bate joc de el. Şi pe bună dreptate, căci din fiecare ungher, din fiecare obiect, emana vetustul, singurătatea veştedă, aromă de colbuite vremi apuse. Exista însă o compatibilitate între acestea şi Adrian, pe care o percepea prin toți porii.

— Nu mi-a mai spus-o nimeni până acum. E un compliment... neaşteptat aş zice.

Începu să râdă. Sărac, cu colțurile gurii strânse, de parcă buzele nu s-ar fi putut desprinde de proteză.

— Sunt foarte mulți oameni pentru care asemenea amănunte nu prezintă nici un fel de importanță, remarcă Adrian.

— Margareta, menajera mea, pretinde că n-a întâlnit încă o odaie cu atâția morți grămădiți la un loc, şi arătă spre tablou şi busturi. Şi încă nu i-a pus la socoteală pe cei din bibliotecă. E o femeie simplă, bineînțeles, din popor, a fost aprod la mine, la Tribunal... Altceva e interesant, nu-i aşa, contrastul de opinii generat de acelaşi fenomen. Ceea ce dumneata apreciezi ambiant, pozitiv, ei i se pare cimitir... Dădu din cap cu amărăciune: Cum vrei să se mai înțeleagă oamenii între ei? Cum să edifici punți de legătură? Şi acesta-i un exemplu minor, desigur... Dar să nu divagăm. Îşi drese glasul: Dragă Raduliene... Nu, mai bine să discutăm la o cafeluță... Un moment, te rog, cât să-i spun Margaretei...

Ieşi din birou, urmărit de privirea lui Adrian. Probabil că fusese un bărbat destul de bine la viața lui, genul suplu, cu păr puțin, dar nu chel, elegant. Şi acum, purta un costum perfect şi pe măsură tăiat, ceea ce întâlneşti mai rar la bătrâni, pe care, în general, hainele numărând decenii, chiar dacă s-au păstrat ca noi, par totdeauna prea largi. Adrian intuia însă, şi nu se înşela, că dominanta lui Ionică Manole fusese o anumită uscăciune care nu-l făcuse prea simpatic. Fusese un gen de strică-chef, involuntar şi inconştient, dar nu mai puțin, oamenii nu se simțeau la îndemână în prezența lui şi, fireşte, îl evitau.

Ionică Manole se întoarse, frecându-şi degetele uscate:

— În câteva minute vine cu cafeaua. Şi paharele, adăugă zâmbind. Nu trebuia, dar dacă tot ai adus sticla asta care pare neprețuită, trebuie să-ți mărturisesc că mi-ai făcut o mare plăcere. N-am fost niciodată un mare băutor, dar ştiu să apreciez un pahar de vin vechi de patruzeci de ani. Unde ai găsit asemenea comoară?

— S-a scos la licitație vinoteca Ceauşeştilor şi am cumpărat câteva sticle... Îmi scuzați o indiscreție, domnule Manole?

Bătrânul surâse amuzat:

— Dragă Raduliene, viața mea a fost, este atât de searbădă, atât de monotonă, ştii, ca autostrăzile acelea interminabile din Vest, care par fără peisaj şi de aia adoarme omul la volan, încât n-ai cum să fii indiscret. Toate rufele mele pot fi agățate pe frânghie la uscat, în văzul lumii, fără să fi rămas nimic în ladă. Nici prețios, nici reprobabil... Ce vrei să ştii?

— De ce nu v-ați căsătorit niciodată?

De astă dată, Ionică Manole râse cu poftă:

— Ce te determină să crezi asta?

Adrian îşi schimbă poziţia, uşor încurcat:

— Intuiţia, atmosfera — nu-mi închipui nici o femeie evoluând în acest decor, faptul că nu există nici o fotografie...

— La vârsta mea poţi fi şi divorţat, nu numaidecât văduv. Nu cunosc mulţi divorţaţi care să păstreze, cel puţin la vedere, poza ex-partenerului. Ai intuit însă bine. N-am fost însurat. Motivul? Extrem de simplu. De când mă cunosc, a existat o incompatibilitate ireductibilă între mine şi această instituţie.

— Iertaţi-mă, râse Adrian, dar acestea sunt baloane, fraze. Nu poţi decide incompatibilitatea, câtă vreme n-ai făcut nici o tentativă.

Se auzi un ciocănit în uşă, care se deschise aproape concomitent. Margareta, gătită în rochie de duminică şi fără şorţ, aşeză pe birou o tavă enormă de argint cu chenar de trandafiri.

— O piesă superbă, aprecie Adrian.

— Îmi pare bine că-ţi place. Tot ce vezi... dar despre asta, discutăm mai pe urmă.

Margareta începu să servească trăgând cu coada ochiului spre oaspete. Se simţea nespus de dezamăgită. La alt soi de vizită se aşteptase ea, alt soi de noutăţi aşteptau cu sufletul la gură, doar-doar s-o întoarce mai repede acasă, alde soră-sa şi vreo două vecine.

— Mi-aţi spus de pahare de vin, aşa c-am adus şi *tirboşonul.* Şi nişte sărăţele, să'mbie vinul...

— Foarte bine, foarte bine, spuse maşinal Manole, abia aşteptând s-o vadă dusă. Mulţumesc, poţi să pleci, azi nu mai am nevoie de dumneata.

Un vin într-adevăr minunat şi doar după două înghiţituri bătrânului începură să-i joace ochii în cap:

— Extraordinar! Ulei de trandafiri.

— Nu-i singura sticlă pe care o putem bea, surâse Adrian. Mă bucur că vă place... Vorbeam despre incompatibilitate...

— Chiar aşa, n-am uitat. Dumneata i-ai zis balon, eu îi spun autocunoaştere şi simţul realităţii. Ce este căsătoria, în fond, ţi-o spune un bătrân magistrat, dincolo de aspectele social juridice (familie, drepturi, obligaţii etc.) şi cam doi-trei ani de intensă activitate sexuală? Un continuu efort de adaptare, de a nu fi în contratimp cu dorinţele şi interesele celuilalt, un neîncăpător palmares de înfrângeri, căci ceea ce izbuteşti împotriva firii tale, a viselor tale cele mai dragi uneori, nu se mai cheamă victorie, ci paşi alături, ajustaţi după mersul partenerului şi asta până la groapă. Rezultatul? Ai trăit toată viaţa altfel decât ai fi avut chef şi chemare, perpetuă caznă concentrată în comentariul cunoştinţelor: "Nu s-au iubit cine ştie ce, făceau parte din lumi diferite, dar s-au suportat cu decenţă şi asta mi se pare foarte frumos din partea lor..." Şi, nota bene, Raduliene, cele dezvoltate valabile fiind pentru cuplurile de oameni cumsecade, cu oarecare educaţie. Pumnii, înjurăturile, jegul şi ticăloşia proceselor de partaj nici nu intră în discuţie...

Adrian puse paharul pe masă şi, zâmbind, îşi aprinse o ţigară:

— Cred că păcătuiţi prin generalizare, dar în primul rând sunt convins că din fericire, sau din păcate, n-aţi iubit niciodată. Dacă s-ar fi găsit o femeie care să vă descătuşeze inima, toate teoriile dumneavoastră s-ar fi spulberat ca fulgii de păpădie la cea mai uşoară adiere...

Bătrânul ţinea paharul cu amândouă mâinile, sorbind vinul ca pe o doctorie. Da din cap tot timpul — "da, da, toate acestea le cunoaştem" — cu un zâmbet incert uitat pe buze:

— Nu-i prima oară c-o aud. Dacă ai fi iubit, dacă te-ai fi amorezat, aşa şi pe dincolo... De iubit, am iubit, Raduliene, dar mai mare decât dragostea a fost dorinţa de a fi de capul meu, viaţa mea să nu depindă de ordinele sau rugăminţile altcuiva. Dumneata, aşa cum te citesc eu, eşti dintre aceia care socot că adevărata dragoste nu cunoaşte oprelişti...

— M-aţi citit exact.

— Aşa privite lucrurile, n-am iubit şi poate că viaţa se răzbună dacă nu-i dai obolul ce i se cuvine. Începu să râdă cu sughiţuri mici: Cred că m-am cherchelit... Sigur m-am cherchelit, altfel nu ţi-aş face astfel de confidenţe. De felul meu, sunt cam englez, consider indecent şi de prost-gust să-ţi etalezi inima goală, fără pijama. *Mon coeur à nu...* hotărât nu ăsta-i stilul meu. Da, da, viaţa pretinde compensaţii, ha-ha, daune morale...

Adrian întrebă încet, abia auzit. Tonul era plin de compasiune:

— Vă vine foarte greu?

Ionică Manole ridică o privire umedă:

— Nu ți-a fost prea greu să ghicești.

— Că v-ați îndrăgostit de Alina? Am știut-o de la bun început. Mi s-ar fi părut ciudat să se întâmple altfel. E ființa de vis pe care-i imposibil să n-o iubești.

Bătrânul întinse paharul să i-l umple.

— Îmi pare bine că privești astfel lucrurile, mi-ai luat o piatră de pe inimă. Nu m-am închipuit în viața mea într-o postură mai grotescă. Să te duci la cineva și să-i spui: domnule, o iubesc pe soția dumitale... Vezi, Raduliene, în ciuda paradoxului, însăși neputința bătrâneții îți conferă unele privilegii. Eu nu constitui un pericol pentru dumneata, vârsta mă scoate din competiție și, în consecință, îmi permiți s-o iubesc.

Dintr-o dată, Adrian avu senzația pertinentă că au ieșit din sfera realului; doi perimați, într-o atmosferă perimată, simțind perimat între parametrii unei discuții, așa cum ar fi decurs ea între gentlemenii unui roman din epoca victoriană, semnat de Florence Barclay.

— Să nu mi-o iei în nume de rău..., continuă Ionică Manole grăbit, înainte de a i se fi scurs tot curajul, duduia Alina... nu trebuie să-ți descriu ce simt... Am vrut să fac ceva pentru ea. Neînsemnat, desigur, după posibilitățile mele modeste... Bref, am făcut un testament prin care o institui legatară universală. Tot ce am îi aparține după moartea mea.

— Nu se poate, e prea mult, se sperie Adrian, nu putem primi.

— Lasă convenția, tinere. Nu-i mare lucru, de altfel. Casa pe care o vezi cu toate bunurile mobile, o sfoară de vie la Panciu și o căsuță la Constanța.

— Dar e o avere!

— Fleacuri. Luă de pe birou un plic și i-l întinse cu mână tremurândă: Aveți aici o copie legalizată. Încă una am depus-o la un prieten, avocatul Toma, am să-ți dau eu toate datele lui.

— Cum vor reacționa rudele dumneavoastră, nu vrem să...

— Testamentul este inatacabil, dă crezare unui jurist bătrân. Beton armat! Am niște veri, nu spun că nu, dar relațiile dintre noi au încetat cu decenii în urmă. N-au existat conflicte, ci doar depărtare, indiferență și în cele din urmă uitare. Nici nu cred că vor încerca ceva și dacă ar face-o, s-ar alege doar cu pingele rupte. Impresionat, mișcat până în adâncul sufletului, Adrian scoase batista și își șterse obrajii asudați.

— Ce pot să vă spun, domnule Manole, n-am cuvinte, Alina cred că se va supăra...

— Te rog, nici o vorbă duduii Alina. Tocmai de aceea te-am chemat singur, să discutăm ca între bărbați. Acum altceva. Cum se simte ea? Trebuie să fii cu mare grijă, persoanele în... poziție — apelă la un termen străbun, de pe vremea când unele cuvinte ca gravidă, de exemplu, socotite prea "denudate", vulgare, erau evitate — sunt foarte vulnerabile.

Mai tăifăsuiră o vreme, dar bătrânul începuse să dea semne certe de oboseală, în vreme ce lui Adrian nu-i zvâcnea decât o singură idee în minte:

"Câtă noblețe, ce suflet de elită! În fond, nu-i decât un străin, iar Lucreția s-a supărat că eu, ca soț, fac tot posibilul ca să-mi asigur soția și viitorul copil."

Înainte de plecare, solicită telefonul avocatului Toma, de toată încrederea de vreme ce însuși Manole apelase la serviciile lui. Îl va căuta chiar mâine de dimineață și afacerea va demara în trombă. Simți că respiră mai liber. Doi îngeri păzitori vegheau acum la liniștea adoratei lui.

Bătrânul îl conduse până la poarta grădiniții, unde se îmbrățișară spontan. Se vedeau ultima oară.

Alina îi ieși în întâmpinare. Tocmai se întorsese acasă, se afla încă în ținută de oraș.

— Pe unde umbli haihui, domnule? și îi întinse obrazul s-o sărute.

Un alt îndrăgostit, mai susceptibil, ar fi constatat cu amărăciune "deja fruntea sau obrajii, nu buzele, și nici măcar n-a trecut anul", dar Adrian, obișnuit s-o confunde pe Alina cu unicul fenomen perfect iscat vreodată în lume, tratǎ amănuntul drept un semn de

maturizare şi deci consolidare a relației lor.

— Pe unde umbli haihui, domnişoară?

Cuprinsă de febra cumpărătorilor, lipsea mult de acasă. Băgase de seamă că pe Adrian îl plictiseşte colindul prin magazine — în fond, îl obosea — şi nu mai insista s-o însoțească. Îi era recunoscător şi, cel mai adesea, o aştepta ca un bunic, moțăind cu gazeta căzută pe față. Urma o relatare sincopată, "ca un mers de vrăbiuță", în stilul Alinei, un pahar şi apoi, indiferent de oră — siesta. Doamne, ce bine era în pat! Ar fi zăcut toată ziua, savurându-şi starea de slăbiciune, ciudat de plăcută, euforică aproape, care nu ceda în pofida leacurilor energizante şi a curei de vitamine prescrise de Nițulescu. Îi respecta cu strictețe toate recomandările, mai puțin cele privind "conținutul" nopților înflăcărate. În inocența ei, iar amănuntul adă-uga cantități de savoare, Alina se dovedea o amantă pasionată, fierbinte, plină de surprize. Iar sarcina, aşa cum se întâmplă îndeobşte cu femeile frumoase, îi adăugase un plus de strălucire, care o făcea de-a dreptul răpitoare. Înflorea văzând cu ochii şi Adrian îşi închipuia că abia acum înțelege sintagma din basmele cu Consânzene "la soare te puteai uita, dar la ea ba!"

Îl apucă delicat de urechi şi începu să-l zgâlțâie:

— Trezeşte-te! Şi nu te mai uita aşa la mine, că mă deochi... Hai, îl trase de mână, vino să-ți arăt ce-am cumpărat.

Adrian se lăsă condus în ceea ce devenise de pe acum în limbajul uzual al Alinei "camera copiilor" şi deja veritabil magazin de jucării.

— Ce părere ai? îl întrebă cu ochi strălucitori.

Într-un landou superb dublu, capodoperă a genului, profunziune de dantelă şi panglici de satin, se lăfăiau interimar păpuşile bebeluş, cam şifonate de dezmierdările Alinei, care se juca exact ca o fetiță cu ele. Adrian surâse înduioşat:

— Asta-i ultima ta năzbâtie?

Se lipi de el, încolăcindu-l strâns:

— Presimt că vom avea gemeni.

Noaptea, printre sărutări, nu se putu abține şi îi destăinui secretul bătrânului Ionică Manole. Alina începu să plângă:

— Nu trebuia să-i dai voie. Mi se pare atât de trist...

Dacă stăteai să te gândeşti bine şi mai ales dacă reuşeai să te delimitezi de parametrii obişnuiți în care oamenii încadrează norocul (avere, câştig la loterie, succes, carieră strălucitoare, poziție socială etc.), Maria Tăutu era o femeie norocoasă. Gogu realiza că în ciuda celei mai concrete evidențe, aprecierea era valabilă, desigur mai nuanțat, chiar şi pentru perioada în care trăise alături de Marele Tăutu. Bărbatul avea un fond grosolan, de o grosolănie congenitală şi ireductibilă, indiferent unde s-ar fi născut şi în ce mediu ar fi evoluat, era obtuz, nesimțit şi, lăsând la o parte cele patru operații aritmetice (cam la atât se reducea contabilitatea în capul lui Gogu), practic analfabet. Ireductibil analfabet, după cum ireductibil grosolan, ignora cu desăvârşire lumea cărților şi îți venea să crezi că învățase să citească doar pentru a deschide o gazetă şi a desluşi titrajele filmelor la care adormea din primele zece minute. O carte — cu excepția celor de şcoală, pentru că asta e situația, o patalama acolo, ceva la bază îți trebuia pentru o pâine — nu însemna în ochii lui decât cheltuială smintită, risipă de bani şi timp.

Gogu nu-şi putea închipui un destin mai sadic decât cel care-i împreunase pe părinții lui. Pe de o parte agramatul, omul din peştera, neanderthalistul Tăutu, pe de alta — nevastă-sa, o fanatică a buchii tipărite. Tăutu îşi disprețuia în general soția, dar din cauza cărților ajunsese s-o urască. Or, chiar în acest context, Maria reuşea prin vocație, antrenament şi alcool să se desprindă de real, să facă abstracție de toate şi să trăiască fericită într-o lume a viselor, populată la alegerea ei cu personaje din cărți. Chiar şi atunci când nu putea citi, Tăutu fiind prin preajmă, visa recapitulând în minte pasaje îndrăgite,

destinele şi trăirile altora, confundându-se cu ele. În acest sens, ajunsese la adevărate recorduri, putându-se automistifica pe loc, prinzând din mers vaporul minunat care o purta spre minunate locuri imaginare. În decurs de un ceas, de pildă, Maria putea fi contele de Monte Cristo (opera cu uşurinţă schimbările de sex), Isadora Duncan, Jane Eyre sau Lordul Byron, predilecţie având însă pentru Mary, fiinţa aceea atât de generoasă din *Castelul Pălărierului.* Cu Mary se confunda până la pierderea identităţii. I se părea că ele două seamănă, descoperind mereu noi afinităţi, mai ales că în viaţa amândurora exista câte un odios Brodie.

Iar de când Gogu o despărţise de Tăutu, se simţea atât de fericită, încât nu s-ar fi schimbat cu nimeni. Uneori, când îşi aducea aminte, ridica ochii din carte, îndreptându-i o privire de umilă recunoştinţă. Altfel, nu întreba nimic, habar n-avea cu ce se ocupă fiu-său, nu se mira că n-are condică, habar n-avea cine a câştigat alegerile sau la cât a ajuns preţul unei pâini. Cine n-o cunoştea şi-ar fi închipuit că suferă de o scleroză precoce, dat fiind că abia trecută de cincizeci de ani o lua razna rău, vorbind în dodii. Doar Gogu cunoştea realitatea. Maică-sa, având o extraordinară capacitate de a se debranşa din zona realului, concentrându-se cu acelaşi talent asupra alteia, închipuite, nu se reconecta la fel de repede şi, abordată diurn, pe moment se comporta în virtutea inerţiei, conform personajului cu care se confundase în acea parte a zilei. I se întâmplase de pildă, ca sunând-o la telefon şi băgând de seamă că maică-sa se plimbă prin alte sfere, să fie nevoit s-o scuture, precizând:

— Eu sunt, mamă, fiul tău.

Replica răsunase grandilocvent şi năucitor:

— "De eşti tu acela, nu-ţi sunt mamă eu! Du-te la oştire, pentru ţară mori etc.."

Şi îi trântise telefonul în nas, ca pe o poartă de cetate. În clipele acelea era Oltea Doamna, muma lui Ştefan. Altă dată, luându-se drept D'Artagnan, îl întâmpinase cu făcăleţul scos dintr-o imaginară teacă, urlând: *En garde!...* Şi nu mai departe de azi-dimineaţă, ridicând glasul ca să se facă auzit din balcon, Maria tresări, biciuită de ceea ce ei i se părea a fi insolenţa tonului. Cum de câteva zile trăia în lumea lui Napoleon şi după cum Gogu se afla înalt plop iar ea firavă pitulice, ceva din acest contrast îi readuse în minte apostrofa micuţului corsican servită deşiratului general Augereau, în cadrul unei discuţii tăioase:

— "Generale, eşti exact cu un cap mai înalt ca mine, dar, dacă eşti nepoliticos, voi face să dispară numaidecât această diferenţă."

Gogu începuse să râdă gândindu-se la Pavelescu cu fixaţia lui Bonapartistă — uite o palmă de şosea unde ăştia doi s-ar întâlni fericiţi — şi nu mai puţin se amuză de reacţia imediat ulterioară a maică-sii: "Sunt în campania din Italia. N-avem ciorbă, puiule. Dacă vrei, am supă în plic..."

— Te întorci târziu? îl întrebă la plecare.

— Nu pot să spun, mamă, dar am să încerc să nu te deranjez. Dacă totuşi, prin absurd, se interesează cineva de mine, faci pe niznaiul. Am dormit la matale, dar altceva nu ştii nimic. Nici de unde vin, nici încotro am luat-o.

Maică-sa răspunse cu neaşteptat bun-simţ:

— Păi chiar nu ştiu nimic.

— Fără îndoială, dar te rog să-ţi aminteşti, să nu uiţi să le-o spui.

Pe chipul Mariei Tăutu, se ivi o expresie elegiacă:

— "Remember! Souviens-toi! prodigue! Esto memor!..." Fiţi liniştit, domnule Beaudelaire, îmi voi aminti.

Gogu auzise cu o ureche despre Baudelaire, cu nici una despre *Orologiul.* Dar maică-sa era maică-sa, chiar dacă... La urma urmei, după viaţa dusă în bătătura Marelui Tăutu, ar fi putut ajunge şi mai rău.

Clădirea era tipică în felul ei. Ridicată pe la 1900, masivă, bogată şi cu o grădină suficient de importantă pentru a-şi merita numele, intra în categoria acelor edificii etichetate scurt drept "case boiereşti" şi pe care regimul de democraţie populară le transformase — cea mai mare parte a lor — în şcoli elementare, primării, dispensare, cămine culturale, sedii

PCR. Spre deosebire de alte surate însă, casa ori doar domiciliul Biancăi Vizantis părea foarte bine întreținută şi, făcând abstracție de stil, ai fi zis nou-nouță. Ghirlandele decorative care chenăruiau ferestrele erau intacte, zidurile perfecte, iar grădina îngrijită rămăsese frumoasă chiar în lumina murdară de funingine şi în ciuda ravagiilor toamnei avansate. Gogu mai notă că la ferestre nu agățau perdele "particulare", ci din cele scurte, acoperind doar două treimi de geam, fixate țeapăn pe o tijă metalică, albe şi uniforme, aşa cum se întâlnesc de obicei la instituții.

Ca să nu fie luat în colimator, Gogu schiță paşi în sus şi în jos, încercând să observe vreo mişcare. Frumos, rece şi aseptic, imobilul părea nelocuit. Şi totuşi, îşi zise, cineva trebuie să apară. Ditai geamia de casă presupune slugi, servicii, trebuințe, de la defecțiuni casnice până la mâncare şi detergenți, şi măcar un poştaş. Cam după vreo douăzeci de minute de filaj, zări la una din ferestre capul unei tinere care i se păru deosebit de frumoasă. Doar câteva clipe, ca şi cum fata ar fi vrut să constate starea timpului, apoi dispăru de parcă ar fi fost strigată din interior. Concomitent, o fetiță de vreo zece ani, îmbrăcată foarte strict în bleumarin, se ivi de după colțul casei. Ținea în mână o găletică şi după câțiva paşi, cercetând cu atenție solul, începu să adune castane. Izbeau gravitatea întregii făpturi, vioiciunea cenzurată, o seriozitate impusă de educație şi nu determinată de tare fizice. Fetița nu era tristă, ci doar solemnă şi raportat la vârstă, impresiona. De altfel, pasul, mişcările grațioase îți purtau instinctiv gândul spre una din faimoasele dansatoare turnate la Sèvres, însuflețită prin miracol. Constituia o apariție încântătoare, merita s-o priveşti, dar atenția îi fu atrasă de o femeie care tocmai ieşea pe poarta curții. Părea în jur de cincizeci de ani şi, după înfățişare, făcea parte din personalul casei. Îmbrăcată modest şi anonim, ieşise cu două coşuri la cumpărături. Reacționând prompt, Gogu se luă după ea şi o ajunse din câțiva paşi.

— Nu vă supărați, dacă sunteți amabilă...

Femeia îşi văzu de drum, cu o expresie concentrată, fără să întoarcă, măcar reflex, capul. Gogu îi atinse mâneca.

— Am impresia că sunteți din cartier, am nevoie de o informație...

Femeia tresări ca arsă şi ridicând o privire speriată, începu să gesticuleze specific. Din mers, agitată şi evident grăbită să scape de el, îşi urmă drumul aproape în fugă. Gogu rămase interzis în mijlocul trotuarului. Nefericita era surdomută. Nimic extraordinar în sine, dar dobândind extraordinar prin asociație cu infirmitatea Lianei, soția piticului. Cu capul vuind de ipotezele cele mai acrobatice, Gogu pătrunse rezolut în curte şi sună la intrarea principală.

Îi deschise un bărbat de vârstă incertă, prototipul lui "mic şi al dracului". Deşi suplu şi scundac, îl simțeai numai vână, puternic, viguros. Privirea se strecura ca o ață pe sub pleoapele accentuat mongoloide — "tipu-i tătar" — iar craniul complet chel, în ciuda relativei frecvențe generate de o modă oligofrenă, impresiona. Rămâne o realitate pleşuvia totală, deşi revulsivă, chiar obscenă pentru mulți, e de efect. De efect, în orice caz ciudată, era şi vestimentația individului afişând o sobrietate ostentativă ca a quaquerilor sau mormonilor văzuți în filme, iar Gogu avusese ocazia să vizioneze câteva exemplare chiar pe viu la ele acasă. Printre buzele subțiri, imobile, glasul se strecură tăios:

— Ce doriți?

Gogu se pregătise pentru orice eventualitate, îndesând în sacul sport, diverse produse *L'Orèal,* însoțite de o mapă de prospecte pe care vânzătoarea, încântată de importanța cumpărăturii, i le pusese generos la dispoziție. La cosmetice şi bijuterii, femeile, cel puțin de o anumită categorie, rezistă greu să nu-şi arunce măcar un ochi, iar Bianca Vizantis, atât cât rezulta din fotografie, era una căreia îi păsa de felul cum se înfățişa. Deşi în vârstă, respectul de sine, de felul cum arătase cândva, îi impuneau o ținută pedantă şi plină de eleganță. Oricum, nu era o femeie de la care te aşteptai în tot momentul să scoată din geantă ghemul de lână şi andrelele, fălindu-se ori de câte ori avea ocazia că în viața ei n-a folosit o singură cutie de pudră, fiindcă asta e, "ei îi place natural".

Calculase bine. După ce se dădu drept reprezentant al firmei *L'Orèal,* "tătarul" îl lăsă

în fața ușii și după o scurtă așteptare îl pofti să-l urmeze. Urcară câteva trepte, pătrunzând într-un hol spațios mobilat cu canapele și un televizor. Mai multe uși spărgeau pereții și, deschizând una din ele, chelul îi făcu semn să intre. Într-una din încăperi, mâini stângace chinuiau *Invitația la vals* a lui Weber, dintr-alta răzbăteau glasuri și râsete, inconfundabile ca sex și vârstă: fete foarte tinere, poate chiar copile.

"Pension de domnișoare? Școală privată?", dar n-avu timp să-și macine curiozitatea. Bianca Vizantis, înaltă, zveltă, de o eleganță care-ți tăia respirația — eleganță înnăscută, princiară, ținând în primul rând de persoană și mai puțin de accesorii — îi ieși în întâmpinare adresându-i un surâs luminos. Și acesta făcea parte din dotare și n-avea nimic de a face cu Gogu, fiul Marelui Tăutu, dar nu mai puțin era un zâmbet care încălzea inimile și însorea atmosfera.

— E o idee bună că au început să vă trimită pe teren, declară cu o voce joasă, educată, nu toată lumea e dispusă să bată orașul pentru un șampon... Ia loc, tinere.

Gogu își înșiră mostrele pe o măsuță și se așeză, arborând stângăcia proprie timidului, cam pe jumătate de scaun. Avea talentul de a inventaria o încăpere din priviri fugare, fără să dea impresia că o studiază. Se afla în-tr-un birou "de damă", putând fi luat și drept salonaș. Mobilă grațioasă, stil — așa știa Gogu că-i zice la fițăraia asta cu picioare fragile și aurite, costând o căruță de bani — canapeluțe de două persoane, scaune cochete, un birouaș de vitrină. Deasupra căminului din marmură de Suedia (alt truc care impresionează proletariatul post-decembrist alături de scara interioară, piscină și labradorul Grivei) spânzura în ramă somptuoasă o copie după *Răpirea din Serai.*

Dacă Gogu avea talentul de a se orienta într-o încăpere, fără să semene cu un perceptor în exercițiul funcțiunii, Bianca Vizantis îl avea pe acela de a străpunge carcasa de ocazie afișată de interlocutor, citindu-l dincolo de cele mai rele așteptări ale acestuia; cu grație și aerul că întreține o conversație superficială, de salon.

— Ați fost inspirat că ați venit la mine, ani de zile am fost clienta firmei dumneavoastră. Mai îmi vopseam părul pe atunci — și duse mâna surâzând la părul argintiu cu un suflu de bleu-diamant — și *L'Orèal* era singurul produs care asigura o culoare uniformă, totdeauna aceeași... În tinerețe, foloseam foarte mult Coty-ul, dar cu timpul m-a dezamăgit. Au înce-put să falsifice totul. Și cremele, și parfumul...

— Aveți dreptate, se grăbi Gogu să aprobe.

Nu evolua pe teren propriu, era la fel de străin de subtilitățile industriei cosmetice ca un elefant de lebedele lui Ceaikovski și juca strâns, atent să nu gafeze. În sensul ăsta, ipostaza de băiat timid care frământă între degete o margine de haină sau borul pălăriei îi convenea de minune. Genul nu-i cuvântăreț și vorba aia, ce nu se vede și nu se aude nu se fluieră.

— Mai aveți puțin timp? se interesă doamna Vizantis adresându-i un zâmbet proaspăt ca un tăpșan de margarete înrourate.

Pentru o clipă, Gogu avu impresia că are în fața ochilor pe tânăra Bi-anca, femeia superbă de acum patru-cinci decenii. Trebuie să fi fost o minune a naturii și, lucru rar, căci vârsta decolorează în general, peruzelele din priviri nu se ofiliseră. Gogu nu văzuse în viața lui ochi turcoaz, după cum nu întâlnise nici violet, dar dacă despre cei din urmă mai auzise (Regina Maria, Carol al II-lea, Liz Taylor), cei dintâi constituiau o noutate absolută.

Absolut sincer, dar și pișicher, exclamă chipurile spontan, incapabil să se stăpânească:

— Doamne, ce frumoasă sunteți! A... vă rog să mă iertați.

— Mulțumesc, de ce să mă supăr? Omagiul tinerilor ne face totdeau-na plăcere... Te-am întrebat de timp, pentru că aș vrea să-ți vadă mostrele și fetele mele... Iusuf, se adresă tătarului rămas statuie în fața ușii, cheamă-le, te rog, pe domnișoarele Maja și Felicia... În ce mă privește, continuă, m-am hotărât, și bifă cu un stilou care părea de aur vreo zece produse din catalog.

Pași precipitați și chicoteli prefațară intrarea domnișoarelor, două primăveri cam de cincisprezece-șaisprezece ani care luau piuitul. Gogu se ridică în picioare cu sentimentul că are în față două poze, așa ceva nu mai întâlnise și, slavă Domnului, cutreierase ceva și nu umblase prin lume cu capul în sac. O blondă și o brună suave, angelice, cu priviri pure, de o vioiciune delicată, atât de departe de grosolănia zgomotoasă și planificată a celor mai multe

dintre contemporanele lor! Mersul, mişcările, curiozitatea manifestată în fața mostrelor, dezinvoltura grațioasă, îmbrăcămintea — toate purtau pecetea unei perfecte educații. Lui Gogu îi adie ceva nedefinit prin minte, vag ca aroma dulce a unei trecute cunoaşteri, ceva din "atmosfera" fetelor dând târcoale unei amintiri care nu se lăsa concretizată. Dar pe moment, nu-şi închipuia ca subiecte — termen de comparație — decât două ramuri de zarzăr exploziv înflorit, sub soarele lui aprilie...

Înregistră ca prin vis comanda fetelor, decisă — zânele ştiau ce vor — şi consistentă (în căsuța asta se rulau bani, nu jucărie) şi după mulțumiri reciproce însoțite de rugămintea gazdelor de a nu fi ocolite nici pe viitor, Gogu, escortat de valet (?) părăsi "domeniul". Se simțea realmente fermecat, intrigat la culme de o lume a cărei existență nici n-o bănuise. Dar, în special, nu putea intui legătura dintre această lume şi cea a unor jigodii ca Liana sau Viky, codoaşa de la Supersex.

Intră în prima bombă ivită în cale şi comandă o palincă dublă. Simțea nevoia să se întoarcă cu picioarele pe pământ.

Iusuf anunță:

— A venit domnul profesor de dans.

Bianca Vizantis bătu din palme:

— Gata, fetelor, la treabă. Ştiți că nu-i place să aştepte.

Maja şi Felicia schițară o scurtă reverență şi ieşiră în fugă. Bătrâna îşi aruncă o privire maşinală în oglindă şi se îndreptă spre telefon. Atentă la unghiile lungi, formă numărul abia atingând tastele.

La celălalt capăt, cineva răspunse prompt apelului, fără cuvinte.

— Eu, Bianca, rosti bătrâna. Tocmai am încheiat o vizită neconvingătoare. Un tip care s-a dat drept agent comercial.

— De ce l-ați primit?

— Tocmai pentru că mi s-a părut suspect. Înainte de a intra, a filat casa circa jumătate de oră. Dacă nu l-aş fi primit, abia ar fi intrat la idei.

— De unde ştiți că nu-i autentic?

— Să-i zicem flerul şi experiența. Pe urmă, nu faci pe agentul comercial cu adidaşi de jumătate de milion, un Rollex pe mână şi nu-ți permiți să fumezi Dunhill. Se vedea capătul pachetului ieşind din buzunarul de la piept. Era departe de a fi un hămesit, te asigur.

— Cum arată?

— Până în treizeci de ani, deşirat, slăbănog. Mărul lui Adam pronunțat. În ansamblu, un derbedeu care a trecut prin destule, deşi nu asta a fost impresia pe care a vrut să mi-o lase. S-a comportat feciorelnic, dacă îți spune ceva... El e un timid, iar eu Santa Maria del Fiore...

— Cam presupun despre cine ar putea fi vorba. Fiți atentă! Nu iese nimeni din casă în următoarele două zile. Nu vă supărați, e valabil şi pen-tru dumneavoastră. Nu vreau să vă expuneți unei răpiri.

— Nu exagerezi?

— Să dea Dumnezeu să fie aşa. Ținem legătura.

*

Ulterior, când avea să recapituleze evenimentele, şi raportându-se la acele zile, Lucreția se compara cu un tăun care zigzaghează smintit printr-o încăpere, ciocnindu-se cu capul de ziduri, ferestre, orice obiect ieşit în cale. Erau ani de zile de când îşi rezolvase problemele existențiale ducând un trai tihnit, fără emoții şi perfect previzibil. Dacă bunul Dumnezeu mai dădea şi sănătate, ea una nu mai pretindea nimic de la viață, fericită s-o țină tot aşa, depănându-şi ghemul în linişte, până la capăt. Şi dintr-o dată, totul se schimbase, cioburile din caleidoscop prezentau altă imagine, străină, la care ea asista neputincioasă, cu sentimentul pertinent că-i scoasă din cărți. Încercând să analizeze noua stare de lucruri şi cu toată obiectivitatea, era imposibil să nu realizezi că degringolada începuse o dată cu i-virea

Alinei în viața lui Adrian, că din prima clipă neobişnuitul acut înlocuise placidul pastelat, atât de odihnitor şi tonic al cotidianului. Întâi, că Adrian înnebunise, îndrăgostindu-se pătimaş de o fetiță. S-a mai auzit, desigur, dar vezi bine că experiența personală dă alt relief evenimentului, ceea ce în ograda altuia s-ar remarca abieluță, ca oarecum ieşit din comun, când acelaşi ceva se petrece sub nasul tău, capătă extraordinar. Dar moț, vârfuind nebunia de bărbat cărunt, punea transferul întregii averi pe numele Alinei. "Nici măcar un părinte", îşi spunea sufocată, "nu-şi poate permite asemenea nesăbuință, ştiut fiind că bătrânii prezintă importanță atâta vreme cât mai au ceva de dat, iar moştenitorii ce aştepta. Din partea unui bărbat însă cu peste douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât nevasta, actul reprezintă sminteală curată..."

Măcar de ar fi apucat să se însoare cu Yvona! Gândul revenea obsesiv mai ales că Yvona însăşi, soarta ei devenise o obsesie. O prindeau zorile gândindu-se la ea, regreta amarnic că nu insistase să se facă această căsătorie. Pe atunci mai avea destulă influență asupra lui frate-său, iar el în-suşi nu părea atât de potrivnic ideii, cât nehotărât. Îi trebuia doar un brânci, dar Lucreția considerase nedelicat să intervină în chestiuni atât de intime. În general însă, simțea vizavi de Yvona un apăsător sentiment de vină şi chiar remuşcări. Deşi întru nimic justificate, îi asediau liniştea, întunecându-i şi mai mult peisajul diurn. Unde-s zilele fericite şi senine când îşi muta plictisul — mai exact, liniştea călduță şi confortul sufletesc — de pe o canapea pe alta, sau răsfoia agende vechi de telefon căutând numărul vreunei foste colege de birou? Altădată, ca să-şi omoare timpul şi totodată să-l ispitească pe Adrian, pierdea câte o jumătate de zi în bucătărie, încercând rețete sofisticate chinezeşti sau mexicane, cu cât mai exotice şi neauzite, cu atât mai bine... Nu disprețuiți ziua în care nu s-a întâmplat nimic, spunea un francez, şi câtă dreptate avea!

Despre Yvona, era convinsă că nu mai există. Telefonase de două ori la Poliție, sperând să se fi descoperit ceva, dar tonul înghețat al maiorului Mihăescu — "când va fi cazul, veți fi anunțată" — îi tăiase curajul de a mai încerca. Murise, aici nu încăpea îndoială, dar nu moare aşa, din senin, o femeie în floarea vârstei, sănătoasă, iar dacă ar fi fost vorba despre un accident, s-ar fi aflat. Presa, televiziunea semnalează mereu astfel de cazuri, chiar şi în cazul unor persoane mai puțin importante. Cine s-o fi omorât? Pe Adrian şi pe Alina, deşi cei mai deranjați de o Yvonă vie, aşa cum se manifestase ea în ultima perioadă, îi excludea din capul locului. Or fi ei doi păcătoşi, dar până la a face moarte de om sunt multe poşte! Pe nici unul din ei nu-l vedea punând juvățul de gât vreunui nedorit.

Pe Alina, totuşi, parcă nu mai putea suferi s-o vadă în ochi. Dispusă s-o adore la început, brusc începuse s-o deteste. Pe undeva, îşi făcea reproşuri, căci dacă stăteai să te gândeşti, Alina nu greşise cu nimic, nu-i puteai imputa nimic. Nu era vina ei că Adrian se smintise, totuşi, în ciuda asigurărilor acestuia, Lucreția nu putea scăpa de bănuiala că într-un fel sau altul, perfid şi pe nesimțite, Alina îi insuflase ideea de a se despuia de avere. Prea se văzuseră multe cazuri din astea, prea era legat la ochi frate-său ca să mai observe vreo manevră.

Şi încă un amănunt imposibil de ignorat. Analizând-o cu de-amănuntul, nu se putea să nu constați că tot ce ținea de Alina era cel puțin ciudat şi neobişnuit. Ea însăşi, ca ființă, apoi lipsa neamurilor, a prietenilor, a unui dosar personal cu nume şi adrese. Părea picată din cer, mai anonimă decât o floare pe care, la urma urmelor, ştii măcar din ce grădină ai rupt-o. Concluzia — o persoană nesigură din cap până în picioare. Apoi, îi veni o idee...

Se credea nespus de şmecheră şi, în definitiv, încercarea moarte n-are. Păstrând convențiile şi obişnuită încă de pe vremea când trăia Dina să nu deranjeze cu vizite inopinate, dădu un telefon prealabil, anunțându-se pentru ora 11 dimineața, convenabilă din toate punctele de vedere. Nu scoli pe nimeni cu noaptea în cap, nu-i nici prânz să obligi să te rețină oamenii la masă, nici seara nu le-o strici. În general, când te vezi rar cu cineva, o întâlnire devine vizită şi cu mâna goală nu poți să te duci. Pe de altă parte, "tânărului" cuplu Radulian nu îi lipsea nimic şi anevoie ai fi putut găsi ceva care să le facă realmente plăcere. În consecință, Lucreția apelă la cea mai convențională formulă şi se prezentă cu un buchet costisitor de crizanteme galbene.

Alina se extazie până la lacrimi, sărută fiecare floare în parte şi, deşi cu menajera în casă, se obosi să le aranjeze singură în glastră.

— E floarea mea preferată! Cum ai ghicit, Tiți? Le-am pus şi sare, şi zahăr ca să dureze cât mai mult...

Adrian îşi plecă privirea. Din nou, Alina dădea dovadă de un tact desăvârşit. Nici nu păşise încă toamna pe alei, când Alina îi mărturisise că singurele flori pe care nu le iubeşte, dar deloc! sunt muşcatele şi crizantemele. Primele miros a gaz, iar celelalte sunt triste, triste! ca nişte văduve. Cât despre culoarea galben, făcea alergie! "mămăligă, balegă, *caca d'oie!* De altfel, e şi culoarea geloziei pe care eu o urrrrrasc! Nu mă împac nici azi cu soarta Desdemonei!"

La rândul ei, Lucreției îi trecu pe neaşteptate prin minte, că ori de câte ori primise cel mai mic fleac de la ea, Alina avusese aceleaşi exclamații măgulitoare: "De când mă ştiu, îmi doream aşa ceva. Nu ai idee ce plăcere îmi face! Unde l-ai găsit? E o bomboană! Dacă îmi ghiceşti până şi visele, înseamnă că mă iubeşti!..."

Spre deosebire însă de Adrian, Lucreția traduse reacția exultantă a Alinei drept diplomație în sensul cel mai negativ al cuvântului, mai pe şleau — ipocrizie, nu educație aleasă — ci falsitate. Uite-o, de pildă, cum se mai bucură că o vede pe cumnată-sa, cum o mai înconjoară de atenții de parcă ar fi infirmă, cum se mai gudură! Iar prostul de Adrian asista încântat, fericit că ele două, singurele persoane care contau în viața lui, se înțeleg atât de bine!

— Ce mult mă bucur c-ai venit să ne vezi! şi își frecă mânuțele de păpuşă pe care verigheta părea pusă într-o joacă "de-a cucoanele". Eu şi cu Adi suntem doi răi, dar să ştii că vorbim mereu despre tine şi te iubim. În fiecare zi avem câte ceva de făcut, parcă am avea serviciu... Stai să-ți arăt ceva...

Zbură uşoară spre dormitor, în vreme ce Adrian, ştiind la ce trebuia să se aştepte, simți nevoia să explice cu un surâs, amestec de duioşie şi oarecare stânjeneală:

— E un copil şi cred că aşa o să rămână toată viața... Nici nu mi-ar plăcea să se schimbe, se grăbi să adauge.

Alina se întoarse, aducând landoul cu păpuşi. Părea fericită şi mândră ca o mămică de două zile, în timp ce Lucreția simți literalmente că vine de-a dura.

— Ți-i prezint pe bebeluşii noştri, Adi şi Ada. Adrian preferă Alin şi Alina. E prea devreme ca să începem să ne certăm, aşa că hotărăşte tu, în calitate de mătuşă.

Lucreția se căzni să râdă:

— Cred că sunteți amândoi într-o ureche.

Alina o privi contrariată, dezamăgită ca un copil căruia i se dezvăluia că nu există Moş Crăciun. Adrian interveni, surâzând patern:

— Alina e sigură că vom avea gemeni.

— A! făcu alb Lucreția, atunci e altceva.

— Nu-i aşa? Ne bucurăm de pe acuma. Să vezi ce frumos le cântă Adi înainte de culcare... Uite, suntem de cinci luni şi opt zile împreună şi nu ştiam că are o voce atât de frumoasă... Parcă ar fi Placido Domingo. Chiar, Adişor, cântă-i şi lui Tiți *Somnoroase păsărele...* Hai, te rog frumos!

Adrian făcu instinctiv un pas înapoi. Simțea că se dizolvă de jenă. Asta era adorata lui, depăşea cu uşurința unei păsărele în zbor granița dintre basm şi real, iar în inocența ei, deschidea larg, cu aceeaşi dezinvoltură, uşile celei mai stricte intimități.

— Lasă, spuse confuz, altă dată...

Lucreția contempla aiurită tabloul. Nu s-ar fi simțit mai consternată nici dacă i-ar fi cerut ei, Lucreției, să danseze în chiloți, tango apaş. Toate ca toate, e treaba Alinei dacă-i place să se facă de râs, dar ca frate-său, om la cincizeci de ani, cu tâmpla căruntă şi un inventar de viață, să behăie din Eminescu la căpătâiul a doi plozi de cârpă, nu s-ar fi aşteptat pentru nimic în lume! Făcu eforturi să-şi înăbuşe indignarea, afişând o expresie pe cât posibil, placidă.

— Adişor, insistă Alina, te roagă fetița ta! Ştii că nu-mi face bine să mă necăjesc... Măcar prima strofă.

— Ei hai, fă-i hatârul, spuse Lucreția cu un glas scârțâind ca un ferăstrău.

Adrian oftă, încercând să pară comic:

— *Tu l'as voulu George Dandin*... şi începu să fredoneze cu voce nesigură. Somnoroase păsărele...

— Nu! îl opri Alina. Aici, lângă copilaşi, ca de obicei...

Adrian se execută, străduindu-se zadarnic să păstreze aerul de glumă. În realitate, îi venea să intre în pământ de ruşine, picături de transpiraţie îi lunecau ca nişte lacrimi în lungul obrajilor.

Spectacolul era atât de jalnic, atât de trist ridicol, încât Lucreţiei îi veni să plângă."Dresură de circ, asta face cu el" şi, uitându-şi indignarea, se simţi năpădită de un copleşitor sentiment de milă.

— Mă duc să-i spun Marcelei să pună încă un tacâm la masă şi să mai prăjească un cotlet...

Lucreţia se sperie:

— Nu pentru mine, te rog foarte mult. Sunt pe fugă, la unu — inventă — aştept instalatorul să-mi repare chiuveta din bucătărie. Am trecut doar să vă văd şi fiindcă am o surpriză pentru Alina. În fine, cel puţin aşa sper.

— O surpriză! sări ca un ied Alina. Cel mai mult îmi plac surprizele! Ia să văd! Trebuie să închid ochii?

Lucreţia îşi zise că perpetuat, sistemul ăsta al Alinei de a se identifica până la confuzie cu o fetiţă de zece ani devine iritant. "I-aş trage două scatoalce să termine cu fasoleala!" Se mulţumi să respire adânc, continuând pe un ton firesc:

— Adrian, tu o mai ţii minte pe Cocuţa Alexiu?

— Vag, dar ştiu despre cine-i vorba. Parcă aţi fost colege...

— Exact. De liceu şi în primii doi ani de facultate, pentru că după aia s-a măritat şi s-a transferat la Iaşi.

Insista deliberat asupra unor amănunte neesenţiale ştiind că, în general, risipa de detaliu dă natural şi verosimil unei minciuni.

— Ne-am văzut ieri, după o despărţire de treizeci de ani. Când s-a recomandat la telefon, nu-mi venea să cred...

— Extraordinar! exclamă Adrian. Cum mai arată? Mi-amintesc că era o fată drăguţă.

Lucreţia ridică din umeri:

— Toate am fost drăguţe acum un secol! Timpul nu cruţă pe nimeni.

— Ce mai face?

— E mulţumită, i-a mers bine. Are doi băieţi, medici, o fiică în Suedia şi cinci nepoţi.

— Ăsta zic şi eu palmares!

Alina îşi plimba ochii de la unul la celălalt, ţinând degetul gros în gură ca pe un biberon. Se interesă cu glas mititel:

— Şi care-i surpriza mea?

Lucreţia zâmbi doar cu dinţii:

— Ai răbdare, scumpa mea, sunt şi eu destul de obosită, ne-au prins zorile stând la poveşti... Cocuţa are un frate, ceva mai tânăr ca noi, Ducu, tu n-ai de unde să-l ştii, Adi... Cu ăsta alt roman, a fugit din ţară pe la sârbi, a trecut prin nişte peripeţii de ţi se face părul măciucă!... Bref, s-a stabilit în Noua Zeelandă, trăieşte acolo de peste douăzeci de ani.

— Aha, începu Adrian să înţeleagă.

— Cocuţa a primit viza şi pleacă săptămâna viitoare la el. În vizită, bineînţeles. Are marţi avion. M-am gândit imediat la tine, Alina. Am discutat în principiu cu Cocuţa şi dacă ai vreun comision pentru sora ta, te serveşte cu plăcere.

Alina o privi, derutată cumva:

— Îţi mulţumesc, eşti foarte drăguţă. Vorbesc destul de regulat cu Bella la telefon, nici una nu ne omorâm cu scrisul.

— Nu-i vorba de o scrisoare. Mă gândeam că poate vrei să-i trimiţi ceva, vreo atenţie, un suvenir, în fine, un cadou. Nu ai ocazia în fiecare zi să poţi trimite ceva în Noua Zeelandă... Completă contrariată: Credeam că o să te bucuri...

Chipul Alinei se lumină brusc:

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit. Mă întreb ce i-ar face mai multă plăcere. Ce

zici, Adi?

— Tu ştii cel mai bine, zâmbi Adrian.

— Gata, ştiu! Am să-i cumpăr o păpuşă *Barbie,* cea mai mare şi... În fine, mai găsesc eu ceva. Din doi paşi fu lângă Lucreția şi se agăță de gâtul ei: Eşti o scumpă şi o bomboană că te-ai gândit la mine şi la Bella! Chiar după masă mă duc în oraş să văd ce găsesc.

— Să nu uiți să-mi dai adresa exactă şi numărul de telefon, spuse Lucreția ridicându-se.

Adrian o privi iute. Ce sens avea precizarea? Era de la sine înțeles că n-aveau să trimită femeia s-o caute pe Bella în lumea largă, cu o păpuşă în brațe!

Pe chipul Lucreției zvonea un surâs nedefinit. O va suna ea însăşi pe Bella, oricât ar costa distracția.

*

...Şi de-o fi să mor, iubito, să nu plângi! / Din viață plec senin, las lumii al ei venin. /În nopți cu aromă de pelin, la sânu-ți cald, divin, mereu am să revin. /Să nu plângi! Sub al iubirii scut, prea fericirea am cunoscut. / Cu tine-am colindat meleag de neuitat. / Soare, îngeri, flori de migdal, acorduri de madrigal, / Ție ți le las în ultim bun-rămas. / Să nu plângi...

Capul bătrânului alunecă moale pe caiet. Din stilou, picură o lacrimă de cerneală.

Ionică Manole avu parte de o înmormântare sobră, elegantă, solemnă. Majoritatea participanților —jurişti, foşti colegi de-ai bătrânului — aveau o expresie gânditoare, caracteristică momentului trăit în general de contemporanii celui condus pe ultimul drum: "Încă unul dintre noi care s-a dus..." Plângea doar Margareta. Ea îl descoperise rece şi înțepenit când venise ca de obicei, dimineața la treabă, ea îl dichisise, chemase popa să-i citească *Stâlpii,* tot ea îi făcuse coliva cu belşug de scorțişoară, aşa cum îi plăcea răposatului. Toate după datină, după cum tot după datină a plâns de-a lungul întregii ceremonii. Sigur că era mişcată, îl slujise douăzeci de ani şi pe ăştia nu-i arunci la gunoi, ca pe un făraş cu coji de semințe, dar nu se prăpădea de durere. Manole, atâta că era larg la mână, dar încolo, nu cunoscuse nație de om mai închis, mai secret, mai indiferent la persoană. Te asculta cu juma' de ureche, nu-i păsa dacă şi la ce te doare, ființă de-a lui Dumnezeu sau mobilă, tot aia *iereai* dinaintea lui. "Inimă uscată", şi poate nu se afla vinovat, aşa fusese zămislit şi vezi, de aia nici nu se lipise muiere de bătătura lui, n-a avut şi el o familie ca oamenii...

Adrian, palid, supt, tremurând în pardesiul din păr de cămilă şi ținând-o de braț pe Alina, se simțea consternat. Coincidențele legate de fenomenul moarte sunt îndeobşte tulburătoare, iar lui Adrian nu-i ieşea din minte că doar cu câteva zile înainte bătrânul îl chemase la el, spre a-i încredința testamentul. Ce factor propulsor funcționase? Presimțirea? Întâmplarea? Aveau toate acestea vreo legătură încă neştiută şi tocmai de aceea o intuia tulbure, cu viața lor, a lui şi a Alinei?

Se ținea strâns lipită de el, de parcă i s-ar fi pus sub ocrotire, aruncând în jur priviri speriate, de fluturaş îndoliat. Adrian ar fi vrut s-o lase acasă, tinerii n-au nevoie de asemenea experiențe, au timp să facă cunoştință cu ele, căci nu există destin al cărui itinerar să nu fie punctat de morminte, dar mai ales în starea ei, emoțiile de gen nu erau indicate. Alina însă insistase să-l însoțească:

— Nu vreau să te las singur. Dacă nu întâmpinăm împreună momentele grele, atunci la ce mai e bună căsătoria? Şi eu l-am iubit pe domnul Manole şi poate chiar mai mult, l-am cunoscut înaintea ta.

Primii bulgări de pământ căzură pe capacul sicriului şi Adrian o trase pe Alina spre capătul aleii. E unul din momentele dificile la orice înmormântare — definitivul acut, zidirea în pământ, veşnica întemnițare. Ca şi imaginea cutremurătoare a primei nopți petrecute în mormânt de cel călătorit din lume, vagul sentiment de vinovăție al apropiaților care părăsesc cimitirul, de a-l fi abandonat...

Adrian ceruse sfatul avocatului Toma, executorul testamentar al bătrânului, despre felul în care trebuia să organizeze îndătinatul praznic de după înmormântare. La aproape patruzeci de ani, Toma era un om al generației sale, practic, expeditiv, fără sentimentalisme, întreprinzător. Totul — aerul, glasul, bărbia arogantă, hainele şi maşina — purta amprenta inconfundabilă a succesului.

— În locul dumitale, declară jovial şi familiar, nu m-aş complica. Bietul nea Ionică era un tip şic. Practic, n-avea defecte, sau doar dintr-alea care nu supărau pe nimeni, dar în schimb se întorceau împotriva lui ca un bumerang. Prea corect, prea atent să nu greşească, să nu jignească, prea lord într-o lume de mârlani, prea *vieux jeux,* dacă înțelegi ce vreau să spun... Peste toate, şi foarte modest. În consecință, nu cred că l-ar fi interesat fanfară militară şi chef lat după înmormântare...

— Ceva trebuie totuşi să facem.

— Să fiu în locul dumitale, cum ți-am mai spus, aş proceda americăneşte. Yankeii sunt băieți deştepți, merg totdeauna pe soluție. Câți s-au adunat aici? Zece-doişpe inşi. Invită-i pe toți la Athénée Palace, mă rog, Hilton, într-un salon privat, fără țambale, că pe urmă iese praznic dansant, oferă-le un aperitiv şi un vin bun, şi-ți garantez că toată lumea va fi cât se poate de mulțumită...

— Cred că ai dreptate...

Nemulțumită şi chiar jignită se simți Margareta. "Nu-i creştineşte, şi chiar dacă don' preşedinte nu era el prea bisericos, nici păgân nu se afla. La o urmă, s-ar fi ocupat ea de masă, o friptură şi o oală de sarmale nu-s mare lucru şi dacă toată viața a trăit pe dos, adică don' preşedinte, măcar de plecat, să plece ca toți oamenii..."

Refuză să vină la restaurant, ca nedeprinsă, ea altfel a apucat, şi întoarse spatele bombănind. Cugetul i se însenină considerabil când deschise plicul strecurat de Adrian. În drum spre casă, cumpără țuică, bere şi pastă de mici. Mai avea şi un rest de colivă, o să-i tragă un praznic cu alde soru-sa şi nepoata Cocuța. "Că nici aşa nu se poate, ca la câini..."

*

Două aşa-zise întâmplări petrecute în aceeaşi dimineață îl alertară pe Gogu, determinându-l să ia legătura cu Pavelescu. Ieşise pe la nouă, să-i cumpere maică-sii lapte şi lui țigări. Nu făcuse nici treizeci de paşi, când din senin i se ivi în cale o namilă, un gen de Godzilla furios, care se năpusti asupra lui. În aceeaşi clipă, primi o ghioagă vârtoasă în stomac, catapultându-l în zid, dar şi cea mai cețoasă nedumerire. În acelaşi ritm, mai primi un upercut care-i săltă cu cel puțin douăzeci de centimetri capul căzut în piept. Ca prin pâclă, înregistră rânjetul găliganului:

— Scuză-mă, neamule, te-am confundat cu altul.

După care dispăruse, văzându-şi de ale lui.

Peste două ore, era din nou "confundat". De astă dată, chiar la ieşirea din bloc, pregătindu-se să traverseze, un Fiat albastru trecu razant pe lângă marginea trotuarului. Îl ratase la milimetru şi, în urma impactului cu aripa maşinii, Gogu îşi simți toată ziua genunchii. Întorcându-se în apartamentul maică-sii să-şi schimbe pantalonii, Gogu reflectă că două incidente nefericite în aceeaşi zi nu se mai cheamă coincidență, ci premeditare. Şi mai exact, avertisment. "Vezi-ți de treabă, flăcău, altfel o încurci!"

Stabilind că aceasta era situația de fapt şi nu alta, se impuneau două concluzii. Una mai puțin îmbucurătoare — refugiul lui nu mai constituia un secret, nu mai prezenta deci siguranță —cealaltă, mai înviorătoare — un certificat atestând că se află pe drumul cel bun. Nimeni nu încearcă să te înlăture din cale — doar dacă nu-i vreun psihopat care-şi alege victimele la întâmplare —atâta vreme cât nu-l deranjezi. Iar pe pitic (căci se afla în spatele "avertismentelor", ar fi pariat pe ultima sută de lei din buzunar), începuse să-l irite din momentul când el, Gogu, devenind curios, încercase să strecoare un ochi prin gaura cheii pe care Sică Iordache o dorea astupată.

Trăgând linia, mai întâi de toate, trebuia să se mute. Era prima mişcare care se impunea şi n-avea timp de zăbavă. De vreme ce garsoniera Mariei Tăutu încetase a fi "domiciliu conspirativ", nici nu mai avea rost s-o deranjeze, abătând-o prin simpla prezență

de la itinerarele fanfastice pe care evolua fericită. Îşi făcu sacul la iuţeală, inspectă atent baia să nu lase vreo urmă trădând un eventual séjour masculin şi, gata echipat, se duse să-şi ia rămas-bun de la maică-sa.

Adâncită în filele cărţii, nu-l auzi şi Gogu trebui s-o zgâlţâie zdravăn de umăr pentru a o determina să-i îndrepte o privire dinaintea căreia încremenise un peisaj tropical, în culorile papagalului Ara.

— ...şi am să te sun în fiecare zi să văd ce faci. Ai grijă de dumneata, mamă.

— Şi tu, fiule. Marea e înşelătoare, nu-l iubeşte pe om, nu se lasă înfrântă. Mă voi ruga Sfintei Ana, la Biserica din port, pentru călătorie, fără primejdie.

— Aşa să faci, mamă, spuse Gogu trăgând cu ochiul la cartea din poale: Joseph Conrad.

În clipa următoare, Maria Tăutu se arunca fericită în braţele năbădăiosului Nostromo.

După ce se încredinţă că nu-i urmărit, Gogu trase la un hotel modest din apropierea cheiului Dâmboviţei. I se părea o soluţie inteligentă; din fericire, pentru că era şi unica. Nu avea prieteni, şi n-ar fi ştiut să spună de ce (pentru simplul motiv că, la fel cu Lucreţia, nu le simţea lipsa şi deci nu-i căuta) n-avea o amantă, legătură stabilă. Viaţa lui intimă se rezuma la aventuri de o seară, două, amănunt pentru care setul de prezervative nu-i lipsea niciodată din echipament. Se socotea prea tânăr, de vreme ce nu împlinise nici treizeci de ani, ca să se cazeze, iar pe de altă parte, moştenind ceva din romantismul Mariei Tăutu, visa la iubirea unei femei inocente, concret şi obligatoriu virgină, de tip angelic, comoară de însuşiri sufleteşti. Până a o găsi, se mulţumea, vorba lui, cu chiloţi de stambă, deodorante stridente şi ciorapi cu fire duse, că-n cizme sau sub pantaloni tot nu se vede. La pedichiură ţinea în mod deosebit. Fixaţia îi rămăsese de pe vremea când copil fiind, citise într-un roman de-al maică-sii că "o adevărată doamnă se cunoaşte după felul cum îşi îngrijeşte picioarele". Bătături, călcâie de caşcaval, unghii mânjite inexpert cu pastă sau şi mai rău, băşici, îi întorceau stomacul aşa că, pentru a preîntâmpina eventuale accidente, şedinţele de sex ale lui Gogu se consumau pe noapte ermetică.

Folosi celularul, dar cum şi acesta putea fi controlat dacă Poliţia şi-ar fi propus-o, făcu economie de cuvinte, încercând totodată să-şi altereze glasul. După graba cu care bossul acceptă întâlnirea, înţelesese că aşteptase cu nerăbdare să fie chemat. Stabiliră locul şi ora, Gogu spunându-şi că Pavelescu e îndeajuns de isteţ încât să sesizeze un eventual filaj şi să se şi debaraseze de el.

Cu totul întâmplător, Gogu fixase locul întâlnirii la Zet, micul local din coasta Tribunalului, frecventat de Alina şi Adrian în perioada lor idilică. I se părea discret şi, mai înainte de toate, puteai supraveghea mesele puţine şi intrarea, indiferent ce loc ocupai.

— Te-ai răzgândit, şefule? îl abordă direct Gogu. Spuneai că nu mai vrei să ai de a face cu dosarul Yvona.

Pavelescu ridică arătătorul de parcă ar fi vrut să străpungă tavanul. Gogu râse:

— Te interesează direcţia vântului?

— Ştii ce spunea Napoleon?

— Nu-i nevoie, ştii matale.

Pavelescu nu-l luă în seamă şi cită:

— "Există două pârghii pentru a-i urni pe oameni! Teama şi interesul personal."

Gogu deduse logic:

— Cum interes personal nu văd, înseamnă că ţi-e teamă.

Pavelescu îşi flutură degetele de parcă ar fi fost ude:

— Nu contest, dar tot de la Napoleon citire, "cine are cele mai multe batalioane, câştigă bătălia". Batalioanele noastre sunt informaţiile. După caz, artilerie sau ariergardă.

Aplecându-se destul de mult peste masă, încât Gogu să-i simtă damful de usturoi, intră direct în subiect:

— Ştii ceva despre Sică, predicator, purtătorul de cuvânt al Marelui Semn?

Gogu îl privi circumspect, cu un surâs nehotărât uitat în colţul gurii. Presimţea că urmează ceva interesant.

— Ce naiba vrei să spui?

— Piticul e şef religios, *guru,* un soi de preşedinte, Komeyni sau naiba să-l ia, peste o adunătură de nebuni, care-şi zic adepţii Marelui Semn...

Şi îi relată pe larg mitingul din Parcul Herăstrău la care asistase. Gogu, perplex, nu-l întrerupse, având tot timpul senzaţia că Pavelescu vorbeşte despre altcineva.

— Ce-i drept, observă, mai arunca el câte un text din ăsta cu parfum biblic, dar mi-am închipuit că sunt prafuri de condimentat conversaţia... Stai! Stai! Acum îmi amintesc că în State, un tip din Constanţa care-l cunoştea — contemporani în puşcărie — mi-a pomenit de nişte chestii religioase, secte sau cam aşa ceva, pentru care piticul fusese condamnat. Începe să se lege...

Pavelescu îşi pocni o palmă peste frunte:

— În viaţa mea n-am auzit asemenea aberaţii, domnule, iar tolomacii îl credeau! Erau picaţi în extaz! Dădeau năvală să-i umple vistieria! Ascultă-mă pe mine, piticul a montat o afacere colosală!

Gogu trase gânditor din ţigară:

— Cu toată sinceritatea, boss, eu pe ăştia de adună averi ca nebunii şi nu se mai satură, sacrifică sănătate, prieteni, linişte, ba îşi mai riscă şi libertatea, nu-i pricep în ruptul capului.

— Fiindcă n-ai veleităţi, în felul tău eşti un tip modest. Pentru cei mai mulţi dintre oameni, şi eu mă număr printre ei, fericirea se rezumă la haleu, casă, căldură asigurate, sex, iar unii mai aleargă şi după prestigiu.

— Hm, se îndoi Gogu, n-aş fi zis despre mine că nu sunt un om modest.

— Ascultă la mine, bogăţia şi puterea sunt expansioniste. Nu cunosc graniţe.

Gogu începu să râdă:

— Asta-i tot de la tataia Napoleon?

— E de la tataia Pavelescu, întâmplător şi valabilă.

— Mi-o notez... Acum, vin eu la zar! Spune-mi, boss, în drumeţiile matale ai auzit vreodată de o cucoană de-i zice Bianca Vizantis?

Întrebare retorică, menită doar să creeze suspans. Patronul era un omuleţ cumsecade, iscusit, chiar simpatic, dar făcea paşi într-o zonă bine delimitată, într-o anume jumătate de Bucureşti, fără acces la cealaltă, de care aparţinea Bianca Vizantis, o aristocrată pur-sânge. De aceea fu surprins când Pavelescu exclamă râzând:

— Bianca Vizantis! Zi Bălaşa Vărzaru! Dar cum dracu' ai ajuns tu la ea? Ce mai face?

— I-am găsit adresa în agenda codoaşei de la Supersex, stabilimentul Lianei.

— Aha, nevasta lui Iordache. Normal, bordelul la tractir trage!

Gogu nu-şi revenea din uimire:

— Bălaşa Vărzaru! Vasăzică, tot borfet?

— Da' ce, o credeai carmelită?!

— Nu chiar corabie cu pânze în cap, nu ştiu cum le zice la pălăriile alea ale lor, dar oricum, damă fină.

— Eşti naiv, fiule, mai ai de învăţat. Deşi... dacă sunt cinstit, s-au înşelat mulţi în privinţa ei. Face o impresie fantastică, juri că-i autentică, că la mă-sa acasă avea guvernantă, iar ta'su punea joben la Operă.

— OK! Care-i de fapt, poanta?

— Ţin'te să nu cazi! râse şeful. Bianca Vizantis patroana *Fabrica de gheişe* a stimabilei noastre Securităţi. Cap de linie — Ceauşescu.

— Le racolau de mici, zece, mult doisprezece ani, din rândul copiilor abandonaţi, orfelinatele constituind pepiniera de bază. Trierea o făcea... hai să-i zicem Bianca, ţinând seama de două criterii: fetiţele trebuia să fie frumuşele şi isteţe.

Gogu îl privi cu "mirată admiraţie":

— De unde le ştii, coane? Chestii din astea se făceau pe mare şest, cu parafă "strict

secret!"

— Şi chiar aşa era, confirmă Pavelescu, doar că tu uiţi două amănunte: am lucrat ani de zile ca administrator la diverse cămine, internate şi — accentuă — case de copii, iar pe deasupra, sunt un tip curios. Când dispare din senin câte o copiliţă, totdeauna dintre cele mai ţunţurlii, fără expoziţie cu potenţiali părinţi şi fără forme de adopţiune, începi să-ţi pui întrebări. Ai mai uitat că sunt şi simpatic. Chestia o ştiu de la un securist, "spovedită" ca la carte, într-un târziu de toamnă — *îţi mai aduci aminte, doamnă?,* fredonă — la al nu ştiu câtelea pahar de ţuică fiartă.

— Luat pe scurtătură, coana Bianca pregătea curve de înaltă clasă, viitoare agente de informaţii. Asta vrei să spui?

— Exact, puiule. A fasonat generaţii de păpuşi, vampe, femei fatale, ingenue, subrete, în funcţie de gen şi pentru toate gusturile, dar obligatoriu irezistibile. A băgat în ele cu făraşul: educaţie, maniere, limbi străine, sporturi capitaliste...

— Care ar fi alea? întrebă Gogu râzând.

— Tenis, golf, echitaţie, surfing, yachting, schi nautic — tot chestii exotice pentru noi ăştia care păşeam pe un drum luminos, mânaţi de marele timonier şi jucam volei în curtea liceului. Ca materie principală...

— Socialismul ştiinţific, ghici Gogu.

— Tt! făcu Pavelescu. Sex ştiinţific. D-aia îi zice *Fabrica de gheişe.* Psihologie şi figuri oaţe la aşternut. Fiţe, inventivitate, rafinament! În chiloţi, nu mai erau organe, ci "instalaţii" dotate cu tehnica cea mai avansată. La sfârşitul studiilor, fetele puteau face faţă, ba chiar să le şi întreacă, celor mai zurbagii cerinţe, ale celui mai pretenţios vizir!

— De necrezut!

— Doar la o privire superficială. Tot de la casele de copii proveneau şi nefericiţii modelaţi la Băneasa să devină bestiile cele mai credincioase ale lui Ceauşescu. Parcă Adolf nu s-a folosit la fel de Hitler Jurgend?

Gogu făcu semn chelnerului să mai aducă un rând:

— Ca să mă trezesc, îi explică lui Pavelescu, care nebăutor, abia sorbise din pahar. Parcă aş asculta un roman senzaţional.

Bossul surâse cu îngăduinţă:

— Tot Bonaparte spunea că nimic din ce se întâmplă în lume nu-i uluitor, pentru că nimic nu e nou. Există doar proşti care se miră.

— Zău? Să nu-mi spui mie că nu s-a mirat când s-a trezit pe Insula Elba. De Elena, nu mai vorbesc, avea deja antecedent... Mă întorc la fetiţe! Practic, ce se întâmpla mai departe cu ele?

— Păi, după ce-şi luau bacalaureatul la coana Bălaşa, urma specializarea propriu-zisă în atelierele Securităţii. Radiofonie, tir, "artă" fotografică, calculatoare, pirotehnie, diversiune, acte de terorism, karate, în fine, tot ce intră în dotarea unui agent serios.

— Şi dacă nu erau de acord? Nu toată lumea are vocaţie de agent secret.

Patronul ridică din umeri:

— Fleacuri! Le luau de mici, ca pe artiştii de circ, aveau timp să le pregătească sufleteşte. Şi nu trebuie să omiţi avantajele financiare. Apartament, maşină, salariu confortabil încă de la douăzeci de ani, însemnau ceva pe timpul lui Ceauşescu. Mai exista o tentaţie. La treizeci şi cinci de ani, dacă voiau, puteau să se retragă cu pensie babană şi diploma de Erou al Muncii Socialiste.

Gogu se lăsă pe spatele scaunului, râzând cu poftă:

— Asta cu eroul e de la matale, nene.

— Câtuşi de puţin. Habar n-ai tu ce înseamnă pentru cei mai mulţi dintre oameni o diplomă ori o decoraţie, chiar dacă nu-i *Legiunea de onoare* sau *Victory Cross.*

— În regulă, m-ai convins. Dar tot nu mi-ai spus de unde o cunoşti pe Bianca?

— Simplu. Periodic, dar nu prea des, apărea la orfelinat ca din partea Autorităţii Tutelare, efectuând chipurile o inspecţie, trecea în revistă copilele şi se cărăbănea. Dacă ochise ceva, fetiţa dispărea după câteva zile, "înfiată". Pe Bianca am văzut-o nu o dată şi trebuie să recunoşti că-i inconfundabilă. Restul îl ştiu de la omul meu...

— Ce spunea direcţia?

— Ei, ştii că-mi placi? Avea cineva ceva de spus în fața Securității? Degeaba voi ăştia, tinerii, ori câte ați auzi sau ați citi, nu veți putea realiza niciodată regimul de teroare sub care s-a trăit în țara asta, atotputernicia — dimensiunile ei — Securității!

— Înțeleg, spuse maşinal... Altceva nu înțeleg. Mai exact, nu-mi pot imagina. Cine-i, la urma urmelor, Bălaşa Vărzaru?

— Fiica extrem de dotată a unei servitoare, copil din flori. Posibil ca tatăl să fi fost chiar stăpânul casei, un nume foarte simandicos în arhondologia noastră.

— Jupâne, eu sunt peizan, explică-mi ce-i aia!

— Cartea familiilor nobile de la noi, cum ar fi *Almanahul Gotha* pentru pricopsiții cu sânge albastru din Europa membră în NATO, zi *Who's Who* la americani. Bălaşa, crescută pe lângă casa seniorului cu pricina, a văzut, a deprins, a învățat, având şi parte de o educație aleasă. A făcut *Notre Dame de Sion,* ceea ce dovedeşte că tatăl n-a fost un ingrat. Acelaşi lucru rezultă şi din faptul că la începutul războiului s-a măritat cu un căpitan. Asta însemna mult în epocă fiindcă, fără ca fata să aibă dota corespunzătoare, superiorii nu aprobau căsătoria. E clar că nu servitoarea îi fabricase zestrea.

— Cum a ajuns din madam căpitan, borfet?

— Individul a murit pe frontul de răsărit. Nici o pagubă, Bălaşa pătrunsese deja într-o anume lume, a patricienilor valahi. A schimbat câțiva amanți — se pare că era de o frumusețe răpitoare, iar eu care am văzut-o deja bine coaptă, sunt gata s-o certific —pentru ca în cele din urmă să fie racolată de Securitate. Dincolo de aptitudini, rânji, avea şi un dosar beton armat. Fiică de slugă la ăi de au exploatat clasa muncitoare! Aşa a ajuns "profesoară". De fapt, ceva, ceva din destinul ei îl aminteşte pe cel al faimoasei Mița Biciclista care făcea ravagii printre berbanții începutului de secol. Şi aia cu descendență agricolă, şi aia "lalelistă", de la lalea, concepută pe tăpşan de lalele, cu un autore patern care a parolat...

Gogu se minună gras:

— Ştii ceva istorie, jupâne!

— Dacă şi asta se cheamă istorie, mă rog!... Acum, mă gândesc la altceva! Eram convins că Bălaşa a tras pe dreapta, la umbră şi rente. S-o fi preluat SRI-ul?

Gogu îşi dezmierdă mustața inexistentă:

— Nene, eşti cel puțin cu un pol de ani mai puriu decât mine, ai trăit mai multe decât se cunoaşte pe mata, eu vorbesc din capul meu şi dacă greşesc, lepşeşte-mă! Nu cred că SRI-ul s-ar încurca azi cu foste dame, handicapați, sectanți şi alte minunății de circ. Părerea mea este că ăştia — Sică, Liana şi Bălaşa — lucrează pe cont propriu. Ținta sunt banii! Cât mai mulți, cu lopate, cu găleata, cu căruța! În paralel, poate că piticul vrea să ajungă cardinal sau patriarh, dar asta îl priveşte. Fără explicație mi se pare altceva...

Se opri, muşcându-şi unghia degetului gros. Pavelescu, iscodindu-l din priviri, întrebă nerăbdător:

— Ce?

— Îl cunosc pe pitic de vreo zece ani. Damblaua cu Marele Semn exista încă de pe atunci, de vreme ce făcea puşcărie pe chestia asta. De ce n-a încercat să mă racoleze niciodată?

Bossul zâmbi:

— Pesemne că nu te consideră îndeajuns de interesant. Sărac eşti, gură mare ai, prost nu eşti. Nu te poate folosi.

— Încearcă, în schimb, să mă lichideze.

— Nu-i adevărat. Tu însuți ai vorbit de avertismente. Dacă voia să te suprime, o făcea de mult.

— Pe Yvona, de ce crezi că a lichidat-o?

— Îl incomoda. Nu era femeia căreia să-i iei banii fără să-i dai ceva în schimb. Iar după câte ştim, nevasta lui Radulian, parcă Alina o chema, e şi în momentul de față cât se poate de vie.

Gogu îşi îndreptă spinarea şi dădu cu pumnul în masă:

— Ei bine, eu nu voi ține seama de avertismente, nu mă voi lăsa manipulat.

Pavelescu îi prinse pumnul peste masă:

— Trezeşte-te! Nu eşti de calibrul lui Iordache. Fără supărare! Ăsta îți astupă gura cu țărână înainte să apuci să te închini.

Gogu râse sardonic, zgândărit în amorul propriu:

— Auzi, booss, dacă ai fi căutat cu tot dinadinsul o formulă care să mă determine să continui cursa, nu găseai alta mai valabilă!

— Nu asta am intenționat, se sperie celălalt. Am vrut să spun doar că nu-l poți înfrunta pe pitic, fără a fi la fel de ticălos ca el. Tu mai ai o morală, scrupule — el, doar ținte, oricât de sângeroase ar fi. În definitiv, ce intenționezi să faci?

Înainte de a răspunde, Gogu dădu pe gât ultima înghițitură:

— Azi sau mâine, bag un ochi în conacul de la Mogoşoaia. Orice ar fi!

— Merg şi eu, spuse spontan Pavelescu, având impresia că altcineva vorbise în locul lui.

Gogu surâse privindu-l dintr-o parte:

— Sunt profund mişcat. Presupun că o faci doar ca să ai grijă de mine.

— Dacă asta te face fericit, ia-o aşa.

— Pe cinstite, patroane, în fond de ce ți-e frică?

— Ei bine, ca să nu cadă pe capul nostru o măgăreață mai barosană decât putem duce şi pe care nici n-o merităm. O şi văd balansându-se deasupra capului! Acum, fac tot ce-i posibil ca s-o evităm.

— Cum?

— Adunând probe care să-i încrimineze pe adevărații vinovați.

— N-ai încredere în Poliție?

— Desăvârşită, pe bune, dar nu în haosul infracțional cu care se înfruntă. Totdeauna am avut copoi buni, şi asta nu-i o declarație de presă a Ministerului de Interne, există o tradiție în acest sens, dar în momentul de față sunt pur şi simplu depăşiți de anvergura şi numărul delictelor, de calitatea autorilor infracționali. Nu ştiu cât timp mai au ca să se ocupe cu profesionalism de vinovăția sau non-vinovăția lui alde Titi Pavelescu, un rahat, pieton anonim printre contemporanii epocii de tranzit.

— Gata, coane, am înțeles. Deci rămâne stabilit, mergem împreună.

— Stabilit. Vino cu arma... Nu te holba, ți-am văzut permisul.

— Chiar aşa frică ți-e de pitic?

Pavelescu deveni retoric:

— Napoleon declara că nu le poate acorda spaniolilor onoarea de a-i considera adversari, fiind doar simple canalii. În cazul Iordache, avem din păcate de-a face cu ambele ipostaze, cumulate de acelaşi individ.

*

Liana îşi făcu apariția (era genul de prezență care în orice împrejurare constituie o apariție) într-o rochie neagră, mulată pe formele statuare. Panglica verde, uriaşă, dintr-o tafta strălucitoare, amintea de toaletele fastuoase ale Marianei Nicolesco. Împărți câteva dispoziții, înregistră cu plăcere animația din clubul aproape plin — doar şase mese libere la nici o oră de la deschidere — şi dădu să se aşeze la locul obişnuit, din colțul barului. O opri mâna hotărâtă a lui Viky care-şi modulă buzele cât mai distinct:

"Trebuie să vorbim neapărat. Acum."

Liana o privi atentă. Viky arăta crispată şi prost dispusă, zâmbetul devenit deformație profesională înghețase între colțurile căzute ale gurii. Cum codoaşa nu era o mioară care să se sperie de orice pui de lup, Liana deveni ea însăşi neliniştită. Trecură dincolo de draperie, în micul birou garderobă. Viky privi în jur, asigurându-se instinctiv că n-o aude nimeni, şi începu să explice apelând la buze şi mâini:

— Cineva a intrat în casă, în lipsa mea.

— Când?

— Azi-noapte.

Pe chipul Lianei se ivi o expresie de spaimă. Scoase celularul din poşetă, formă un număr şi-l întinse lui Viky.

— Sică?

Liana încuviință, dând din cap. Glasul baritonal al piticului emise scurt:

— Da!

— Sunt Viky. Trebuie să-ți spun că azi-noapte, repetă, cineva mi-a intrat în casă.

— Îți lipsește ceva?

— Nimic.

— Asta-i grav.

— Nici eu nu mi-am închipuit că-i vorba despre vreun simplu borfaş. Sunt sigură însă că a fost un bărbat.

— De ce?

— Mirosea puternic a after shave.

Urmă o tăcere pe care o traduse drept îndoială şi preciză:

— Sică, mie nu mi se năzare. Am un miros foarte fin, zici că mă trag din familie de ogari. Iar ăla, cine o fi fost, se parfumase ca o țoapă. Ca să nu-ți mai spun că am găsit motanul închis în debara.

— Aha! Cred că ştiu cine te-a vizitat. De ce nu m-ai anunțat mai devreme?

— Mi s-au spart două calorifere, toată ziua am avut instalatori pe cap. Ce facem?

— Fiți cu ochii în patru, garda ridicată. La cel mai mic incident, mă sunați. Intrăm în lichidare.

— Tu vorbeşti serios? E chiar atât de grav?

— S-au apropiat neîngăduit de mult.

*

Lucreția se perpelise toată noaptea şi iarăşi, de dimineață, până acum, pe înserate, pradă celor mai cumplite bănuieli, sfâşiată de o întrebare nu mai puțin cumplită: să-i spună sau nu lui Adrian? Şi cum să i-o spună? "Vezi", îşi zise ea, "de aia e bine să aibă omul un prieten, un cineva de care să țină aproape, să te poți sfătui la un necaz, să te poți ajuta la o nevoie. Mie mi-a fost de-ajuns Adrian şi uite că acum n-am unde să dau un telefon..."

Era o realitate, nu simțise lipsa prietenilor şi, o dată ieşită din adolescență, încuiase într-un sertar al biroului "oracolul", caietul de amintiri (nelipsite din inventarul liceenelor din vremea ei), colecția cu poze de artişti şi, împreună cu acestea, relațiile mai apropiate întreținute cu două sau trei colege de clasă. Nu avea vocația prieteniei şi era mândră de ea însăşi, căci n-o socotea un minus ci, dimpotrivă, dovada că-i o ființă puternică, cu suficientă personalitate pentru a nu mai trebui să împrumute de la alții. Avusese la un moment dat impresia că ar fi putut deveni mai intimă cu Yvona, dar viața decisese altfel în locul ei. Şi tot legat de Yvona, realiză cu oarecare uimire că exceptând biletul acesteia, un ultim țipăt înainte de a dispărea în lume sau în neant, nu primise nici o scrisoare în viața ei. De la nimeni. "La şaizeci de ani trecuți, asta-i de-a dreptul extraordinar, nu cred să am pereche, poate doar prin triburile de canibali!" Căci nu putea considera corespondență notele de plată telefonice sau cine ştie ce înştiințare din partea autorităților. Prin corelație firească şi sub semnul aceleiaşi uşoare perplexități, îşi aduse aminte că nici agenda telefonică nu-i mai garnisită.

Era la îndemână, pe măsuța de lângă canapea, şi o răsfoi instinctiv. O cumpărase după ce terminase facultatea (alt rând de relații definitiv îngropate) şi de atunci, n-o înnoise. Coperte ferfeniță şi foi albe. Colegi de serviciu deveniți neinteresanți o dată cu ieşirea la pensie şi în consecință radiați, iar în rest, numere cu destinație precisă, strict utilitare: tâmplar, instalator, pedichiuristă...

Nu se gândise niciodată la aceste amănunte, oricum nu le văzuse în lumina asta, şi se întreba dacă situația în sine e tristă sau veselă. "Presupun că eu sunt una din persoanele acelea care devin amintire cu mult înainte de a muri." încă o concluzie cu care nu ştia ce să facă.

Până la urmă, se decise. Avea să stea de vorbă cu amândoi, ca să nu încapă suspiciuni.

Discuție frontală, simplă relatare de fapte concrete, excluzând din capul locului ideea de intrigă sau alte intenții prezumțioase: asta s-a întâmplat, asta vă spun! Lămuriți-mă voi, că pe mine nu mă taie capul.

Telefonă la şapte seara. Răspunse Marcela, menajera, care da să plece. Domnul şi "domnişoara" (nimeni nu se putea obişnui să-i spună Alinei doamnă) sunt duşi la teatru... Nu, nu mănâncă în oraş, i-au zis să pregătească cina şi s-o pună în cuptor. A, da, şi o sticlă de şampanie în frigider... Nu crede că-i vreo *omonastică,* aşa se petrec dumnealor în fiecare zi...

Deşi Lucreția avea chei, că doar ea le pregătise casa cu flori, mâncare caldă şi papuci la uşă, când se întorseseră din voiajul de nuntă, iar Adrian insistase să le păstreze, nu se făcea totuşi să intre în lipsa lor şi să-i aştepte. Zece-unşpe noaptea era prea târziu pentru o vizită nejustificată de vreo urgență. Că pentru Lucreția chestia însemna mai mult decât urgență, ci grav şi vital — altă poveste!, dar lor nu trebuie să le lase aceeaşi impresie, că adică asta ar gândi ea despre situație. Se hotărâse să-şi semnaleze descoperirea în treacăt, ciudățenie, curiozitate şi nimic altceva. În fond, un fapt lipsit de importanță. Or, pentru un fleac, nu deranjezi oamenii în plină noapte.

Încă o "nocturnă" zbuciumată împreună cu *Radio Contact,* dar n-avea încotro. Va aştepta până mâine dimineață. Şi, dintr-o dată, îi veni o idee şi mai sucită! Mai multe posturi TV şi de radio inițiaseră emisiuni gen "De vorbă cu ascultătorii" care aveau loc în direct, la ore târzii din noapte. Fiecare îşi spunea păsurile şi persoane avizate, medici, psihologi, sociologi, personalități diverse dădeau, după caz, răspunsuri sau consilii. Va încerca şi ea. Timpul va trece mai uşor şi e bine să cunoşti şi părerea altora. Tot n-avea ea cu cine să se sfătuiască. Îşi făcu o cafea şi, ceva mai bine dispusă, se pregăti să înfrunte noaptea.

*

Viky se întoarse acasă înainte de miezul nopții. Liana, profund neliniştită şi asediată de presimțiri, hotărâse să închidă localul cu mult mai devreme ca de obicei. Parcă cineva îi dădea ghes să ajungă degrabă acasă şi să fie mai aproape de Sică, sau cel puțin să-l aştepte la ei, în căminul lor.

"Madam Papricaş" era o femeie pedantă, ordonată şi cu simțul valorii banului. Nu dobândise nimic uşor, aşa că fiecare obiect continua să fie prezent în mintea ei, ca preț şi cantitate de sacrificiu, chiar dacă trecuseră ani de când se efectuase achiziția. Astfel că puse totul la aerisit, încercă blana dacă nu-i umedă, şterse ghetele de lac şi abia după aceea intră în cada fierbinte, aromată, cu clăbuc până la cercei. Îi plăceau băile fierbinți, prelungite, asezonate cu tot soiul de cosmetice; inconştient, continua să le considere un fel de privilegiu de oameni avuți care "l-au speriat pe Dumnezeu cu luxul lor!"

Cel puțin aşa erau considerate asemenea răsfățuri la ei acasă, în gospodăria unui umil poştaş de provincie, însurat cu o țărancă "industrializată". Adică de pe câmp intrase direct în fabrică. Ăştia fuseseră părinții ei. Viky, doar Victorița pe atunci, elevă la o şcoală medie tehnică, moartă după cinematograf, împlinise treisprezece ani când viziona *Vacanță la Roma,* cu Mastroiani şi Anita Eckbert. Revăzu filmul de unsprezece ori şi se putea afirma că, fără nici o exagerare, acesta îi schimbă cursul întregii vieți. Ținuți departe de imperialistele şi opulentele producții hollywoodiene, pelicula reprezenta pentru cei mai mulți o carte de basme cu poze, demonstrație de prosperitate fabuloasă, desfrâu de bogăție. Oricum, altceva decât belşugul peizan, şi ăla machiat, din *Cazacii de pe Don,* şi Victorița îşi propuse ca țel suprem să lupte din răsputeri pentru a atinge cota de viață de la "Roma" şi nu din "Alma Ata". Se ținuse de cuvânt, adică luptase să se cațere, dar fiecare destin are limitele lui. Chiar dacă nu atinsese piscul propus, oricum îşi depăşise condiția de start, cu zece suflete pe un singur wc şi o cadă ruginită.

La cincisprezece ani, o cunoscuse pe doamna Bianca şi fugise de acasă, devenind Viky. Tot ce avea ea azi îi datora bătrânei şi dacă nu se putuse mai mult, nimeni altul nu era vinovat decât regimul nenorocit, unde legiferat şi garantat toți aveau dreptul egal la sărăcie. Ținând seama de condiții, se considera realizată, baia personală şi vizonul constituind în

ochii ei simbolurile reuşitei, de care nu înceta să se bucure. Ori de câte ori se afunda în spuma parfumată, îi era imposibil să nu-şi amintească de ceea ce însemna "primenitul" în târla lui taică-său: apă ruginie şi niciodată suficient de fierbinte, săpun de rufe fabricat în casă din grăsimea adunată de maică-sa, ştergare aspre ţesute la ţară, iar ritualul avea loc doar o dată pe săptămână. De unde şi expresia, avea să conchidă Viky mai târziu, "mi-e drag ca izmenele de sâmbătă..."

Zăbovitul în cadă urmat de dichisul aplicat asupra nopţii îi luau peste un ceas, aşa că abia pe la unu se strecură în aşternutul de atlas, aromat cu apă de violete. Se simţea îngrijorată de ultimele evenimente, fără a intra însă în panică. Afacerea era aşa fel gândită încât, fie câştig, fie pagubă, piticul îşi trăgea automat asociaţii după el. Aspect de natură s-o liniştească pe Victoriţa, căci Iordache era un bărbat abil, cu relaţii în cele mai neaşteptate sfere şi totdeauna cu un telefon util la îndemână.

Nu putea însă să adoarmă din cauza schimbării de program. Trecuseră peste treizeci de ani de când nu se mai culcase înainte ca zorile să-i dea bineţe, "când noaptea mai sta agăţată într-un singur cui", după cum îi plăcea să spună privind luceafărul de dimineaţă. Ziare mai răsfoia la club, cărţile o plictiseau, somnifere nu ţinea în casă, dormind îndeobşte tun şi neîntoarsă. Deschise radio-casetofonul de pe noptieră şi căută un post la întâmplare. Ştiri, muzică neinteresantă, apoi glasul limpede, educat, al unei ascultătoare mature, căutându-şi cuvintele:

— Vă rog să mă iertaţi, sunt foarte emoţionată... E pentru prima oară în viaţa mea când apelez la... mă rog, genul acesta de servicii... Nu, nu-s deloc obişnuită...

O voce plăcută, cald profesionistă, o încurajă:

— Nu trebuie să aveţi emoţii, suntem aici ca să vă ascultăm şi să vă ajutăm. Psihologul nostru de serviciu, doamna Magdalena Butaru, vă stă la dispoziţie. În primul rând, cum vă numiţi şi ce vârstă aveţi?

Viky ciuli urechile. Habar n-avea de existenţa unor asemenea emisiuni şi noutatea i se părea interesantă. Poveşti adevărate, nu prostii de prin romane...

— Nu cred că are importanţă, ştiţi, nu eu sunt în cauză. E vorba de cineva foarte apropiat a cărui soartă mă îngrijorează. Fratele meu...

— Un moment, doamnă...

— Lucreţia. Lucreţia mă cheamă, repetă.

— Perfect. Ce vârstă are şi cu ce se ocupă fratele dumneavoastră?

— Cincizeci de ani şi e... rentier.

— În ce constă problema lui?

— El n-are probleme, eu îmi fac... Să vedeţi, s-a căsătorit de curând cu o fată de o frumuseţe neobişnuită. Ceva foarte special cum eu, cel puţin, n-am mai întâlnit. E cu peste douăzeci şi cinci de ani mai tânără...

— Aha! Înainte de a continua, vă rog să precizaţi: fratele dumneavoastră e ceea ce se numeşte un om bogat?

— Da, în adevărata accepţiune a cuvântului. A beneficiat de nişte moşteniri importante... Trebuie să vă spun însă că şi fata e înstărită... chiar bine înstărită.

— Foarte interesant. S-ar zice că ideea de interes se exclude din capul locului. Unde-i problema?

— Să vedeţi... Totu-i atât de complicat! Fata asta a prezentat de la început numai ciudăţenii.

— De exemplu!

— Că pare venită din secolul nouăşpe, să zicem că aşa s-a născut ea. Clavir, gherghef şi acuarele pastelate, menuet şi plasă de prins fluturi. Asta sugerează.

— Un tablou desăvârşit. Mai puţin comun, dar nimic reprobabil.

— Chestiunea-i că pare aterizată din Lună, n-a lăsat urmă de paşi pe unde a trecut, nu ştii de unde s-o iei. Sunt de aproape un an împreună, dar frate-meu nu i-a cunoscut pe nimeni din familie, nici un prieten, nici un coleg. La casa de copii să fi crescut şi tot avea pe cineva să fi venit măcar la nuntă.

— Cum explică ea situaţia?

— Orfană de ambii părinţi încă din copilărie, crescută de mătuşi foarte

bătrâne care, bineînțeles, azi nu mai există. Vă spun, n-ai de unde s-o apuci.

— Cum priveşte fratele dumneavoastră lucrurile?

— Nu vede pe unde calcă de îndrăgostit ce este, nu-i pasă de nimic.

— Atunci, de ce vă pasă dumneavoastră?

— Pentru că presimt o tragedie. De la bun început am mirosit ceva suspect. Prea păpuşă, prea nevinovată, prea miroase totul a flori. Acum, am dovada că-i o mincinoasă. Şi stiti cum se întâmplă! Dacă te prind că minți o dată, pe urmă tot ce doar scârțâia înainte, ia proporții, nu mai cred nimic, până şi primăvara are coşuri pe față.

— Aveți un talent descriptiv remarcabil. În ce a constat minciuna?

— S-a tot lăudat că are o soră geamănă stabilită în Noua Zeelandă, măritată bine, cu un bancher. N-a venit la nuntă, pentru că sta să nască. Zilele trecute i-am spus că o prietenă de a mea pleacă la Wellington. Dacă ar vrea să-i trimită o atenție soru-sii, ar fi un prilej minunat. I-am cerut adresa şi numărul de telefon unde s-o contacteze.

— Şi?

— Nici adresa, nici numărul nu există. Fictive. Puteți să mă credeți, am verificat personal, m-a costat o grămadă de bani telefonul.

— Mda... Într-adevăr, ceea ce ne relatați constituie un caz aparte. Ce bănuiți?

— Că frate-meu s-a însurat cu o impostoare. Mai grav e că fata-i gravidă, iar deşteptul, ca să-i asigure pe ea şi viitorul copil, s-a hotărât să treacă pe numele ei întreaga avere. Nu ştiu dacă n-a şi făcut-o.

— Am înțeles. Sunt nevoită să mă repet: care-i de fapt, problema dumneavoastră? În ce scop ne-ați sunat?

— Nu ştiu ce să fac. Să vorbesc cu el, să-i spun? Să vorbesc cu amândoi? Să mă prefac că nu ştiu nimic? El ar suferi groaznic, sunt sigură, şi la fel de sigură sunt că îmi fac rost de doi duşmani pe viață. Dar nici gură cusută nu-m vine să rămân. E pe marginea prăpastiei, poate l-aş mai putea salva, mi-e teamă să n-am remuşcări că aş fi putut evita o tragedie şi n-am făcut-o.

— Vă confruntați cu o situație foarte delicată. Ca prim impuls, înclin să vă sfătuiesc spre o clarificare a lucrurilor. Să fiți mai puțin " egoistă " — înțelegeți ce vreau să spun — şi să lăsați pe plan secund consecințele pe care le-ar avea o discuție frontală asupra relațiilor ulterioare dintre dumneavoastră şi cei doi.

— În consecință să le spun pe şleau ce am aflat. Cu amândoi de față?

— E un caz complex, doamnă Lucreția. Aş prefera să mai reflectăm. Lăsați-ne numărul dumneavoastră la redacție şi vă vom suna mâine. Noapte bună... Iată că mai e cineva pe fir! Un telefon din... de unde? Repetați, vă rog, da, din Deva, am înțeles. Bună seara, cum vă numiți?...

Viky, perplexă, închise radioul. Aici era vorba de Alina şi de Radulian. Ce chestie!... Ce coincidență!

Se repezi la telefon:

— Sică?... Nu, n-am înnebunit! Fii atent...

*

Pe Liana o treziră brațele bărbatului care se desprinseseră de trupul ei. Erau atât de legați, iar imposibilitatea de comunicare acustică le ascuțise simțurile în asemenea măsură, încât fiecare gest, mişcare sau privire căpătaseră nuanțe speciale, dobândind semnificație. Aprinse lumina — două şi un sfert, înregistră în treacăt — şi căută ochii lui Sică.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Cine a fost?

— Viky.

— Grav?

— Neplăcut.

Liana îşi muşcă buzele. Neplăcut, pe limba lui Sică, permanent atent să n-o indispună,

s-o menajeze, s-o scutească de necazuri, însemna grav de tot, dacă nu catastrofă.

— Te conjur să nu-mi ascunzi nimic, şi-i cuprinse capul masiv între palme.

Piticul i le sărută pe rând:

— Ce-ai spune, scumpa mea, de o farfurie cu supă fierbinte? Mi s-a făcut foame...

Liana sări din pat, din ce în ce mai îngrijorată. Foamea la ore neobişnuite constituia un simptom alarmant, prevestitor de cele mai rele lucruri. Îşi cunoştea bine bărbatul, totdeauna se manifesta la fel când avea necazuri, înghițind ca un căpcăun chiar dacă abia se ridicase de la masă.

Sică o urmă în bucătărie. În vreme ce femeia punea oala pe aragaz şi farfurii pe masă, îi relată ce aflase de la Viky. Până să se încălzească supa, între semne şi cuvinte emise sonor, înghiți la repezeală două banane, apoi scoase din frigider friptura de iepure cu măsline. Îi era din ce în ce mai foame...

Liana se lipi de el, punându-i mâinile pe piept. Avea ochii plini de lacrimi; Sică simți că de durere nu-l mai țin picioarele. Se rezemă de bufet şi rosti cu nespusă tandrețe, percepută de Liana în privirea catifelată:

— O să fie bine. Îți promit, îți jur!

— Poate ar fi bine să renunțăm. Să ne retragem, Sică, ne ajunge...

— Nu-i îndeajuns pentru țelul nostru suprem, supremația Marelui Semn. E poruncă de la Dumnezeu şi nu mă pot sustrage, sunt Mandatarul lui pe bucata aceasta de pământ! Nechemații pot fi iertați, dar eu, cel uns, cel însemnat, Marele Chemat, nu am dreptul să-mi ocolesc harul! Toată omenirea s-a făcut vinovată înaintea lui Dumnezeu, căci "dinăuntru, din inima oamenilor ies gândurile rele, fapte de adulter, furturi, lăcomii..." spune Marcu 7. Când vom primi Vestea Bună, când fiece ticălos va mărturisi "sunt pierdut şi vinovat înaintea lui Dumnezeu", misiunea mea se va fi împlinit.

— Dar noi... Tot ce facem noi... Crezi că e drept? Că e bine?

Sică îi puse mâna pe umăr:

— Trudim pentru izbânda atotcuprinzătoare a Marelui Semn pe cărările pe care mi le-a desluşit însuşi Domnul. Îi ascult cuvântul, iar cuvântul Lui e ca stânca. De nezdruncinat. "Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece nicidecum", Matei 24.35. Îi ascult cuvântul stârpind ticăloşii pe care tot El mi-i arată, scoțându-i în calea mea.

Liana scânci, gesticulând disperat:

— Oamenii sunt răi şi proşti, nu te înțeleg. Ce facem noi acum?

Glasul piticului bubui:

— Îi vom stârpi ca pe buruiana cea rea. Zice Domnul: "Nu este cuvântul meu ca un foc? Nu este cuvântul meu ca un ciocan care sfărâmă în bucăți stânca?" — Ieremia 23.29.

— Ce ai de gând să faci?

— Mercenarii lui Belzebut se apropie de noi cu ghioage de foc, dar Domnul mi-a încredințat paloşul Lui. Spre folosință mi l-a încredințat. Şi îl voi folosi.

— Amin, bâigui Liana şi începu să toarne supa în farfurii.

*

La opt dimineața, Sică Iordache năvăli în garsonieră. Năvală în sensul strict al cuvântului, pentru că Maria Tăutu, doar întredeschizând uşa, se trezi izbită de canat şi cu piticul în casă. Era singură, Caterina, femeia de serviciu sosind îndeobşte după zece, când termina curățenia pe scări; singură şi cam năucă, în cămaşă de noapte şi cu ochelarii pe nas. Lângă pat, peste papuci, se afla tocmai lăsat din mână, la sosirea lui Iordache, romanul lui Bromfield, *Vin ploile.*

În încăpere, plutea miros de bătrânețe, deşi nenorocita nu părea prea vârstnică, aprecie piticul, şi alcool. Sticla de rom goală, alte două de bere şi o halbă autentică, cum nu întâlneşti decât în cârciumi, spuneau fără vorbe cam ce fel de cocktailuri prefera măicuța lui Gogu. Sică le făcu vânt cu piciorul sub masă şi deschise larg fereastra.

Maria Tăutu asista impasibilă, deloc speriată, cu un surâs imbecil uitat pe buze. Nedesprinsă de atmosfera "exotică" a cărții, emise senin:

— Constat că stihiile au încetat. Îmi aduceți o veste bună, *sahib!*

Sică o măsură atent. Nu, tâmpita nu făcea pe tâmpita, era prea tâmpită ca să se mai poată preface. În acelaşi timp, înțelese complexele pe care le încerca Gogu față de maică-sa. Hotărât, nu avea cu ce se mândri. Idioată, cu mințile duse, şi bețivă pe deasupra! Poate însă că mai înregistra coridoare de luciditate şi, ca s-o trezească, îi trăsni din senin o palmă zdravănă.

— Unde-i Gogu?

Femeia rămase la fel de liniştită, mulțumindu-se să-şi îndrepte ochelarii:

— Calul nostru, *sahib,* e dus în mlaştini, împreună cu vraciul tibetan. Ne-a spus un curier trimis de *Maitreyi,* o persoană recomandată de domnul Mircea Eliade, că epidemia a izbucnit cu violență în partea de sud a provinciei, făcând ravagii. Bieții copilaşi!

Piticul se repezi la gâtul doamnei Tăutu şi începu s-o zgâlțâie:

— Nu fă pe nebuna cu mine, că te distrug! Unde-i fiu-tău? Unde se ascunde?

— Vă înşelați, *sahib,* spuse Maria Tăutu abia răsuflând, eu nu am copii, sunt o călugăriță dominicană, de la Misiunea Franciscană din josul fluviului. Suntem miresele lui Cristos, domnule, căruia i-am jurat credință.

— Eşti o cretină, o slobozi piticul făcându-i vânt în pat.

Ca să se simtă cu conştiința împăcată, trecu prin baie şi bucătărie, deschise debaraua, se uită pe balcon. Nu urme ale trecerii lui Gogu căuta, ci indicii cât de vagi despre unde s-ar putea afla.

— Dacă totuşi aveți nevoie de un cal, veți găsi aproape sigur în stația de taxiuri, îl informă bătrâna amabilă. Aşa mi-a spus Gogu.

Sică se răsuci, ca fulgerat:

— Aha, deci ți-ai amintit de fiu-tău!

— Nu, domnule, de cal. Eu sunt călugăriță dominicană...

Sică părăsi garsoniera, trântind furios uşa. De la nenorocita asta nu se putea scoate nimic, dar fapt categoric, Gogu se ştia urmărit şi se ascundea "Spre nenorocul lui" — Sică rânji — se ascunde, dar în acelaşi timp, mă caută. Nu trebuie decât să-l aştept."

Maria Tăutu îşi reluă lectura. N-aveau decât să se ducă după Gogu — calul, în josul fluviului.

*

Adrian asista prost dispus la maimuțărelile convenționale ale celor două cumnate ("nici un deranj... ce bine arăți... ce ați mai făcut... cum te simți?...") zicându-şi că de la o vreme, Lucreția, cât de bine intenționată şi suflet de aur ar avea, începuse să devină obositoare. Chiar şi vizita asta la ora zece dimineața dovedea lipsă de tact. Nu toată lumea lucrează în fabrică sau în hale, ca să ia viața în piept din zori, nu toți erau moşnegi fără somn, nu toți subiecții mapamondului îşi petrec seara la televizor şi pe urmă fac lampa mică. Există şi o viață de noapte, distracții, tinerețe. Mai putea să se gândească şi la Alina, care în starea ei nu avea program de stahanovistă, după cum nici el nu-şi scotea pâinea împingând vagoane, şi că nimeni nu-i obliga să se ridice din pat înainte de amiază, dacă aşa pofteau. Mai iritant era că discutaseră pe tema asta, soră-sa militând pentru "o anumită disciplină de viață, imperios necesară de la o anumită vârstă". Iar el îi explicase desluşit că se săturase, avea la activ aproape treizeci de ani de disciplină — disciplina muncii despre care tot lătra Ceauşescu — şi că însăşi noțiunea îi repugna, ca de altfel orice formă de constrângere.

Ceva în vocea Lucreției, anumite acute şi un exces de veselie îl determinară să devină atent. Era glasul ei de mincinoasă, când încerca să disimuleze, când se prefăcea abordând un ton uşuratic, că trece cu uşurință peste o problemă care, în fond, o preocupa acut. Nici fața dintr-o dată pălită a Alinei nu prevestea nimic bun.

— Tu, de fapt, de ce ai telefonat?

— Unde a telefonat? se interesă Adrian.

Alina îl mustră dulce:

— Încă nu te-ai trezit? A sunat-o pe Bella.

— În Noua Zeelandă?
— Da' unde, râse Lucreția, la Miercurea Ciuc?
— Ce-ți veni?!
— Asta mă întreb şi eu, spuse Alina. Ce rost avea? Nu te înțeleg deloc.
Lucreția continua să pară amuzată. De situație, în general, de uimirea lor.
— Dumnezeule, de ce vă uitați aşa la mine? Parcă aş fi omorât pe cineva.
Adrian o privi lung:
— N-ai omorât, dar e bizar. Tu, atât de discretă de obicei, cu... pot să spun, mizantropia ta, te apuci din senin să telefonezi unor necunoscuți. Nu văd rațiunea.
— Adică, se ofuscă soră-sa, tu socoți că am fost indiscretă?
"Da", îi răspunse în gând. "Tu, cu veşnicele tale reticențe față de Alina, cu suspiciunile tale meschine, ai vrut s-o controlezi..."
Alina interveni blândă:
— Bineînțeles că nu asta a gândit şi nu are rost să vă certați.
— Eu nu mă cert, mormăi Adrian. Iartă-mă, Tiți, dacă te-am supărat... Pur şi simplu, mi-am exprimat o nedumerire.
— Acum, că m-ați pus la stâlpul infamiei — un plâns nervos îi strangula cuvintele — nu mai am cuvinte. Nici eu nu ştiu ce mi-a venit. A fost aşa, ca un impuls, ca... un joc. Eram singură, mă plictiseam... Am crezut, mi-am închipuit că ar fi o surpriză drăguță. Şi pentru ea, vreau să zic Bella, şi pentru voi. Nu m-am gândit la nimic rău...
Înduioşată, Alina o mângâie pe păr:
— Eşti o scumpă şi Adi un răutăcios, sunt sigură că-i pare rău.
După plâns nervos, Lucreția se simți asediată de un râs isteric. Situația i se părea de un comic, de un ridicol monumental. Venise aici să dea în vileag o impostoare sau măcar să se lămurească cum stau lucrurile şi dintr-o dată, totul se răstoarnă, pozițiile se inversează şi ea devine o intrigantă păcătoasă, în cel mai bun caz o idioată nebună care n-are ce face şi îşi bagă nasul în rosturile oamenilor.
— Mie-mi pare cel mai rău, suspină, poate era mai bine să nu vă fi spus nimic, dar am fost prea surprinsă să aflu că nu există nici o Bella, nici adresa, nici numărul de telefon! Nu m-am putut abține să nu vă informez şi pe voi.
Alina începu să se joace cu o şuviță de păr, spiralând-o pe deget:
— Azi-noapte am visat — o luă razna, sărind la altceva — am visat că eram pe malul mării şi culegeam scoici. Una era cu adevărat minunată, de un roz sidefiu şi la mijloc avea o perlă. Nu pot să vă spun cât de fericită m-am simțit...
Lucreția, neobişnuită cu piruetele din capul Alinei, holbă ochii. "E smintită şi Adrian pare că nici nu observă! Ce legătură au scoicile cu faptul că Bella nu există pe harta lumii?!"
Alina continuă netulburată:
— Rozul a fost culoarea preferată a Bellei de când era mică. La balul de absolvire a liceului, şi-a făcut o rochie de tafta trandafirie... E într-adevăr ciudat. Parcă nu-mi vine a crede că s-a mutat fără să mă anunțe şi pe mine. Poate n-ai înțeles tu bine...
— Vorbesc engleza curent, se mulțumi Lucreția să precizeze. N-aveți decât să încercați şi voi.
— O voi suna chiar azi. Tu ce părere ai, Adi?
— Trebuie să fie o încurcătură la mijloc. Bineînțeles că o vom suna.
Se simțea cumplit de plictisit, investigațiile soră-sii, neavenite şi de prost-gust, îl enervau şi îi păsa de adresa Bellei ca de babuinul Costică de la Grădina Zoologică!
Alina îşi însoți cumnata până la uşă, ținând-o de braț ca pe o invalidă şi consolând-o duios. Nu trebuia să se supere pe Adrian, nici prin minte nu-i trecea cât de mult o iubeşte, aşa e el dimineața când se trezeşte, mai prost dispus, să vină să-i vadă mai des, amândoi sunt fericiți când o văd...
Lucreția îi părăsi descumpănită, apăsată de un neplăcut sentiment de autonemulțumire.

— Eu m-aş mai culca puţin, spuse Adrian întinzându-se cu chef şi pârâit de oase. Deşteapta asta de soră-mea ne-a sculat de pomană. E o femeie admirabilă, ţi-o spun eu, o inimă de aur, dar pisăloagă. Ăsta a fost păcatul ei de când o ştiu.

— Poţi fi mai îngăduitor cu ea, îl dojeni Alina îndreptându-i şuviţa de pe frunte. Nu merită să fii scârbos, aşa cum ai fost azi, te iubeşte atât de mult!

— Aş fi preferat să ne iubească pe amândoi, o scăpă Adrian, regretând pe loc că nu se cenzurase.

Alina îşi ridică privirea senină, dilatată de uimire:

— Dar Lucreţia mă iubeşte şi pe mine!

Copleşit de atâta naivitate, Adrian o strânse în braţe. "Doamne, păstrează-mi-o aşa, nealterată, cu suflet de copil! Dă Doamne să nu îmbătrânească niciodată..."

Peste un sfert de ceas, dormea cu gazeta căzută peste obraz. Alina urcă la volanul Toyotei şi plecă în oraş.

*

După ce maică-sa îi relată la telefon că se interesase de el un pitic, un soi de monstru à la *Cocoşatul de la Notre Dame,* fără a pomeni nimic însă despre "acutele" vizitei — lovituri şi zgâlţâială —Gogu conchise că trebuie să-şi schimbe strategia. Era luat în colimator de doi adversari redutabili, Poliţia şi Iordache — un fanatic sângeros şi de care se temea cel mai mult. Nu-l mira amănuntul că descoperise adresa maică-sii. Piticul era abil, perseverent şi avea mercenari la dispoziţie, pentru orice fel de servicii. Îi mai şi plăcea să se simtă atotputernic, iar unul din mijloacele cele mai eficiente de a-i stăpâni pe oameni e să le stăpâneşti secretele. Ştia probabil de mult, înainte ca relaţiile lor să se deterioreze, unde se ascundea Maria Tăutu.

"De aş avea faţa *Omului* lui Wells şi paşi de pisică, m-aş descurca binişor", zâmbi deplasându-se spre locuinţa lui Pavelescu. În mod normal, ar fi putut ajunge la boss în mai puţin de un sfert de oră, dar buclele, ocolişurile, "răzgândirile" de itinerar menite să-l descotorosească de eventuali filatori, îi luară aproape un ceas.

Pavelescu nu era acasă, dar nici nu se aştepta să-l găsească. Deschise cu cheia de rezervă "original" ascunsă pe canatul superior al uşii; patronul nu se temea de hoţi, fiind lipsit de patrimoniu, după cum se exprima el însuşi. După ce se împiedică, gata să cadă, de o pereche de pantofi lăsaţi chiar în mijlocul vestibulului întunecat, Gogu dădu drumul la radio şi începu să se distreze, inventariind "mizeria" bossului. Şi era mizerie, nu jucărie, râse, strivind sub talpă câţiva gândaci roşii care se căţărau pe o coajă de măr abandonată lângă pat, alături de o scrumieră plină ochi de mucuri. În bucătărie renunţă să mai intre pentru că realmente nu avea pe unde păşi. Oale, ibrice, crătiţi, farfurii, cutii de conserve, ambalaje, coji de ouă, tot ce avea omul în dotare se înşirau peste tot, acoperind şi cimentul. Tabloul era foarte asemănător cu ceea ce găsise la ei acasă, când se întorsese din străinătate, şi se gândi mulţumit că cel puţin din punctul de vedere al unei locuinţe decente făcuse tot ce se putea pentru Maria Tăutu.

Se uită la ceas. Douăsprezece. Era ora la care Pavelescu, atunci când programul i-o îngăduie, se întorcea acasă să ia o gustare şi să tragă un pui de somn. Era un tip matinal care se scula de la patru dimineaţa, aşa că spre prânz simţea nevoia unei sieste. Nu mai mult de două ceasuri, după care o lua iar creanga prin târg. În aşteptare, Gogu se aşeză pe singurul fotoliu valid, adică rămas pe picioarele lui, fără înlocuitori de cărămidă sau cărţi groase, dar şi acesta jerpelit şi cu arcurile desfundate. În faţă, pe o ladă care venise cândva cu portocale din Cypru, se afla televizorul, iar pe o alta, acoperită cu o cârpă roşie, câteva cărţi. Ia să vedem ce citeşte jupân Titi Pavelescu! şi răsfiră teancul: *Pleşu — Limba Păsărilor, Napoleon* — bineînţeles! şi bineînţeles, ferfeniţă şi plin de sublinieri şi adnotări, de *Tarle, Sandra Brown, Poveşti pentru copii, la ore târzii...*

— 'Geaba, nene, exclamă, nu eşti matale în toate minţile!...

— Cu mine vorbeai?

Gogu tresări, apoi începu să râdă. Din spatele unei pungi cu merinde, răsăreau doar ochii şi chelia guguiată a lui Pavelescu.

— Te-am speriat?

— N-oi fi eu mare mahăr la FBI, râse bossul, dar cât un şef de post la Tupilaţii Veseli, tot fac! Nu te aşteaptă gangsterii cu radioul deschis. Başca uşa neforţată, mi-am închipuit eu că tu trebuie să fii!

Se debarasă de pungă, abandonând-o drept în mijlocul patului. Gogu se interesă, hlizindu-se:

— Nu ţi-e teamă că se murdăreşte?

— Cine? se miră Pavelescu, aşternutul?

— Nu, pachetul. Auzi, dacă se prind ăştia din bloc de unde le vin gândacii, te linşează! Dacă-ţi mai văd şi aşternutul, *zice* că dormi încălţat.

— Presupun că m-ai deranjat pentru chestiuni mai interesante.

Gogu îşi schimbă poziţia nonşalantă, adaptând-o instinctiv tonului devenit dintr-o dată serios.

— Sică ţine morţiş să-mi smulgă potcoavele. Aş zice că moare de nerăbdare s-o facă.

Pavelescu îşi ridică interogativ sprâncenele:

— A intervenit ceva ce eu nu ştiu?

— Mă caută peste tot. A fost până şi la o veche gazdă, minţi, nevrând să vorbească despre maică-sa.

— Cu ce schimbă asta situaţia?

— Schimbă strategia sau cel puţin aşa zic eu c-ar fi bine. Sică mă caută, dar în acelaşi timp, probabil că mă şi aşteaptă.

— Crezi?

— Sunt convins. Ne cunoaştem de mulţi ani şi ştim unul despre celălalt cum gândeşte. Eu sunt un curios de felul meu, el este un viclean. Sunt convins că şi-a luat toate măsurile pentru a-mi asigura o primire dintre cele mai... solemne!

— Te Deum?

— Bineînţeles că nu nuntă, baloane colorate şi o naşă transpirată.

— Vrei să renunţăm?

Gogu clătină hotărât din cap:

— În nici un caz. Schimbăm doar ora vizitei. Pariez pe ce vrei că piticul mă aşteaptă noaptea, aşa cum se petrec de obicei lucrurile în filme. În vederea unui meci în nocturnă, a luat măsuri extraordinare, a mobilizat toate forţele de care dispune, umane şi tehnice, oameni, câini, sisteme de alarmă ca să mă împiedice să pătrund în zona interzisă şi să pună mâna pe mine.

Ochii frumoşi ai bossului se îngustară.

— E ceva în ce spui tu. Şi atunci, când vrei să descindem? La *lunch!*

— Eşti pe aproape. Cred că între trei şi patru după-amiază ar fi momentul cel mai propice. La ora asta, Sică e încă la Bucureşti, iar nevastă-sa la coafor, unde se piaptănă zilnic înainte de a se duce la club. În casă rămâne doar menajera, iar pe afară Gheorghe, un soi de vătaf, cam slab de minte.

— Logic, cu excepţia unui amănunt. Cui i-e frică de glonţ, n-o face cu orar, ăla se păzeşte zi şi noapte. Nu-mi spune mie că piticul ridică ziduri de cetate când răsare Luna, pentru ca în zori, să deschidă uşile vraişte!

— Nu vraişte, dar mai puţin zăvorâte. Şi vigilenţa e mai mioapă la lumina soarelui, şi represaliile mai discrete, temând eventuali martori.

Pavelescu se frecă gânditor la rădăcina nasului:

— E banal ce spun, dar nu trebuie să ne lăsăm influenţaţi de filme. O facem inconştient.

— Lasă-mă, nene, cu filmele!...

Se ridică în picioare, dând să se plimbe agitat prin odaie, dar parchetul fiind prea "mobilat", renunţă.

— ...N-am televizor, şi n-am mai fost la cinema dintr-a zecea, când am chiulit de la şcoală s-o văd pe Ursula Andreass în nu ştiu ce rahat de film. Eu vorbesc pe bune, şi pe logică.

— Extraordinar! exclamă bossul ridicându-se brusc şi încercând să prindă sub talpă o

gânganie. Acum am şi ploşniţe!

Gogu îşi săltă picioarele speriat peste braţul fotoliului:

— Eşti nebun?! Astea se iau!

— Mie-mi spui? şi privi satisfăcut pata întunecată lăsată de insecta strivită. N-am pomenit încă un bloc atât de murdar, oameni atât de jegoşi!

— Unde pe matale te cheamă Titi Detergent... Las-o baltă, jupâne! Aici în casă nici formolul n-ajută, ca să faci curat, trebuie să dai foc înainte... Ei, te-ai hotărât? Ce facem? Eu, repet, mă duc oricum. Cu sau fără matale.

— În definitiv, ce căutăm? Ce crezi că am putea găsi?

— Nu ştiu exact, dar ceva găsim. Vreau să intru în biroul lui...

Pavelescu se cutremură, apoi oftă adânc:

— Încredinţat sunt, Doamne, că ratez una din marile ocazii ale vieţii mele de a nu comite o uriaşă dobitocie, dar nu mă pot abţine. Mergem împreună, flăcăule!

"Tu l'as voulu, George Dandin!", ar fi conchis Maria Tăutu. Cum fecioru-său nu-şi bătuse capul niciodată cu marele Molière, considerând că Marele Tăutu ajunge pentru o singură familie, se mulţumi să ridice degetul gros:

— OK, jupâne! Până să demarăm, ar mai fi circa trei ceasuri. Dacă nu te deranjez, aş face pe loc repaus aici, ca să nu-mi mai bat capul cu filatorii.

— Ai dreptate, e mai prudent, dacă vrei poţi să te întinzi.

— Unde?! se holbă Gogu. Ai hamac?

— Hm, te crezi acasă la Robinson Crusoe?

— Nu, acasă la Titi Dosia! Singurul loc unde nu mi-ar fi teamă că mă ajung lighioanele e sub tavan. Lilieci încă n-am văzut.

— Roagă-te lui Dumnezeu să nu vedem stele verzi!

*

Gogu ştia ce vorbeşte afirmând că Sică dispune de relaţii importante, în cele mai neaşteptate sectoare. În mare, oamenii cu relaţii sunt de trei categorii: simpaticii (prin simpla prezenţă dobândesc câştig de cauză chiar înainte de a deschide gura), franzelarii (cei cu bani) şi colecţionarii de dosare, indivizi care adună informaţii bune pentru zile rele, pe şleau spus, şantajiştii. Sică nu era un simpatic, situându-se chiar la polul opus al noţiunii, în schimb, se încadra degajat în a doua categorie şi preponderent în cea din urmă. Astfel, una din victimele sale, ofiţer de poliţie, îl informase că în dosarul Yvonei figura şi era căutat un misterios Domn S. către care aceasta se îndrepta înainte de a dispărea fără urmă. Luat la întrebări, Pavelescu reuşise să se eschiveze, declarând, în conformitate cu realitatea de altfel, că nu-l cunoaşte pe S. şi nu ţine evidenţa prietenilor asistentului său. Scăpase uşor pentru că în jurnal Yvona precizase că întâlnirea cu domnul S. fusese intermediată de Gogu. Astfel, atenţia poliţiei se concentrase asupra numitului Gheorghe Tăutu, dat în urmărire generală pe ţară.

"Îl caută şi-l vor găsi", pronostica piticul. "Important e să-l găsesc eu înaintea lor." N-avea încredere în Gogu, în capacitatea lui de a rezista unui interogatoriu dur şi nici în devotamentul lui. Nu l-ar fi trădat în mod gratuit, nu l-ar fi denunţat în mod benevol, dar strâns cu uşa, ar fi clacat de la prima încercare de intimidare. Iar Gogu, chiar dacă nu ştia totul despre Sică, ştia suficient totuşi pentru a-i crea probleme mari.

Odinioară, încercase să şi-l apropie, să şi-l facă ucenic. Când îl cunoscuse, la piersicăria din Mangalia, îl impresionase pozitiv. Apreciase curajul băiatului de a-şi lua lumea în cap, fugind de acasă, determinarea mai puţin comună la vârsta lui în urmărirea unui ţel precis, faptul că nu cedase tentaţiilor vulgare ale primelor ceasuri de libertate — baruri, cocote, furtişaguri. În consecinţă, îi înlesnise fuga, iar la întoarcerea în ţară îl ajutase substanţial până îşi găsise un rost. Din păcate — era punctul de vedere al piticului —Gogu evoluase sub aşteptări. Nu mai tindea către extraordinar, ambiţia lui se topea la flacăra molcuţă a unor molcuţe aspiraţii de molcuţ trai mic burghez, avea o morală măruntă de dactilografă cumsecade de la care nu înţelegea să se abată, indiferent de măreţia unui ţel aparent ticălos, dar profund moral în esenţa lui, nu era suficient de serios, prin asta

înțelegându-se grav. Imaginea lui despre existență nu era patetică, lipsindu-i cu desăvârşire vocația pentru fanatism. Or, Iordache avea nevoie de fanatici pentru turma lui şi de superfanatici din care să-şi aleagă oamenii de încredere.

Trăgând linia, Sică îl înscria pe Gogu la rubrica rateuri personale, "uite unul asupra căruia m-am înşelat, care m-a dezamăgit", şi parcă pe undeva îi purta pică, socotindu-l un afront la adresa lui. Păstrase totuşi legătura, apelând la el pentru unele servicii, Gogu dovedindu-se util în unele "lucrări" care presupuneau abilitate şi mobilitate. La rândul lui, Gogu simțise că Sică "nu mai punea suflet", că raporturile dintre ei deveneau tot mai seci, intuind chiar şi faptul că-l dezamăgise. Cum însă, şi de ce, asta n-o mai ştia, iar piticul nu era genul de persoană pe care s-o abordezi frontal şi la sentiment — "de ce nu mă mai iubeşti, nene?"

Toate acestea i le explică pe îndelete Lianei. Întâi, că obişnuia să se sfătuiască cu nevastă-sa în absolut toate problemele, apoi ca s-o convingă de necesitatea suprimării lui Gogu. Deşi dură şi rece, aspră cu "pensionarele" ei pe care le teroriza, când era vorba despre crimă, făcea paşi îndărăt. Nu din scrupule creştin umanitare, ci dintr-un calcul devenit axiomă: "Poți scăpa *din* orice şi *de* orice, în afară de crimă. Mai devreme sau mai târziu, leşurile sau ceea ce au fost odinioară sufletele lor (plastic le imagina sub forma unor nouraşi umplând văzduhul) vorbesc."

Se afirmă în mod curent că suferința înnobilează cugetele, mulți, dimpotrivă, susțin că pietrifică. E vorba probabil tot despre materialul originar, soiul de om care se înfruntă cu caznele. În ce o privea pe Liana, până a nu-l întâlni pe pitic, fusese ferm încredințată că nu există dragoste pe lume. Ce vedeai la teatru, în filme sau citeai prin cărți erau basme pentru adulți, născociri frumoase ori întâmplări rare şi fericite, hărăzite unor privilegiați ai sorții. Se născuse într-un sat din Vlaşca. Tatăl, Pantelimon, era ceferist, acar, mama lucra la CAP. Pantelimon venea doar de două ori pe săptămână acasă, de-ajuns însă să umple ograda de copii: nouă suflete, Liana fiind prima născută şi, aşa cum se întâmplă în familiile sărace, servitoare alături de mamă, slugărindu-i pe toți ceilalți. Când, destul de curând, descoperi infirmitatea fetei, ceferistul îşi frânse nevasta în bătaie, schilodind-o pe toată viața. Un animal, o bestie de care Liana îşi amintea plină de ură. Se aşeza singur la masă şi după ce alegea şi se sătura cu ce era mai bun, găsind aici un corespondent în Marele Tăutu, aveau şi ceilalți dreptul să se bată pe resturi. Nu-i iubea pe nici unul din copii, dar împotriva Lianei avea un resentiment aparte. N-o scotea din oaie surdă, ruşinea familiei şi fetița învăță de mică să i se ferească din cale. Se simțea incapabil ca, doar zărind-o, să n-o pocnească sau să n-arunce cu ceva după ea. Mama, abrutizată, copleşită de o gospodărie trudnică, şi în cele din urmă indiferentă, n-o ajuta cu nimic. Liana ştia că ar fi fost fericită dacă într-o bună zi ar fi constatat că a murit. La o urmă, rămâneau opt, şi tot erau prea mulți. Cel puțin, scăpau de belea, de ruşinea care devenise a întregului sat. Frații gândeau la fel, se jenau cu sora lor şi dacă o întâlneau dincolo de gardul ogrăzii se prefăceau că n-o văd. Dar parcă făcându-le în ciudă, deşi asuprită, bătută şi cel mai adesea nemâncată, fata se înălța mai voinică şi mai frumoasă decât toți ceilalți frați. Când împlini doisprezece ani, la insistențele medicului din sat, consimțiră s-o lase să meargă la şcoala de hipoacuzi din Ploieşti. Pantelimon se închinase cu amândouă mâinile de vestea prea bucuroasă, iar nevastă-sa care se codise — pierdea o slugă vrednică — nu i se putuse împotrivi. Liana părăsise casa părintească fără să întoarcă măcar capul. Pleca desculță, într-o flanea ruptă de-a lui taică-său care-i venea până la genunchi, ca o rochie, şi o legăturică de cârpă în care mama îi pusese o pară.

Pierdu orice legătură cu familia. Nimeni nu se mai interesă de Liana, şi ani în şir se delectă înainte de a adormi pe patul de la cămin imaginând dulci răzbunări. A fost singurul mod şi prilej de a-şi evoca părinții şi frații. Peste ani, strălucitoare şi elegantă, descinse în sat într-un Ferrari decapotabil (ar fi impresionat şi cu o Dacie) la volanul căruia se afla un şofer impecabil, cu uniformă şi şapcă. Fețele stupefiate, ochii căscați de admirație şi pizmă, lăcomia, tulburarea în fața "unei cocoane aşa de mari, nici n-ai zice că-i Lenuța noastră", picioarele goale, dinții neîngrijiți, zdrențele de pe ei, mâinile devastate de muncă, zidurile casei prăbuşite într-un genunchi — nu-i scăpă nici un amănunt de mizerie — umplură de satisfacție grasă cea mai fericită zi din viața ei!

Pantelimon, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, tot cu vechea ură viscerală o întâmpină:

— Dacă ştiam că te cocoţi aşa de sus, doar moartă îţi dădeam drumul.

Maică-sa, la fel de pizmaşă, completase ipocrită:

— Poate că era mai bine, nu te-ai fi înstrăinat de noi.

Liana izbucnise într-un hohot de râs gâjâit. Le întoarse spatele, azvârlindu-le în batjocură, peste umăr, o monedă de 100 de lei. Urcase apoi în maşină, care demară în trombă. Inima îi plesnea de mulţumire, petrecuse o zi de neuitat.

— De ce crezi tu că o să vină aici?

Piticul rânji, descoperindu-şi dantura extraordinară:

— Îl trage aţa. E curios ca o mahalagioaică, dar peste asta vrea să ştie ce s-a întâmplat cu prăpădita aia de Yvona. Cât ar fi el de nătâng îşi dă seama că dacă e ceva de aflat, atunci aici e locul.

Liana oftă, netezindu-şi piepţii bluzei proaspete.

— Yvona! De la ea ni se trag toate necazurile! Parcă am avut o presimţire, de astă-vară tot într-o frică trăiesc. Şi măcar de am şti...

Sică îi strânse braţul de parcă ar fi vrut să-i transmită o parte din încrederea şi forţa lui:

— Nu trebuie să-ţi fie frică. Trăim sub *semnul* Marelui Semn şi toate câte s-au întâmplat la porunca lui s-au fost săvârşit. Să ne lăsăm pe seama Ocrotitorului care va şti să abată piaza cea rea din calea supuşilor săi.

— Amen, gâjâi Liana şi îi sărută mâna cu smerenie.

— Aşa, fată scumpă. Să-i porunceşti lui Nuţi mâncare de post, cu dezlegare la ulei şi vin. Ne aşteaptă o zi grea... Du-te de te îmbracă.

Liana îşi ridică privirea:

— Chiar trebuie să mă duc la club? Credeam că azi...

— Trebuie. E nevoie de un ochi şi acolo. Pe la zece însă, să fii acasă, rămâne Viky în program normal.

— Nu înţeleg. Ţi-era teamă că vine Gogu.

Glasul piticului se înăspri:

— Nu mi-e teamă de nimeni în afară de Marele Semn.

— Iartă-mă, făcu umilă Liana. Voiam să spun...

— Te-am înţeles. Plecăm împreună, mai am şi eu o problemă de rezolvat, voi lipsi câteva ore.

Femeia îşi frânse degetele. Doar îngrijorarea pe care o simţea înfiptă în inimă şi stomac o ajută să îndrăznească:

— Ce ne facem dacă totuşi Gogu vine în lipsa noastră?

Sică râse rău, cu buzele lipite:

— Fii liniştită. Gogu-i un şmecher, dar nimic mai mult. O cârtiţă laşă şi neghioabă. Astea dobândesc curaj noaptea, sub coviltir de întuneric, când, vezi Doamne, toată lumea doarme.

Liana îi căzu la genunchi, agăţându-i-se de pantaloni:

— N-am linişte, Sică. Te rog să rămânem astăzi acasă. Amândoi.

Piticul îşi îngropă degetele în părul bogat al femeii:

— Imposibil, iubita mea, tu ştii că nu-ţi refuz nimic, niciodată. Problema de azi însă e vitală şi nu suferă amânare. De un lucru te pot asigura. Indiferent de ora la care are de gând să ne viziteze, va fi primit cum merită.

— A! răsuflă Liana uşurată. Ai mobilizat băieţii. De ce nu spui aşa?

— N-am mobilizat pe nimeni. Orice ar face, prietenul Gogu nu scapă de cuşca leilor!

Aici, se înşela.

*

Când miros de cafea proaspătă, slănină şi cârnaţi prăjiţi asmuţi nările lui Gogu, acesta îşi închipui că doar aţipise. De fapt, dormise ţeapăn aproape trei ore. Pavelescu, convins

că-l trezeşte, îi plimbă pe sub nas tin-girea cu "cochonnaille":

— Deşteptarea! Luăm o gustare şi pe cai!

Gogu ar fi mâncat ceva, dar amintindu-şi peisajul bucătăriei, refuză hotărât:

— Nu mi-e foame...

În aceeaşi clipă, începu să râdă. Nu-l văzuse încă pe boss, în adidaşi, trening şi şepcuţă de jocheu.

— Te pregăteşti pentru o partidă de jogging?

— Dar nici de dans. Ne avântăm într-o acţiune periculoasă şi nu ştim în ce condiţii se va desfăşura...

Simţind că-şi pregăteşte terenul, Gogu i-o luă înainte:

— Aşa, tăticu', ia trage-i matale acum un citat din Cezarul Francez.

— "Domnilor, aş prefera să vă văd în cizme, în pinteni şi cu săbii, aşa cum erau înaintaşii dumneavoastră, când aşteptau pe tătari sau cazaci!" Astfel s-a adresat Împăratul împopoţonaţilor leşi conduşi de episcopul de Poznan, Gorzevski, când aceştia îl întâmpinau în leat 1812, luna mai, a douăzeci şi opta zi!

— Foarte frumos, totuşi nu înţeleg de ce te-ai îmbrăcat ca la picnic! Te aştepţi să escaladăm munţii? Să pescuim?

Pavelescu dădu din umeri. De fapt, trăia cu sentimentul că pleacă într-o expediţie, intuind nedesluşit accidente pe parcursul itinerarului, obstacole fizice de genul garduri de escaladat, o reţea subterană de canale, fragmente de teren străbătute târâş, şanţuri cu apă la care Gogu, dacă ar fi ştiut ce-i trece prin minte, ar fi adăugat aşa, pentru desăvârşirea ansamblului, şi un *pont-lèvis*. Or, un asemenea scenariu presupunea din capul locului un echipament special, excluzând cravata şi pantalonii cu dungă.

Înainte de plecare, Pavelescu se închină lung şi lat spre răsărit adăugând:

— Gogule, dacă mi se întâmplă ceva, testamentul meu...

Lunganul i-o reteză scurt:

— Nene, dacă mă iei aşa, în bernă, prefer să mă duc singur.

În interiorul lui însă, îl admira. Omuleţul cădea în izmene de frică şi totuşi se avânta într-o aventură de al cărei peisaj era străin ca un urs polar de deşertul Gobi şi la care nu-l obliga nimeni.

— Testamentul meu, se încăpăţână Pavelescu, se află depus la Notariatul sectorului 3.

— Ce-ai testat? Crivăţul desfundat, gândacii şi ploşniţele? Ba parcă am mai zărit şi un ibric fără coadă. Şi mă faci pe mine neserios, bodogăni, atârnându-şi de umăr sacul.

— Ghiozdanul ăla de ce-l mai cari după tine? Ce naiba ţii acolo?

— Recuzita mea şcolară, rosti sec luând-o pe scări la vale.

*

Gogu deschise portiera unui Volvo cafeniu, parcat în spatele imobilului şi, în poziţia ţeapănă a şoferilor de casă mare, văzuţi în filme, îl aşteptă să urce. Bossul făcu ochii mari:

— Hm, ricană, nu-i prima oară c-o spun, cred că te plătesc prea bine. Eu nu-mi permit asemenea sculă.

— Îţi închipui că am cumpărat-o din bacşişul pe care-l primesc de la dumneata?

— Nu ştiu, se hlizi patronul, dar sunt sigur că din muncă cinstită. Ce faci tu în timpul liber, Gogule?

— Sunt jefuitor de văduve, orfani şi morminte... Fii pe pace, am închiriat-o. Doar nu era să ne ducem cu taxiul la violat domicilii!... Un lucru trebuie să ne fie clar, patroane. Acum ori niciodată!

— Ce vrei să spui?

— Că dacă avem bafta să ne băgăm nasul în afacerile lui Sică, apăi să fim conştienţi şi responsabili că e pentru prima şi ultima oară. Nu-i omul pe care să-l păcăleşti de două ori la rând.

— Mai concret.

— Trebuie să obţinem tot ce se poate stoarce şi obţine în circa două ceasuri, nu putem miza pe mai mult.

Pavelescu se interesă, poate pentru a zecea oară:

— Eşti sigur că în "complex" se află doar menajera şi grădinarul?

— În măsura în care n-au intervenit schimbări pe parcurs. De personal, aşa cum ţi-am mai spus, mă ocup eu. Cel ştiut şi cel inopinat. Matale nu faci decât să cauţi.

— Ce simplu!... Gogule, îţi spun dinainte ce am de gând. Dat fiind că timpul nu ne permite o percheziţie serioasă, mă voi concentra în primul rând asupra dormitorului, biroului şi pivniţei. Sunt cele trei spaţii determinate unde oamenii îşi îngroapă de obicei secretele. Ar mai fi şi grădina, dar asta nici nu intră în discuţie. Doar Poliţia să înceapă s-o are cu plugul! Să sperăm că Iordache nu se abate de la regulă.

Gogu râse încetişor, ca pentru el:

— Ştii, jupâne, se spune mereu că nu-i bine să-i consideri pe alţii mai proşti decât pe tine. Cred că o greşeală la fel de mare este să-i supradimensionezi, să faci din ei un fel de Sperie-Lume, cărora nimeni nu le poate ţine piept. Cam asta a reuşit piticul cu noi.

— Şi nu-i aşa?

— Nu. Ca dovadă că eşti aici. Am ajuns.

Oprise la marginea şoselei. La circa douăzeci de metri, în pantă, începea liziera pădurii. În stânga, printre copaci, cu cer greu de noiembrie apăsând asupra acoperişului din olane, se ridica albă, cuminte şi prosperă, ferma lui Sică Iordache. Părea pustie, ca mai toate gospodăriile ţărăneşti în timpul zilei — nu se vedea ţipenie de om — munca efectuându-se la câmp sau în spatele casei. Lui Pavelescu, orăşean sadea, amănuntul i se păru bizar şi bănui o capcană. Gogu, nici el mai rural, dar oarecum deprins cu locurile, îl linişti:

— N-o să vezi niciodată animaţie pe aici. Chiar când sunt amândoi acasă, tot pustiu pare.

Intrară degajat pe poartă, ca oameni de ai casei. Nu comisesem încă nimic fraudulos, mai evoluau acoperiţi de pretextul unei vizite între prieteni. Deşi aproape mort de frică, bossul avu puterea să observe că piticul îşi rostuise o locuinţă impozantă, cu adevărat frumoasă. Un ochi avizat s-ar fi simţit desigur jignit de bâzdâgania ţâşnită în mijlocul câmpului, o harababură de stiluri pompoasă şi costisitoare, având ca dominantă ostentaţia şi o fioroasă lipsă de gust. Pe Pavelescu însă îl încântară treptele de marmură străjuite de urne cu flori, stâlpii "coloniali" importaţi parcă din Georgia sau Louisiana — foişorul, felinarele arăbeşti înfipte în stânga şi în dreapta intrării.

Un bărbat mai degrabă vârstnic, bine clădit, cu o expresie de posăcenie amară, şi o săpăligă în mână, se ivi de după colţul casei. Era Gheorghe, vătaful, şi recunoscându-l pe Gogu, mârâi un salut morocănos:

— Dumnealor — şi arătă vag cu capul spre ferestre — sunt plecaţi. Încercaţi pe după-amiază, dar mai bine daţi un telefon.

— Îmi pare rău, spuse Gogu, ridicând mâna pe neaşteptate.

Bărbatul avu o mişcare de recul şi, înainte de a-şi da seama ce se petrece cu el, primi în plin obraz jetul unui spray. Se holbă, scăpând unealta din mână, apoi se mototoli din genunchi şi căzu moale la pământ.

Bossul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îngăimă înspăimântat:

— Ce-a fost asta?

— Spray paralizant, n-ai mai auzit? Cum voiai să trecem de namila asta? Cel puţin două ore suntem liniştiţi.

— Dar te-a recunoscut,..

— Ei şi? Sică oricum a dezgropat securea de război. Chestia-i acum care pe care, iar eu nici măcar nu vreau să-l omor... Hai să-l tragem pe Godzilla mai la umbră, să nu-l vadă careva.

Atârna greu, dar reuşiră să-l camufleze cumva, în spatele unui tufiş. Bossul care nu participase în viaţa lui la acte de violenţă — în fond, era un omuleţ paşnic şi cumsecade, zămislit pentru o existenţă înscrisă în aceiaşi parametri modeşti, cu singurul cusur că nu suporta o slujbă de funcţionar ţintuit opt ore pe zi — se întreba ce căuta el acolo, în mijlocul câmpului, trăind impresia pertinentă că altcineva se mişca în locul lui.

Aşa cum se întâmplă în mod obişnuit când cineva intră într-o locuinţă în absenţa stăpânilor, Pavelescu avu senzaţia că le percepe concret prezenţa. "Când pleci de acasă,

rămâne, laşi ceva din tine. Aroma, o intenție, un gest întrerupt... Eu parcă le simt răsuflarea în ceafă", şi îşi promise că în viața lui nu se va mai lăsa antrenat într-un asemenea demers.

Gogu, în schimb, stăpân pe el, părea la fel de stăpân şi în casa piticului. Se îndreptă cu paşi siguri spre bucătărie, strigând-o pe menajeră:

— Nuți! Eşti pe aici?

Femeia le ieşi speriată în cale, ştergându-şi mâinile ude în şorț. Era tipic caraghioasă, semănând până la leit cu babele din PIF: slabă ca o mătură, cocârjată, nas mare, paşi în echer, basma şi o pisică pe urme, gura fără dinți completând poza. Ansamblul dădea caricatură.

— Domnii nu-s acasă.

— Nici nu-i nevoie, râse Gogu, aplicându-i acelaşi tratament ca namilei, care în clipa aceea admira natura de sub un tufiş... Şi-acum, jupâne, dă-i bici! De unde vrei să începi?

Pavelescu preferă dormitorul, considerând a fi piesa care ridica cele mai puține probleme într-o percheziție, căci practic, asta făceau ei acum. Mobilă puțină, ce nu-i ascuns sub saltea, se află în scrin sau în şifonier. Scotocind fără menajamente — nu se mai punea problema să lucreze curat înlăturând orice urmă, de vreme ce ambele părți îşi manifestaseră fățiş intențiile belicoase — bossul se minuna până la perplexitate de ordinea pedantă care caracteriza fiecare palmă de loc. Doar în magazine mai văzuse el lenjerie şi haine atât de îngrijit rânduite, obiectele din sertare aranjate ca soldații la parade militare, aşternut atât de proaspăt.

— Domnule, îi spuse lui Gogu care făcea un soi de navetă între interiorul casei şi curte, îți vine să crezi că-i expoziție, că de fapt aici nu trăieşte nimeni.

— Şi cum matale eşti mare gospodar, ştii ce vorbeşti, se hlizi celălalt.

— Degeaba mă iei în balon! Nu zic că la mine-i rouă şi spumă de ou, nici Napoleon nu le prea avea cu săpunul, dar am mai fost şi eu pe la alții, am mai intrat într-un hotel, pat ca al ăstora n-am mai văzut!

Sertarele răvăşite îşi vomaseră conținutul pe parchet şi Gogu scociora cu vârful ghetei printre piesele de lingerie.

— A! exclamă dintr-o dată şi se aplecă ridicând un ghemotoc de dantelă. În schimb, eu din asta am mai văzut.

Era o pereche de bikini diafani, de un alb sclipitor, aromind puternic parfumul Lianei. Gogu îi desfăcu, căutând interiorul.

— S-a întâmplat ceva? se sperie Pavelescu.

— Fii atent aici!

Bossul se holbă la textul scris cu carioca neagră pe țesătura imaculată: *Te iubesc — 018 60 44 44.*

— Ce chestie! suflă sufocat. Aceeaşi drăcovenie ai găsit-o şi la Alina acasă, astă-primăvară.

— Aceeaşi, şi acelaşi număr. Îl ştiu pe dinafară.

— Tu înțelegi ceva?

— Nimic în afară de un singur lucru. Liana şi Alina au un numitor comun, oricât de paradoxal ar părea. Două persoane situate la poli opuşi, pe planete diferite, poartă sau cel puțin au în inventar chiloți identici.

Pavelescu îl dădu la o parte ca să poată ieşi:

— Dacă scăpăm vii de aici, avem timp să reflectăm. Hai să terminăm mai repede, că mi-e frică de un infarct. Unde-i biroul?

Era probabil cea mai impersonală dintre camere, cea mai banală şi cea mai puțin folosită. Mobilă foarte scumpă, dar tip, doi pereți cu rafturi de cărți, un calculator şi un scaun pivotant. Pe masa de lucru a piticului, clasica fotografie înrămată în argint "a soției", Liana pozând într-un *trois- quarts* provocator în care semăna cu Ava Gardner. În sertarele biroului — nimicuri de papetărie (dar cât să deschizi un magazin), facturi şi chitanțe

curente, un dosar subțirel conținând certificatele de naştere şi cel de căsătorie ale soților Iordache. Deşi nemulțumit de rezultatul demersului, Pavelescu avea cel puțin convingerea că în birou nu există tainițe, seif camuflat ori, în spatele cărților, casete secrete.

Gogu părea să se îndoiască:

— Ai ciocănit pereții?... Parchetul l-ai cercetat? Ți-am mai zis-o, a doua oară nu mai călcăm pe aici, trebuie să profităm de ocazie.

— Dacă nu mă crezi, n-ai decât să verifici singur... Ce faci cu celularul ăla? Aştepți să te sune investitorii străini?

— Nu-i al meu, l-am confiscat de la Godzilla. Probabil că Sică sună din când în când, ca să ştie ce se petrece în zonă.

Bossul se sperie:

— Ce faci, dacă sună?

— Am de ales, rânji Gogu, între a risca oferindu-i surpriza unui glas străin care-i răspunde, sau a nu răspunde deloc.

— Lasă spiritele, ambele variante îl pun pe jăratic.

— Vom şti însă cât timp mai avem la dispoziție. E miezul zilei, trafic aglomerat, face minimum patruzeci de minute de la Bucureşti până aici.

Bossul oftă:

— Am un singur dor! Să mă văd eu pe drumul viceversa.

O scară îngustă, în cochilie de melc, ducea din bucătărie spre pivniță. Pe aragaz, două oale clocoteau în draci. Amabil, Gogu stinse focurile, explicând:

— De-ajuns că-i violăm domiciliul, barem să nu-i dea în foc merindea.

— M-am convins, eşti nebun de-a binelea.

Pivnița îi uimi pe amândoi. Începând cu poarta de cetate, care neferecată, se deschise doar apăsând clanța de fier forjat.

— Nu ți se pare anormal? se miră bossul. Prea e simplu totul, prea sat fără câini, pentru un tip complicat ca Iordache, care pe deasupra se mai şi aştepta la vizite nedorite. Parcă nu-mi vine să intru.

Intră totuşi, dar în urma lui Gogu. Beciul se prezenta măreț, în primul rând ca dimensiuni, corespunzând întregii suprafețe a casei. Simultan, impresiona aspectul şi atmosfera de grotă, lăcaş clandestin de adunare şi rugăciune de pe vremea creştinismului primitiv, aşa cum îşi imaginase Gogu respectivele spații, citind una din cărțile de căpătâi ale maică-sii, *Quo vadis.* Desigur, n-avea nimic de a face cu un beci obişnuit, depozit de obiecte ieşite din uz, dar pe care nu-ți vine să le arunci, lemne, conserve şi murături, sticle goale. De-a lungul zidurilor se înşirau strane bisericeşti, torțe, care aprinse dădeau probabil un efect impresionant, găureau aceleaşi ziduri, aroma penetrantă de smirnă şi tămâie devenea din primele clipe obsedantă, iar pe fundal se înălța un altar.

Gogu remarcă stupefiat:

— Chiar aşa plecat cu colindul nu-l credeam! Asta-i biserică, neamule! Şi el pe post de Isus Cristos!

— Schizofrenic! suflă bossul, şi încă din ăia periculoşi, zici că pe afară nu se vede...

O cruce neagră, uriaşă, săgetată la vârf de Semnul Marelui Semn, domina fundalul pivniței. Pe crace, era răstignit un basorelief cu trupul Mântuitorului, ca la crucifixurile catolicilor dar chipul căznit aparținea în mod neîndoielnic piticului.

Gogu începu să râdă. Combinația îi amintea de trucul folosit de fotografii din bâlciuri care te pozau în cele mai falnice şi vajnice ipostaze. Puteai astfel călări pe Ducipal, sări în Niagara, zbura cu o navă spațială, sau să zburzi pe piscuri de cocotieri precum Tarzan. În decorul cu belşug de vopsea şi amănunte definitorii era practicată o gaură, capul subiectului lipsind din aranjament. Îl băgai pe al tău, poza era gata la minut, rămânea să scrii caligrafic pe verso "o piedică în calea uitării" şi s-o expediezi mândruței.

Nici Sică nu ocolise efectele de bâlci — beculețe aprinse subliniau conturul crucii, mormane de flori artificiale, risipă de bronz — vopsea, nu metal — întreg ansamblul izbutind, chiar pentru Gogu şi patron care nu erau nişte rafinați, o mostră de eminent prost

gust. Şi totuşi, impresionant!

La picioarele altarului se afla o mică estradă, având în mijloc o urnă nichelată de dimensiunile unei supiere. De o parte şi de alta — urmând acelaşi model al simetriei — piticul instalase câte un stativ cu lumânări, unele aprinse, altele nu, ţinând seama de o regulă pe care doar el o ştia.

Cei doi se apropiară. Pavelescu, deşi topit de frică, mai găsi totuşi puterea să fie prudent:

— Ar fi bine să vezi ce se întâmplă în curte. De aici, nu se vede şi nu se aude nimic.

— Să văd chestia asta şi mă duc. Mor de curiozitate.

Urna era plină de bileţele, negre — cele mai multe — şi câteva, roşii. Gogu deschise unul negru, la întâmplare, apoi încă vreo două, încercând să înţeleagă despre ce-i vorba. Răvaşele conţineau diferite nume de botez — Savin, Vlad, Marin, Costea...

— Ăştia-s toţi morţi! suflă stupefiat. Pariez că-i aşa! Bileţele negre, lumânări aprinse! După ce-i termină, le face slujbe de pomenire! Jertfe pe altarul Marelui Semn. Fantastic!

— Are şi o cameră video, spuse Pavelescu dârdâind. Uite-o acolo, în stânga...

— Dă-o'n mă-sa, şi aşa ne-am lăsat semnătura peste tot! Să vedem ce-i cu ăstelalte, roşii.

Luă primul bilet la îndemână şi-l deschise. Patru litere îi arseră privirea: *Gogu.*

— Ai înţeles mişcarea, boss? Pe care i-a trăsnit, i-a trecut pe bileţele negre, pe astea roşii — cei care vin la rând. Acum, dacă tot suntem aici, să aflăm cine-s condamnaţii. Eu, unul, în orice caz...

Rămase cu mâna în aer, întrerupt de un glas ca un tunet, vibrând înfricoşător între zidurile de piatră:

— *Când eu n-am fost, nimic n-a fost creat, ci veşnic tot, şi-n veci voi fi durată, să lase orice speranţă cine a intrat!*

Pavelescu tresări şi, gata să cadă, scoase un ţipăt de pasăre.

— Acelaşi stil ieftin, încercă să râdă Gogu, dar nu apucă să-şi ducă gândul până la capăt.

Pământul începu să se scufunde sub ei şi căzură în gol.

*

"De ce nu-şi văd oamenii de treburile lor?!" A mia oară, aceeaşi întrebare retorică, acelaşi scrâşnet de dinţi. "De ce ţin morţiş să-ţi facă un bine? Dacă ai un minim de bun-simţ sau măcar diplomaţie cât şifonierul ăsta, mă întrebi dacă sunt de acord sau nu cu binele dumitale! Poate că nu mă interesează, poate că mie-mi place aşa cum stau din punct de vedere psiho-socio-economico-amoro-geografico! Dacă mie îmi e bine, ce-ţi mai pasă? Nu ţi-am cerut şi nu te-am rugat nimic, atunci de ce nu mă excluzi din sfera preocupărilor dumitale?"

Era mânios Bistriţă pe Lucreţia şi, pentru că ţinea la ea, aproape că-i venea să plângă. Cele mai mari necazuri, conchise, ni le aduc totuşi oamenii cei mai dragi. Nu-i un paradox, e chestia aia răsuflată cu iadul pavat de cele mai bune intenţii. Iar suferinţele provocate de apropiaţi ne dor cel mai tare.

În regulă, a suspectat-o pe Alina de la bun început. Din devotament frăţesc — acceptăm şi asta — se apucă să investigheze. Inelegant, dar e liberă să facă tot ce pofteşte. Inacceptabil e că vine după aia să ne strice dispoziţia! Alina, o mare doamnă, n-a dat nici un fel de importanţă incidentului, când alta ar fi făcut un scandal până la cer şi ar fi dat-o afară pe cumnată-sa, apucând-o de coc. Chestiunea însă îl rodea pe el. Deşi ferm conştient că orice ar fi făcut Alina, cât de reprobabil, era, în ce-l priveşte, dinainte iertat, gândul i se întorcea mereu la prezumtiva minciună a fiinţei adorate. De la bun început, se făcuse preş la picioarele ei, nu o iscodise, nu solicitase nimic peste ceea ce Alina ar fi fost dispusă să ofere, să mărturisească, să facă. De ce o inventase atunci pe Bella, şi dintr-o dată realiză cu spaimă că în sinea lui ştia că surioara din Noua Zeelandă nu există. Şi dacă a minţit aici, posibil să fi minţit şi altă dată. Când?... Când va minţi din nou?...

"Trebuie să beau ceva, să mă remontez."

Remediul revenea din ce în ce mai des, înfigând o cută între sprâncenele fine ale Alinei. Îşi cobora pleoapele rozalbe ca interiorul scoicii peste privirea de Madonă şi îşi căuta ceva de treabă. Abia aseară, cutezase să şoptească printre lacrimi: "Adi, tu nu eşti fericit cu mine..."

O copleşise cu proteste, jurăminte şi sărutări. Acum însă hotărî umplându-şi paharul cu coniac, era pentru ultima dată. Va face apoi un duş, se va rade, va pune o cravată luminoasă şi o va invita la o masă cu fructe de mare la *Delfin.* Se vor simți ca la început — era convins (după un pahar plin ochi), va alunga pentru totdeauna din minte prostiile Lucreției şi vor aştepta în linişte şi fericiți naşterea copilului.

Ridică receptorul. În general, nu răspundea — o făceau menajera sau Alina —, dar acum, aparatul aflându-se chiar pe bar, fusese un gest reflex.

— Casa Radulian?

Un glas de femeie, incert ca vârstă, cert educat.

— Da, confirmă Adrian.

— Pot vorbi cu Alina?

— Nu-i acasă momentan.

— Sunteți Adrian, soțul ei?

— Da, făcu intrigat, cu cine vorbesc?

— N-am să vă spun, dar ascultați-mă bine, o fac spre binele ei. Viața Alinei e în pericol. Credeți-mă, nu-i o glumă. Fugiți! Fugiți amândoi şi ascundeți-vă! Plecați din Bucureşti!

— Doamnă!...

— Grăbiți-vă, vă conjur! Dumnezeu să vă ajute.

Legătura se întrerupse. Adrian intră în panică. Indiferent de starea lui de spirit, mai degrabă neguroasă, accentele de sinceritate din glasul femeii îl convinseseră. Alina plecase la cumpărături, ceea ce putea să dureze ore întregi. Unde s-o caute?

*

Cu fiecare clipă care trecea, ridul dintre sprâncenele stufoase ale piticului se adâncea. "De ce dracu' nu răspunde dobitocul ăla?" Nu răspundea nici Nuți, la postul fix. Să se fi îmbătat amândoi? N-o făceau niciodată în timpul zilei, şi mai presus de toate, instinctul îi spunea că la fermă se petrec lucruri grave. Stinse nervos țigara în scrumiera de lângă torpedou şi formă numărul lui Viky... Să lase totul baltă, să închidă localul şi s-o ia pentru moment pe Liana la ea acasă. Asta, până se va lămuri care-i situația la fermă. Dar nici codoaşa nu răspundea, ceea ce se mai întâmplase însă, pentru că nu-i plăcea să umble cu celularul după ea, "ca papițoii", iar de telefon în general (mai existau trei în club, de perete), fetele nu aveau voie să se atingă.

Din ce în ce mai îngrijorat, formă alt număr. De astă dată, i se răspunse prompt şi Sică dispuse, scurt:

— A intervenit ceva urgent. Te descurci singur... Exclus! *Neapărat azi.* Fii atent.

Intră în *marche-arrière,* viră la dreapta şi luă drumul Mogoşoaiei.

*

Dacă n-ar fi fost dimensiunile, şi aici considerabile, cei doi s-ar fi putut crede într-o celulă de beton armat. Un pătrat perfect (cu un orificiu de aerisire blindat de gratii aflat imediat sub tavan), "mobilat" cu o singură piesă, o cadă metalică pe picioare scurte, de rățişoară, cum se mai întâlnesc azi prin filme sau locuințe foarte vechi. În ciuda oberlichtului, mirosea pătrunzător şi fioros, până la greață, a ceva neidentificabil; o miazmă grea, cleioasă, cu iz pregnant de chimicale, te învăluia din prima clipă, ca o pătură puturoasă.

Pavelescu, doborât, contempla cu dezastru peisajul:

— Doamne, Gogule, oftă, au nu ne era bine nouă în birouaşul nostru modest, fără pretenții, cu Mioara noastră, cea de toate zilele, cu divorțurile şi adulterele noastre de unde

scoteam o jimblă albă? De ce ne-am încurcat noi cu gangsterii? Ni se lehămeţise de somn dulce şi neîntors?

— Jupâne, nu eu te-am băgat în rahat, ai ales singur.

— Şi crezi că asta mă consolează?... Degeaba te zgâieşti la ziduri. Nu mai apucăm noi să păşim pe iarbă verde, aici ne lăsăm oasele!

Gogu, deşi serios îngrijorat, încercă să braveze. Dacă ar fi fost singur, probabil că ar fi intrat în panică, dar aşa, avea pe cineva faţă de care să se dea grande; prăbuşirea bossului îl stimula.

— Orice intrare, filozofă, presupune şi o ieşire, chiar dacă-i vorba despre aceeaşi uşă.

Pavelescu dădu din cap cu tristeţe:

— Caţără-te tu pe zid, fă cioc-cioc în trapă şi "Sesam, deschide-te!" N-a scăpat el, Napoleon, de la Sfânta Elena! Şi ăla avea fani, nu jucărie!

— A scăpat însă el, Papillon, un ocnaş din Insula Diavolului şi n-a studiat la Saint Cyr. Lasă-mă, nene, cu bonapartismele!

— Eu te las, făcu obosit omuleţul... Ştii ce cred eu?

— Îm?

— Aici, unde suntem noi acuma, Iordache se debarasează de cadavre. Le aruncă prin trapă, le bagă în cadă şi — guiţă nervos — le pune sos deasupra.

— Sos?! Ce fel de sos?

— Acid sulfuric. Uite-te la mâzga aia cleioasă din cadă, la mirosul ăsta scârbos...

Gogu simţi un fior alunecându-i pe şira spinării. Ceea ce sugera bossul era cumplit, dar plauzibil.

— De ce dracu' i-o fi omorând? Dacă ar fi să ne luăm după bileţelele negre şi lumânările aprinse de la altar, are pe puţin vreo cinşpe inşi la activ.

— Jertfe aduse Marelui Semn.

— Să fim serioşi! Îţi închipui că el crede în balivernele pe care le predică?

Pavelescu îşi freca chelia, de-ai fi zis că vrea s-o facă să lucească. Nervozitatea, starea de stres îi dădeau mâncărimi oribile.

— Dacă l-ai fi auzit vorbind la miting, ai jura că-i fanatic. Când ai de-a face cu dementi, e greu de stabilit graniţa dintre adevăr şi mistificare.

— Vorbind pe şleau, nenorocitul ăsta e un ucigaş în serie. Pavelescu surâse amar:

— Oricum ai vorbi, şi oricum i-ai spune, tot aia e! Un *killer* imprudent.

— La ce te referi?

— La panorama de aici, la tot circul ăsta! Cea mai banală descindere a Poliţiei i-ar fi fatală.

— Se crede invulnerabil.

— Ca toţi nebunii, pentru că ăsta-i domnul Iordache, un mare smintit, un criminal cu vocaţie, dar nu şi un profesionist.

— Mă întreb cum îşi alege victimele. Există o raţiune, sau le ia la întâmplare?

— Pe una din ele, Yvona, i-am oferit-o noi pe tavă. N-am să-mi iert chestia asta niciodată.

Gogu se crispă, simţind un cârcel în inimă. Şi el avea remuşcări, dar făcea parte din fericiţii al căror instinct de conservare funcţionează prompt, găsind totdeauna motivaţii suficiente pentru a-şi transfera propria culpă pe umerii altora, sau şi mai simplu în încăpătoarea ogradă a întâmplării.

— Nu ştim nimic precis despre Yvona! I-ai văzut numele trecut pe vreun bileţel negru?

Bossul râse amar:

— Le-ai deschis pe toate? Aş paria greu că şi-a pontat şi ea prezenţa în urna decedaţilor.

— Poate că nu te înşeli, dar ce să-ţi spun, boss? Nu ştiam nici eu exact cum procedează piticul cu clienţii... Recunosc că am fost superficial, trebuia să fiu mai informat înainte de a-i trimite muşterii. Dar — îşi anestezie imediat convulsiile de conştiinţă — parcă puteai să scoţi ceva de la pitic? Totu-i la el secret, ocult şi machiavelic. Ca dovadă, când am încercat să-i forţăm misterul, uite unde am ajuns... Nu mă asculţi, la ce te gândeşti?

Omulețul își întoarse spre el, privirea neagră, concentrată, parcă arsă de febră:

— Chiar să nu existe nici o soluție? Trebuie să găsim ceva ca să scăpăm de aici!

Și își roti din nou, poate pentru a suta oară, privirea prin cubul de ciment. Dintr-o dată, încremeni cu ochii în tavan și mâna i se încleștă pe brațul lui Gogu. Trapa începuse să se miște, ridicându-se lent. Înțepeniseră de groază, nu îndrăzneau nici să respire, își auzeau bătaia disperată a inimilor. După câteva clipe, prin trapa deschisă alunecă o scară de frânghie, așa cum cei doi văzuseră doar la circ sau pe corăbiile din filme.

— Fugiți! șuieră o voce al cărei sex era greu de definit. Grăbiți-vă!

Abia când ajunseră la Săftica, Pavelescu își șterse obrazul asudat de emoție:

— Acum, încep să cred că am scăpat.

Gogu râse nervos, dar fericit:

— De un lucru sunt sigur! În următoarele zece minute, amicul Sică va avea parte de o surpriză pe cinste!

— De ce zece minute?!

— Mai adineaori a trecut pe lângă noi, în ciuperca aia a lui de Fiețel. Matale erai sub volan, de aia nu l-ai observat.

Într-adevăr, de frică, patronul se ghemuise minge, cu elasticitatea unui exhibiționist.

— Ne-a văzut?

— Țț! Se uita țintă drept înainte, ca un halucinat. De altfel, nu cunoaște nici mașina... Mă tot gândesc, jupâne, cine dracu' ne-o fi aruncat colacul de salvare? Oricum aș suci-o, nu-mi trece nimeni prin minte.

— Nici mie. De alta însă, sunt absolut sigur! Ăla care a făcut-o nu-l avea nici el la inimă pe Iordache.

*

Alina opri la stop, urmărind cu mâinile pe volan traversarea pietonilor. Doi tineri, într-un Opel gri-metalizat, amuțiră brusc, rămânând cu ochii agățați de profilul ei: o frumusețe ireală, într-un pardesiu de antilopă bleumarine, cu plete de aur și aramă strânse neglijent într-o eșarfă policromă Chanel.

— E răpitoare, suflă unul din ei, conștient că era pentru prima oară în viață când folosea adjectivul. Nu credeam că există așa ceva.

— Pentru că-i incredibilă.

Instinctiv, își periau epitetele. "E mișto, e trăsnet, bună bucățică, babană amazoancă, halal de ăla care i-o pune..." păreau o blasfemie aplicate chipului de Cosânzeană.

— E puștoaică, n-a împlinit șaișpe ani.

— Optsprezece în orice caz, dacă are carnet.

— Băi, eu pentru asta mi-aș da și viața!

— Crezi că are ce face cu ea?

— Hai s-o urmărim. Măcar să știm cine e...

— Oricine ar fi, nu-i de nasul nostru. Tu nu vezi? Toyota, țoale cu cheltuială, muian de aristocrată. Trebuie să fie de la vreo ambasadă, sau atașul vreunui grangur, om de afaceri: nevastă, fiică ori amantă.

— Fiică! Miroase de aici a cafea cu lapte.

— Așa ți-ar conveni ție?

Alina observă Opelul care-i ținea urma și conducea crispat. În alte împrejurări, n-ar fi dat importanță amănuntului. Era obișnuită să facă senzație, știa ce efect produce simpla ei apariție — pe stradă până și copiii se opreau s-o admire — iar după ce împlinise paisprezece ani, nu i se întâmplase să iasă în oraș fără ca cel puțin un singur trubadur să nu înceapă s-o urmărească.

Acum însă, se știa altfel urmărită și își reproșa amarnic că scosese Toyota, în loc să apeleze la serviciile unui taxi. Încercă mai multe manevre pentru a se debarasa de Opel, dar traficul înghesuit nu-i lăsa libertate de mișcare...

Din nou, stop şi de necaz, îi veni să plângă. Doamne, numai de l-ar găsi acasă! "Te implor, Adi, nu pleca, te implor, aşteaptă-mă!"

Demară cu ochii plini de lacrimi. Nu văzuse niciodată asemenea aglomerație, se simțea prinsă într-un haos infernal, Opelul n-o slăbea deloc, iar Adrian poate că ieşea chiar în clipa asta, nu ştia câtă nevoie avea de el, sau totuşi da, oamenii care se iubesc transmit între ei, trebuie să mă auzi, Adi, te iubesc... Vom lua totul de la capăt...

Întoarse capul spre stânga. Prin geamul lăsat, văzu țeava unui revolver îndreptat spre ea. Scoase un țipăt şi viră reflex, intrând într-un microbuz al firmei Mac Donald's. Din față, o tamponă un Mercedes şi, concomitent, Opelul metalizat se strivi de portbagajul ei, închizând cleştele.

Sică ridică receptorul aparatului din sufragerie.

— Da, emise prudent.

— S-a făcut.

— Când?

— Acum zece minute.

— Termină azi lucrarea.

— Al naibii de imprudent.

— Nu mai am timp.

Coborî în "capela Marelui Semn" şi adăugă o lumânare la şirul celor aprinse. A douăsprezecea. Completă al doisprezecelea bilețel negru, scriind apăsat ALINA, după care, împăturindu-l, îl depuse la domiciliul de veci din urnă.

Făcând bilanțul, nu fusese o zi chiar atât de proastă.

*

Când constată că se apropia de patru şi Alina tot nu se întorsese, Adrian intră în panică. O transpirație rece îi năpădi tot trupul, țigara îi scăpă din mâna nesigură parcă lovită de parkinson, în gura uscată limba îi devenise la propriu de lemn, nemaiputând articula nimic desluşit. Nu, nu era prea prăpăstios, îi explică Lucreției la telefon, dar ea n-avea idee cât de atentă şi pedantă era Alina în privința dejunului care trebuia luat musai împreună de soți, de cei ce se iubesc în general; şi tot aşa, nu-şi închipuia Lucreția ce soție devotată găsise în copila asta, cât se dovedea de grijulie şi cât de mult îl menaja, scutindu-l de cel mai mic motiv de îngrijorare, tocmai pentru că ştia cât de repede intră în alertă. Dacă nu s-ar fi întâmplat ceva deosebit de grav, n-ar fi lipsit pentru nimic în lume de la masă sau, in extremis, ar fi dat un telefon. Dar uite, că nici măcar un telefon nu era în stare să dea.

Nu încerca să facă pe masculul forte şi aruncând la dracu' pălăria de muşchetar cu panaş viril, începu să plângă.

Lucreția, strivită de milă, cu inima cât o para, îşi smulse capotul, făcând să sară câțiva nasturi.

— Iau un taxi şi vin la tine, Adi. Sunt sigură — minți — că nu s-a întâmplat nimic, dar cel puțin nu aştepți singur.

— Nu mai suport... De aia te-am sunat. Vino repede, te rog.

Despre ceea ce se petrecuse ulterior, Lucreția avea să-şi amintească toată viața ca de un coşmar.

Îi deschisese un Adrian care nu mai era el însuşi, resuscitându-i imagini fioroase de care odinioară nu se putuse lepăda multă vreme. Prin anul III de facultate, se apropiase de o colegă mai curățică, mai "finuță", vomitivul adjectiv inventat de burghezia anilor de dictatură a proletariatului pentru persoanele care nu-şi scobeau dinții în public cu unghia mai lungă — gratte-cul — a degetului mic. Doar o stație de tramvai le despăr-țea locuințele, împărțeau cursurile dactilografiate (în lipsa manualelor) şi notițele. Mara avea un iubit medicinist care făcea practică la *Central,* cum i se spunea pe atunci spitalului de nebuni.

Merita vizitat, o asigurase Mara, dar Lucreția regreta şi azi că se lăsase ispitită. N-avea să uite niciodată fauna aceea de bieți "mizerabili", cu ticurile lor, cu închipuirile şi înfricoşătoarele lor fantasme, cu furiile şi deznădejdea lor. Violenți sau blânzi, toți semănau a copii bătrâni cu mințile duse, căzniți interior de imagini apocaliptice cărora nu le puteau da glas, din ghearele cărora erau damnați să nu se poată smulge. Aşa arăta acum Adrian.

— Bei ceva?... Nu, fireşte, ca de obicei... De trei ceasuri îmi zdrobesc creierii! Unde poate să fie? Măcar de am avea prieteni, unde să întreb, să mă agăț de o speranță...

Lucreția se interesă cu prudență:

— Tu o cunoşti mai bine, Adi... E cumva genul de persoană care... În fine, s-o ia razna, să plece uite aşa în lume, fără să se uite în urmă?

— Aşa cum a făcut Alex? În nici un caz... Alina e sinceră ca o... ca o floare de pădure. Nu, nu mă supăr, ştiu la ce te gândeşti, la o eventuală aventură. Crede-mă, aş fi fericit, aş prefera de o mie de ori să aibă un amant, decât să ştiu că i s-a întâmplat ceva.

—Ți-e teamă de un accident?

— Nici nu îndrăznesc să-mi închipui. Femeia aia, cine o fi fost, mi-a spus că-i în pericol de moarte... Să plecăm, să fugim, să ne ascundem...

Lucreția îşi muşcă buzele. Impresia de bizar, dubios, suspect aureola făptura Alinei, păreau a constitui dominanta existenței sale. Totul se abătea de la caldul, liniştitorul normal — frumusețea neobişnuită, biografia albă, de ființă cosmică, fără amprente şi fără urme, personalitatea ei aberantă de copil retardat, căci ea una nu-i gusta gingăşiile de fluturaş în spielhosen. De ce trebuia s-o întâlnească tocmai Adrian, de ce i se întâmplau lui toate acestea? Câți bărbați primesc telefoane care să-i avertizeze că nevasta le e în pericol şi că trebuie să-şi pună traista în băț şi s-o ia la sănătoasa? Lasă fleacurile din telenovele, lucruri din astea nu se întâmplă nici în romane, romanele "serioase", bineînțeles.

— Şi când te gândeşti în ce stare se află sărăcuța, suspină Adrian.

— Ce stare?!... A, da, e gravidă.

— Numai ce începuse să se simtă mai bine...

Soneria de la intrare îi electrocută pe amândoi. Adrian se ridică nesigur pe picioare. Lucreția i-o luă înainte şi deschise. Îl recunoscu pe maiorul Mihăescu şi în aceeaşi clipă avu certitudinea dezastrului. Intraseră în ireparabil.

În realitate, Adrian făcu infarctul înainte de a afla că Alina murise. Mai exact, se prăbuşise, cosit parcă, de la primele cuvinte ale polițistului, care-şi declinase identitatea.

Urmă un vârtej de evenimente despre care Lucreția ar fi preferat să nu-şi aducă aminte. Constată cu acest prilej că-i mai puternică decât îşi închipuise vreodată, ajungând la vorba din bătrâni "să nu dea Dumnezeu omului cât poate să îndure". Despre ea însăşi, avusese păreri moderate, acceptând liniştită ideea că nu-i destinată unui mare destin. Iar după ce împlinise şaizeci de ani, ajunsese la concluzia că soarta ei fusese cea a unei fete bătrâne, poate chiar călugărițe, cu itinerar similar în limitele căruia scurta căsătorie cu Alex constituise un accident, o mică şi neînsemnată abatere de la un drum precis. Ca vitalitate şi forță de caracter, se considera printre persoanele medii. Nu era fragilă ca o furnicuță sau ca o floare de lotus ocrotită în dulbină, dar nici o forță a naturii. Făcea parte din oştirea celor mulți, normal echilibrați, ducând o existență guvernată de normele obişnuitului şi convinşi că marile peripeții sunt menite a zgâlțâi viețile altora.

Deşi fusese convinsă că trăieşte exclusiv *pentru* şi *prin* frate-său, că în cazul unei nenorociri, nu-i va supraviețui (din fericire, nu se punea problema, ea fiind cu zece ani mai în vârstă), făcu admirabil față evenimentelor. Adrian, în stare gravă, fu imediat internat la spital. Nu mai putea vorbi, aşa că Lucreția n-avea să afle niciodată dacă nefericitul murise cunoscând soarta Alinei.

În fapt, el îi supraviețui doar câteva ore, ceea ce pe undeva constitui o consolare pentru Lucreția. La cât o iubise, durerea conştientă a pierderii ei ar fi fost de nesuportat. Îi îngropă în aceeaşi zi, alături, încredințată că răspunde astfel ultimei sale dorințe.

Raportul medico-legal întocmit după autopsie constată că Alina Radulian nu era însărcinată la data morții sale. Misterul în care se învăluise o însoțea şi dincolo de mormânt,

în eternitate.

*

În faptul că Adrian murise singur, "neajutat" (manipulările, regia sadică a cărei victimă căzuse pradă, asasinarea femeii iubite, toate conducându-l inexorabil, pas cu pas, spre suspinul final nu erau puse la socoteală), Sică Iordache vedea un semn major al Marelui Semn: încă un nefolositor societății, încă un parazit deschizând cărare cu leşul său spre marea împlinire a mileniului, victoria *împăratului celor înscrişi şi însemnați,* revelații *Degetului Divin.*

Scăldat de binefăcătoarea linişte a datoriei împlinite, aprinse cea de a treisprezecea lumânare la altarul "nelegiuiților", pentru mântuirea cărora cuvenit era să se roage. Trecându-şi degetele printre bilețelele negre din urnă, cu sentimentul că le clăteşte în apă sfințită, piticul consideră cu toată luciditatea că după lichidarea lui Gogu, un trădător, şi a patronului său — un caraghios care nu-şi cunoştea menirea de simplu vierme călător în astă lume, încă un act din Marea Operă se va încheia. Ceasuri numărate îi despărțeau pe cei doi de fatalul sfârşit. Vor fi stârpiți precum buruiana cea rea, stricătoare de lan, în vreme ce el şi Liana vor fi departe.

Pusese pe ea straie comode, de călătorie, iar valiza burduf o bucşise cu valori mobile: lei, valută, bijuterii. Sensibil la oscilațiile cât de nesemnificative din starea de spirit a Lianei, Sică fu impresionat de lividitatea figurii în general rumenă, mostră de sănătate robustă, şi de rigiditatea, un soi de împietrire a întregii făpturi. Părea mai statuie ca niciodată, dar sepulcrală, statuie a durerii, încremenită pe soclu de cimitir. Îi făcu semn să se apropie şi o îmbrățişă pătimaş, cu senzația că inima îi va plesni de adorație. Capul piticului ajungea sub sânii Lianei şi văzuți din plan depărtat, alcătuiau tabloul înduioşător al unei mame care-şi mângâie copilul nefericit.

— Ți-e frică?

— Nu mi-e frică, mă doare.

Ochii femeii se umplură de lacrimi, desemnând cu un gest larg întreaga gospodărie.

— Aici e viața noastră, toată munca noastră. Cui le lăsăm?

Sică o consolă, încercând să fie cât mai convingător, apelând la întreg arsenalul de priviri şi cuvinte tandre, la mâinile care deprinseseră graiul femeii iubite:

— Nu le lăsăm nimănui! Îți jur că ne vom întoarce! Plecăm provizoriu, până se liniştesc apele.

Liana izbucni în plâns:

— Iartă-mă, stăpâne, dar e prima oară când nu te cred. Dacă Poliția va ajunge aici, va înțelege totul, va descoperi totul. Capela Marelui Semn şi... şi restul.

— Emoțiile îți tulbură judecata, scumpa mea. Poliția nu va găsi nimic care să ne încrimineze. Capela? Nimeni nu mă poate împiedica să-mi ridic o biserică în casă. Biletele din urnă le-am ars, după cum cei treisprezece nelegiuiți ard acum în focurile Gheenei. Şi atunci?

Liana îi îndreptă o privire interogativă, arătând cu degetul spre beci.

— De asta ți-era teamă? Fii liniştită. Am aranjat o mică explozie... nu, iubito, nu te speria! Un mic accident care nu va aduce mari stricăciuni casei, dar va face de nerecunoscut *Spațiul Căinței.* Nimeni nu va înțelege că pe acolo au trecut osândiții, prima haltă în călătoria lor spre iad. Ştii, dintâi am fost furios că Gogu şi celălalt păcătos nu s-au apropiat de altar şi n-au ajuns la trapă, că printr-un miracol au scăpat de suferințele din *Spațiul Căinței.* Acum, mă bucur...

Vâlvătaia se aprinsese din nou în privirea neagră a piticului. Vibra de ură fanatică, grumazul gros se umflase de patima care în lipsa desemnaților nu se putea dezlănțui.

— De ce te bucuri? întrebă nevastă-sa.

— Desluşesc aici alt Semn al Marelui Semn, care le rezervă un sfârşit şi mai cumplit; se vor săvârşi nemântuiți, hărăzite fiindu-le cazne pe care mintea noastră neîndestulătoare nu le poate închipui.

Liana oftă:

— Să ne ajute Dumnezeu.

— Suntem slujitorii Degetului Divin, ne aflăm sub ocrotirea Lui. Nu simți?

— Mi-e frică, stăpâne, ştiu că sunt o păcătoasă, dar mi se taie picioarele de frică. Prea lăsăm multe şi nelimpezite în urmă.

— Ce? Care? Clubul l-ai închis, ai dat drumul la fete, Victoria ne este devotată şi, în primul rând, o femeie care ştie să se descurce singură. Aici...

— Fie aşa cum spui tu, dar încotro ne îndreptăm? Unde ne putem ascunde? Amândoi atragem atenția, fiecare luat în parte şi luați împreună. Doar trecem strada şi se holbează oamenii după noi.

— Suntem Însemnații lui Dumnezeu şi prostimea o simte. Cât despre sălaşul unde ne vom ascunde, este mai tainic decât deşertul, mai astupat decât o noapte fără lună. Credincioşii Frăției noastre din Dobrogea ne vor ține departe de iscodelile otrăvite ale lui Anticrist... Ce-i Gheorghe, eşti gata?

"Vătaful" dădu din cap şi începu să scoată valizele din casă. Sică prinse mâna Lianei, trăgând-o după el în genunchi.

— Să ne rugăm pentru drum lin, nebolovănit de necazuri.

Gheorghe îi aştepta la volanul unui Mitsubishi de opt locuri, cu motorul sub presiune. Sică se închină, apoi pipăi încă o dată Magnumul ascuns sub perna canapelei. Oftă mulțumit, încercând un binefăcător sentiment de siguranță. Liana privi lung în urmă, până ferma pieri printre copacii ca de sticlă neagră, disperați şi fragili. N-avea să se mai întoarcă niciodată acolo. Ştia.

Curând după plecarea lor, o explozie trezi liotă de ciori din posăceală. Văzduhul se umplu de batiste negre fluturând rămas-bun neguros asupra meleagului.

*

La înmormântarea Radulienilor, Gogu se duse singur. Pavelescu, încă sub impresia momentelor petrecute în celula de beton (Spațiul Căinței, în elucubrațiile piticului), se simțea prea zguduit, incapabil deocamdată să reintre pe un făgaş normal. În urma aventurii, se alesese cu un clănțănit permanent, ca de frig, şi tendința explicabilă, dar nu mai puțin ridicolă de a se băga mereu sub pat. Îşi acordă un repaus de o săptămână, timp în care la Agenție se va afla doar Mioara, dresată să-l deranjeze doar în caz de strictă necesitate. Dar chiar dacă s-ar fi simțit mai zdravăn, tot nu s-ar fi dus la înmormântare. Întâi, din principiu. Spectacolul îl deprima şi deci îl ocolea. "Eu pe mort nu-l pot ajuta cu nimic, iar mie îmi fac un deserviciu." Apoi, dosarul Yvonei cu implicațiile lui îl considera departe de a fi închis şi nu dorea să zgândăre, prin prezența la un eveniment intim legat de eroii dramei, atenția autorităților.

Luându-se cu toată obiectivitatea în reflector, patronul Agenției de detectivi particulari Discret ajunsese la concluzia că are talent, dar nu şi combustibil. Îi lipseau vâna aceea de aventurism, de curaj fizic, de apetit şi curiozitatea (uită-te la Gogu!), pe care le considera condiții *sine-qua-non* pentru a reuşi într-o profesie plină de riscuri. Nu vorbise cu Tăutu, dar el era decis să se retragă. Cu banii strânşi va deschide o sală de biliard, poate o popicărie, şi lin îi va fi somnul...

Gogu asistă incognito la ceremonie, scoțând capul de după un copac din aleea vecină. Era convins că printre participanți se află sigur şi un reprezentant al Poliției, or nu se simțea încă suficient de înarmat pentru a da ochi cu aceasta.

Asistența redusă — patru sau cinci persoane, exceptând milogii — stârni mirarea lui Gogu. De obicei, fenomenul funcționează în cazul oamenilor foarte bătrâni, pe care vârsta îi izolează într-un vid biologic, lipsindu-i de martorii propriilor existențe. Radulienii însă tineri, plini de bani, trăind viața pe culmile ei, ieşeau din discuție. Unde naiba le sunt familiile şi prietenii? ! Ciudat, foarte ciudat, ținând seama că se aflau departe de sezonul vacanțelor, când nu se întoarce nimeni de la Mamaia şi, mai nou, chiar de pe Costa del Sol sau Acapulco, pentru a participa la o înmormântare.

Printre puţinele pălării negre, Gogu o recunoscu pe Lucreţia. O ştia de pe vremea — faza iniţială — când Yvona apelase la serviciile agenţiei, pentru a-l urmări pe Adrian. Figura de cretă, împietrită, complet lipsită de reacţii, îl determină pe Gogu să-şi închipuie — şi nu se înşela — că fusese burduşită cu sedative. La câţiva metri distanţă, o doamnă, judecând după silueta şi alura distinse, se rezema de braţul unui bărbat cu îmbrăcăminte sobră şi privirea ascunsă de ochelari negri. Din cauza voalului des lăsat pe faţă, Gogu nu putea desluşi chipul femeii care (o trădau convulsiile trupului subţire) se străduia să-şi stăpânească plânsul.

Din amănuntul că se ţineau departe una de alta, că nu se sprijineau reciproc, Gogu deduse că cele două femei "le suferă separat", concret, că nu se cunosc...

În sfârşit, începu slujba. Impresionantă — cinci popi, colive bogate, jerbe splendide — dar parcă şi mai tristă, evocând şi mai abitir deşertăciune şi inutil, în condiţiile de asistenţă date. O imagine "acrobatică" trecu prin mintea lui Gogu — Pavarotti concertând în faţa unei săli cu patru sau cinci oameni... Dintr-o dată, îi veni să ţipe de uimire. Bărbatul cu ochelari negri îşi scoase pălăria, dând la iveală o ţeastă pleşuvă, ca o bilă de biliard. Păi ăsta era Iusuf! Tătarul! "Majordomul"! Femeia pe care o sprijinea nu putea fi decât Bianca Vizantis.

Reacţionase, aşa cum i se întâmpla frecvent, cedând primului impuls. După terminarea ceremoniei, îi urmări până la Chevroletul negru, parcat la câţiva zeci de metri de poarta cimitirului şi o acostă pe bătrână cu îndrăzneală, dar plin de reverenţă:

— Condoleanţele mele, doamnă Vizantis...

Femeia tresări, făcând un pas înapoi. Concomitent, Iusuf făcu unul înainte, parcă gata să sară.

— Iertaţi-mă dacă vă tulbur, dar am simţit nevoia să-mi exprim întreaga compasiune...

Bianca Vizantis îşi ridică vălul, cercetându-l atentă. Pe faţa sleită de plâns, se mai vedeau urme de machiaj.

— Cine eşti dumneata, că parcă te cunosc...

— E negustorul de cosmetice care a fost la noi săptămâna trecută, preciză scurt tătarul.

Lui Gogu, nu-i scăpă acel "la noi", specific servitorilor devotaţi, care se identifică total cu interesele stăpânilor.

— Da, da, da... îşi aminti, bătrâna. Negustor, vorba vine! Cine eşti, de fapt, şi ce doreşti?

În momentul acela, Gogu simţi cu toată intensitatea că soarta unui eventual accept de comunicare din partea Biancăi Vizantis depindea exclusiv de replica lui imediat următoare. Instinctul îi dădu ghes spre o mişcare directă, frontală:

— Nu v-aţi înşelat, zâmbi. Sunt detectiv particular.

Femeia îl cântări câteva secunde, mai mult nehotărâtă decât mirată:

— Mda, sigur că da... înţeleg. Tot nu mi-ai spus ce doreşti.

— Să stau de vorbă cu dumneavoastră. Ştiu unele lucruri care poate v-ar interesa.

— Asta o să vedem... Vino diseară, la şase.

*

— Eşti desigur surprins, tinere, că-mi deşert inima cu atâta francheţe şi fără rezerve în faţa unui străin. Nu trebuie să cauţi explicaţii complicate. Întâi, ştiu că de data asta nu m-ai minţit. Eşti într-adevăr detectiv particular, s-a interesat...

Gogu înclină vag capul, schiţând un surâs. De aia fusese amânat pe seară, ca să aibă gălbejitul timp să facă investigaţii.

— ...pe urmă, prea am fost dezamăgită. Pe Liana şi pe Viky le-am considerat prietene credincioase şi tocmai ele mă rănesc de moarte...

Trecuse peste o oră de când se afla în salonul bătrânei. Fidel tacticii hotărâte din start,

Gogu îi relatase cu sinceritate filmul întregii întâmplări, începând din clipa în care Yvona apelase la serviciile agenției.

— De nefericita aceea am auzit şi eu. De la început, am spus că-i o mare greşeală, că Alina nu mai face față... Pe Alina de fapt o chema Diana, am iubit-o ca pe copilul meu. Mi-a fost dragă de când mi-a adus-o. Avea opt ani şi un chip de înger. Un îngeraş murdar, cu părul plin de lindeni şi picioarele goale în plină toamnă.

— Cine v-a adus-o? întrebă Gogu impresionat.

— Iusuf. Cât îl vezi de întunecat la ochi, e milos cu copiii. A găsit-o în Piața Unirii, lângă un grup de țigani care mâncau pe trotuar. I s-a părut curios să vadă un copil bălai ca Luna, aşa era Alina şi aşa a rămas, printre şătrari. Nimeni nu-i dădea atenție, mi-a povestit scena asta de sute de ori, iar ea se uita țintă la merindea lor, sugându-şi degetul. A luat-o de mână şi fetița l-a urmat docilă, ca un cățel de pripas pe care l-ai mângâiat pe creştet... Sărăcuța, două zile n-a făcut decât să doarmă şi să mănânce...

Bianca rămase cu ochii la un portret înrămat al Alinei şi care nu se afla acolo, la prima lui vizită.

— Ați descoperit vreodată cine era ea în realitate? Avea părinți? De unde venea?

— Nu ştiu nici azi mai multe decât în prima zi şi nici n-am prea cercetat. A constituit bucuria vieții mele şi n-aveam nici un chef s-o împart cu alții. Eram fericită că n-o reclamă nimeni. Pot să-ți spun, tinere, că a fost cea mai dotată elevă a mea, o ființă excepțională... Oricine ar fi fost părinții ei, cel puțin unul trebuie să fi fost de mare soi. Sânge albastru.

Gogu se foi pe scaunul delicat, Louis XV, făcându-l să scârțâie:

— Să nu vă supărați pe mine, doamnă Bălaşa. Iertați-mă, Bianca...

— Nu mă supăr, surâse cu privirea aburită. Îmi face chiar plăcere Bălaşa!... E atâta vreme de când nu mă mai cheamă aşa!...

Mai devreme îi povestise şi despre Pavelescu, furnizorul informațiilor biografice pe care le deținea, iar bătrâna reacționase prompt:

— Pavelescu, administratorul, bucățica aia de bărbat curios şi băgăreț! Sigur că-l țin minte... Totdeauna mi-am închipuit că-i mai inteligent decât îl arăta fața şi lăsa el să se vadă... Ce-ai vrut să mă întrebi?

Gogu manifestă o ultimă rezervă:

— Sunteți sigură că vreți să mă ascultați? Că nu vă supărați?

— Dacă n-aş fi fost sigură, fiule, nu te-aş fi primit.

Gogu respiră adânc, ca înaintea unei scufundări:

— Ați admirat-o şi ați iubit-o pe Alina şi, încă o dată, iertați-mă, vorbesc ca plebeul, săracă nu sunteți. De ce nu i-ați oferit un alt mod de viață? Mai normal, mai onorabil, mai...

— Avuabil, completă Bianca termenul care-i lipsea lui Gogu. Mă aşteptam la întrebarea asta. Vezi dumneata, Alina avea mari calități, dar şi un uriaş defect: nu ştia să se folosească de ele, îi lipsea coagulantul acela care, în cele din urmă, determină personalitatea. Avea grația şi gingăşia fluturaşului, însă şi nestatornicia lui. Era incapabilă de un efort susținut şi nici veleități n-a avut. În viață, actriță extraordinară, pe scenă, claca. Am vrut s-o pregătesc pentru o şcoală de teatru, nu ştiu cum le mai zice. Profesorul mi-a explicat: "E inutil, nu se implică, şi nu se implică pentru că-i lipseşte imboldul. Pur şi simplu, n-o interesează." În realitate, ea a izbutit într-un singur rol, dar pe care-l juca la perfecție: Shirley Temple, gropițe şi zulufi de acum cincizeci de ani, rătăcită în epoca NASA.

Gogu nu se simțea convins. Avea dinaintea ochilor imaginea de vis a Alinei, în rochie albă şi balerini de Cenuşăreasă, un porțelan de Saxa, însuflețit prin miracol.

— Şi totuşi... De la prezumtive performanțe ratate la... Încă o dată, vă rog să mă iertați, până la prostituție de înaltă calificare... mai existau alternative.

Bianca începu să râdă. La lumina veiozelor împrăştiate prin salon — lustra nu era aprinsă — Gogu avut dintr-o dată imaginea splendorii ei de altădată. Cum era un spontan, exclamă cu o sinceritate care nu putea fi pusă la îndoială.

— Doamne, ce frumoasă sunteți! Arătați minunat...

— Din ce parte? surâse gâdilată bătrâna.

Gogu zâmbi la rândul lui:

— În orice caz, de unde vă privesc eu...

— Mulțumesc... Prostituție de înaltă calificare! Şi asta mi-o spui mie! Dar ce altceva crezi că am făcut eu toată viața? Mă rog, până când vârsta m-a obligat să mă retrag. O vezi pe Alina strungăriță? Mulgătoare? Țesătoare care lucrează în trei ture? Secretară care ştie face cafele bune şi îşi dă jos fusta în pauza de masă? I-am oferit ceea ce am gândit că-i mai bun pentru ea, iar ea a avut libertatea de a alege.

Luă evantaiul de pe măsuță şi începu să-şi facă vânt, mai mult tic decât necesitate. Gogu nu se putea desprinde de impresia, de atmosfera specială emanată de bătrână, de contrastul dintre înfățişarea nobilă, de autentică lady, desăvârşită de langajul spălat şi cinismul judecăților de bordel de lux. "Profesiunea doamnei Warren", îi trecu prin minte.

— ...Uneori, reluă Bianca Vizantis, îți venea să crezi că se joacă, că s-a lăsat antrenată într-un joc, rezultatul în sine fiindu-i indiferent. O spun franc, fără să mă sfiesc, că mi-a plăcut viața pe care am dus-o şi m-am bucurat că şi Alina face totul din plăcere...

— Vreți să spuneți — nu nimerea cuvintele — că era o... vicioasă?

Femeia surâse cu superioritate:

— Alina n-a fost o târfă.

"Probabil Ioana D'Arc", observă în gând Gogu, "dar eu nu mi-am dat seama..."

— Departe de aşa ceva! Era o simplă nadă. Târfă, în accepțiunea curentă, e Mariana... Foarte descurcată, foarte utilă, dar alt calibru. Nu, n-o cunoşti.

Mariana, alt produs al *Şcolii de gheişe.* Încă de la treisprezece ani, în funcție de ceea ce se prefigura în fiecare fetiță, Bianca le orienta pe un anumit făgaş, pregătindu-le pentru un anumit soi de preferințe, diferind de la o categorie de bărbați la alta. Mariana se potrivea perfect gusturilor grosiere, în corespondent culinar —ciorbă de burtă bine ardeiată şi usturoiată, mititei şi bere — sau adolescenților "neîncepuți". În "cazul" Radulian, ea făcuse doar prospecție, defrişând pârtia pe care urma să evolueze cu grație Alina. Când începuse să-l sune "anonim", Alina ştia deja cu ce fel de bărbat va avea de-a face, care-i sunt preferințele, ce soi de femeie i-ar putea lua mințile, că are o slăbiciune pentru pronumele Alina, drept care îl şi adoptă; o mişcare iscusită, sporind la maximum confuzia lui Adrian care începuse să vadă, în tot ce i se întâmpla, mâna lui Dumnezeu.

Gogu ceru permisiunea să aprindă o țigară.

— Poți să-mi oferi şi mie una... Scrumiera e pe consolă... Te simt nedumerit, tinere. Ce n-ai înțeles?

— Ce făcea practic Alina? Care era rolul ei?

Doamna Vizantis începu să râdă. Cu pipeta parcă, dozând clopoței de porțelan. Şi glasul şi râsul îi rămăseseră neaşteptat de tinere.

— Ce făcea Alina?! Croşeta romanțe pentru adulți şi era neîntrecută în meşteşugul ei, crede-mă! Că fascina, ai putut-o constata cu ochii dumitale, dar printre bărbații maturi, mai cu seamă, făcea ravagii. Avea un succes pe cât de fulgerător, pe atât de total. Aşa-i în viață, să tot pofteşte la ceea ce nu ți se cuvine. Foarte tinerii se prăpădesc după femei împlinite, cu experiență, cei săriți din patruzeci de ani visează la păpuşele caste, cu codițe pe umeri, care mai miros a cozonac cu lapte. Alina şi Adrian reprezintă în acest sens un clişeu clasic.

— Până aici e limpede. L-a manevrat ca să pună mâna pe el şi a reuşit. În ce scop? Doar ca să se mărite?

Bătrâna păru de-a dreptul indignată:

— Ca să pună mâna pe averea lor! Eşti naiv, tinere! Ce crezi, că-şi pierdea timpul cu orice coate goale, bugetari sau sindicalişti în miting? Toți clienții Alinei au fost oameni cu bani, dar bani serioşi, nu carnețel CEC cu firimituri economisite la chenzină!

— Concret, cum proceda?

— Dumnezeule mare! Un bărbat care iubeşte e generos, e fericit să pună la picioarele adoratei tot ce are, fără ca ea să clintească degetul cel mic. Francezii, mari specialişti în chestiuni de amor — cred ei — afirmă că nu există bărbați generoşi, ci femei care ştiu să ceară. Fals, domnul meu!

Furată de perorație, aproape că striga şi Gogu îşi dădu seama că probabil dezvolta una din teoriile preferate, nu o dată auzite de elevele ei.

— Fals! Femeia care ştie cu adevărat să ceară e aceea care obține totul, TOTUL, fără

să ceară *nimic!* Iar aici, Alina era maestră. Radulian a fost al şaptelea bărbat, prea fericit să-şi treacă averea pe numele ei.

Gogu căscă ochii cât pumnul:

— A fost măritată de şapte ori?!

— De şase, răspunse placid, Bianca. A mai existat un bărbat — a decedat de câteva luni — un vecin care i-a donat totul. Acolo n-a fost idilă, moşneagul făcuse o pasiune pentru ea.

Gogu se interesă cu gâtul sugrumat de emoție:

— Ce s-a întâmplat cu ceilalți? Au murit toți?

Bătrâna dădu din umeri cu indiferență:

— Habar n-am.

— Bine, dar cum scăpa de ei? A divorțat?

— Eşti mult prea candid pentru meseria pe care o practici. Astea sunt singurele modalități de a scăpa de un bărbat? Cimitirul sau Tribunalul? De dispărut într-o bună zi, cu trusa de fard şi bijuteriile, n-ai auzit?

— Cum să dispară?!

— Uite aşa bine, făcu Bianca şi pocni din degete. În lumea largă!

— Nici aşa să n-o luăm. Dispare în ceață femeia pentru care mi-aş da şi viața şi nu anunț Poliția? N-o caut?

— Unde? se interesă bătrâna ironică. Dumneata singur mi-ai mărturisit că n-ai putut da de nici o urmă a Alinei, că părea picată din cer. Crezi că şi-a lăsat în vreun singur dormitor cartea de vizită autentică?

— Acte false?!

— Identitate complet falsă, dar totdeauna aceeaşi poveste, mă refer la biografie. Desigur, se schimba cartierul şi uneori oraşul.

— Încep să pricep... De acte îi făcea rost Sică, m-a ajutat şi pe mine cândva. Ce s-a întâmplat însă cu tot bănetul adunat?

Buzele Biancăi Vizantis se întinseră. Rânjetul nu-i stătea la fel de bine, iar proteza prea dezvelită sugera dinți de tigvă.

— De unde crezi dumneata că a găsit Iordache fonduri pentru businessul lui dement, pentru "templul" Marelui Semn? Bineînțeles că ceva intră şi în contul fetelor, nu ascund că ceva îmi revine şi mie. În afară de asta, Sică mă subvenționează pentru întreținerea şcolii.

— Partea grasă însă o ia piticul...

Bianca dădu din mână:

— Nu asta-i cauza pentru care sunt furioasă pe el şi am ajuns să-l u-răsc! În fond riscă şi se agită cel mai mult. El se ocupă de documente, are relații la Poliție şi asta înseamnă enorm, el vine cu tunurile, respectiv găseşte indivizii care urmează a fi...

— Jumuliți, completă râzând Gogu.

— Dacă vrei. Eu le-aş fi zis abordați.

"Şi tot piticul", urmă pentru el Gogu, "vă debarasează de indezirabili, de fraierii cărora la un moment dat le cade ciocul şi broboada de pe ochi. «Pomeniții» din urna de la Mogoşoaia..."

Pe negândite, cu o mişcare spontană, Gogu îi prinse mâinile inelate într-ale lui, privind-o în ochii de un albastru nevlăguit de ani:

— Doamnă Bianca...

Se întrerupse, muşcându-şi buzele.

— Nu-ți căuta cuvintele. Spune ce ai de spus! îl îmbie zâmbind.

— Voiam să vă întreb... Cum se face că-mi vorbiți atât de deschis? Cum de nu vă e teamă?

— De ce mi-ar fi teamă?! Pentru acțiunile mele caritabile? Da, da, da, acțiuni caritabile. În definitiv, scutesc statul de o parte din obligațiile sale, degrevându-l de povara unor copii abandonați. Copii pe care îi întrețin, le asigur un trai îndestulat, le dau o educație şi îi îndrum. Cum se obişnuia odinioară la pensioane...

Iar ea se credea, cu toată sinceritatea, maica stareță, *soeur mère,* nu încăpea nici o îndoială.

— Ceea ce fac ele ulterior, după ce pleacă din parohia mea, nu mă mai priveşte.

— E un punct de vedere, aprecie Gogu.

— Cât se poate de ortodox.

— După toate câte mi-aţi povestit, încerc o mare nedumerire. N-o pot formula decât direct. Alina a constituit un fel de găină cu ouă de aur...

— Pentru mine, cu mult mai mult, ţi-am spus-o. Şi din păcate, chiar dacă s-ar mai naşte o fiinţă care să-i semene, eu sunt prea bătrână pentru a mă mai bucura de o astfel de minune.

— Şi atunci? De ce a trebuit să moară? De ce a sacrificat-o Sică?

Bătrâna râse sardonic, în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi:

— Pentru că aşa i-a poruncit lui Marele Semn!... Imbecil fanatic!

— Cum adică?

— A considerat că devenise nerentabilă şi periculoasă. Pentru asasinul ăsta o fată e productivă dacă dă rezultate concrete în termen de şase luni. Termen limită. Înainte era un an, dar în ultima vreme umblă cu limba scoasă după bani, nu ştiu ce investiţii legate de secta lui îl zoresc. Deşi avertizată, Alina nu se grăbea deloc. Pe pitic, comportarea ei îl scotea din sărite, mai cu seamă că procedase identic cu predecesorul lui Radulian, un tip din Iaşi. A interpretat-o drept nesupunere, înfruntare! E înfruntat şi nesocotit el, mandatarul lui Dumnezeu.

— Chiar aşa nebun e?!

— Au existat şi raţiuni mai practice. Prost exemplu pentru celelalte, precedent de netolerat, dar mai presus de toate, a simţit că Alina vrea să iasă din cărţi. Să abandoneze afacerea.

— De ce?

— Mi-a vorbit deschis, ca unei mame, aşa cum mă considera şi i-am şi fost. Se săturase de jocul ăsta şi se legase sincer de Radulian. Îl iubea, dorea cu adevărat o viaţă cu bucurii casnice, să aibă în pat mereu unul şi acelaşi bărbat şi o sumedenie de copii în jurul pomului de Crăciun. În concluzie, socotind că Alina nu mai justifică investiţia, capitalul investit în ea, şi nici şanse s-o facă în viitor nu mai există, adăugate la câte ştia fata despre el şi afacere, a decis s-o elimine definitiv.

Uşa se deschise fără zgomot şi apăru capul tătarului. Bianca făcu "nu" cu evantaiul, "fii liniştit". Capul dispăru, dar Gogu ar fi jurat că omul îi asculta cu urechea lipită de uşă. Mai intuia, cu aceeaşi tărie, că intrarea lui Iusuf constituia un fel de a semnaliza că bătrâna vorbea prea mult.

— L-am implorat, i-am promis bani şi alte avantaje, dar a rămas neînduplecat.

— Poftim?... A, spuneaţi de Sică.

— Am încercat să intervin şi prin nevastă-sa, dar nu cred că s-a străduit prea mult. Nu i s-ar împotrivi monstrului nici dacă i-ar cere să-şi dea foc în piaţa mare...

— Sunt situaţii în care totuşi trebuie apelat la Poliţie, opina Gogu.

Bianca respinse ipoteza cu o mişcare bruscă:

— Exclus! Alina era prea implicată pentru a putea apela la autorităţi. Gândeşte-te la "dosarul" ei! Escroacă sentimentală, falsă identitate, implicit complice la toate murdăriile piticului... Explică-le că fetiţa de fapt se juca. O "fetiţă" de douăzeci şi doi, douăzeci şi trei sau douăzeci şi patru de ani, nimeni nu ştie exact. Şi asta-i realitatea, domnul meu, se juca! Se juca şi juca, intrând până la ultima fibră în pielea personajului. De pildă, în ultimele luni, credea cu toată convingerea că e însărcinată, comportându-se ca atare.

— Şi nu era?

— Bineînţeles că nu. Dar ăsta a fost ordinul lui Iordache! Să se declare gravidă, pentru a-i da brânci lui Radulian la notariat. Ceea ce s-a şi întâmplat, de altfel. Vrând să asigure mama şi viitorul copil, s-a hotărât să-şi transfere toate bunurile pe numele lor. Ar fi făcut-o oricum, dar sarcina Alinei i-a grăbit decizia.

— Extraordinar!

— Totul devine extraordinar când ai de-a face cu indivizi extraordinari. În bine sau în rău, dar ieşiţi din comun... Ţi-o spun cu toată convingerea, după o viaţă care n-a fost săracă în evenimente! Oamenii singulari sunt fatali. Priveşte în jurul dumitale: Alina, Iordache,

Liana nu-s figuri de toată ziua...

— Nici dumneavoastră, surâse Gogu.

Bătrâna zâmbi la rândul ei:

— Te înşeli. Am fost o femeie cât se poate de comună, mai frumoasă să zicem decât altele, dar nu singulară. La mine a lucrat mai mult destinul, decât am făcut eu însămi. La ei e altceva... Ceva diavolesc. Chiar farmecul Alinei, ți-o spun ca "fostă splendoare" — râse — surclasează normalul, a fost un irezistibil care la un moment dat îți strângea inima de frică, de parcă esența lui ar fi ținut de alte împărății, neguroase... Dacă visezi la o viață liniştită, ocoleşti oamenii de felul lor. Mediocrii trăind mediocru, printre mediocri — aceştia sunt marii fericiți!

Rămase pe gânduri, cu pleoapele pe jumătate coborâte. Evantaiul scăpă din mâna nesigură, dar păru să nu observe. Gogu îl ridică, punându-i-l alături:

— Dacă vă simțiți obosită, pot să plec...

— Nu înainte de a termina ce am de spus. Nu-s obosită, mă culc foarte târziu. Dintr-o veche deprindere, adăugă cu tâlc. M-ai întrebat de ce îmi deschid inima în fața dumitale. Sub un aspect, ți-am răspuns... N-am să le iert niciodată moartea Alinei. Asasinarea ei. Te rog să mă crezi, tinere, că nici măcar nu mă gândesc la suferința mea. Eu nu mai contez. Mi se frân-ge însă inima de durere, pur şi simplu îmi vine să țip când mă gândesc la Alina. La tinerețea ei, la generozitatea şi da, da, da, nevinovăția ei. O floare inconştientă şi candidă. Îmi vine să urlu şi i-aş jupui de vii pe criminalii ăştia care-i curmă viața exact în clipa când existența ei intrase într-o zonă de normalitate şi avea toate şansele să fie fericită. Era fericită. Îşi iubea bărbatul, căminul şi viitorul molcom la gura sobei.

Gogu o privea impresionat:

— Cu ce vă pot ajuta eu?

— Să nu laşi crima asta nepedepsită. De ce nu mă pot adresa Poliției ți-am explicat. Dumneata însă, sunt sigură, vei găsi o soluție. Eşti tânăr, îndrăzneț, descurcat, ai suflet.

Gogu simți că-i vine amețeală. Întrebă cu buze uscate:

— Vă gândiți cumva să-i omor eu? Să-i iau la rând?

— În nici un caz. Tot ce îmi doresc este să-l văd pe Iordache, în principal, în spatele gratiilor pentru cel puțin douăzeci de ani. Să găseşti formula de a-l aduce în fața Justiției, să-l dai pe mâna Poliției, ce mai tura vura! E rugămintea mea cea mai fierbinte şi crede-mă, nu-i uit niciodată pe cei care mă servesc.

— Nu aşa se pune problema, doamnă...

— Ba aşa. De altfel, zâmbi, îi eşti obligat Alinei.

— Ce vreți să spuneți?!

— Datorită ei, ați scăpat din "cuşca leilor", dumneata şi celălalt, persoana care te însoțea.

Gogu căzu pe spatele canapelei, aiurit:

— Vreți să spuneți că ea ne-a aruncat scara...

— Nu ea. Alina se dusese la Mogoşoaia să discute cu Liana. S-o roage să insiste pe lângă pitic să-i permită să iasă din combinație. S-o uite, s-o lase să-şi vadă nesupărată de noua ei viață. Contra unei sume considerabile — poți spune avere — desigur. Se cunoştea cu Liana de ani de zile şi se considerau prietene. Nu era acasă, în schimb, v-a găsit pe voi. Ştia de ce sunteți acolo...

Gogu se scutură înfiorat de amintirea încă proaspătă:

— Nu era greu de ghicit...

— A telefonat aici şi l-a rugat pe Iusuf să vină să vă scape. El a coborât scara...

Îşi duse batista la ochi, apoi la nările care lăcrimau:

— A fost ultima oară când am comunicat. Iar ultimele ei cuvinte au fost "nu-ți fă griji, tantina — aşa-mi zicea ea — sunt prea fericită ca să mi se întâmple ceva rău. Te caut diseară..." Nu m-a mai căutat, şi vorbele căzură sec, ca bulgării de pământ pe capacul unui sicriu.

Gogu se ridică de pe canapea, clătinându-se:

— Nu-mi revin...

— Să-ți aducă Iusuf un coniac?

— Nu, mulţumesc... Doamnă Bianca, am o nedumerire, mai mult o curiozitate...
— Vorbeşte, fiule. La câte ţi-am povestit, nu văd de ce aş mai avea rezerve.
— V-am relatat despre descinderile mele la locuinţa Alinei, cea de dinainte de a se căsători şi respectiv la ferma soţilor Iordache. La ambele adrese am găsit câte o pereche de bikini... mai originali. În interior...
Bianca îl întrerupse râzând:
— "Te iubesc", sau ceva din familie şi un număr din mai multe cifre.
— Exact. Ce semnificaţie au? De luni de zile încerc să ghicesc...
— Sunt numere de telefon mobil.
— Cu abonat inexistent. Am încercat...
— Sică le schimba mereu. E un suspicios care n-are încredere nici în propria-i umbră, le ţinea pe fete mereu sub control.
— Şi pe Liana? Ce poate face Liana cu un telefon?
— Poate că era pregătit pentru vreuna din "absolvente". Îşi supraveghea îndeaproape "iobagele".
— Cum? Nu înţeleg.
Bianca Vizantis râse cu îngăduinţă:
— N-ai auzit de convorbiri înregistrate? Scandalul Watergate, debar-carea lui Nixon sau erai prea tânăr pe atunci... Sică ascultă toate conversaţiile fetelor. Numerele cu pricina nu se află la îndemâna oricui. Le sunt oferite doar muşteriilor de soi, cei indicaţi de pitic, "ponturile" lui, candidaţi la "expropriere".
Glasul lui Gogu răsună piţigăiat, a nedumerire parcă exasperată:
— Dar de ce în chiloţi, Dumnezeule mare?! Nu există o agendă, carte de vizită, o bucăţică de hârtie în România epocii de tranziţie?
Licurici maliţioşi valsau în privirea bătrânei. O amuza nespus uimirea lunganului:
— În dragoste, eşti un pur, nu-i aşa? Îţi place "Ciobăneasca", nu Ravel...
— Am auzit şi eu de *Boleroul* tipului, se sesiză cult Gogu, însă iertaţi-mă, găselniţa cu chiloţii, carte de vizită şi purtători de cuvânt, mi se pare de un prost-gust fără pereche!
— Cine a spus că e de bun-gust? Dar amorul cu mâinile încătuşate, răstignit de spătarul patului, sau comis în locuri publice sub ameninţarea flagrantului sunt de bun-gust? N-ai idee, tinere, câte feţe pricopsite, gentlemeni şi intelectuali de rasă se dau în vânt după asemenea trucuri extravagante. Li se par sexy, îi excită. Când se uită la chiloţi, văd sexul iubitei. Fetişism i se spunea pe vremea mea...
— Dacă am înţeles bine, respectivii chiloţei erau făcuţi cadou de fete după consumarea unor partide de sex...
— Reuşite. Spre neuitare.
— Alina a procedat la fel?
— Sunt convinsă că nu. Partitura de înger nu se potrivea, iar Radulian a adorat-o de cum a văzut-o, nu mai erau necesare stimulente. Fiecare fată, scoasă pe piaţă însă, are în dotare respectivul articol de lenjerie.
Gogu avu un gest de capitulare:
— O fi... A fost ideea lui Sică?
— A lui. Faptul că-i un bandit fioros nu exclude prostul-gust. De fapt, din tot ceea ce face, străbate aplecarea lui spre circ, spre strident, spre efecte de bâlci. Îi place vopseaua.
Se ridică, dându-i de înţeles că se poate considera concediat:
— Ai să mă ierţi, tinere, dar a venit ora medicamentelor. Altă dată, la ceasul ăsta, aşteptam coafeza şi începeam să mă gândesc la toaleta pe care urma s-o îmbrac. Acum, la ceaiul hepatic, pumnul de pastile şi...
— Şi? întrebă instinctiv Gogu.
— Trece cu vederea dacă sunt patetică! La răzbunarea Alinei.

Tătarul îl conduse până la uşă. Gogu îi întinse mâna:
— Mulţumesc pentru scară, Iusuf.
Buzele de pe chipul oriental, lipsit de orice expresie, abia se mişcară:

— Mulțumiți-o pe doamna. Așa cum v-a rugat ea.

*

Liana era o persoană modestă și adaptabilă. Că se obișnuise cu "viața luxoasă", firește, dar care-i ăla de nu se deprinde cu traiul bun! Nu-i vorbă, cheltuia mult și de dragul lui Sică. Îi plăcea merindea din belșug și scumpă, îi plăcea s-o vadă pe nevastă-sa îmbrăcată ca o regină, prințesa lui merita tot ce-i mai de soi pe lumea asta. În străfundurile ei însă, rămăsese "muta" din sat, batjocorită de când se știa de tot ce suflă și respiră pe două picioare, până la a-l afla pe Sică. Adevărat că mai existase și doctorul comunei, primul ei binefăcător, care insistase pe lângă animalele alea de-i fuseseră părinți s-o trimită la școală. Și pentru că era femeie care nu uită binele, după ce se pricopsise, îi dăduse un purcoi de bani să-și deschidă cabinet particular la Pitești. Ce dobândise "muta" de-a lungul anilor era dragostea, descoperirea de importanță vitală că poate fi iubită, iar de aici — siguranța, încrederea în ea însăși, cel mai prețios dar pe care i-l făcuse viața. Adică, Sică.

Așa că la Rădești — escală în drumul spre Constanța, unde pentru motive de siguranță trebuia să ajungă abia a doua zi dimineața — lipsa de confort îl deranjă mai mult pe pitic care, oricum ai fi privit lucrurile, beneficiase toată viața de canalizare, chiar și la pușcărie. Prozelitul la care trăseseră era de încredere absolută, devotat până la sacrificiu, dar asta, din păcate, nu-l făcea mai bogat. Două odăi, o palmă de ogradă, un cocoș văduv, un godăcel orfan, un ied bastard. Piticul poftind la o omletă, gospodina trebuise să plece cu colindul prin sat, ca să-și umple șorțul.

Toate acestea n-aveau nici o semnificație pentru Liana, erau chiar belșug față de ceea ce trăise la ea acasă, unde mămăliga, câțiva pumni de mălai, se împărțea cu ața să ajungă la doișpe inși, iar brânză primea fiecare cât o monedă de 25 de bani. Ei îi era greu acum, pentru că lui Sică îi era greu... I se alătură pe cerdac, încercuindu-l cu tandrețe. Bărbatul fuma, scotocind îngândurat noaptea. Se aflau în capul satului care curgea spre vale, șiroi de luminițe și, nu puține, petele de levănțică ale televizoarelor. Sărută mâinile Lianei, răsucind-o cu fața spre el:

— Nu trebuie să-ți pară rău după nimic din ce a rămas în urma noastră.

Femeia surâse cu ochi umezi, dar luminoși. Praful se alesese de ferma de la Mogoșoaia, o simțea, o știa. "O mică explozie în pivniță!" Nu că Sică ar fi crezut-o proastă, dar încercase din răsputeri s-o menajeze.

— Nu-mi pare rău după nimic, stăpâne. Totul este făcut de tine, totul îți aparține, nu-mi pasă de nimeni — și ridică mâinile spre cer — câtă vreme sunt cu tine!

— Vom fi totdeauna împreună, nimic nu ne poate despărți. Îți jur!

Liana căzu în genunchi. Îi îmbrățișă picioarele, hohotind:

— Atâta mă rog, Doamne! Dac-o fi și o fi, când o fi, ia-ne împreună! Destul m-ai năpăstuit, Doamne, măcar atâta crutare merit, să nu-mi jelesc omul! Să nu plâng la groapa lui!

O șfichiuitură de bici, un susur de șarpe, un foșnet de mătase sfâșiată, un ecou, un suspin vătuit... Pași precipitați. Piticul se prăvăli, trăgând-o pe Liana după el.

La mai puțin de douăzeci de metri, de lângă ulucile date cu var, o mașină se topi în noapte.

*

Înainte de a deschide ușa apartamentului, auzi trilul telefonului. Cum se întâmplă de obicei, era cu brațele pline de cumpărături, nu nimeri cheia, izbuti greu s-o introducă în broască. Asudat de emoție, Pavelescu izbuti totuși să ridice receptorul, înainte ca celălalt să renunțe. Un glas "travestit" se interesă:

— Domnul Pavelescu?

— Nu... ba da, da, eu sunt, se fâstâci bossul.

— Fii atent! Avertizează-ți asistentul că i se pune la cale o înscenare. Sică Iordache a fost asasinat aseară la Rădești, în afara Bucureștiului, în jur de ora zece. Lucrurile sunt în

aşa fel aranjate încât Tăutu să pară a fi autorul crimei.

— Alo, n-am înțeles prea bine... Cu cine am discutat?

Îi răspunse tonul.

Mai mult din deprinderea căpătată în ultimele zile, Gogu schimbă trei taxiuri înainte de a suna la uşa patronului. Piticul n-avea să-l asasineze la lumina zilei, pe o stradă mişunând de pietoni, iar în ce priveşte filajul Poliției, ei bine, chestiunea nu mai conta, oricum lucrurile aveau să fie clarificate azi.

Găsi un Pavelescu panicat, zbârnâind prin cameră ca un țânțar gras şi bâlbâit din pricina tulburării. Gogu începu să râdă —spectacolul era cu adevărat comic —, dar după primele cuvinte, îi pieri veselia.

— Cine crezi că a telefonat?

Omulețul agită brațele prin aer:

— Habar n-am, nici dacă era bărbat sau femeie, oricum chestiunea nu mai contează, cineva de bine... Avem alte priorități, suntem victimele Mafiei, încercuiți din toate părțile, fără scăpare... Am spus de la început că afacerea-i tenebroasă, combinațiile se țes peste capetele noastre, la nivel înalt! Rechini de calibru... bandiți mari... noi le-am încurcat jocurile...

Gogu îi blocă brațele şi-l sili să rămână locului:

— În felul ăsta, n-ajungem nicăieri. Hai să ne lămurim. Eu de aici mă duc la Poliție...

— Te crezi şmecher? întrebă Pavelescu. O iei cu furca pe dinainte?

Tremura ca bolnav de friguri, pielea gâtului părea piftie.

— Doar pregătit să le țin piept. Voi relata absolut totul, începând cu Yvona care a dat cep afacerii şi restul filmului, până la zi. Cu probele respective, bineînțeles.

— Care probe? rânji patronul.

— Nu crezi că-i suficient să facă o descindere la ranchul din Mogoşoaia?

— Care ranch?! exclamă pițigăiat bossul şi începu să râdă isteric. Ce ranch, de unde ranch, care ranch, ce tot bați câmpii cu ranchul?!

Gogu simți că începe să se enerveze:

— Ce-ai, nene, te-ai sonat între urechi? Cum care ranch? La căcatul ăla de fermă a lui Sică, unde am fost amândoi sechestrați, cum îi zice?

Pavelescu se crăcănă în mijlocul încăperii şi țipă ca un dement:

— A fost, s-a dus, a murit! Praful şi pulberea s-a ales, oale şi ulcele, totu-i scrum! Scrum şi amintire!

— Ce naiba bojbăi acolo?

— He, he, he! Îl credeai prost pe pitic? Să-şi lase acolo dovada fărădelegilor şi semnătura?! Înainte de a se cărăbăni, a aruncat totul în aer.

Gogu simți că îngheață:

— De unde ştii?

— Am luat ieri un taxi şi m-am dus până la fermă.

— Spuneai că nu mai vrei să auzi de afacerea asta.

— Chiar aşa e, dar am simțit nevoia să mai văd o dată locurile aşa, ca simplu turist. Mă gândeam că nu risc nimic, aruncam doar o privire din mers. Mersul maşinii. Aşa am şi procedat şi ce-am văzut, n-o să uit în veci!

— E nebun! suflă Gogu.

— Hm, ți-a trebuit ceva timp până să ajungi la descoperirea asta!

Gogu se rezemă de perete, uitându-se lung la patron, ca prin sticlă:

— Chestia s-a împuțit, jupâne. Ferma era marele nostru atu!

— Mie-mi spui? Mai bine te-ai gândi la un alibi pentru aseară. Cine l-a lichidat pe pitic a făcut o faptă bună, dar de ce să ți-o pună ție în spinare? Îți spun, Gogule, aici se confruntă interese mari de tot, oculte, nici măcar nu bănuim noi care ar putea fi miza.

— Lasă-mă naibii, că mă zăpăceşti de tot!

— Ce-ai făcut aseară! Unde ai fost?

— La hotel. Am urmărit un meci şi am adormit la televizor.

— Hm, din ce în ce mai bine. Măcar de-ai fi fost cu vreo fufă!

— Asta-i situația. La nouă eram deja la hotel. Recepționerul mi-a dat cheia, dar aş paria că nu m-a reținut. Venise un grup din provincie şi era brambureală... Să pretind că am înnoptat la dumneata?

— N-am nimic împotrivă, dar dacă am lampă de veghe[4]?

— Corect. Ăla m-a văzut când am venit azi-dimineață... Ce-i de făcut?

Soneria de la intrare răsună lung. Cineva stătea cu degetul pe buton şi se părea că n-are de gând să-l ridice curând. Pavelescu se uită prin vizor, interesându-se inutil:

— Cine e?

— Poliția. Deschideți.

Maiorul Mihăescu, însoțit de un ofițer mai tânăr, îmbrățişă încăperea într-o singură privire. Un zâmbet festiv, lăbărțat, părea să-i înjumătățească fața. Scoase din buzunar două perechi de cătuşe şi le ridică în aer, făcându-le să zăngăne:

— Domnilor detectivi...

Pavelescu respiră adânc, citând de astă dată un alt împărat celebru:

— *Alea jacta est.* Şi barem de le-aş fi aruncat eu...

*

Scumpă Lucreția,

Te va surprinde felul afectuos în care mă adresez ție, dar te asigur că o fac cu toată sinceritatea. Te-am îndrăgit din secunda când te-am cunoscut, presimțind în tine o aliată; vedeai în mine viitoarea soție a lui Adrian, iar perspectiva îți surâdea. Din păcate, cărțile s-au tăiat altfel decât ne-o doream noi. Ar mai trebui să adaug, întru justificarea acestui atât de intim "scumpă", că nu am pe nimeni care să-mi fie mai apropiat, căruia să-i pese câtuşi de puțin de mine. Legătura cu fratele meu ține strict de acte, înmormântări şi eventual testament. Nu-l acuz, n-am fost mai bună ca el, ne-am văzut amândoi de viețile noastre, ignorându-ne cu un natural care nu mai lăsa loc altui sentiment.

Sunt singură ca un om catapultat pe Lună. Aşa m-am simțit de când mă ştiu, aşa m-a găsit Adrian când a intrat în viața mea. Făcând un bilanț de existență, anul petrecut împreună a fost cel mai fericit din câți mi-a fost dat să trăiesc. Primul şi singurul an când n-am mâncat singură sarmale de Crăciun (prozaic, poate, dar atât de semnificativ pentru mine!), când am avut cu cine ciocni un ou roşu de Paşte, când mi s-a întâmplat să mă trezesc noaptea şi să simt brațele unui bărbat încolăcite în jurul meu. Amănunte care într-o căsnicie consumată plictisesc, obosesc chiar sau trec neobservate. Pentru mine, momente de extatică fericire!

Adrian nu m-a iubit, dar se simțea bine cu mine. Învățasem cum să fac, ce să fac ca să se simtă bine, eventual să-i lipsesc. Aveam în plus sprijinul tău şi, îmi închipuiam, situația sub control. Totul era să nu forțez nota, să evit orice impresie de constrângere. În momentul acela MÂNA, mâna care plimbă piesele pe eşichierul vieții, face o mişcare neaşteptată şi-mi ia Regina, punând-o în loc pe Alina.

Că am detestat-o de la bun început, nu-i de mirare; am realizat imediat faptul că, prin comparație cu ea, eu nu exist, nu pot constitui o rivală, nici adversară, nimic. Se născuse cu toate atuurile în mână, fără să mişte un singur deget. De partea mea nu se afla decât speranța în bunul-simț al lui Adrian, care nu-şi va pierde mințile după o fetiță. Şi încă ceva, intuit şi apoi confirmat. Că Alina ascunde ceva. Ceva grav, important. Un ceva care, o dată descoperit, îl va ajuta pe Adrian să se dezmeticească. (Eram naivă. Indiferent ce ar fi aflat despre Alina, mi-am dat seama ulterior, nu l-ar fi împiedicat s-o iubească pe mai departe. Era un condamnat fără speranțe din clipa când a văzut-o.)

4 filator -argou

Ca să descopăr acel ceva misterios, inavuabil, din trecutul Alinei, m-am adresat unei agenții de detectivi particulari. Din păcate, n-am nimerit unde trebuia. S-au străduit să mă servească, dar în cazul propus de mine era nevoie de ceva mai mult decât bunăvoință. Concret, situația i-a depăşit şi după o lună de investigații, nu aflasem despre Alina nimic în plus față de ceea ce ştiam în prima zi.

A urmat o ultimă întâlnire cu Adrian, întâlnirea de rămas-bun, în care m-a anunțat că urmează să se căsătorească peste puține zile. Din nebună, am devenit fiară. Mă simțeam sfâşiată de gelozie, iar suferința era de neîndurat. În clipele acelea, conştientizam acut că voi rămâne singură pentru totdeauna şi supradimensionam drama acestui statut. Dar mai ales mă scotea din minți faptul că avusesem o şansă, unica în patruzeci şi cinci de ani, şi o ratasem din pricina intervenției blonde şi diafane a Alinei. Ar fi putut pune gheara pe oricine, de ce trebuia să se oprească tocmai la omul meu? Ceea ce pentru ea reprezenta un capriciu, pentru mine era vital. Am decis că Alina trebuie să moară înainte de a-şi pune verigheta pe deget. Repede, foarte repede.

Sunt o ticăloasă? Puțin îmi pasă! Paginile acestea nu constituie o scuză, ci relatarea exactă a tragediei pe care am trăit-o. Am suferit, sufăr cum puținor femei pe lumea asta le-a fost dat. De ce? Face parte din misterele Domnului. De altfel, intuiția nu m-a înşelat, Alina a fost o netrebnică primejdioasă, demnă de galeria bestiilor, cu loc fruntaş alături de o Lucreția Borgia sau Marchiza de Brinvillers. Numai că ea folosea o otravă mult mai subtilă. A ucis, şi nu o dată, doar prin simplă existență şi prezență. A meritat să moară...

Pentru săvârşirea crimei, am solicitat ajutorul detectivilor despre care ți-am pomenit. Pavelescu, patronul, m-a refuzat categoric. Cel mai tânăr, Tăutu, mi-a oferit o pistă. Şi aşa l-am cunoscut pe Sică Iorda-che, un pitic, monstru apocaliptic cum nu mai întâlneşti decât în producțiile de ficțiune. Nu mi-am închipuit niciodată că există astfel de odioase "accidente" ale naturii. A acceptat afacerea pe loc, contra unei sume colosale, plătibilă în două rate: o jumătate înainte de asasinarea Alinei, cealaltă, după. Am plecat să fac rost de bani...

Trebuie să-ți spun că întâlnirea cu piticul a constituit pentru mine un şoc. Am avut impresia că în mintea mea pe care o simțeam ca o entitate concretă cețoasă, un bloc de întuneric, se deschide dintr-o dată un coridor de luciditate. Nu eram mai puțin înverşunată împotriva Alinei — ura mea e de nestins, chiar şi acum, dincolo de mormântul ei — dar începusem din nou să raționez. Graba cu care Iordache acceptase comiterea unei crime, fără cercetări prealabile, punea pe gânduri. La fel, comportamentul imprudent. Îi ştiam numele, adresa, cu ce se ocu-pă. Nu aşa procedează un profesionist. O idee mi se înşurubase în minte şi nu-mi dădea pace. Aveam de-a face nu numai cu un ucigaş, ci şi cu un escroc. Va încasa prima rată — pe nimic — după care mă va lichida. Totul era destul de tulbure în mintea mea şi sub impresia a-cestor gânduri, întorcându-mă acasă, am lăsat un mesaj pe robot, "antedatându-l"; chipurile fusese înregistrat în drum spre "domnul S. ", şi nu după ce-l vizitasem. Sub aceeaşi impresie, ți-am trimis biletul în care-ți scriam că mă simt în pericol de moarte. Şi chiar aşa era.

Țin să subliniez că de fapt nu mi-era frică de moarte, cum nu-mi este nici acum. Mi-era doar teamă să nu mor înainte de a o pedepsi pe Alina. Dacă tot mi-era scris să mor, barem să fiu răzbunată şi cu mulțumirea de a fi înlăturat năpârca din viața lui Adrian. Năpârcă... Foloseam pentru prima dată termenul şi cuvântul în sine m-a străfulgerat. Nu mi se părea suficient s-o ştiu doar eu, trebuia să afle şi Adrian în ce soi de femeie îşi investise cele mai prețioase sentimente. În variantă ideală, s-o afle înainte de moartea ei. Înainte de a deveni martiră.

Vedeam brusc lucrurile din altă perspectivă, trebuia să-mi reconsider planurile. După o noapte de zbucium, am ajuns la concluzia că-i imperios obligatoriu să detectez "misterul" Alinei. Să descopăr cu orice preț ce se ascunde

dincolo de poza de înger; cu propriile-mi puteri, fiindcă nu mai aveam încredere în nimeni. Şi ca să pot acţiona liber, trebuia să dispar din propriul meu peisaj. În zori, mi-am părăsit locuinţa cu câteva schimburi, periuţa de dinţi şi carnetul de economii. Acolo am părăsit-o pentru totdeauna pe Yvona Axente, cea pe care ai cunoscut-o tu.

Acum câţiva ani, fratele meu, despre care ţi-am mai pomenit, intrând în posesia unei sume neaşteptate de bani, s-a gândit s-o investească, achiziţionând o garsonieră lângă Parcul de la Polivalentă. În perspectivă, va fi folosită de copiii lui, deocamdată elevi de liceu, când îşi vor face studiile la Bucureşti. Mi-a dat cheile în păstrare, rugându-mă să trec din când în când, să văd dacă lucrurile sunt în ordine.

M-am instalat aici şi prima grijă a fost să-mi schimb complet înfăţişarea. Citim despre astfel de lucruri în romane, în genere nu de cea mai bună calitate, şi zâmbim ironic. Dinaintea unei priviri atente, nimeni nu poate trece drept altul. Travestiuri, machiaj, ochelari etc. nu înşeală decât en passant *şi pentru puţin timp. Cu mine însă, lucrurile stau altfel. N-a trebuit să adaug, ci să* scot. *Am o figură lipsită de relief, fără trăsături caracterizate, pe care încă din adolescenţă am încercat s-o individualizez cu trucuri de machiaj şi competenţa coaforului. Am renunţat la fond de ten, dermatograf, ruj şi cu "faţa spălată" (mai ales fără sprâncene) am redevenit ceea ce fusesem dintotdeauna — o figură incoloră, banală, pe care nu reuşeşti niciodată s-o recompui din memorie, iar în fotografii pare scoasă dintr-o baie de leşie. O dată cu fardurile s-a dus şi părul blond, absolut incompatibil cu femeia neînsemnată, de condiţie modestă, drept care vroiam să trec. M-am făcut şatenă, acel odios şaten mijlociu adoptat cu convingere de toate femeile mijlocii, sărite din patruzeci de ani. Mi-am tăiat unghiile până în carne, m-am îmbrăcat ca o "disponibilizată" care cunoscuse şi zile mai bune şi m-am uitat în oglindă. Cu toată suferinţa mea, am avut o clipă de amuzament, parcă intrasem într-un joc, şi m-am simţit mulţumită. Eu însămi nu mă recunoşteam. Eram tot atât de departe de distinsa doamnă Yvona Axente, economist principal la o firmă prosperă, ca o pereche de opinci de condurii mărgelaţi ai Ducesei Alba.*

Chiar în aceeaşi zi, m-am pus pe treabă. Am închiriat o Dacie destul de uzată şi am început s-o urmăresc pe Alina. Nefiind profesionistă, am întâmpinat unele dificultăţi, mai ales că, am constatat-o repede, Alina mai avea două umbre. Una fixă — un vecin bătrân care nu-şi dezlipea ochii de ferestrele şi curtea ei — cealaltă, mobilă, Gogu Tăutu. În treacăt fie spus, prezenţa continuă a detectivului pe traseul Alinei m-a bucurat. Însemna că şi ei bănuiau ceva în plus peste ceea ce aflaseră. Eram pe drumul cel bun.

Se apropia vertiginos data căsătoriei, nu mai aveam cum s-o împiedic, dar nu mai conta. Mă ambalasem, descoperirea secretului Alinei devenise un scop în sine şi aveam impresia că aceasta va rezolva totul, indiferent de trecerea cuplului pe la Primărie. Două elemente erau de reţinut: în preziua nunţii, Alina o vizitase pe Bianca Vizantis, o bătrână şi excentrică doamnă; pe aceeaşi doamnă, şi în acelaşi interval de timp, o vizitase şi Sică Iordache, însoţit de un soi de zeiţă enormă, despre care ulterior am aflat că era soţia lui surdomută... Începeam să întrevăd o combinaţie tenebroasă, înfricoşătoare.

A urmat căsătoria civilă. Am asistat, strecurată într-un grup venit pentru alţi miri. Te-am văzut, Lucreţio, elegantă şi consternată, în deux-pièces-ul tău gris-perle, încercând să faci faţă decent unei ceremonii care ţi se părea o farsă. Adrian era atât de fericit, încât expresia devenise imbecilă. Semăna cu un ierbivor. L-am iubit şi mai tare. Alina, în rochiţa ei de castă principesă, era un vis. Am

urât-o. Nu se putea mai aprig, mai pătimaş.

După plecarea lor în voiaj de nuntă, am încercat să găsesc o cale pentru a mă apropia de Bianca Vizantis. La vremea aceea, nu ştiam nimic despre ea, doar atât că făcea parte din cercul atât de restrâns al Alinei. Mai exact, singura persoană, cu excepția lui Adrian, cu care avea legături; faptul că în acelaşi perimetru se mai perindau şi soții Iordache o făceau să devină acut interesantă.

Două zile la rând i-am spionat locuința constatând că-i o casă închisă. La ferestre se zăreau figuri vesele, toate tinere, se auzea muzică, râsete fericite, dar vizitatorii erau puțini, oscilând spre inexistent. În acelaşi timp, am făcut investigații prin cartier, şi, ca totdeauna, cei mai utili informatori s-au dovedit a fi furnizorii. Relațiile le ceream pe față, fără reticențe, apelând la un pretext cât se poate de actual: sunt o văduvă sărmană, disponibilizată, încă n-am anii de pensie, caut de lucru; poate ştiu dumnealor o casă mai ortomană care are nevoie de femeie de serviciu... În unanimitate — de la vânzătorul de ziare şi brutar, până la patronul măcelăriei — m-au îndrumat spre doamna Vizantis, ca fiind cea mai pricopsită din zonă.

Cu acest prilej, am aflat câte ceva despre bătrână. Ținea un soi de pensiune pentru fetițe şi domnişoare, o casă cu inşi mulți, vezi bine, numai pâini se cumpărau opt-zece în fiece zi, cinci-şase kile de portocale, câte o pulpă întreagă de porc. Doamna Vizantis se bucura de o presă foarte bună în cartier, era binevoitoare şi "populară", fetele din îngrijirea ei, foarte bine crescute. Patroana gogoşeriei, cel puțin, era în extaz: "N-am mai pomenit copii atât de politicoşi şi cuminți! O plăcere doar să te uiți la fetițele alea! Am o nepoțică, de la fiie-mea, mi-ar plăcea s-o dau la şcoala asta, dar aud că cere scump... Acum, vezi şi dumneata, încercarea moarte n-are. Dacă vrei, îi vorbesc eu despre dumneata, mă am bine cu doamna Bianca, de la mine cumpără gogoşi şi pizza. Te văd femeie amărâtă şi cumsecade, de ce să nu te ajut..."

Într-adevăr, ea m-a recomandat şi aşa am ajuns în serviciul bătrânei care ducea lipsa unei femei bună la toate. După cum ştii, sunt o gospodină excelentă, gătesc gustos, calc admirabil, mă pricep puțin la cusut. (Idioata de mine îmi închipuiam cândva că fleacurile astea îl vor duce pe Adrian direct la Primărie şi mă omoram să-i ofer mostre cât mai convingătoare, în vreme ce Alina presupun că nu ştie să fiarbă un ou!) Bref, în câteva zile, doamna Vizantis se felicita, spunându-şi că nu putea face o alegere mai bună. M-a uns şefă peste bucătăreasă şi celelalte trei — să le zic cameriste, având a primi ordine doar de la căpetenia personalului, un tătar, Iusuf.

Şi uite aşa, am intrat slugă la şcoala de curve a Biancăi Vizantis. Da, scumpa mea, ai citit bine, şcoală de târfe calificate. Aici şi-a făcut "studiile" miracolul vieții lui Adrian, îngerul lui cast, inegalabila şi irepetabila noastră Alina...

Lucreția lăsă paginile să-i cadă în poale. Era o scrisoare cutremurătoare, iar ceea ce afla din fiecare rând depăşea cu mult pragul ei de înțelegere, ieşea din parametrii în care-şi închipuise viața, demola limitele rezistenței ei, potențialul de suportabil în fața unor adevăruri crude şi odioase. Alina, adorata lui Adi, cocotă de înaltă clasă, stilată şi stilizată în parohia unei codoaşe bătrâne! Lecții de pian, de dans şi de limbi străine, dar şi de anatomie sexuală, de *strip-tease,* exerciții pe manechine nud de bărbați, ore de conversație erotică, de flirt aplicat la un gen sau altul de partener, hărți sexy, ca de acupunctură, precizând zonele sensibile, casete porno; cum să dezbraci un mascul ca să-l scoți din minți încă înainte de a ajunge în pat, cum să gemi, ce osanele să-i aduci falusului şi cum să-l adori, apoi examenele care aveau loc pe viu cu hojmălăi depravați, mai pretențioşi ca un paşă, care dădeau note în aplauzele asistenței...

Clişeele se amestecau în capul Lucreției. Era o pură de felul ei şi chiar dacă ar fi fost

măritată cincizeci de ani şi nu doar trei, şi ar fi avut o duzină de copii, ar fi rămas la fel. Stricăciune calificată, depravare cu diplomă, uite aşa ceva nu i-ar fi trecut niciodată prin minte!

În ciuda colebilului, senzaţia de vomă persista şi îşi făcu un ceai în care stoarse două lămâi. Era furioasă pe Yvona. De ce naiba n-o lăsase pe Alina să-şi ducă secretul în mormânt? Cui serveau aceste relevări? În ce fel schimbau ele situaţia? Cine o regreta pe Alina şi trebuia adus la realitate, deschizându-i-se ochii? Ei, Lucreţiei, toate murdăriile astea îi făceau rău, îl compătimea pe frate-său şi mai mult, îl plângea şi mai sfâşietor descoperind la ce icoană întinată, la ce altar ticălos îşi închinase întreaga lui fiinţă. Bine că se prăpădise înainte de a o fi aflat, că pleca cu Alina lui în inimă, aşa cum o ştia şi o iubea el...

Cine spune că servitorii sunt duşmani plătiţi, nu se înşeală. Sau dacă nu sunt acum, imediat, pot deveni oricând. E la latitudinea lor. Cât de închis ar fi stăpânul, cât de discret şi precaut, pentru slugi nu există secrete. Ştiu tot, de la câte perechi de izmene schimbă pe săptămână, până la sertarul unde sunt încuiate comorile casei, sau de câte ori pe săptămână face dragoste...

Bianca Vizantis nu-i o neroadă, iar viata furtunoasă pe care a dus-o a făcut-o prudentă, vicleană, abilă. În ce mă priveşte, nu-s o mare isteaţă, şmecheră nici atâta. Şi totuşi, fiind doar atentă la ce se petrece în jurul meu, în mai puţin de două săptămâni ştiam mai totul din ceea ce Bianca n-ar fi vrut să ştiu. Am înţeles, de pildă, că şi Liana, soţia piticului, absolvise şcoala de animatoare a bătrânei unde, în treacăt fie spus, poţi întâlni şi fete cu diverse handicapuri fizice (există şi o micuţă cocoşată) pregătite pentru gusturile perverse, ale celor dintre cei mai perverşi viitori clienţi. Au rămas prietene şi colaboratoare; elevele Biancăi, să zic mai... mijlociu dotate, ajung în bordelul Lianei Iordache, unde Alina, rezervată marilor lovituri, n-a păşit niciodată. Pe de altă parte, piticul, sponsorizând gras "pensionul", e socotit marele patron, cu drept de veto. El a condamnat-o fără drept de apel pe Alina, înainte ca eu să fi nimerit în această hazna de ticăloşii. Asta nu mă scuză cu nimic, declar încă o dată, răspicat, că i-am dorit din tot sufletul moartea şi mă bucur în aceeaşi măsură că a ajuns în pământ, împlinindu-se un act de justiţie. De altfel, existam şi eu pe lista lui Îordache, doar că avusesem inspiraţia să dispar la timp. Ştiu că a fost tot timpul îngrijorat din cauza mea, m-a căutat sistematic la serviciu, multă vreme mi-a ţinut apartamentul sub observaţie. Amănuntele le-am aflat prinzând frânturi de discuţii între Bianca şi o oarecare Viky, altă poamă din pepiniera de cocote...

Ţinând seama de evenimentele prin care am trecut în vremea din urmă, am ajuns la descoperirea unui adevăr vechi de când lumea — dar propria experienţă rămâne revelaţie — că, în fond, nu ajungem să ne cunoaştem niciodată. Nu m-aş fi închipuit niciodată subiect de coşmar, coşmar trăit nu visat, nu mă imaginam comiţând fapte abominabile. Am fost o femeie cu adevărat cumsecade şi pot susţine, chiar în faţa lui Dumnezeu, că în patruzeci şi cinci de ani n-am spus nici măcar o minciună "rea", care să afecteze sau să dăuneze cuiva. Singura mea crimă este că am iubit cu disperare, pierzându-mi raţiunea, iar azi, din lanţul de ticăloşii acumulate îmi pot face salbă. Nu sunt mândră, dar nici nu regret. Nimic...

A, o singură faptă creştinească! Bianca Vizantis nu-i poate ierta piticului moartea Alinei, ucenica ei cea mai iubită. În clipa de faţă, Iordache e mort. A fost împuşcat alaltăieri noapte, undeva pe lângă Bucureşti. Bătrâna Vizantis a manipulat lucrurile în asemenea fel încât Gogu Tăutu să pară autorul crimei. Nota bene, detectivul era trecut şi el pe lista neagră a lui Iordache. Un suspect "convingător" care i-a luat-o înainte piticului, apăsând primul pe trăgaci. Aşa cum se reglează conturile între bandiţi. Sunt însă aspecte care pe tine te interesează mai puţin. Detaliile le-am trecut în scrisoarea adresată Poliţiei. Nu sunt cu nimic obligată agenţiei de detectivi care în fond m-a dat pe mâna lui Iordache, dar rămăşiţa mea

de omenie mă împiedică să las un nevinovat să pu-trezească în puşcărie. Cel care l-a împuşcat pe Sică Iordache este Iusuf, omul de încredere al bătrânei Vizantis.

Am simţit nevoia să mă descătuşez, să mă eliberez. Eşti unica persoană din lume pe care ar interesa-o eventual ceea ce am de spus. Şi tot n-am să înţeleg cum poate fi cineva absolut singur pe o hartă, pe o planetă cu miliarde de oameni! Repet, nu mă mândresc cu cele săvârşite, dar nici nu mă căiesc. Un singur regret! Vag ca o umbră, ca impresia unei urme lăsate pe cer de o pasăre în zbor. Că lucrurile s-ar fi putut întâmpla altfel. Norocul nu-i câine-n lanţ să-l tragi după tine. O ştim şi totuşi toată viaţa ne-o petrecem căutând lanţuri de nădejde. Eu am ostenit. Să caut, să simt, să mă doară. Nu-mi rămâne decât să dispar. Ţie, rămas-bun. Yvona.

*

Încuie uşa agenţiei cu un sentiment de uşurare, conştient că o face pentru ultima oară. Ajunşi în stradă, privi în jur şi, chicotind poznaş, azvârli cheile peste umăr.

Gogu îl urmărea amuzat:

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Basta şi end! exclamă Pavelescu. Ajunge şi gata! Am isprăvit Holmesiada. Dacă vrei şi ai combustie, poţi lua în fiecare zi viaţa de la capăt.

— Corsicanul?

Pavelescu se împunse cu degetul în piept:

— Ialomiţeanul.

— Şi cum ai de gând să faci chestia asta?

— Întâi, îmi iau o vacanţă, simt nevoia să mă odihnesc. Pe urmă, mă gândesc la o afacere cu jocuri mecanice. Nema riscuri, tot confortul. Fleţii bagă fisa în aparat şi eu adun banii.

— Cred, râse Gogu, că ai o imagine cam luminoasă despre businessul cu pricina.

— Tu ce ai de gând?

Gogu ridică din umeri:

— Habar n-am.

Sincer, nu ştia şi nici nu-i păsa.

Se despărţiră cu relativă emoţie în capul bulevardului, făcându-şi promisiuni ca doi oameni care s-au cunoscut într-un concediu, promisiuni care de regulă, uitate la primul colţ de stradă, nu se onorează niciodată. O luară în direcţii diferite, doi pietoni anonimi, cu itinerarii anonime, dizolvându-se în anonimatul străzii.

*

Ieşind din biserică, Lucreţia se opri la "standul cu morţi", cum îi auzise pe milogi vorbind între ei. Aprinse o lumânare pentru Adrian, a doua pentru Alina. Şovăi scurt, apoi aprinse încă una. *A treia.*

Un câine de pripas îi adulmecă poalele paltonului, încurcându-i-se printre picioare. Lucreţia scotoci în geantă şi îi azvârli un biscuit:

— Să fie şi de sufletul piticului.

SFÂRŞIT